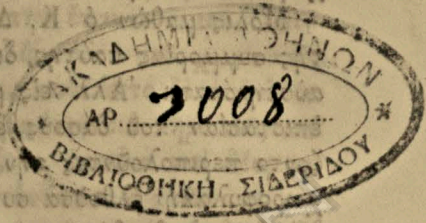

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΓΑΛΛΙΣΤΙ

ΥΠΟ

ΗΛΙΑ ΒΕΡΤΕ.

Α΄ Η ΑΦΙΞΙΣ.

—ο—

Τὸ εὐρυχωρότερον, τὸ παραγωγότερον, τὸ μᾶλλον εὐθηρον, πρὸς δὲ καὶ τὸ διατεμνόμενον διὰ τακτικωτέρων ὁδῶν δάσος, ἦτο τὸ 1821 ἔτος καθ' ὅλον τὸ Αὐτρικον, (Chartres) τὸ τοῦ Κ. Σαινλεζέ, ἀνήκον τότε εἰς τὸν κόμητα Γουστάβον Γάγγην, ὅστις, καταγόμενος ἀπὸ εὐγενοῦς οἰκογενείας, κατεῖχε θέσιν ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὴν αὐλήν, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ ἐπισκέπτεται συνεχῶς τὴν ἔπαυλιν ἀφ' ἧς ἐξήρτατο τὸ δάσος τοῦτο. Ἡ νέα ὁμως καὶ ὠραία αὐτοῦ σύζυγος, ἦτις, διὰ τὴν ἐπιφάλλῃ, ὡς ἐλέγετο, ὑγείαν τῆς, ἠναγκάζετο νὰ μένη μακρὰν τῶν πόλεων, κατῴκει ἐκεῖ ἐφ' ὅλον τὸ ἔτος, καὶ διὰ τῆς παρουσίας τῆς συντέλει εἰς τὴν θαυμασίαν τάξιν καὶ διακόσμησιν τῆς ἐπαύλειος. Εἶχε δὲ καὶ ἐπιστάτην δραστήριον καὶ ἐπιτήδειον, ὅστις διεύθυνεν, ἀπόντος τοῦ οἰκοδεσπότου, τὰς ἐργασίας. Ὅθεν ὁσάκις ὁ κόμης ἐπεσκέπτετο τὸ κτήμά του, τοῦτο δὲ συνέβαινε σπανίως, εὕρισκε πάντοτε τοὺς μὲν ἀγρούς βρίθοντας καρπῶν, τὰ δὲ πεδία τῶν νομῶν κατάφυτα, καὶ τὰς θηρευτικὰς ὁδοὺς ἐπιμελῶς ἠτρεπισμένας. Ἐὰν δὲ ποτε προσεκάλει τοὺς φίλους του νὰ ἔλθωσι γὰ συνευθυμήσωσιν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας μετ' αὐτοῦ, ὠδήγει αὐτοὺς εἰς θήραν ἐλάφων, καὶ δορκάδων, καὶ φασιανῶν, καὶ περὸ ἠκίων τοσοῦτω πλουσίαν, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἀγρευταὶ τῶν βασιλικῶν δασῶν ἐξίσταντο.

Ἄλλὰ, ὡς εἶπομεν, σπανιώταται ἦσαν αἱ ἐπισκέψεις τοῦ κόμητος· ὦν ἔτι νέος, ἠγάπα τὰς ἡδονὰς τοῦ κόσμου καὶ τῆς αὐλῆς, ὥστε πολλάκις ἐπὶ ἔτη ὀλόκληρα δὲν μετέβαινεν εἰς τὸ κτήμά του, οὕτινος ὁμως ἀπῆτει τακτικώτατα τὰ εἰσοδήματα. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ τὰ ζῶα

ἐπληθύνοντο καθ' ὑπερβολὴν, καὶ, εἴτε μεταβολῆς ἕνεκα, εἴτε χάριν τῆς ἐμφύτου εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ κτήνη ροπῆς πρὸς τὸ κακόν, ἐξήρχοντο πολλάκις ἀπὸ τὸ δάσος καὶ διεσκορπίζοντο εἰς τοὺς ἀγρούς. Στίφη ὀλόκληρα ἐλάφων καὶ δορκάδων, ἐρχόμενα τὴν νύκτα, κατέτρωγον τὰ χαμηλώτερα κλαδία τῶν καρποφόρων δένδρων, καὶ φάλαγγες λαγωῶν, παρεισδύουσαι διὰ τῶν φραγμῶν εἰς τοὺς κήπους, ἐτραγάλιζον καὶ λάχανα καὶ κράμβας μέχρι ρίζης. Ἐνίοτε δὲ καὶ οἰκογένειαι συάγρων, εἰσβάλλουσαι εἰς τὰ ἐσπαρμένα πεδία, κατεπάτουσαν αὐτὰ καὶ κατέφθειρον τοὺς στάχους. Τότε οἱ γείτονες γεωργοὶ ἐκεραυνοβόλουσαν παράπονα καὶ ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ Κ. Δυβρεῖλ, ἐπιστάτου τοῦ Σαινλεζέ· ὁ δὲ Κ. Δυβρεῖλ, ἀφοῦ ἐξετίμα τὴν βλάβην, ἀπεΐχημίῳ πλουσιοπαρόχως τοὺς παθόντας. Καὶ τοῦτο μὲν παρηγόρει αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ δὲν ἱκανοποιεῖ τὸ πάθος των, διότι οἱ χωρικοὶ εἶναι εἰς ἄκρον μνησίκαχοι καὶ φιλέκδιχοι. Ὅθεν οἱ πλείστοι τῶν πέριξ κατοίκων ἀπεφάσισαν νὰ θηρεύωσι παρανόμως εἰς ξένα κτήματα.

Εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι αἱ τοποθεσίαι παρῆγον ἀπείρους εὐκολίας εἰς τοὺς ὑποτιθεμένους τούτους ἐκδικητὰς τῶν δημοσίων συγκομιδῶν. Πλὴν τοῦ χωρίου τοῦ Σαινλεζέ, ὅπου εὕρισκετο καὶ ἡ ὁμώνυμος ἔπαυλις, ἔκειντο περὶ τὸ δάσος καὶ δύο ἢ τρία ἄλλα χωρία. Τὸ δάσος αὐτὸ εἶχεν ὀκτῶ σταδίων καὶ ἐπέκεινα μῆκος, περιεῖχε δρυμῶνας πυκνοτάτους, φάραγγας, στενὰ καὶ ἔλη ὅπου ἡ καταδίωξις ἦτο ἀδύνατος. Εὐκόλως ἄρα ἔνοοι τις ὅτι ταῦτα πάντα συνεβοήθουν τοὺς λαθροθήρας, εἴτε διὰ νὰ στήσωσι δίκτυα, εἴτε διὰ νὰ κρυφθῶσιν.

Ἐθεώρουν βεβαίαν τὴν ἀτιμωρησίαν, καὶ μεγάλα προσεδόκων κέρδη ἐκ τῆς ἀξιοποιήσεως ἐπιχειρήσεώς των. Πολυάριθμος λοιπὸν συμμορία λαθροθηρῶν, συγκροτηθεῖσα εἰς τὰ παρακείμενα χωρία, ἐπεδόθη εἰς ἀκάθεκτον λείαν.

Μόλις μαθὼν ὁ Κ. Δυβρεὺλ τὴν σύστασιν τῆς συμμορίας ταύτης, διέταξε νὰ καταδιωχθῇ αὐστηρότατα. Ἄλλ' εἰς μάτην οἱ ἔχοντες τὴν ἐπιστάσιάν τοῦ δάσους ἐξ φύλακες, ἐβασανίζοντο περιπολοῦντες τὴν νύκτα· εἰς μάτην ἡ χωροφυλακὴ ἐλθοῦσα συνέτρεχεν αὐτούς· οὐδεὶς τῶν λαθροθηρῶν συνελήφθη. Καὶ ὁμως ἤτο βέβαιον ὅτι, περιφρονοῦντες τὴν δημοσίαν δύναμιν, ἐξηκολούθουν θηρεύοντες.

Ἡ ἀστυνομία, ἀπελπισθεῖσα, ἐνήργησεν ἐρεῦνας εἰς τοὺς οἴκους τῶν ὑπόπτων· ἀλλ' εἴτε αὐτὴ ἐλανθάσθη, εἴτε οἱ ἔνοχοι εἰδοποιήθησαν, ὅλοι ἐφάνησαν λευκοὶ ὡς χιών. Τότε, ἀπελπισθέντες καὶ δασοφύλακες καὶ χωροφύλακες, ἐπάλαιον ἀσθενέστερα πρὸς ἐχθροὺς ἀκατασχέτους. Ἄλλως ἐφοβοῦντο ὅτι ἡ προσοψία παρέλυε τοὺς ἀγῶνάς των· δυσπιστοῦντες διὰ τοῦτο πρὸς ἀλλήλους, δὲν συννεοῦντο πλέον, ἕκαστος δὲ ἐφοβεῖτο μὴ, διὰ τὸν ὑπερβολικὸν ζήλόν του, ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὸν τὴν ὀργὴν τῶν παρατόλμων λαθροθηρῶν. Γεγονός τι, συμβάν ἐξ ἡμερῶν πρὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀρχεῖται ἡ ἱστορία αὐτῆ, ἐψύχρανε τὴν προθυμίαν των.

Οἱ πλείστοι τῶν φυλάκων τοῦ Σαινλεζέ κατόικουν εἴτε εἰς τὴν ἑπαυλιν, εἴτε εἰς τὰ πέραξ χωρία· εἷς μόνος κατέλυεν εἰς οἰκίσκον μεμονωμένον, ἐν μέσῳ τοῦ δάσους, πλησίον τῶν εὐθηροτέρων μερῶν, καὶ διὰ τοῦτο τῶν μάλλον συχναζομένων ὑπὸ τῶν λαθροθηρῶν. Ὁ οἰκίσκος οὗτος, κατεσκευασμένος στερεῶς, κείμενος δὲ εἰς τὴν γωνίαν σταυροδρομίου οὐτινος αἱ μακρὰ ὁδοὶ ἠνοίγοντο κατὰ πολλὰς διευθύνσεις, ἐκαλεῖτο, « Μαυρωπός. » Τὸ φασισονατροφεῖον τοῦ Κ. Γάγγου ἦτο τὸ γειτονικώτερον μέρος τῆς Μαυρωποῦ οἰκίας, εἰ καὶ κείμενον δύο στάδια μακρὰν αὐτῆς. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ δασοφύλαξ ἐκεῖνος ἐφόβιζε πλείοτερον τοὺς λαθροθηρῶν. Καὶ τῶντι ἐδύνατο νὰ ἐξέρχεται καθ' ὅποιανδήποτε ὥραν τῆς οἰκίας, χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ τις, καὶ εἰσδύων διὰ τῶν δένδρων, νὰ προφάνῃ τοὺς ἐνόχους. Τὰ ζῶα συνήρχοντο ὀλίγον μακρὰν τῆς κατοικίας του, καὶ αὐτός, φθάνων ἐγκαίρως, συνελάμβανε τοὺς πλειοτέρους βρόχους καὶ τὰς πλειοτέρας παγίδας τῶν λαθροθηρῶν. Οὐδ' ἐνός πυροβόλου κρότος ἀντήχει χωρὶς ὁ δασοφύλαξ τῆς Μαυρωποῦ οἰκίας νὰ ὀραμῆ διὰ νὰ ἴδῃ τί διέτρεξεν. Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν αὐτός ἐβλαπτε πολὺ τοὺς

λαθροθηρῶν ἐκεῖνους θηρευτὰς, οἵτινες διὰ τοῦτο διέφυγον πρὸς αὐτὸν ἐμμέσως φρικῶδεις ἀπειλάς.

Ἡ ἐπικίνδυνος ἐκείνη θέσις κατεῖχετο ἀπὸ ζωηρὸν τινα καὶ ῥωμαλέον ἄνδρα, ὀνομαζόμενον Ἰωσήφ Δυκρός, ὅστις κατώκει εἰς τὴν Μαυρωποῦ οἰκίαν μετὰ τινος γραιίας, καὶ ἔζη ὄλως μεμονωμένος. Ὑπάρξας ἄλλοτε στρατιώτης, ἦτο ἀνδρείοτατος· ὁ γλυκὺς καὶ εἰρηγικός χαρακτήρ του εἴλκυε πρὸς αὐτὸν τὴν ἀγάπην ὄλων τῶν γειτόνων του. Ἐλέγετο ὅτι πολλάκις συλλαβὼν ἐπ' αὐτοφώρῳ λαθροθήρας, τοὺς ἀπέλυσεν ἀφοῦ τοὺς ἐνουθέτησεν αὐστηρῶς· ἦτο δὲ τόσῳ διακριτικὸς ὥστε δὲν ἐφανέρωσεν πώποτε τὸ ὄνομα οὐδενὸς τῶν ἐνόχων. Ἐν τοσοῦτῳ, ἡ φήμη τῆς τόσης μακροθυμίας του ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Κ. Δυβρεὺλ, καὶ καλέσας αὐτὸν τὸν ἐπέπληξεν αὐστηρότατα. Ἡ λύπη τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη διὰ τὰς ἐπιπλήξεις αὐτὰς, καθὼς καὶ αἱ ἀδιάκοποι ἀπειλαὶ τῶν λαθροθηρῶν, τοσοῦτον ἠρέθισαν τὸν ἀρχαῖον στρατιώτην, ὥστε ἐκοινοποίησεν ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ ἐγένετο προσεκτικώτερος, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐχαρίζετο εἰς αὐδένα. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐσκόπευε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλὴν ταύτην, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε· διότι μετὰ δύο ἡμέρας εὐρέθη νεκρὸς ὀλίγον μακρὰν τῆς οἰκίας του· τὴν καρδίαν του εἶχε διαπεράσει μόλυβδος πυροβόλου.

Τὸ τραγικὸν τοῦτο συμβάν κατετάραξεν ὄλους· ἡ δὲ δικαιοσύνη ἐπεδόθη εἰς λεπτομερεστάτας ἀνακρίσεις διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν δολοφόνον. Πολλοὶ ἔχοντες κακὸν ὄνομα ἢ θεωρούμενοι ὡς ἀκάθεκτοι λαθροθηρῶν ἐφυλακίσθησαν· ἀλλ' ἀπελύθησαν μετ' ὀλίγον ὡς ἀθῶοι. Εἷς μόνος, ὁ Λουδοβίκος Ὑβέρτος, παρουσιάσθη εἰς τὸ κακουργοδικεῖον· ἦτο δὲ νέος ἡπῖος, ἐν μόνον ἔχων ἐλάττωμα, κλίσιν ἀκατάσχετον πρὸς τὸν μονήρη βίον. Κατηγορίαι πολλαὶ καὶ βάσιμοι ὑπῆρχον ἐναντίον του· ἐπὶ τοῦ ἀχροατηρίου ὁμῶς ἀπέδειξεν ἐναργέστατα ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὀνομάζουσιν οἱ νομικοὶ ἄλλοι. Ἀπελύθη λοιπὸν, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὸ χωρίον Σαινλεζέ, ἀνέλαβε τὸ ἐργόχειρόν του. Τὸ ἐγκλημα ἄρα ἐμεινεν ἀτιμώρητον.

Μετὰ τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο, ὁ φόβος τῶν δασοφυλάκων ὑπερηύξησε. Δὲν ἐτόλμων νὰ ἐκβῶσιν εἰμὴ ὅλοι ὁμοῦ, καὶ μάλιστα, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, οὔτε κἂν ἐπλησίαζον εἰς τὰ μέρη ὅπου ἐσύχναζον οἱ λαθροθηρῶν. Ὅτε δὲ ἠθέλησαν νὰ ἀναπληρώσωσι τὸν Δυκρός, ὅλοι, ἂν καὶ ἐγένοντο πρὸς αὐτοὺς πολλὰ καὶ λαμπραὶ προτάσεις, ἀπέβαλον τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην τιμὴν. Οἱ λαθροθηρῶν, ἀπεκρίνοντο, εἶχον ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀφήσωσι κανένα νὰ κα-

τοικήση εἰς τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν, καὶ ὡμοσαν νὰ τὸν μεταχειρισθῶσιν ὅπως καὶ τὸν Δυκρός. Ἀλλὰ πῶς ἐκοινοποιήθησαν αἱ φήμει αὐταί, καὶ ποία ἡ πηγή των; Αἱ ἔρευναι δὲν ἔφερον εἰς ἄλλο ἀποτέλεσμα εἰμὴ μόνον ὅτι τὰς ἐκονοποιήτην ὁ ἀνεύθυνος καὶ ἀκατάσχετος λάλος ὁ καλούμενος ὁ λ ο ς ὁ κ ὁ σ μ ο ς. Καὶ ὁμως, αἱ ἀπειλαὶ αὐταὶ δὲν θὰ ἦσαν πάντῃ ἀβάσιμοι. Ὁ ἐπιστάτης, ἀπελπισθεὶς νὰ νικήσῃ τὰς ἀντιστάσεις ταύτας, προσεκάλεσε διὰ προκηρύξεως τοὺς θέλοντας νὰ διορισθῶσιν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀποθανόντος· ἀλλ' ὅλους εἶχε κυριεύσει τρόμος, καὶ ἡ Μαυρωπὸς οἰκία ἔμενε ἐρημος.

Ὅκτώ μῆνες παρήλθον οὕτω πως, καθ' οὓς οἱ λαθροθῆραι, ὠφελοῦμενοι ἀπὸ τῆς ἀδρανείας τῶν δασοφυλάκων, ἐγένοντο ἡμέρα τῆ ἡμέρα τολμηρότεροι ὁ ἀριθμὸς τῶν λαγῶν, τῶν φασιανῶν, καὶ τῶν δορκάδων ἡλαττοῦτο ἐπαισθητῶς· ἡ δὲ Μαυρωπὸς οἰκία, ἐγκαταλειφθεῖσα, κατέστη, οὕτως εἶπειν, ἀποτρόπαιος χόρτος ἐβλάστησε παρὰ τὴν πύλην αὐτῆς, βρύα πρασινωπὰ ἐφύησαν ἐπὶ τῶν κεκλεισμένων παραθύρων, καὶ οἱ κλάδοι τῶν περίξ δένδρων, συμπυκνωθέντες ἐζόφωσαν αὐτήν· πάντα ἦσαν ἐκεῖ πένθημα, καὶ σιωπὴ ἐπεκράτει θανάτου. Ὅθεν ἡ γραῖα, ἣτις ἐβοσκε τὴν δάμαλιν αὐτῆς εἰς τὸ δάσος, ἐμακρύνετο ἐκεῖθεν σφραγιζομένη διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ· τὰ μικρὰ παιδία τὰ ὁποῖα ἐζήτουν φωλεὰς πτηνῶν ἢ καρπούς βάτων εἰς τὸ δάσος, ἔφευγον βλέποντα μακρόθεν τὴν στέγην τῆς κατηραμένης ἐκείνης οἰκίας.

Τοιαύτη ἦτο ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων ὅτε τις φήμη, διαδοθεῖσα ὡς ἀστραπὴ εἰς τὰ περίξ χωρία, συνετάραξε τὰ πνεύματα· διότι ἐβεβαιούτο ὅτι δασοφύλαξ τις, διαμένων ἕως τότε εἰς ἄλλο κτῆμα τῆς Κ. Γάγγου, ἤρχετο νὰ κατοικήσῃ μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν. Τὴν εἰδησιν ταύτην ἤκουσαν ὅλοι κατ' ἀρχὰς γελῶντες· διότι δὲν ἐπίστευον ὅτι ἄνθρωπος ἔχων τὰς φρένας σώας θ' ἀπεφάσιζε νὰ ἐκτεθῆ εἰς θάνατον βέβαιον. Ἀλλὰ περίεργοί τινες, συμφέρον ἴσως ἔχοντες νὰ πληροφορηθῶσι περὶ τοῦ πράγματος, μεταδόντες εἰς τὸ δάσος, ἴδον ἐργάτας ἐπισκευάζοντας τὴν πρό πολλοῦ ἐγκαταλειμμένην οἰκίαν. Οἱ μὲν ἐκλάδευον τὰ παρακείμενα δένδρα, οἱ δὲ ἐλευκαίνον τοὺς καθύγρους τοίχους, καὶ ἄλλοι, αἰδηροῦργοι, διεῖρρύθμιζον τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα.

Καὶ ὁμως οἱ περίεργοι ἐδίσταζον εἰσέτι· ἡ οἰκία εἶχε βλαφθῆ οὐσιωδῶς τὸν παρελθόντα χειμῶνα, διὰ νὰ μὴ χρημισθῆ. Ἡ ἐπισκευὴ ἦτο ἀναγκαιοτάτη. Δὲν ἦτο ἄρα ἀπόδειξις ὅτι

θὰ ἤρχετο διάδοχος τοῦ Δυκρός. Μετ' ὀλίγον ὁμως ἡ εἰδησις ἐπεκυρώθη· καὶ ἐπομένως κατεπίσθησαν καὶ οἱ σκεπτικώτεροι.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Σεπτεμβρίου, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, μικρὰ τις συνοδία, ἐξελθοῦσα ἀπὸ τὴν ἑπαυλιν τοῦ Σαινλεξέ, κατέβη τὴν σχολιὰν ὁδὸν τοῦ χωρίου διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δάσος· συνέκειτα δὲ ἀπὸ ἄμαξαν φορτηγὸν κεκαλυμμένην διὰ κηρωτοῦ, καὶ περιέχουσαν, ὡς εἰκάζετο, ἐπιπλα καὶ δέσματα· ὁ ἀμαξήλατης ὠδήγει τὸν ἵππον κρατῶν τὸν χαλινὸν αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ νὰ διαβῆ διὰ τῶν παρὰ τὴν ὁδὸν χανδάκων καὶ λάκκων. Δύο γυναῖκες, ἐνδεδυμέναι ὡς χωρिकाί, ἐκάθηντο ἔμπροσθεν τῆς ἀμαξῆς· σκυλάκιον δὲ μικρὸν ἰστάμενον ἐπὶ πάλλας, ἐδείκνυε πλησίον αὐτῶν τὴν ζωρὰν κεφαλὴν του. Καὶ ἡ μὲν μία τῶν γυναικῶν τούτων, μεσόκοπος οὖσα, ἦτο ὑψηλὴ, ἰσχνὴ καὶ ὠγρὰ, ἐξωτερικὸν ἔχουσα δειλὸν καὶ περιλυπὸν· ὁ Λαβάτερ θὰ εὕρισκεν ὁμοιότητα μετὰ αὐτῆς καὶ ἐλάφου πεφοβισμένης· ἡ δὲ ἄλλη, νεὰ κόρη δεκαοκτῶ ἢ εἰκοσιν ἐτῶν, εἶχε πρόσωπον ἀνθηρὸν καὶ ἐλκυστικόν, ὀφθαλμοὺς ἱλαροὺς καὶ ἐξέχοντας, καὶ κινήσεις ζωηροτάτας· ὡμοιάζε, δὲ κατὰ τὸ σύστημα πάντοτε τοῦ Λαβάτερ, δορκάδα φαιδροτατήν. Καὶ ὁμως ἡ δορκὰς ἦτο θυγάτηρ τῆς ἐλάφου, ἀμφοτέραι δὲ, ἐναντίον τῶν νόμων τῆς φύσεως, ἐδείκνυον τότε δειλὴν περιέργειαν, ἣτις ἠῤῥξανεν ἔτι μᾶλλον τὴν ὁμοιότητα αὐτῶν μετὰ τοὺς τύπους τοὺς ὁποίους περιγράφει ὁ περίφημος ἐκεῖνος φυσιογνώμων.

Τὴν ἀμαξαν παρηκολούθουν πεζοὶ ἄνδρες δύο, πρὸς οὓς συνεκεντροῦτο ἰδίως ἡ προσοχὴ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου· ὁ μὲν ἦτο ὁ ἐπιστάτης Κ. Δυβρεῦλ, ἄνθρωπος ὠραῖος, παρρησιαστικὸς, ἐνδεδυμένος καθαρῶς, καὶ τρόπους ἔχων εὐγενεῖς· τὸν προσηγόρευον δὲ ὅλοι μετὰ τὸ αὐτὸ σέβας μεθ' οὗ θὰ προσηγόρευον καὶ αὐτὸν τὸν κόμητα Γάγγην. Τὸν δὲ ἄλλον δὲν ἐγνώριζε κανεὶς· μικρὸς καὶ πεντηκονταπενταετῆς περίπου, ἦτο ὀπωσοῦν πολύσαρκος καὶ προγαστρωρ· ἀπὸ τὸ πλάτος ὁμως τῶν ὤμων του καὶ τὴν ἐνέργειαν τῶν κινήματων του ἐφαίνετο ὅτι ἡ πολυσαρκία αὐτῆ δὲν ἔβλαψε τὴν ῥώμην τοῦ σώματος του, καὶ ὅτι διῆγε βίον δραστηριώτατον. Ὁ πρασινωπὸς ὀφθαλμὸς του δὲν ἦτο ἐλλειπῆς ζωηρότητος· εἶχε δὲ πρόσωπον πλατὺ, στόμα μέγα ἔτοιμον εἰς μειδιάματα, ὀδόντας λευκοὺς, ῥίνα σιμοειδῆ, διπλοῦν πώγωνα, ἐν ἐνὶ λόγῳ μορφὴν μάκαρος. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ἐδοκίμασε πώποτε τὴν ἐλαχίστην δυσἀρέσκειαν, ὅτι οὐδὲν συμβάν ἐναντίον διετάραξε

τὴν χώνευσιν καὶ τὴν εὐδιαθεσίαν του. Τὸ ἔνδυμά του εἶχε ἰδιαίτερόν τινα τύπον· ὁ μὲν πράσινος ἐπενδύτης καὶ ἡ ἀναξυρίς του ἦσαν ἐριουργῆ, ὁ δὲ πῖλος τρίπτυχος· περικημιδὲς μακρὰ ἐκάλυπτον τὰς νευρώδεις καὶ εὐπαγεῖς κνήμας του, καὶ μικρὰ οὐρά μύος, ἐσεῖετο ἐπὶ τοῦ περιλαιμίου του. Ἀνήγγελλε δὲ τὸ ἐπάγγελμά του, ὁ πλατὺς ξιφιστὴρ αὐτοῦ καὶ τὸ πυροβόλον του, περιεχόμενον ἐντὸς θήκης δερματίνης καὶ ἀναπαυόμενον ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ἡ ἐμφάνισις τῶν ἀνθρώπων τούτων εἰς τὴν κυριωτέραν ὁδὸν τοῦ Σαινλεξὲ ἐπροξένησεν ἀνεξήγητον ἐντύπωσιν. Αἱ οἰκοδόμοι ἐπρόβαινον εἰς τὰ κατώφλια διὰ νὰ τοὺς ἴδωσι διαβαίνοντας, τὰ παιδιὰ, γυμνόποδα, ἔτρεχον κατόπι αὐτῶν, ὁ ράπτης τοῦ χωρίου, κλωστὰς ἔχον κρεμαμένας περὶ τὸν λαιμὸν ἐν εἴδει περιδεραίου, ἔκυπτεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, ὁ πεταλωτής, κρατῶν διὰ τῆς πυράγρας τὸ πεπυρακτωμένον πέταλον τὸ ὁποῖον ἠτοιμάζετο νὰ προσηλώσῃ εἰς ὄνουχα ἵππου, ὁ παιδαγωγὸς τοῦ χωρίου, ὑψηλὸς καὶ ῥωμαλέος, ὄψιν ἔχων ὑποκριτοῦ, ἐξερχόμενος ἀπὸ καπηλείου, ἐνὶ λόγῳ μυρία πρόσωπα ἐφαίνοντο εἰς ὅλα τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν, εἰς ὅλους τοὺς φεγγίτας τῶν ἀχυρώνων· ὅλον τὸ χωρίον ἦτο, ὡς λέγομεν, ἐπὶ ποδός.

Ἡ τόση περιέργεια ἐστενοχῶρει καθ' ὑπερβολὴν τὰς δύο γυναῖκας τῆς ἀμάξης· ἂν καὶ αὐταὶ ἦσαν ἐπίσης περιέργοι, πολλάκις ὅμως ἠρυθρίων καὶ ἔνευον τοὺς ὀφθαλμούς· ἐνώπιον ἀναιδῶν βλεμμάτων. Ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ δασοφύλαξ, διότι τοιοῦτος ἦτο ὁ συνοδοιπόρος τοῦ Κ. Δυβρεῦλ, ἐβάδιζε πάντῃ ἀτάραχος, καὶ συνωμίλει μετὰ τοῦ ἐπιστάτου, ὅστις ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν μὲ ἀπειρον φιλοφροσύνην.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀμαξα ἐπροχώρει βραδέως διὰ τὴν ἀνωμαλίαν τοῦ ἐδάφους, οἱ χωρικοὶ παρετήρησαν ἐν ἀνέσει τοὺς ξένους. Ὁ ράπτης, ὅστις κατέσκευάζε τὰ ἐνδύματα τῶν ὑπηρετῶν τῆς ἐπαύλεως, καὶ ἐκαυχᾶτο ὅτι ἐγνώριζε κάλλιστα τὰ ἐν αὐτῇ γινόμενα, νεύσας πρὸς τὸν γείτονά του χαλκέα, εἶπε πρὸς αὐτόν·

— Εἶναι ὁ ἴδιος, Κ. Δυρὰν, ὁ κύρ Βινέ, ὁ νέος δασοφύλαξ. Θὰ κατοικήσῃ βέβαια εἰς τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν. Ὁ Κ. Δυβρεῦλ φαίνεται πολὺ εὐχαριστημένος. Ἄν ὅμως ἐγνώριζεν ὁ ἄλλος ποῦ ὑπάγει, δὲν θὰ ἐγέλα τόσον πολὺ.

— Ναι, ναι, ἀπεκρίθη ὁ χαλκεὺς, ὁ ἐπιστάτης τοῦ τὰ ἐμβαλόνει. . . Δὲν φαίνεται πολὺ διαβολευμένος ὁ κύρ Βινέ σου· κατὰ τὴν γνώμην μου, οἱ φίλοι μας τοῦ δάσους δὲν θὰ δυσκολευθοῦν νὰ τὸν διορθώσουν.

— Τὸ βέβαιον εἶναι, ἐπρόσθεσεν ὁ παιδαγωγὸς μὲ ἦθος ἐμπαικτικόν, ὅτι μὲ τὰ κοντὰ ποδάρια του καὶ τὴν χονδρὴν του κοιλίαν δὲν θὰ τρέχη πολὺ ὅταν τὸν καταδιώκῃ κανεὶς ἀγριόχοιρος θυμωμένος· ἂν δὲ ποτε τὸν μυρισθοῦν καὶ οἱ λαθροθῆραι, ἀλλοίμονον εἰς τὴν πλατεῖάν του μύτιν· θὰ τὸν σημαδεύσουν εὐκολώτερα παρὰ τὸν προκάτοχόν του.

Τὰς ὀμιλίαις ταύτας δὲν ἤκουσεν οὔτε ὁ Κ. Δυβρεῦλ, οὔτε ὁ σύντροφός του· διότι, μόλις ἐπλησίαζον, καὶ ὅλοι σιωπῶντες ἀπεκάλυπτον τὴν κεφαλὴν. Εἰς τὰς ἀκοὰς ὅμως τῶν δύο γυναικῶν ἔφθανον ἐνίοτε ὀλίγαι λέξεις, τὰς ὁποίας, συνδυάζουσαι μὲ τὸ ἐξηγοῦν οἶκτον ἦθος τῶν προσώπων, καὶ τὰς δοθείσας πρὸς αὐτὰς ἀμυδράς πληροφορίας, κατεθορυβοῦντο.

Ἡ συνοδία διέβη τὸ χωρίον· ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν ἄκραν αὐτοῦ, πολλοὶ συνελθόντες παρὰ τὸ δάσος παρετήρουν ποῦ διευθύνετο. Ἀφοῦ δὲ ἴδον αὐτὴν εἰσελθοῦσαν εἰς ὁδὸν φέρουσαν εἰς τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν, ἔνευσαν πρὸς ἀλλήλους, καὶ τινες αὐτῶν δισκορπίσθησαν εἰς διάφορα μέρη, ὡς ἂν ἔσπευδον νὰ διακοινώσωσι πανταχοῦ σπουδαιοτάτην εἶδησιν.

Ἐν τοσοῦτῳ οἱ ὁδοιπόροι ἐξηκολούθουν χωροῦντες· ἡ ἀμαξα ἐκυλίετο βαρεῖα ἐπὶ ἐδάφους ὀμαλοῦ, ἀμμώδους τε καὶ χλοεροῦ, ἐν μέσῳ δένδρων βαθυσκίων. Ἡ ἐρημία ἐκείνη κατέθλιβε τὰς δύο γυναῖκας. Ἄν καὶ ἤκουον ὀπισθέν των τὴν φαιδρὰν φωνὴν τοῦ κύρ Βινέ, εἰς ὃν ἐδείκνυεν ὁ ἐπιστάτης τὰ διάφορα μέρη τοῦ δάσους, ἡ ἀνησυχία των ὅμως ἠῤῥεξε, χωρὶς νὰ ἐκφράσῃ ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην τοὺς φόβους τῆς.

Ἦτο σχεδὸν νύξ ὅτε ἔφθασαν πλησίον τῆς Μαυρωποῦ οἰκίας· ὄσω' δὲ ἐπλησίαζον, τόσω ἡ τοποθεσία ἐκείνη ἐφαίνετο ζοφεροτέρα· τὰ δένδρα, συμπυκνούμενα, παρεμπόδιζον καὶ αὐτὸ τὸ τελευταῖον καὶ ἀσθενὲς φῶς τῆς ἡμέρας. Αἰφνης ὁ ἵππος ἀνεστήλωσε τὰ ὠτά του καὶ ἐστράφη· διότι πτηγόν τι μαῦρον, καθήμενον ἐπὶ ξυλίνου σταυροῦ καὶ μέλλον νὰ διανυκτερεύσῃ ἐκεῖ, ἀπέπτη κράξαν ἀπαισιῶς. Αἱ δύο γυναῖκες ἀφῆκαν συγχρόνως φωνὴν τρόμου, ἂν καὶ ὁ ἀμαξήλατος εἶχεν ἤδη δράξει γενναίως τὰς ἡνίας τοῦ ἵππου, καὶ διασκεδάσει τὸν φόβον του· ὁ δὲ δασοφύλαξ δραμὼν ἐκεῖ,

— Δὲν εἶναι, εἶπε, τίποτε, τί φοβεῖσθε; Τί σημαίνει ὁ κόραξ; . . Πλὴν τί σημαίνει ὁ σταυρὸς, κύριε Δυβρεῦλ; ἠρώτησε τὸν ἐπιστάτην.

— Ἐδῶ εἶναι ὁ τόπος ὅπου διώρθωσαν ἐκεῖνον, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Δυβρεῦλ ὅπως οὐδὲν ἀμνηστων, ἠξέυρεις, τὸν ἄλλον. . . τὸν Ἰωσήφ Δυκρός,

— Ἄ! Διάβολε.

Καὶ γυμνώσας τὴν κεφαλὴν, ἐσφραγίσθη ἐν κατανύξει διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ. Ἐπειτα δὲ βαλὼν τὸν πῖλόν του, ἐξηκολούθησεν ἡσύχως τὴν ὁμιλίαν του.

Αἱ δὲ γυναῖκες, ἀκούσασαι τὴν ἀπόκρισιν τοῦ ἐπιστάτου, κατεθρουβήθησαν· ἀλλ' ἡ ἄμαξα ἐξηκολούθει προχωροῦσα· φαίνεται μάλιστα ὅτι κατέβαινε μέρος κατωφερές, διότι ὁ ἵππος δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην μαστιγώσεως. Ἐπὶ τέλους ἡ ἄμαξα ἐστάθη καὶ ὁ ἐπιστάτης ἀνέκραξεν·

— Ἰδοὺ ἐφθάσαμεν, κύρ Βινέ· ἔλα νὰ ἰδῆς τὴν κατοικίαν σου.

Β'. Η ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΣΙΣ.

Τὸ μέρος ὅπου κατέβησαν ὁμοίαζε χωρίον σκοτεινόν. Ἄν καὶ δύο ὁδοὶ ἐπίπεδοι καὶ καθαροὶ διεσταυροῦντο ἐκεῖ, ἦτο ὅμως ἀδύνατον νὰ εὔρη τις θέσιν πλέον μεμονωμένην καὶ ἀγρίαν.

Ἡ οἰκία, εἰ καὶ πρὸ μικροῦ ἐπισκευασθεῖσα, εἶχεν ὄψιν ζοφεράν. Τὰ κεκλεισμένα παράθυρα, οἱ εὐρωτιῶντες τοῖχοι, ἡ πλήρης χόρτου στέγη τῆς, εἶχον χαρακτῆρα ἀνεξάλειπτον ἐρημώσεως· ἦτο δὲ χαμηλὴ καὶ μονόροφος. Ὅπισθεν αὐτῆς ἐφαίνετο ἄμορφός τις κήπος, ὅπου ὅμως τὰ λάχανα δὲν θὰ εὐδοκίμουν, διότι δὲν διεπέρα ἕως ἐκεῖ ὁ ἥλιος· καὶ τῶντι ὅλα τὰ προϊόντα του ἦσαν τρίβολοι καὶ ἀκάνθαι. Πλὴν τούτου, τὰ περὶ τὴν οἰκίαν δένδρα δὲν εἶχον εἰσέτι κλαδευτῆ ἐντελῶς· ὅθεν ἡ πρώτη ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν ἐπροξένησε πρὸς τοὺς ὁδοιπόρους μας ἡ νέα κατοικία των δὲν τοὺς ἐχαροποίησεν.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ δασοφύλαξ, στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ πυροβόλου του, παρετήρει τὴν μέλλουσαν κατοικίαν του συρίζων μεταξὺ τῶν ὁδόντων του. Μετὰ τίνα δὲ λεπτὰ τῆς ὥρας ἐψιθύρισεν·

« Ἄ! διάβολε! » χωρὶς νὰ δείξῃ ἐὰν εὐχαριστήθη ἢ ἐὰν δυσηρεστήθη· ἀλλ' ἡ σύζυγος καὶ ἡ κόρη του δὲν ἐφάνησαν ἐπίσης διπλωμάται.

— Θεέ μου! εἶπεν ἡ Φανέττα Βινέ στενάξασα ἀπὸ καρδίας, πόσον μελαγχολικὸν εἶναι τὸ μέρος αὐτό!

— Εἶναι τάφος! ἐπρόσθεσεν ἡ μήτηρ ἀπηλπισμένη, καὶ τάφος καὶ θὰ μᾶς θάψουν ὅλους ἐδῶ!

Ὁ δὲ κύρ Βινέ ἔλθων πρὸς αὐτάς,

μεν ὅλα μαῦρα· αὐρίον τὸ πρῶτ' ἰθὺς φανοῦν διαφορετικά. Ἐν τοσοῦτῳ, καταβῆτε, εἶπεν ὑψηλότερα· ὁ Κ. Δυβρεῦλ θὰ βιάζεται νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν. Δότε με τὸν Πιστόν μου· ἔμεινε τόσην ὥραν ἀκίνητος εἰς τὴν ἄμαξαν, ὥστε θὰ αἰμωδίασαν τὰ ποδάρια του.

Ἄλλ' ὁ Πιστός εἶχεν ἤδη πηδῆσει μόνος του εἰς τὴν γῆν· στραφεὶς ἰδὲ δις ἢ τρίς περὶ τὸν κύριόν του, ὑπήγε νὰ ὀσφρανθῇ τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας, ὡς διὰ νὰ ἐρευνησῇ καὶ αὐτὸς τὸ νέον κατάλυμα. Ὅμοίως καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἐπέευσαν, ὁ δὲ δασοφύλαξ, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν ἄμαξηλάτην, ἤρχισε ν' ἀποφορτίξῃ τὰ σκεύη του.

Ὁ δὲ Κ. Δυβρεῦλ, ἐκβαλὼν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ὀρμαθὸν κλειδίων, ἠγωνίζετο νὰ ἀνοιξῇ τὰ σκωριασμένα κλειθρα. Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν πρώτην πρόσγειον αἴθουσαν, τὸ σκότος ἦτο ψηλαφητόν· ὁμή τις ναυτιώδης συνετάραξε τὴν ὀσφρησιν αὐτῶν, καὶ ψυχὸς ὑγρὸν τοὺς διεπέρασεν.

Ὁ ἐπιστάτης ἐσπευσε νὰ ἀνοιξῇ τὰ παράθυρα διὰ νὰ ἀνανεώσῃ τὸν ἀέρα, καὶ αἱ τελευταῖαι λάμπεις τῆς ἀμφιλύκης ἐβοήθησαν τοὺς ξένους νὰ παρατηρήσωσι τὴν πρωτίστην ταύτην αἴθουσαν τῆς κατοικίας των.

Ἡ αἴθουσα αὕτη ἦτο ἀποχρῶντως μεγάλη, ἐστρωμένη μὲ πλίνθους, καὶ ἐστίαν ἔχουσα πρὸς τὴν ἄκραν. Τὰ παράθυρα, καὶ τὰ πρὸς τὸν κήπον καὶ τὰ πρὸς τὴν ὁδόν, ἦσαν ὠχυρωμένα, πλὴν τῶν ἐξωφύλλων, καὶ διὰ στερεῶν κιγκλίδων ἐκ σιδήρου, διὰ νὰ προστατεύωσι τοὺς κατοίκους κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν προσβολῶν. Ὁ ἐπιστάτης εἶχε φροντίσει νὰ ἐπισκευασθῇ ὅπως οὖν εὐσχημῶς ἡ αἴθουσα ἐκεῖνη· ἀλλὰ δὲν ἦτο δύσκολον νὰ διακρίνη τις ὑπὸ τὴν ἄσβεστον ἥτις ἐλεύκανε πρὸ μικροῦ τὰ τεῖχη, ἔχνη βροχῆς. Ἐπιπλά τινα ἀπλούστατα, ὡς κλίνη, τράπεζα, θρανία, σκευοθήκαι, ἦσαν ἀτάκτως δισκορητισμένα.

— Κατηραμένοι ἐργάται! ἐψιθύρισεν ὁ ἐπιστάτης ὡς ἂν ἀπετείγετο πρὸς ἑαυτὸν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνήργησαν τὰς παραγγελίας μου! Πλὴν τοιαῦτα συμβαίνουν ὅταν τις δὲν παροστέκεται μόνος... Μήπως τὸ ἔκαμαν οἱ ἀχρεῖοι ἐπίτηδες; Ὅλος λοιπὸν ὁ κόσμος συνεννοεῖται μὲ τοὺς ἀναθεματισμένους λαθροθῆρας!

Εἶπε καὶ ἀναβὰς εἰς τὴν ἄνω ὀροφήν ἤνοιξε τὰ παράθυρα. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ αἱ δύο γυναῖκες δὲν ἔμενον ἀργαί· μόλις παρῆλθεν ἡ πρώτη στιγμή τῆς ὀλιψέως των, καὶ ἡ ἔμφυτος αὐτῶν ὀρμὴ πρὸς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν ἐνίκησε τὴν ἀθυμίαν των. Καὶ ἡ μὲν μήτηρ,

διευθετήσασα τὰ ἐπιπλα, ἐκαθάρισεν αὐτὰ ἐκ τοῦ προχείρου· ἡ δὲ κόρη, μετακομίσασα ἔξωθεν φρύγανα, ἤναψε πῦρ διὰ νὰ φωτίσῃ τὴν αἶθουσαν καὶ ν' ἀποδιώξῃ τὴν ὑγρασίαν· ἐνῶ ὁ Βινὲ καὶ ὁ ἀμαξηλάτης ἀπεφόρτιζον τὴν ἀμαξάν· ὡστε ἐντὸς ὀλίγου τὰ πάντα ἠλλαξαν μορφήν. Ὅλα ἐτέθησαν εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον, συμμετρία διεδέχθη τὴν ἀταξίαν, καὶ ἡ οἰκία ἐφαίνετο ἀναζωογονουμένη μετὰ μακρὰν ἐρημίαν καὶ ἐγκατάλειψιν.

Τότε ὁ Κ. Δυβρεὺλ ἠτοιμάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ. Ὁ καλὸς οὔτος ἐπιστάτης ἦτο μεθοδικὸς καὶ τακτικὸς, καὶ ἡ ὥρα τοῦ δείπνου του ἐτλησίαζε. Πλὴν τούτου δὲν ἐπεθύμει ἴσως νὰ ἀργοπορήσῃ εἰς τὸ δάσος.

— Λοιπὸν, κύρ Βινὲ, εἶπε σηκωθείς, σὰς ἀφίνω νὰ συγυρισθῆτε. Ἐνόησες, νομιζω, τὰς ὀδηγίας μου. Οἱ σύντροφοί σου θὰ σέ εἰποῦν τὰ περαιτέρω. Ἄ! ἔλησμόνησα . . . ὁ δεῦτερος δρόμος ἀριστερὰ φέρει εἰς τὸ φασιανοτροφεῖον, καὶ ἡ Κ. κόμησσα περιέρχεται συχνὰ ἐκεῖ ἔφιππος· νὰ φροντίξῃς λοιπὸν, ἅμα μανθάνῃς ὅτι εἶναι ἐκεῖ, νὰ τὴν προφυλάττῃς μὲ προσοχὴν ἀπὸ πάντων προσβολῆν. Πλὴν τούτου, ἐάν ἀπαντᾷς ἐνίοτε κατοίκους τῆς ἐπαύλεως Βαρνεβίλ μεταβαίνοντας εἰς Σαινλεξέ, φέρε πρὸς αὐτοὺς σέβας· διότι ὁ Κ. Βαρνεβίλ καὶ ἡ μήτηρ του, ἀγαθοτάτη γραῖα, εἶναι φίλοι τῆς οἰκογενείας τοῦ κόμητος.

— Καλὰ, καλὰ, Κ. Δυβρεὺλ, ἀπεκρίθη ὁ δασοφύλαξ, μὴν ἀνησυχῆς. Θὰ προσέχω καλὰ τὴν κυρίαν μας· εἶναι σχεδὸν κόρη μου· τὴν ἴδα τόσον μικράν! . . . Ναι, ναι, οἱ λαθροθῆραι δὲν θὰ τὴν πλησιάσουν, ἐνόσω εἶμι ἐδῶ, σὲ τὸ ὑπόσχομαι. . . Ἐ! διάβολε! εἶναι πολλῶν εἰδῶν λαθροθῆραι, ὡς λέγει ἡ παροιμία.

Καὶ ἀνεκάγχασεν οὕτως ὥστε ἐσκίρτα ἡ εὐρυτάτη κοιλία του.

Ὁ Δυβρεὺλ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε νὰ προσθέσῃ καὶ τι ἄλλο, ἀλλ' ἠπόρει πῶς νὰ ἀρχίσῃ· τέλος πάντων εἶπε μὲ ἦθος ἀμήχανον.

— Ἄκουσε, κύρ Βινὲ, εἶσαι ἡμερὸς ὡς ἀρνίον, τὸ ἤξεύρω, ἀλλ' ἀκαμπτος εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν χρεῶν σου. Διὰ τὸν ἀκαμπτον αὐτὸν χαρακτῆρά σου, καθὼς καὶ διὰ τὴν ἀγαθότητα τῆς Κ. κομήσσης, διωρίσθης ἐδῶ κατὰ προτίμησιν. (ὁ Κ. ἐπιστάτης ἐψεύδετο!) Εἶναι λοιπὸν δίκαιον νὰ διατρέξῃς τινὰς κινδύνους διὰ νὰ γίνῃς ἄξιος τοιαύτης εὐνοίας. . . Καὶ ὁμως, πίστευσέ με, εἶμαι φίλος σου καὶ σὲ ἀγαπῶ, μὴ πολυγελᾷς μὲ αὐτοὺς τοὺς λαθροθῆρας, καὶ μὴ παραμελῆς τὰ ἀναγκαῖα προφυλακτικὰ μέτρα διὰ τὴν ἀσφάλειάν σου. Μ' ἐννοεῖς, ἔ; Εἶσαι οἰ-

κογενειάρχης, καὶ μὴ λησμονῆς ὅτι τὰ χρέη σου δὲν εἶναι παιγνίδι!

— Διάβολε! Εἰς ποῖον τὸ λέγεις; ἀπεκρίθη ὁ Βινὲ, τὰ παιγνίδια δὲν εἶναι διὰ τὴν ἡλικίαν μου. Πλὴν, ἐάν ἐκοιμούμην πολὺ, ἐάν δὲν ἔτρεχα ὡς ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, ἐάν δὲν μὲ ἔτρωγε μία φροντίς ἀπ' ἐδῶ καὶ μία ἄλλη ἀπ' ἐκεῖ, θὰ ἐπάχυνα ὡς χοῖρος· καὶ τότε, σ' ἐρωτῶ, εἰς τί χρησιμεύει δασοφύλαξ χονδρὸς καὶ βαρὺς; Διὰ τὴν ὑγείαν μου λοιπὸν δὲν θ' ἀφήσω ἡσυχούς τοὺς λαθροθῆρας. Σ' εὐχαριστῶ μόνον τοῦτο, Κ. Δυβρεὺλ, διὰ τὴν συμβουλὴν σου, καὶ θὰ ὑπερασπισθῶ τὸ κουφάρι μου ὅσον ἠμπορέσω καλῆτερα· ὅταν δὲν εἶναι τις δυνατώτερος πρέπει νὰ εἶναι πλέον πανουργός. Θὰ ἰδῶμεν, θὰ ἰδῶμεν, διάβολε! . . . Πλὴν διὰ τί φωνάζει ὁ σκύλος μας;

Καὶ τῶνόντι, ἐν τῷ διαστήματι τῆς συνομιλίας, ὁ Πιστὸς ἐπεσκέπτετο ὀσφραϊνόμενος ὄβριον τὰς γωνίας τῆς αἰθούσης μὲ τὴν συνήθη περιέρχεται τῶν κυνῶν. Μετ' ὀλίγον, ἐστάθη εἰς τινὰ γωνίαν, καὶ καθήσας ἤρχισε νὰ ἐκπέμπῃ φωνὰς γοεράς, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων θεωροῦσιν ἀπαισίας. Ἡ Κ. Βινὲ, εἰς ἄκρον προληπτικῆ, τὸν ἐδίωξε· ἀλλ' αὐτὸς, ἐπιστρέψας μετὰ δύο ἢ τρεῖς γύρους, ἐκάθησεν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, καὶ ἤρχισεν ἐκ νέου τὰς ὠρυγὰς του.

Ἡ Φανέττα Βινὲ, λαβοῦσα ἀπὸ τὴν τράπεζαν λύχνον πρὸ μικροῦ ἀναφθέντα, τὸν ἐχαμήλωσε πρὸς τὸ ἔδαφος διὰ νὰ παρατηρήσῃ πόθεν ὁ τρόμος τοῦ σκύλου. Ἰδε δὲ πολλὰ στίγματα μαυρωπὰ ὡς αἷμα ἐξηραμμένον.

— Παναγία μου! ἀνεφώνησε· δὲν εἶναι αἷμα ξηρόν! ὁ Δυβρεὺλ συνωφρυώθη.

— Ἀναθεματισμένοι ἐργάται! ἐπιθύρισε· τοὺς εἶχα παραγγείλει νὰ τὰ πλύνωσιν ὅλα μὲ προσοχὴν. . . βέβαια τὸ ἔκαμαν ἀπὸ κακίαν!

Μόνος ὁ Βινὲ διετήρησεν ἀναλλοίωτον τὴν ἰλαρότητά του.

— Αἷμα! εἶπε παρατηροῦσα τὰ στίγματα· διάβολε! φαίνεται. . . Ὅ' ἀπέθεσαν ἐδῶ καμμίαν ἡμέραν ἔλαφον ἢ δορκάδα, καὶ ἐπειδὴ αἱ κεκλεισμένοι οἰκίαι εἶναι ὑγραί, τίποτε μέσα εἰς αὐτάς δὲν ξηραίνεται καλά. Ὀλίγον νερὸν καὶ θὰ ἐξαλειφθοῦν.

Ὁ δὲ Κ. Δεβρεὺλ ἠγανάκτει· ἀπεχαιρέτισε τοὺς ξένους του ἐν τάχει, καὶ ἐνῶ ὁ Βινὲ τὸν προέπεμπε, εἶπε κρυφίως εἰς αὐτόν·

— Τὸ αἷμα δὲν ἦτον οὔτε ἐλάφου οὔτε δορκάδος. . . πρόσεξε, κύρ Βινὲ, πρόσεξε. . . Καλὴν νύκτα! διότι θὰ σ' ἔλεγα περισσότερα ἂν ὅ,τι πρέπει· ἔχε θάρρος! καλέ μου Βινὲ,

Εἶπε καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ὡς ἂν ἠσθάνετο τύψιν συνειδότης διότι ἔφερον εἰς τὸν κατηραμένον ἐκεῖνον τόπον τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον. Ἀναβάς δὲ εἰς τὴν ἄμαξαν πλησίον τοῦ ἄμαξηλάτου, ἀνεχώρησεν.

Ὅτε ὁ δασοφύλαξ ἐπανήλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, εὔρε τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα του θρηνούσας· πρὶν δὲ προφάσῃ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν αἰτίαν, ἐνηγκαλίσθησαν αὐτόν.

— Ἄς φύγωμεν, φίλε μου, ἄς φύγωμεν, εἶπεν ἡ Σωσάννα μὲ φωνὴν διακοπτομένην ἀπὸ τοὺς ὀλοφυρμούς της, ἄς μὴ μείνωμεν ἐδῶ μηδὲ ἐν λεπτόν. Ἄς ἀφήσωμεν τὴν φρικτὴν αὐτὴν οἰκίαν τοῦ αἵματος! Δὲν ἠθέλησα νὰ σὲ εἰπῶ τίποτε ἔμπροσθεν εἰς τὸν ἐπιστάτην, φοβηθεῖσα μὴ σὲ παροργίσω. Εὐρίσκομαι εἰς ἀθλίαν κατὰστασιν πρὸ μιᾶς ὥρας ἀφοῦ ἶδα ποῦ ἤλθαμεν. Ἄς φύγωμεν σὲ λέγω· προτιμῶ νὰ κοιμηθῶμεν καὶ μέσα εἰς τὸ δάσος παρά νὰ μείνωμεν ἀπόψε ἐδῶ· θὰ τρελαθῶ ἀπὸ τὸν φόβον μου! Ἄ! τίς θὰ μ' ἔλεγεν ἐκεῖ ὅπου ἤμεθα τόσον ἡσυχοὶ, ὅτι θὰ ἐρχόμεθα εἰς τόπον ὅπου δὲν γίνεταί λόγος παρά διὰ φόνους, ὅπου ὅλα εἶναι ἀπαισία!

Ὁ δασοφύλαξ, καταζαλισθεὶς ἀπὸ τὸν χειμαρρὸν τούτων τῶν λόγων τῆς γυναικὸς του, ἠπόρει τί ν' ἀποκριθῇ. Ἀλλὰ καὶ ἡ Φανέττα, εἰ καὶ φρονιμωτέρα τῆς μητρός της, εἶπεν ἐπίσης·

— Καλέ μου πάπα, ἡ θέσις αὐτὴ δὲν εἶναι διὰ σέ. Οἱ χωρικοὶ, συνομιλοῦντες πρὸ ὀλίγου, μᾶς ἐθεώρουν ὡς ἀνθρώπους καταδικασμένους εἰς θάνατον. Ὡ! σὲ παρακαλῶ, μὴ ἀποφασίσῃς νὰ μείνῃς ἐδῶ· δὲν λέγω ν' ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως, ὅπως σὲ παρακινεῖ καὶ ἡ μαμά μου, διότι ποῦ θὰ ὑπάγωμεν εἰς τοιαύτην ὥραν; ἀλλ' αὐριον τὸ πρῶτ' ὅταν ἐξημερώσῃ, ὑπάγεις εἰς τὴν Κ. κόμησσαν, τὴν προστάτιδά μας, καὶ λέγεις ὅτι δὲν εἶσαι ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος πρὸς φύλαξιν τοῦ δάσους, ὅτι δὲν εἶχες οὔτε τὴν ἀναγκαίαν σταθερότητα, οὔτε τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν διὰ νὰ σωφρονίσῃς τοὺς διαβόλους τοὺς Σαινλεζέ. Τότε ζητεῖς τὴν ἀδειάν της νὰ ἐπιστρέψῃς ἐκεῖ ὅθεν ἦλθες, καὶ ὅπου δὲν ἐλάμβανες ἀφορμὴν νὰ συντάξῃς οὔτε δύο πρωτόκολλα κατ' ἔτος· τὸ ἤξεύρω, διότι ἐγὼ τὰ ἔγραφα. Ἡ πρώτη σου θέσις εἶναι ἀκόμη κενή, καὶ θὰ σὲ τὴν δώσουν. Ἡ Κ. κόμησσα εἶναι τόσο καλὴ, ἂν καὶ εἶναι λυπημένη! Θὰ ἐννοήσῃ τοὺς λόγους μας, εἶμαι βεβαία, καὶ θὰ λάβῃ συμπάθειαν... Δὲν θὰ ὑπάρῃς λοιπόν; διαφορετικὰ θὰ σὲ φονεύσουν· οἱ λαθροθῆραι αὐτοὶ εἶναι δολοφόνοι, καὶ τί θὰ γίνωμεν ἂν μᾶς λείψῃς;

— Ναί, ναί, θὰ σὲ φονεύσουν! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ ὀδυρομένη ἔτι μᾶλλον· Βινέ, λυπήσου καὶ ἡμᾶς καὶ τὸν ἑαυτὸν σου... ἄς ἐπιστρέψωμεν.

Ὁ δὲ δασοφύλαξ, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὰς παρακλήσεις καὶ τὰ δάκρυα τῶν δύο προσφιλεστέρων ἀντικειμένων τῆς καρδίας του ἐψιθύριζε λέξεις ἀσυναρτήτους. Μετ' ὀλίγον ἐρρέυσαν καὶ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ δάκρυα, ὅχι διότι ἐφοβέιτο ὡς ἡ σύζυγος καὶ θυγάτηρ, ἀλλὰ διότι δὲν ἐδύνατο νὰ ἴδῃ ἄλλον κλαίοντα χωρὶς νὰ κλαύσῃ καὶ αὐτός.

Τέλος πάντων ἐκάθησεν ἐπὶ θρανίου μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν ἀπέναντι τοῦ πυρὸς, καὶ ἐναγκαλισθεὶς καὶ τὰς δύο εἶπε μὲ ὕφος μειλιχιοῦν·

— Νὰ σᾶς εἰπῶ, φίλαι μου, πρέπει νὰ συλλογίζεσθε ὀλίγον καλητέρα· μὲ ἀφανίζετε ὅταν λυπήσθε. Δὲν εἶμαι δασοφύλαξ; ἄρα πρέπει νὰ μετέλθω τὸ ἐπάγγελμά μου. Ὅταν μὲ δίδουν μίαν θέσιν πρέπει νὰ τὴν δεχθῶ· εἶναι φανερόν. Καὶ ἔπειτα μὴ λησμονῆτε, ὀκτακόσια φράγκα μισθόν· διάβολε! καὶ ξύλα ὅσα θέλω, καὶ ἓνα σάκκον σιταρίου κατ' ἔτος, καὶ τὸ δικαίωμα νὰ σκοτόνω κατὰ μῆνα διὰ λογαριασμὸν μου ἓνα λαγῶν, καὶ καθ' ἑβδομάδα ἓνα κουνέλιον· ὀλίγα λοιπόν τὰ ἔχετε; Ἐνῶ ἐκεῖ ὅπου ἤμεθα, ναὶ μὲν ἐζῶμεν ἡσυχῶς, δὲν εἶχομεν ἐργασίας, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἐμεγάλονεν ἡ κοιλία μου, καὶ θὰ μὲ ἤρχετο ἀποπληξία ἀπὸ τὸ πολὺ πάχος. Πλὴν τούτου δὲν εἶχαμεν κέρδη, καὶ ὁ μισθὸς ἦτον τόσο μικρὸς ὥστε δὲν πρέπει κἂν νὰ τὸν ἀναφέρω. Ἐδῶ ὅμως τὸ πρᾶγμα διαφέρει· θὰ ἔχωμεν μὲν ἴσως κόπους, ἀλλὰ θὰ πιάσωμεν καὶ ὀλίγην ζύμην. Κατ' ἔτος θὰ βάλλωμεν πεντακόσια φράγκα κατὰ μέρος, καὶ εἰς τρεῖς χρόνους θὰ ἔχωμεν χίλια πεντακόσια. Μὲ αὐτὰ θὰ προικήσωμεν τὴν Φανέτταν μας· εἶναι εἴκοσι χρόνων, εἶναι εὐμορφή, χαριτωμένη, καλὴ οἰκοκυρά, καὶ δὲν ἐγεννήθη διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ μοναστήριον. Ἐ! τί λέγεις, κόρη μου; ἐπρόσθεσε κολλήσας τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ τῆς θυγατρὸς του· δὲν θὰ εἶσαι εὐχαριστημένη νὰ σὲ δώσωμεν διὰ ἄνδρα κανέν ὠραῖον καὶ καλοκαμωμένον παλληκάρι, εἰς τὸν ὅποιον νὰ φέρῃς τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου σου μίαν ποδιὰ γεμάτην φράγκα; Διάβολε!

— Μὴ μὲ ὀμιλῇς διὰ ὑπανδρείαν, ἀπεκρίθη ἡ Φανέττα ἐρυθρίασασα· δὲν θέλω ν' ἀφήσω οὔτε σὲ οὔτε τὴν μητέρα μου· πλὴν τούτου, δὲν ἀγαπῶ κανένα... Μὴ φροντίξῃς διὰ τὴν προικὰ μου, ἀλλὰ μόνον φρόντισε πῶς νὰ σωθῇς.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἐπρόσθεσεν ἡ Σωσάννα· ἀ-

ξιολογον προΐκα θά έτοιμάσης, εάν σέ φονεύσουν καθώς τόν ταλαίπωρον Δυκρός τόν όποϊον ήλθες νά διαδεχθής.

— Νά μέ φονεύσουν! νά μέ φονεύσουν! επανέλαβεν ό δασοφύλαξ μετά τινος άνυπομονησίας διάβολε! όλον τοιαύτα λόγια έχετε εις τό στόμα σας. . . Δέν φονεύουν ένα χριστιανόν χωρίς νά ήξεύρουν διά τί. 'Ο άλλος, ό μακαρίτης μετεχειρίσθη κακά τούς λαθροθήρας. Σταθήτε νά ιδώμεν· αύτοί οί κλέπται διαδίδουν πάντοτε κακάς φήμας διά νά τρομάζουν τούς ανθρώπους· αλλά τά λόγια των είναι περισσότερα από τά έργα των. Αφετέ με νά τούς όψαρεύσω· γνωρίζω τέχνας διά νά τούς διορθώσω, και θά τήν πάθουν. Ω! διάβολε! θά τήν πάθουν.

— Δέν θέλεις λοιπόν νά υπάγης νά παρακαλέσης τήν Κ. κόμησαν νά μās στείλῃ εις τήν πρώτην θέσιν μας; άνέκραξεν ή Φανέττα.

— Θέλεις λοιπόν νά μās ύποχρεώσης νά μείνωμεν εις τό φρικτόν τούτο μέρος όπου θ' αποθάνωμεν όλοι; ήρώτησεν ή Σωσάννα απηλπισμένη.

Και ήρχισαν εκ νέου τά δάκρυα και οί όλοφυρμοί.

Εις μάτην ό ταλαίπωρος δασοφύλαξ ήγγωνίζετο νά τās καθησυχάσῃ και ύποσχέσεις και παρακλήσεις, απετύγχανον.

— Ακούσατε, επανέλαβεν επί τέλους μετά τινος σταθερότητος, τί σās προτείνω· είναι αδύνατον νά εγκαταλείψω ούτω πως τήν θέσιν μου χωρίς νά βλάψω τήν ύπόληψίν μου. Περιμείνατε ολίγας ήμέρας· εν τῷ μεταξύ τούτῳ θά μάθω πολλά πράγματα, και θά γνωρίσω πόσον ζυγίζουν αύτοί οί λαθροθήραι. Τότε εάν ιδώ ότι δέν ήμπορώ νά τούς περιμαζώξω, εάν ό κίνδυνος μέ φανῇ τῶντι σπουδαίος, σās ύπόσχομαι νά ζητήσω τήν μετάθεσίν μου, τόσω μάλλον όσον δέν θελω νά διατηρήσω μίαν θέσιν τῆς όποιας τά χρέη δέν εκπληρῶ· θά ήτον τό ίδιον ως νά εκλεπτα τά χρήματα τῶν κυρίων μου. Ήσυχάσετε λοιπόν· είναι καιρός ν' αναπαυθῶμεν διότι αύριον θά έχωμεν εργασίαν· και τῆ αληθεία μέ τά δάκρυά σας μέ αφανίσετε περισσότερο παρά εάν έτρεχα σαράντα στάδια εις καταδίωξιν λαθροθηρῶν.

Αί δύο γυναίκες επεθύμουν βεβαίως μεγαλύτερας παραχωρήσεις· υπετάγησαν όμως, και έλπίζουσαι ότι ταχέως θ' αναχωρήσωσιν από τήν αποτρόπαιον εκείνην κατοικίαν, ήρχισαν τās νυκτερινās έτοιμασίας των.

Η πρόσγειος αίθουσα ήτο αναντιρρήτως ευρυχωροτέρα όλης τῆς άλλης οικίας· άλλ' αί γυναίκες δέν ήθέλησαν νά κοιμηθῶσιν εκεί· τά

στίγματα τοῦ αίματος τās επρόμαζον. Απεφασίσθη λοιπόν νά κοιμηθῶσιν αύται εις τήν άνω όροφήν, ενώ ό αρχηγός τῆς οικογενείας, όστις δέν ειχε τās αύτας προλήψεις, θά έκοιμάτο εις τήν αίθουσαν.

Μετά τήν άπόφασιν ταύτην όλα τά λοιπά έγινοντο εν άκαρεϊ. 'Ο κύρ Βινέ συνώδευσε τās γυναίκας εις τόν κοιτῶνά των, τās παρηγόρησε, τās ενεθάρρυνε διά λόγων θωπευτικῶν, και, ασπασθεις αύτας, κατέβη εις τήν αίθουσαν. Αφού δέ παρετήρησεν εάν αί θύραι και τά παράθυρα ήσαν καλῶς κεκλεισμένα, έξεδύθη χασμῶμενος, έσβησε τό φῶς του και έκοιμήθη.

Ει και φύσει άτάραχος, δέν έκοιμήθη τόσον εύκόλως όσον άλλοτε. Χίλιοι λογισμοί άνέβαινον εις τήν καρδίαν του, και έξήπτον τό αίμά του. Ήρχισε νά προβλέπῃ τās δυσκολίας και τούς κινδύνους τῆς θέσεώς του, περι τῶν όποιῶν δέν ειχε σκεφθῇ κατ' αρχάς. Αλλ' οί λογισμοί αύτοί άντι ν' άποδειλιάσωσιν ενεθάρρυνον αύτόν, όστις έφιθύριζε στρεφόμενος εις τήν κλίνην του.

— Διάβολε! έδῶ τέλος πάντων θά λιγνεύσω.

Ούτω πως, εν μέσω σκότους και σιωπῆς, οί λογισμοί διεδέχοντο τούς λογισμούς, και ανεπαισθήτως παρουσιάσθη εις τήν μνήμην του και ό προκάτοχός του εις τήν κλίνην τοῦ όποιου έκοιμάτο. Ναι μέν, ό κύρ Βινέ δέν ειχε μεγάλην φαντασίαν· τήν ὡραν όμως εκείνην, ότι έγνώριζε περι τοῦ Κ. Δυκρός επανήλθεν εις τήν μνήμην του. Έβλεπε τόν σταυρόν όστις έδείκνυε τόν τόπον όπου εύρέθη φονευμένος· ήκουε τούς στεναγμούς τοῦ τραυματίου· έρρίπτε τό βλέμμα εις τούς συντρόφους τοῦ φονευθέντος, μεταφέροντας τό σώμά του εις τήν Μαυρωπόν οικίαν, και αποθέτοντας αύτό εις τήν αύτην εκείνην αίθουσαν, εις τό μέρος όπου έσώζοντο εισέτι στίγματα αίματος. Ενόμισεν ότι τό αίμα τοῦτο συνεπυκνώθη, έλαβε σχῆμα και μορφήν, και ότι σκια ακίνητος και σιωπηλή, ίσταμένη παρά τήν κλίνην του, τόν ήτένιζε μέ βλέμμα περιπαθές. Φαίνεται δε ότι ό δασοφύλαξ απεκαροῦτο· ό νοῦς του εκυματίζετο εν μέσω άορίστων ιδεῶν ως όταν οὔτε κοιμώμεθα οὔτε εϊμεθα έξυπνοι.

Αίφνης φωνή βραγχώδης ήκούσθη προς τήν άλλην άκραν τοῦ θαλάμου.

— Βινέ, πρόσσεχε! ειπεν ή φωνή αύτη μέ τόνον πένθιμον.

Και κατ' αρχάς μέν άλλόκοτοι ιδέαι επήλθον εις τήν κεφαλήν του· νομίσας ότι έβλεπεν υπερφυάτινα όπτασίαν, ήσθάνθη έλαφράν φρι-

κίαν καθ' ὄλον τὸ σῶμά του· ἐνῶ δὲ ἔτρεμε καὶ ἔμενεν ἔκπληκτος, χωρὶς κἂν νὰ τολμήσῃ νὰ κινήθῃ, ἡ φωνὴ ἐπανελάβε με τόνον ἔτι γοερώτερον·

— Βινέ, πρόσσεχε.

Ἄλλὰ κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην ἐπέκλησιν, ἀποσείσας τὸν ὕπνον καὶ ἀναλαβὼν τὸ φυσικὸν αὐτοῦ θάρρος, ἀνεκάθησε, καὶ ἐσκέπτετο τί ἄρα ἦτο.

Τὸ φῶς, ὡς εἶπομεν, ἦτο ἐσβεσμένον, τὸ δὲ σκότος βαθύτιτον· ἀλλ' ὁ δασοφύλαξ εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι κανεὶς δὲν εἰσεδυσεν εἰς τὸν κοιτῶνά του, διότι, πρὶν κοιμηθῆ, εἶχε παρατηρήσει τὴν μεγίστην στερεότητα τῶν παραθύρων καὶ τῆς θύρας. Ὅθεν θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἡ φωνὴ ἐκείνη ἀνῆκεν εἰς ὃν τι ὑπερφυσικόν, ἐὰν δὲν ἤκουεν αὐτὴν καὶ τρίτον, ὅτε, ἐννοήσας ὅτι ἤρχετο ἐκ μέρους τῆς ἐστίας, ὑπωπτεύθη τὴν ἀλήθειαν.

— Ἐ! ἠρώτησε με φωνὴν ἀτρόμητον, τίς εἶσαι σὺ ὁ ὁποῖος με ὀμιλεῖς;

— Εἶμαι ὁ Ἰωσήφ Δυκρός, ὁ προκάτοχός σου· οἱ λαθροθῆραι μ' ἐφόνευσαν εἰς τὸ δάσος.

— Ἄ! διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Βινέ.

Ἄλλὰ δὲν ἐφοβήθη· πηδῆσας δὲ ἀπὸ τῆς κλίνης του, ἐφόρεσεν ἐν τάχει ἐνδύματά τινα.

— Ναί, ἐπανελάβε νῆ μυστηριώδης φωνὴ με τόνον τρομερώτερον, ἦλθα νὰ σὲ δώσω φιλικὴν συμβουλὴν. . . Οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ συνώμοσαν ἐναντίον σου· ἐὰν δὲν φανῆς φρονιμώτερός μου, δηλαδή, ἐὰν συλλαμβάνῃς τὰς παγίδας καὶ τὰς ἄλλας μηχανάς των, ἐὰν τοὺς καταδιώκῃς ἀκαταπαύστως, ἐὰν συντάττῃς πρωτόκολλα διὰ νὰ τοὺς βάλῃς εἰς τὴν φυλακὴν, θὰ χαθῆς ὅπως κ' ἐγώ.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἐπῆλθε σιωπὴ, διὰ νὰ δοθῇ καιρὸς εἰς τὸν δασοφύλακα νὰ μελετήσῃ τὰς φρικτὰς ταύτας ἀπειλάς. Οὗτος ὅμως, χωρὶς νὰ παραχθῆ ἀπὸ τὴν εἰδησιν ἣτις ἐστάλη ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον, ἐψιθύρισεν· — Ἄ! διάβολε! Καὶ με πόδας γυμνοὺς μετέβη εἰς τὸ μέρος ὅπου εὕρισκετο τὸ πυροβόλον του, καὶ λαβὼν αὐτὸ, ἐπροχώρησε σιωπηλῶς πρὸς τὴν θύραν. Δυστυχῶς ὅμως, ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζεν εἰσέτι καλῶς τὰ τῆς οἰκίας ἐκείνης, δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν ἀνοίξῃ με ὄλην τὴν ἀπαιτουμένην ταχύτητα· πλὴν τούτου, ἡ θύρα, ἐξωγχωμένη ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, ἠνοιχθῆ με κόπον καὶ με κρότον. Καὶ εὐθὺς ἄνθρωπός τις, εὕρισκόμενος ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας, φοβηθεὶς, ἐκυλίσθη, ἐπήδησεν εἰς τὰ φρύγανα τὰ ὁποῖα ἦσαν σεσωρευμένα παρὰ τὸν τοίχον, καὶ πατήσας εἰς τὴν γῆν ἔφυγεν ὡς ἀστραπή. Ὅτε

ΝΕΑ ΠΑΝΔΡΑ.

δὲ ἔφθασεν ὁ κύρ Βινέ ἶδε μόνον σκιάν τινα εἰσελθοῦσαν εἰς τὸν καταντικρὺ τῆς οἰκίας του δρυμῶνα.

Καὶ στηρίζας κατὰ γῆς τὸ κοντάκιον τοῦ πυροβόλου του, ἐστάθη τεθορυβημένος, ὡς πρῶτος πείρος κυνηγὸς ὅταν βλέπῃ τὸν λαγῶν φεύγοντα παρὰ τοὺς πόδας του.

— Ἄ! διάβολε! ἀνεφώνησεν, ἔφθασα ἀργά!

Καὶ ἀνεκάγχασε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, εἰρωνικῶς. Ἄλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν δρυμῶνα, εἴτε διὰ νὰ μὴ πλανηθῆ, εἴτε διὰ νὰ μὴ πέσῃ ὡς μὴ γνωρίζων εἰσέτι αὐτόν. Πλὴν τούτου, πιθανὸν οἱ λαθροθῆραι νὰ ἦσαν συνηγμένοι ἐκεῖ, καὶ μωρὸν θὰ ἦτο τὸ νὰ ζητήσῃ νὰ τοὺς πολεμήσῃ μόνος.

— Ἀδιάφορον! εἶπεν ὁ δασοφύλαξ, θὰ τὸν εὕρω· ἐπέρασεν ἀπ' ἐδῶ καὶ αὔριον δὲν θὰ δυσκολευθῶ νὰ παρατηρήσω ἀπὸ τὰ πατήματα. . . Ἄ! διάβολε! ἤθελα νὰ δοκιμάσω αὐτοὺς τοὺς λαθροθῆρας· ἐπρόλαβαν ὅμως καὶ με ἐδοκίμασαν πρῶτοι. . . μὰ τὴν πίστιν μου, μ' ἐπέτυχαν!

Ὅτε δὲ ἐπανῆλθεν, ἡ σύζυγος καὶ ἡ κόρη του, ἐξυπνισθεῖσαι ἀπὸ τὴν παραχθὴν, τὸν ἠρώτησαν ἐντρομοὶ ἀνωθεν τῆς κλιμακός,

— Βινέ μου, τί σὲ συνέβη;

— Παπᾶ μου, τί ἠκολούθησε;

— Κοιμηθῆτε, κοιμηθῆτε, ἀπεκριθῆ ὁ δασοφύλαξ κλειὼν ἐπιμελῶς τὴν θύραν, δὲν εἶναι τίποτε. . . κωμῳδία. . . παραμύθια. Καλὴ ἐσπέρα σας καὶ καλὴ νύκτα σας!

Καὶ αἱ μὲν γυναῖκες, καθησυχάσασι, ἐπέστρεψαν εἰς τὸν κοιτῶνά των, ὁ δὲ δασοφύλαξ, ἐξαπλωθεὶς εἰς τὴν κλίνην του, ἐκοιμήθη ὕπνον βαθύτατον μέχρι τῆς αὔριου.

Γ'. ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ.

Μόλις ἔφθασεν ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ Κ. Βινέ καθὼς καὶ ἡ κόρη τῆς ἐσηκώθησαν διὰ νὰ συμπληρώσωσι τὰ τῆς ἐγκαθιδρύσεώς των· ἀλλ' ὅσον πρῶτ' καὶ ἂν ἐξύπνησαν, εὔρον ὅτι ὁ δασοφύλαξ ἐξύπνησε πρῶταίτερον, καὶ ὅτι ἐξῆλθε πρὸ τῆς ἡμέρας διὰ νὰ παρατηρήσῃ ἀκριβῶς τὸ ἀνατεθὲν εἰς τὴν ἐπιστάσιαν του κτήμα.

Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν, ἡ ἐργασία τῶν δύο οἰκοδοσποινῶν εἶχε προχωρήσει. Τὸ ἔδαφος ἐπλύνθη, τὰ ἀπαίσια στίγματα ἅτινα εἶχον ἐκφοβίσει τοσοῦτο τὴν προλαβοῦσαν αὐτάς, ἐξηλείφθησαν, τὰ ἐπιπλα, καθαρισθέντα καὶ στίλβοντα, ἐτέθησαν ἕκαστον εἰς τὸν ἴδιον τόπον, τὰ τρυβλία ἐατόλιζον τὴν πινακοθήκην, καὶ τὰ

ἐκ χαλκοῦ ἀγγεῖα ἔλαμπον ὡς χρυσὸς κρεμάμενα ἐπὶ τοῦ τοίχου. Μικρὰ παραπετάσματα ἐκ πανίου, λευκότετα, ἐκυματίζοντο εἰς τὰ παράθυρα, καὶ κωνωπεῖον κυανοῦν, παρυφασμένον διὰ μεταξῆς κιτρίνης, ἐκάλυπτε τὴν κλίνην τῶν συζύγων.

Ἡ Σωσάννα Βινὲ ἔρριψε βλέμμα αὐτάρεσκον εἰς τὴν αἴθουσαν, τὴν ὁποίαν τόσῳ εὐκόλως ἐκαθάρισε καὶ διεσκεύασεν· ἔπειτα δέ, ἀφεῖσα τὴν κόρην τῆς νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ πρόγευμα τοῦ δασοφύλακος, μετέβη πρὸς τὴν θύραν διὰ νὰ ἴδῃ ἂν καὶ ἡ ἐκτὸς τῆς οἰκίας καθαριότης ἦτο σύμφωνος πρὸς τὴν ἐντὸς.

Ἡ οἰκία δὲν εἶχε πλέον τὴν ζοφερὰν μορφήν τῆς παρελθούσης ἐσπέρας, καὶ διὰ τοῦτο αἰθλιβεραὶ ἀναμνήσεις τῆς ἐτάρασσαν πολὺ ὀλιγώτερον τὴν φαντασίαν τῶν νέων οἰκητόρων. Ὁ καιρὸς ἦτο εὐδίας· ὁ ἥλιος, διασκεδάσας καὶ τὴν τελευταίαν ὀμίχλην ἣτις ἐπιπολάζει τὸν Σεπτέμβριον μῆνα, ἐχρύσιζε τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων. Σταγόνες δρόσου ἔλαμπον ἐπὶ τῶν πρασίνων φυτῶν· χελιδόνες ἐπετερύγιζον πανταχόσε, καὶ στρουθία ἐπίπιζον ἐπὶ τῆς στέγης. Χρυσалиδες τινὲς, φερόμεναι βραδέως ἀπὸ τὰς εἰσέτι ὑγρὰς πτέρυγας τῶν, ἤρχίζον νὰ περιπλανῶνται. Παντοῦ εἰκόνες φαιδραὶ, καὶ ἤχοι ἁρμονικοὶ, καὶ γαλήνη τέρπουσα τὴν καρδίαν.

Καὶ ὅμως ἡ Σωσάννα δὲν ἐχάρη διὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην, διότι αἱ σκέψεις, οἱ φόβοι, τὰ τρομερὰ ὄνειρα τῆς παρελθούσης νυκτὸς ἐσώζοντο ζωηρὰ εἰς τὴν μνήμην τῆς. Πλὴν τούτου, ἂς τὸ εἰπῶμεν, ἡ Σωσάννα Βινὲ ἦτο ἐκ τῆς πάξειως τῶν ἀσθενῶν ἐκείνων ὄντων ἅτινα βλέπουσι τὰ πάντα μὲ βλέμμα μελαγχολικόν, καὶ καταναλίσκονται παραπονούμενα ἀδιακόπως καὶ διὰ τὰ ἐλάχιστα βιωτικὰ συμβάντα. Ἦτο ἄλλη κάλπη δακρύων ἐτοίμη πάντοτε νὰ χυθῇ. Ὁ ἀγαθὸς σύζυγός τῆς τὴν ὠνόμαζε γελῶν, κοιλὰ δα τοῦ κλαυθμῶνος, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐταράσσετο συνήθως ἀπὸ τὰ ἀτελεύτητα παράπονά τῆς· ἂν τὴν προτεραίαν ἡ Φανέττα, τῆς ὁποίας ὁ νοῦς ἦτο καὶ ὀρθώτερος τοῦ τῆς μητρὸς τῆς καὶ πλέον καλλιεργημένος, δὲν τὸν παρεκάλει νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ζωῆς του, δὲν ἤθελε κἀν ἀκούσει τὰς δεινολογίας τῆς γυναικὸς του.

Ἐγνωεῖται λοιπὸν, ὅτι τοιαύτης οὔσα διαθέσεως, δὲν ἔχαιρε βλέπουσα τὴν γαρίεσσαν ἐκείνην σκηνογραφίαν, ἀλλ' ἔστρεφε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ πένθιμον μέρος ὅπου ἡ μελαγχολικὴ αὐτῆς μαγία ἐδύνατο νὰ εὖρη τροφήν ἦτο ὅμως ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ τὸν ζύλι-

νον σταυρὸν ἐπειδὴ ἐπεπρόσθουεν δενδρία πυκνά. Ἐνῶ δὲ ἐπρότεινεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἴδῃ καλῆτερον, ἀνθρωπὸς τις φορῶν ἔνδυμα χωρικοῦ καὶ πλατύγυρον πῖλον, ἐφάνη πρὸς τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς ὁδοῦ. Βαδιζὼν δὲ μὲ βῆμα ράθυμον ἔσυρεν ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ράβδου του, κρεμαμένης ἀπὸ τῆς χειρὸς του διὰ δερματίνου λωροῦ· θὰ ἔλεγεσθε ὅτι ἦτο ἀμέριμνος διαβάτης, ἡ ὁδοιπόρος μηδὲν σπουδάζων νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του. Ὅτε ἐφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ὑψοῦτο ὁ σταυρὸς, ἐστάθη, ἐγονυπέτησε, καὶ ἐφάνη προσευχόμενος· μετὰ δὲ ταῦτα ἀναστὰς, ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῆ πρὸς τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν, ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας ἔμελλεν εἶς ἀνάγκης νὰ διαβῇ.

Ἡ κυρία Βινὲ παρατήρησασα τὴν εὐσεβῆ πρᾶξίν του, τουλάχιστον, εἶπε, σφραγισθεῖσα διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ, οἱ ἀνθρωποὶ ἐδῶ εἶναι εὐλαβεῖς. Πλὴν τούτου, ὁ ταλαίπωρος ἐκεῖνος Δυκρὸς ἀπέθανε θάνατον τόσον ἐλεεινόν, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ του πρέπει νὰ εὐχωνται διὰ τὴν ψυχὴν του!

Τοιαῦτα ἀναλογιζομένη ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ, ὅτε ὁ διαβάτης ἐφθασεν εἰς τὴν θύραν.

— Καλ' ἡμέρα σας, κυρία, εἶπε μὲ φωνὴν μειλίχειον καὶ φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸν πῖλόν του· ὠραῖος καιρὸς! μὲ αὐτὸν τὸν θερμὸν ἥλιον θὰ μαζώξουν εὐκόλα τὰ χορτάρια.

Ἡ ἀγροτικὴ εὐγένεια ἀπήτει ν' ἀποκριθῇ ἡ Σωσάννα εἰς τὴν ἄσκοπον τοῦτον παρατήρησιν. Ἄλλ' αὕτη ἔρριψε βλέμμα δύσπιστον εἰς τὸν ξένον. Ἴδομεν ὅτι τὸ ἔνδυμά του ἦτο χωρικοῦ εὐπόρου· ἀλλ' ἡ κόμη του, στρογγύλη περὶ τὴν κεφαλὴν του, τὸ ὑποῦλον ἦθος, τὸ δόλιον βλέμμα, ἡ ἀκανθωτὴ ρίς του, δὲν εἶλκυον παραπολὺ τὴν συμπάθειαν. Ἄλλως, ἡ σύζυγος τοῦ δασοφύλακος ἐθεώρει ὅλους ὡς λαθροθήρας.

— Καὶ τῶντι, κύριε, ἀπεκρίθη, ὁ καιρὸς εἶναι ὠραῖος.

Καὶ ἀντεχαιρέτισε μὲ πολλὴν ψυχρότητα. Ἄλλ' ὁ διαβάτης, στηριχθεὶς ἐπὶ τῆς ράβδου του, τὴν παρετήρει μὲ προσοχὴν ἰδιάζουσαν.

— Καὶ ὁ Κ. δασοφύλαξ, ἐπανέλαβε μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν του, θὰ κάμνη τὸν γυρὸν του; Τὸ πρῶτ' ἠκούοντο τουφεκισμοὶ λαθροθηρῶν ἐκεῖ κάτω, πρὸς τὴν λίμνην!

— Τῶντι! ἀνέκραξεν ἡ Σωσάννα ἀνυψώσασα τὴν κεφαλὴν. Θεέ μου! θὰ ὑπήγεν ἴσως ἀπ' ἐκεῖ. Φθάνει μόνον νὰ μὴ τὸν ἔτυχε καμμία κακὴ συνάντησις.

— Ὅχι δὲ τόσῳ γρήγορα... θὰ τὸν ἀφήσουν πρῶτον νὰ γνωρίσῃ ποῦ εὐρίσκεται.

Ἡ παρατήρησις αὕτη, γενομένη ἐν εἰδεί πα-

ρηγορίας, κατετάραξε τὴν δειλὴν Σωσάνναν. Ὡς μὴ γνωρίζουσα ὅμως τὸν ἀτρόμητον αὐτὸν λάλον, δὲ ἐτόλμα νὰ ἐκφρασθῆ ἀπαρακαλύπτως ἐνώπιόν του. Αὐτὸς δὲ παρατηρήσας τὴν διάθεσιν ταύτην τῆς γυναικὸς τοῦ δασοφύλακος,

— Μὴν ἔχῃς, εἶπε μὲ ἦθος ἀξιοπρεπῆς, δυσπιστίαν εἰς ἐμέ· εἶμαι ὁ κύριος Ἰερώνυμος Ῥουλλιέ, παιδαγωγὸς τοῦ Σαινλεζέ· παίζω ἐνίοτε τὸ ὄργανον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἔκτε λῶ τὰς παραγγελίας τοῦ Κ. ἐφημερίου ὁ ὁποῖος μὲ εὐνοεῖ... Βλέπεις ὅτι εἶμαι σχεδὸν κληρικός... Ὡς ὅλοι οἱ καλοὶ ἄνθρωποι τοῦ χωρίου, αἰσθάνομαι συμπάθειαν διὰ τὴν τύχην τοῦ ἀνδρός σου, διότι εἶναι οἰκογενειάρχης, φαίνεται πολλὰ τίμιος, καὶ ἔχομεν ἀνησυχίαν δι' αὐτόν.

Ὁ τίτλος τοῦ παιδαγωγοῦ καὶ τοῦ ὄργανοπαίκτη τῆς ἐκκλησίας ἐνεθάρρυνε τὴν Σωσάνναν. Πλὴν τούτου ὁ διαβάτης ὠμίλει μὲ τόσῃ ἀγαθότητι, καὶ ὅσα ἔλεγε εἶχον τοιαύτην σχέσιν πρὸς τὴν κρυφίαν λύπην τῆς καλῆς γυναικὸς, ὥστε ἐπίστευσεν εἰς τὴν εἰλικρινείαν του.

— Λοιπὸν, Κ. Ῥουλλιέ, ἠρώτησεν ἐνῶπιον καὶ χαμηλώσασα τοὺς ὀφθαλμούς, εἶναι ἀληθινὸν ὅτι ἔχουν κακοὺς σκοποὺς διὰ τὸν ταλαίπωρον ἄνδρα μου;

— Δὲν ἤξεύρω λέγονται τόσα! Πλὴν ἤξεύρεις ὅτι δὲν ὑπάρχει φωτιά χωρὶς καπνόν. Ὁ ἴδιος ἐφημέριος, μὲ τὸν ὅποιον ὠμιλήσαμεν χθὲς διὰ τὸν ἐρχομόν σου, ἀνέκραξε· Πῶς, Θεέ μου! ἐκθέτουν εἰς τοιοῦτους κινδύνους τιμίαν οἰκογένειαν! Θὰ ἐπιπλήξω τὸν Κ. Δυβρέυλ· εἶναι ἀσύνειδησία.

— Πῶς! ὁ ἐφημέριος τὸ ἔλεγεν! ἀνέκραξεν ὀδυρομένη ἡ Σωσάννα· λοιπὸν εἴμεθα χαμένοι!

Καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ περιζωμά της.

Ὁ Ἰερώνυμος Ῥουλλιέ τὴν παρετήρει λαθραίως.

— Ἐλα δά, φιλάττη μου Κ. Βινέ, εἶπε μὲ φωνὴν παρηγορητικωτέραν, δὲν πρέπει νὰ λυπηθῆς τόσον· ἐὰν δὲν συμφέρῃ ἡ θέσις αὐτὴ εἰς τὸν ἄνδρα σου, διὰ τί δὲν τὸν ἀναγκάζεις νὰ τὴν ἀφήσῃ;

— Ἄ! Κ. Ῥουλλιέ, δὲν ἤξεύρεις πόσον ἐπιμένει εἰς τὰς ἀποφάσεις του.

— Ἢμπορεῖ ὅμως νὰ εὔρη ἐδῶ ἄλλους πλέον ἐπιμόνους. Πλὴν, εἶναι πολλὰ αὐστηρὸς δι' ἐκείνους τοὺς ὁποίους συλλαμβάνει; τὸ πρόσωπόν του μ' ἐφάνη... ἀγαθόν.

— Ὅταν πρόκηται περὶ τοῦ χρέους του, δὲν θέλει νὰ ἤξεύρῃ τίποτε· θὰ κατεδίωκε καὶ ἐμέ τὴν ἰδίαν ἂν μ' εὔρισκε παρανομοῦσαν. Πλὴν τού-

του, νύκτα καὶ ἡμέραν εἶναι εἰς τὸ ποδᾶρι, ὡς τὸ στοιχεῖον, λέγων ὅτι ὁ κόπος ὠφελεῖ τὴν ὑγείαν του.

Ὁ παιδαγωγὸς ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἐμεῖδιά· τὸ μέτωπόν του ὅμως συνωφροῦτο καὶ ἄκοντος αὐτοῦ.

— Νόστιμον! ἀνεφώνησεν· ἀλλ' ἐὰν ἀπάντησῃ λαθροθήρας, νομίζεις ὅτι εἶναι ἱκανὸς ν' ἀντισταθῇ;

— Ἐχει πάντοτε σφαιρίδια εἰς τὸ τουφέκι του, καὶ φονεῖ μίαν ἐνῶ πετοῦν... Ἐπειτα ὁ σκύλος του Πιστὸς, ὁ ὁποῖος τὸν συνοδεύει πάντοτε, δὲν ἀφίνει νὰ τὸν προσβάλουν. Ὡ! ὁ Βινέ μου εἶναι καὶ πονηρὸς καὶ γενναῖος! πλὴν τί νὰ κάμῃ ἐναντίον τῶσων ἀχρείων;

Ὁ Ῥουλλιέ ἐφαίνετο ἐτι μᾶλλον δυσανασχετῶν δι' ὅσα ἤκουε. Μετὰ μικράν τινα δὲ σκέψιν ἐπανελάβε·

— Μὲ τὰ εἶχαν εἰπεῖ ὅλ' αὐτὰ, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐπίστευα· ὁ σύζυγός σου, ἀγαπητῆ μου κυρία, εἶναι σπάνιος δασοφύλαξ, τολμηρὸς, δραστήριος, ἀκούραστος, καὶ δὲν ὑπάγει ποτὲ εἰς τὸ κατηλεῖον... Μὰ τὴν πίστιν μου, τόσῳ χειρότερα... διότι, ἐννοεῖς, ὅσῳ πλέον εἶναι ἐπικίνδυνος, τόσῳ προτῆτερα θὰ τὸν παστρεύσουν.

— Τρώντι! ἀνέκραξεν ἡ Σωσάννα κοπτομένη· λοιπὸν, Κ. παιδαγωγέ, τί νομίζεις καλὸν νὰ κάμωμεν;

— Ἐ; δὲν ἤξεύρω· ἐὰν ὁ κύρ Βινέ ἀποφασίσῃ νὰ κλείῃ ἐνίοτε τὰ ὄμματα, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν εἶναι μέγαν πρᾶγμα! Ὁ κόμης Γάγγης δὲν θὰ πτωχύνῃ ἐὰν τὸν λείπουν εἰς τὸ τέλος τοῦ χρόνου μερικοὶ λαγωοὶ ἢ μερικαὶ δορκάδες· λέγουν ὅτι ὅλοι οἱ δασοφύλακες τοῦ Σαινλεζέ εἶναι συγκαταβατικοί.

— Αὐτὸς ὅμως δὲν κάμνει τοιαῦτα πράγματα. Προτιμᾷ νὰ τὸν κάμουν κομμάτια παρὰ ν' ἀκούσῃ τοιαῦτα λόγια.

— Ἄν δὲν ἀκούῃ λοιπὸν αὐτὸς ἄς ἀκούσουν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τὸν ἀγαποῦν, ἀπεκρίθη ὁ Ῥουλλιέ μὲ φωνὴν χαμηλὴν καὶ πλησιάσας τὴν Σωσάνναν· ὁ σύζυγός σου σὲ λέγει βέβαια προηγουμένως εἰς ποῖον μέρος πηγαίνει· τότε ἤμπορεῖς νὰ εἰδοποιῆς τοὺς λαθροθήρας μὲ σημείον προαποφασισμένον παραδείγματος χάριν, νὰ βάλλῃς ἀγγεῖον εἰς τὸ παράθυρον, ἢ ν' ἀπλόνης κανέν ροῦχον διὰ νὰ στεγνώσῃ. Τότε οἱ λαθροθήραι θὰ πηγαίνουν ὅπου δὲν θὰ εἶναι ὁ Κ. Βινέ, καὶ ἐπομένως δὲν θὰ συμβαίνουν δυσάρεστοι συναντήσεις.

Ἡ Σωσάννα ἐσιώπη, διότι ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ δυσπιστῇ· ὁ δὲ παιδαγωγὸς λαβὼν ἦθος ἀγαθότητος·

— Έννοεῖς, ἐξηκολούθησε, καλή μου κυρία, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ λέγω πρὸς συμφέρον σου. Ἐπειδὴ σὲ λυποῦμαι, ζητῶ νὰ εὔρω τρόπον . . . Τὸ κατ' ἐμὲ, εἴτε ἀπαντήσῃ εἴτε ὄχι ὁ σύζυγός σου λαθροθήρας, μὲ εἶναι ἀδιάφορον . . . Πλὴν ἂς ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου· ἐπρεπε τώρα νὰ ἐπιστρέψω ἀπὸ Βαρνεβίλ ἐπειδὴ οἱ μαθηταὶ μου μὲ περιμένουν. Ἄ! Κυρία Βινὲ, ἂν ἤξευρες πόσον κόπον δοκιμάζω νὰ διευθύνω τὰ διαβολάκια αὐτὰ!

Καὶ ἐγγίσας τὸν πῖλόν του ἔδειξεν ὅτι ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ· ἀλλ' ἡ Σωσάννα, ἐμποδίσασα αὐτὸν,

— Παρακαλῶ, εἶπε, Κ. Ρουλλιέ, μὴ μὲ ἀφίνετε τόσον γρήγορα· δὲν γνωρίζω κανένα εἰς τοῦτον τὸν τόπον καὶ δὲν ἤξεύρω ἀπὸ ποῖον νὰ ζητήσω συμβουλήν . . . Μάρτυς μου ὁ Θεός, δὲν ἔχω παρὰ καλοὺς σκοπούς· ἀλλ' ἐὰν ὁ Βινὲς μου ἐμάνθανε ποτέ . . .

— ὦ! δὲν θὰ μάθῃ, πλὴν τούτου δὲν εἶναι διὰ τὸ καλὸν του;

— Ἐστω λοιπὸν εἶσαι ἐντόπιος, καλὲ Κύριε, δὲν γνωρίζεις κανένα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ δάσους; δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὸν ὀμιλήσῃς ἢ νὰ ἐνεργήσῃς νὰ τὸν ὀμιλήσουν;

— Παναγία μου! καὶ ποῖος νομίζεις ὅτι εἶμαι; ἀνεσώτησεν ὁ Ἱερώνυμος Ρουλλιέ ὡς ἂν προσεβλήθη ἢ φιλαυτία του· νομίζεις ὅτι ἐγὼ ὁ ὀργανοπαίκτης τῆς ἐκκλησίας, ἐγὼ ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ δίδω καλὰ παραδείγματα εἰς τὴν νεολαίαν, γνωρίζω παρομοίους ληστές; Ἄν τοὺς ἐγνώριζα θὰ τοὺς παρέδίδα εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Ἡ Κ. Βινὲ κατεπλήχθη.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀπεκρίθη, δὲν τὸ ἐσυλλογίσθη . . . εἰς ποῖον λοιπὸν ν' ἀποταθῶ; Δὲν ἠμπορῶ ν' ἀφήσω νὰ σφαξοῦν τὸν ἀγαπητὸν ἄνδρα μου· διότι θὰ τὸν φονεύσουν, Κ. Ἱερώνυμε, καὶ ἡμᾶς ἴσως μὲ αὐτόν!

Καὶ νέος δακρύων κατακλυσμὸς διεδέχθη τοὺς λόγους τούτους. Ἄλλ' ὁ Κ. Ρουλλιέ, ἂν καὶ ἐπιθυμῶν τὴν συνομιλίαν αὐτὴν, ἐφαίνετο ἀλλοφρονῶν καὶ δὲν ἐσπευσε ν' ἀποκριθῇ. Ἄνθρωπός τις, κάτοικος, κατὰ τὸ φαινόμενον, τῆς γειτονίας ἐκείνης, ἐφάνη εἰς τὴν ἄκραν δενδροστοιχίας τινὸς καὶ διευθύνετο πρὸς αὐτούς· ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐπροξένησε τὴν ἀλλοφροσύνην τοῦ παιδαγωγοῦ, καθόσον μάλιστα τοὺς παρετήρει μετὰ προσοχῆς. Ἄλλ' ὅτε ἐφθασε διακόσια ἢ τριακόσια βήματα μακρὰν τῆς οἰκίας, ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ἐχώθη εἰς τὸ δάσος πρὶν διακρίνωσι καθαρῶς τὸ ἐνδύμα καὶ τὴν μορφήν του.

Ὁ Ἱερώνυμος Ρουλλιέ παρετήρησεν ὅλα ταῦτα.

— Πλὴν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, δὲν εἶναι ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος . . . Τί θέλει ἐδῶ; Καλὰ, θὰ ἔχωμεν τὴν φροντίδα του.

Μετὰ δὲ ταῦτα, στραφεὶς πρὸς τὴν Σωσάνναν ἣτις ἐξηκολούθει δεινολογοῦσα, εἶπε μὲ φωνὴν γλυκυτάτην·

— Θαῤῥος, ἀγαπητῆ μου κυρία, ἐλπίζω νὰ ὑπάγουν τὰ πράγματα καλητέρα ἀφ' ὅσον νομίζεις . . . Ἄκουσε, σὲ λυποῦμαι, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ κάμω τι διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω. Συχνὰ ἐρχονται εἰς τὸ καπηλεῖον ὅπου τρώγω, ἐπειδὴ εἶμαι ἀνυπανδρος, μερικοὶ νέοι οἱ ὅποιοι, ἂν καὶ δὲν εἶναι λαθροθήραι, ἠμποροῦν νὰ ἔχουν σχέσεις μὲ αὐτούς. Θὰ τοὺς ζητήσω πληροφορίας, θὰ εἰπῶ μόνον ὅσα πρέπει νὰ εἰπῶ καὶ ἴσως . . . Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἄφες τὸ πρᾶγμα ἐπάνω μου· οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ βοηθῶνται μεταξύ των· θὰ σὲ εἰδοποιήσω μετ' ὀλίγον . . . Ἐν τοσούτῳ βλέπω, ἐπρόσθεσε τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ὁδόν, ἰδοὺ, μὲ φαίνεται, νέα ἐπίσκεψις . . . Ναι, εἶναι αὐτὴ ἡ Κ. κόμησσα.

Ἡ Σωσάννα κύψασα παρετήρησε, καὶ ἶδε κυρίαν ἐπιππον ἐρχομένην ἐκδρομον, ὅπισθεν δὲ αὐτῆς ἠκολούθει, ἐν μέσῳ νέφους κονιορτοῦ, γέρων ὑπηρέτης ἐν στολῇ, καὶ αὐτὸς ἔφιππος.

— Ναι, εἶναι ἡ ἰδία, εἶπεν ἡ Κ. Βινὲ, ἔχουσα ἦθος ἀπορίας καὶ χαρᾶς συγχρόνως, φθάνει μόνον νὰ σταθῇ ἐδῶ. Θὰ τὴν ὀμιλήσω καὶ θὰ τὴν ζητήσω τὴν χάριν τοῦ ἀνδρός μου.

— ὦ! θὰ σταθῇ, ἂν καὶ θὰ εἶναι βεβαίως, ἀνυπόμονος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ φασιονοτροφεῖον, ὅπου εὐρίσκεται πάντοτε, κατὰ τύχην, κανεὶς ἀπὸ Βαρνεβίλ. Ἐ! ἔ! ἔ! πρέπει νὰ γελῶμεν, Κ. Βινὲ· οὗτοι οἱ πλούσιοι εἶναι τόσον ἀνώτεροι καθ' ὅλα ἀπὸ ὑμᾶς, ὥστε ἐὰν δὲν ἐλέγαμεν ὀλίγα δι' αὐτούς . . . Πλὴν, ἀναχωρῶ . . . Προσπάθησε νὰ καταπέισῃς τὴν Κ. κόμησσαν νὰ μεταθέσῃ τὸν ἄνδρα σου· τοῦτο εἶναι τὸ καλητέρον· εἶδεμῆ, ἐνθυμοῦ ὅτι θέλω νὰ σὲ φανῶ χρήσιμος. Πλὴν, ἐπρόσθεσε μὲ ἦθος μυστηριώδες, ὄλ' αὐτὰ μεταξύ μας· νὰ μὴν ἀναφέρῃς εἰς κανένα τὴν ἐπίσκεψίν μου . . . εἰς κανένα, ἀκούεις;

Καὶ ἡ μὲν Σωσάννα ἐσιώπα ἀλλοφρονοῦσα· ἐκεῖνος δὲ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ταχυπορῶν καὶ στρέφων ὀπισω συνεχῶς τὴν κεφαλὴν.

Ἡ σύζυγος τοῦ Βινὲ μόλις εἶχεν ἀκούσει τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ παιδαγωγοῦ, τὸν νοῦν ἔχουσα πρὸς τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κομήσσης. Ἐκάλεσε τὴν Φανέτταν, ἣτις ἐζήτηε μετὰξύ τῶν ἀγρίων φυτῶν τοῦ κήπου λάχανά τινα διὰ νὰ

ἀρτύσει τὸ ρόφημα τοῦ πατρός της. Ἡ Φανέττα ἤλθε, καί, κατὰ προτροπὴν τῆς μητρός της, ἔσπευσε νὰ εὐτρεπισθῆ καὶ νὰ καλύψῃ τὴν κεφαλὴν της μὲ μικρὸν κεκρύφαλον, ὅστις ἀνεδείκνυεν ἐτι μᾶλλον τὸ κάλλος τοῦ ὠραίου προσώπου της· ὅτε δὲ ἡ Κ. Γάγγου ἔφθασε πλησίον τῆς οἰκίας, ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη, ὄρθαι ἀμφότεραι εἰς τὸ κατώφλιον, ἐχαιρέτισαν αὐτὴν εὐσεβάστως.

Ἡ Κ. Γάγγου παρετήρησεν ἀπλῶς μόνον τὴν παρουσίαν των, ἀνεχάιτισε τὸν ἵππον της, καὶ εἶπε πρὸς τὸν γέροντα ὑπηρέτην δύο ἢ τρεῖς λέξεις, εἰς ἃς αὐτὸς ἀπεκρίθη μὲ ἤθος ἀπότομον. Ἀλλ' ἐκείνη χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἔρριψε πρὸς αὐτὸν τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου της, ἐπήδησεν ἐλαφρῶς εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀνυψώσασα τὴν μικρὰν οὐρὰν τῆς ἐσθῆτός της, ἐπροχώρησε πρὸς τὰς δύο γυναῖκας.

Ἡ κόμησσα Γάγγου ἦτο τότε εἰκοσιῆς περιπίου ἔτων καὶ ὠραιότατη. Τὸ μέτριον ἀνάστημά της καὶ ἡ τότε ἀρχομένη τάσις αὐτῆς πρὸς τὴν πολυσαρκίαν, ἔβλαπτον ἴσως τὴν εὐγενῆ καὶ εὐσχημον λεπτότητα τοῦ σώματός της. Τὸ πρόσωπόν της ὅμως ἦτο εὐεῖδές καὶ θαυμασίως εὐρυθμον, οἱ δὲ διαυγέστατοι ὀφθαλμοὶ της ἐπερικυκλοῦντο ἀνεπαισθήτως ἀπὸ λεπτότατον κύκλον, ὅστις καθίστανεν ἐκφραστικωτέραν τὴν φυσιογνωμίαν της. Ἐνὶ λόγῳ ἡ Κ. Γάγγου, φέρουσα ἐσθῆτα πρασίνην βαθέως χρώματος καὶ πῖλον στρογγύλον κλίνοντα μικρὸν πρὸς τὸ πλάγιον, ἐνῶ τὸ λεπτοφυὲς κρήδεμνὸν της ἐκυματίζετο χαριέντως, ἐφαίνετο ὠραιότατη ὥστε δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃ τις διὰ τί παρημέλει αὐτὴν ὁ σύζυγός της.

Ὅσον δὲ διὰ τὸν χαρακτήρα της ἐλέγετο ὅτι ἦτο ἰδιότροπος, παράξενος καὶ εὐμετάβλητος. Ποτὲ μὲν ἐφαίνετο μελαγχολικῆ, τεθλιμμένη καὶ σιωπηλῆ, καὶ ἀποσυρομένη εἰς τὸν θάλαμόν της, εἰς τὴν ἐπαυλιὴν τοῦ Σαινλεζε, ἐκάθητο μεμονωμένη· οἱ δὲ εὐάριθμοι φίλοι οἵτινες ἔβλεπον τότε αὐτὴν, τὴν εὕρισχον δειλὴν, συνεσταλμένην καὶ ἀπειρον ἔχουσαν ἀγαθότητα. Ποτὲ δὲ ἠσθάνετο ἐξ ἐναντίας ἀκατάσχετον ἀνάγκην ἐνεργείας, καὶ ἀναβαίνουσα τὸν ἵππον της ἔτρεχεν ὡς ἔξω φρενῶν καθ' ὅλον τὸ δάσος. Ἐὰν δὲ τις ὠμίλει αὐτὴν, ἐδείκνυετο ὑπερηφανος, περιφρονητικῆ, καὶ σκληρὰ πολλάκις ἡ φωνὴ της ἐγένετο τραχεῖα, καὶ αἱ χειρονομίαι της ἐνέφαινον ἀλαζονείαν. Καὶ ἄλλοτε, αἱ δύο αὐταὶ διαθέσεις, αἵτινες ἐφαίνοντο ὅτι ἀνήκον εἰς δύο φύσεις πάντῃ ἀντικειμένas, συνεχρούοντο σχεδὸν, καθόσον ἡ μία διεδέχετο ἐν ἀκαρεῖ τὴν ἄλλην· ἐντὸς ἐνὸς καὶ τοῦ αὐ-

τοῦ τετάρτου τῆς ὥρας ἡ κόμησσα ἐδείκνυετο ἰδιότροπος, αὐστηρὰ, δηκτικῆ καθ' ὑπερβολὴν, ἢ σεμνὴ, μελαγχολικῆ καὶ φιλοικτιρμῶν μέχρι δακρῶν.

Ἡ ἀδιάκοπος αὐτῆ ἀλληλομαχία τῆς διαθέσεώς της, θὰ εἶχεν ἀναντιρρήτως ἠθικὴν τινα αἰτίαν. Ἴσως ὁ μεμονωμένος βίος τῆς ὠραίας ταύτης γυναικός, καὶ ἡ συναίσθησις τῆς ἀπομονώσεώς της, παρῶξνον τὸν χαρακτήρα της· ἴσως δὲ καὶ ἄγνωστοι παριστάσεις, θέσις δύσκολος, μυσηρίον τι τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν ὑπωπτεύετο, συνετάραξε τὴν ἰσοσταθμίαν της ἐμπαθοῦς ἐκείνης ψυχῆς· ἀλλ' ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ αἰτία, οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐδίσταζον νὰ λέγωσιν ὅτι ἡ κόμησσα ἔπασχεν ὀλίγον τὰς φρένας. Διὸ ἐδικαιολόγουν μικρὰς τινὰς παρεκτροπὰς της, αἵτινες, ἐὰν ἐγίνοντο ἀπὸ ἄλλην, θὰ ἐδίδον βεβαίως ἀφορμὴν εἰς κακολογίαν.

Ἄς εἰπῶμεν δὲ καὶ ὅποια ἦσαν τὰ παρελθόντα τῆς κυρίας αὐτῆς, ἧτις εἶναι ἐκ τῶν πρώτων προσώπων τῆς ἱστορίας ταύτης· ἦτο τὸ μόνον τέκνον τροφοδότου τινὸς τῶν στρατευμάτων τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ πατήρ της εἶχε κατορθώσει μεγίστην περιουσίαν χορηγῶν εἰς τὸν στρατὸν ὡς καλὰ, ἄλευρα ἐφαρμμένα καὶ χόρτον σαπρὸν. Ἀλλ' ἡ δολιότης τοῦ ἀνεκαλύφθη ἐπὶ τέλους· ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζοντο νὰ παραπέμψωσιν αὐτὸν εἰς τὸ στρατοδικεῖον, τὸν εὔρον πνιγμένον, κατὰ τύχην βεβαίως, ἐντὸς τοῦ ἰχθυοτροφείου του. Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ἀνέστειλε τὴν δικαστικὴν καταδίωξιν, καθόσον μάλιστα δὲν ἤθελον νὰ προστρέψωσι μῶμον εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀποθανόντος. Ἡ περιουσία λοιπὸν αὐτοῦ ἔμεινεν ἄθικτος, καὶ οὕτω περιήλθον εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ πλούτη σημαντικώτατα ἀποκτηθέντα διὰ τρόπων ὄχι πολλὰ νομίμων.

Ἡ μέλλουσα κόμησσα Γάγγου εἶχε γνωρίσει ὀλίγον τὸν πατέρα της, ὅστις διὰ τὰς ὑποθέσεις του διέτριβε πάντοτε μακρὰν αὐτῆς· ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἀποθάνει καὶ ἡ μήτηρ της ἐνῶ ἦτο βρέφος, ἔμεινε μόνη εἰς τὸν κόσμον... μὲ τὰ ἑκατομύριά της. Τὴν βρεφικὴν της ἡλικίαν καὶ μέρος τῆς νεότητός της διήνυσεν εἰς ἐξοχὴν, ὅπου ὁ Βινὲ ὑπῆρξε δασοφύλαξ ἐπὶ πολὺν χρόνον. Ἀνετράφη δὲ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἀπὸ γραιῶν τροφῶν εἰς ἣν εἶχεν ἀναθεσεῖ αὐτὴν ὁ πατήρ της, ἐνῶ τὰ κτήματά της διεχειρίζετο δικαστικὸν συμβούλιον. Ταῦτα δὲ ἐγένοντο οὕτω πως μέχρι τῆς ὥρας τοῦ γάμου της, ὅτε, διὰ τὸ κάλλος καὶ τὰ προτερήματα, ἐξαιρέτως δὲ διὰ τὴν περιουσίαν, θὰ εὕρισκε βεβαίως πολλοὺς ἀξιούοντας τὴν χεῖρά της.

Περὶ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὁ γέρον κόμης Γάγγης, πατὴρ τοῦ κόμητος περὶ οὗ ὁ λόγος ἐνταῦθα, ἀπέθανεν ἐγκαταλείψας εἰς ἀθλίαν κατάστασιν τὰς ὑποθέσεις του. Ἐνῶ ἡ ἀξία τοῦ κτήματος τοῦ Σαινλεξέ δὲν εἶχεν εἰσέτι πληρωθῆ, ὁ υἱός, κατάχρεως, μέγας φίλος τῶν ἡδονῶν καὶ τῆς δαπάνης, ἠπόρει πῶς νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν τῆς πατρικῆς κληρονομίας. Τὸν ἐ συμβούλευσαν λοιπὸν νὰ νυμφευθῆ νέαν πλουσίαν καὶ τὸν παρουσίασαν ἐπὶ τούτῳ εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ τροφοδότου. Ἄν καὶ δὲν ἦτο πολλὰ ἐντιμος ἡ καταγωγὴ τῆς περιουσίας της, ὁ νέος ὁμῶς κόμης ἐσπευσε νὰ ἀνακτήσῃ δι' αὐτῆς τὴν δόξαν τῆς οἰκογενείας του, καθόσον μάλιστα κανεὶς δὲν ἐπρόβλεπε τὴν ἐπάνοδον τῆς βουρβονικῆς οἰκογενείας, ἡ δὲ τάξις τῶν ἀρχαίων εὐγενῶν ἐνέδιδε συνεχῶς εἰς τὰς ἀκαθέκτους ἀνάγκας τῆς θέσεώς της. Παριδῶν λοιπὸν καὶ ὁ Γουστάβος Γάγγης τὴν γέννησιν τῆς νέας ἐπροσπάθησε νὰ γείνη πρὸς αὐτὴν ἀρεστός. Τοῦτο δὲ δὲν ὑπῆρξε δύσκολον, διότι ἦτο ὠραίος, εὐσχημος, πνευματώδης καὶ γόνος μεγάλης οἰκογενείας, ἔχων καὶ τρόπους χαριστάτους τοὺς ὁποίους ἀποκτᾷ τις ζῶν μεταξὺ τοῦ κόσμου. Ἡ νέα τῆς ἐξοχῆς κατεπλάγη ἅμα ἰδοῦσα αὐτὸν, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ἐκπληξίς της μετεβλήθη εἰς αἰσθημαζωηρότερον. Ὁ γάμος ἄρα δὲν ἐβράδυνε νὰ γείνη τῇ συγκαταθέσει ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

Οἱ νεόνυμφοι, μεταβάντες εἰς Σαινλεξέ, διήνυσαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἄκρατον εὐδαιμονίαν. Ἡ Λεοκαδία ἐλάτρευε τὸν σύζυγόν της, ὅστις τὴν ἠγάπα ἐπίσης καὶ ἀφιέρου εἰς αὐτὴν ὅλας τὰς ὥρας ὅσας δὲν κατέτριβεν εἰς τὸ κυνήγιον. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἐφθασε τὸ 1814 ἔτος, ὅτε ἡ τάξις εἰς ἣν ἀνήκεν ὁ κόμης Σαινλεξέ ἐπανῆλθεν εἰς τὰ πράγματα· χάρις δὲ εἰς τοὺς ἰσχυροὺς φίλους του ἐδόθη καὶ πρὸς αὐτὸν θέσις ἐντὸς τῆς αὐλῆς. Ἄλλ' ἡ κόμησσα ἐθεωρεῖτο ὡς ἐμπόδιον εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀνδρός της· ὅθεν εἶπον πρὸς αὐτὸν ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀρχαίου τροφοδότου τῶν αὐτοκρατορικῶν στρατευμάτων δὲν θὰ ἐγίνετο δεκτὴ μεταξὺ τῶν πριγκηπισσῶν. Εἶναι δὲ δίκαιον νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ κόμης ἐταλαντεύθη κατ' ἀρχὰς μεταξὺ τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς γυναικός του· ἀλλ' ἡ φιλοδοξία ὑπερίσχυεν ἐπὶ τέλους. Ἀφῆκε λοιπὸν τὴν Κ. Γάγγου εἰς Σαινλεξέ, ὑποσχεθεὶς νὰ τὴν ἐπισκεπτεται ὡσάκις λαμβάνει ἀδειαν, καὶ μεταβὰς εἰς Παρισίους, διέδωκε τὴν φήμην ὅτι ἡ ἀσθενὴς κρᾶσις τῆς γυναικός του δὲν ἀντεῖχεν εἰς τὸν ἀέρα τῆς πόλεως καὶ τοὺς κόπους τοῦ κοινω-νικοῦ βίου.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ κόμης ἤρχετο ταχτι-

κῶς εἰς Σαινλεξέ, ὡσάκις τὸ ἐπέτρεπε πρὸς αὐτὸν ἡ ὑπηρεσία του· ἡ ἀγάπη του μάλιστα πρὸς τὴν θήραν τὸν εἶλκυε συχνότερον ἢ ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν σύζυγόν του. Βραδύτερον ὁμῶς αἱ ἐπισκέψεις του ἤρχισαν νὰ γίνωνται σπανιώτεραι, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπαυσαν ἐξ ὀλοκλήρου· διέτρεχε δὲ φήμη ὅτι διήγεν εἰς Παρισίους βίον ὄχι πολλὰ σῶφρονα. Τότε ὁ χαρακτήρ τῆς Κ. Γάγγου ἐπαθε τὰς παραδόξους μεταβολὰς, καὶ τὰς αἰφνιδίους ἀλλοιώσεις περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν. Ἐφ' ὅσον δὲ, προχωροῦντος τοῦ χρόνου, ὁ μὲν σύζυγός της ἐγίνετο πλέον ἀδιάφορος, ἡ δὲ ἀπομόνωσίς της ἐπῆρξεν, ἐπὶ τοσοῦτον αὐτὴ ἐγίνετο πλέον ἰδιότροπος καὶ πλέον μελαγχολικὴ, καὶ ἡ σύμπτωσις αὐτῆ τῆς διαταραξέως τοῦ χαρακτῆρός της μὲ τὰς παρεκτροπὰς τοῦ ἀνδρός της, ἐδείκνυεν ὅτι ἐκείνη ἦτο ἀποτελεσμα τούτων.

Τοιαύτη λοιπὸν ἦτο ἡ παντοδύναμος κυρία τῆς ὁποίας τὸ ἔλεος ἐσχόπευσεν νὰ ἐπικαλεσθῶσιν ἡ τε μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ. Ἄλλ' ἐνῶ ἡ κόμησσα ἐπροχώρει πρὸς αὐτὰς σείουσα τὴν ἀργυρὰν μᾶστιγά της, δὲν ἦτο δύσκολον νὰ ἐννοήσωσιν ἐκ τινῶν σημείων ὅτι ἡ ὦρα δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ νὰ ζητήσωσι χάριν. Οἱ ροδόχρους μυκτῆρές της ἦσαν ἀνοιχτοὶ καὶ ἐξωγχαμένοι, τὰ χεῖλη της συνεσφιγμένα, τὸ βᾶδισμά της γοργὸν καὶ ἄνισον, τὸ δὲ λευκὸν μέτωπόν της ἐφαίνετο ὡσεὶ καταπλακωμένον ἀπὸ νέφος.

— Καλ' ἡμέρα σου, κυρὰ Βινέ, καλ' ἡμέρα, κόρη μου, εἶπεν εἰσελθοῦσα εἰς τὴν πρόσγειον αἴθουσαν. Ἄ! ἐσυγυρίσθητε βλέπω. Τὸ μέρος τοῦτο, φαίνεται, σὰς ἀρέσει... Ποῦ εἶναι ὁ δασοφύλαξ;

— Ὁ Βινέ; ἀπεκρίθη ἡ Σωσάννα στενάξασα βαθέως ὡς συνείθιζεν, κάμνει τὸν γυρὸν του ὁ ταλαίπωρος.

— Τῶνόντι! ἀνεφώνησεν ἡ κόμησσα Λεοκαδία καθήσασα ἐπὶ θρανίου ψιθίνου ἄς ἀναπαυθῶ ὀλίγον εἶναι ζέστη, καὶ κονιορτός... Λός με, κόρη μου, ὀλίγον νερόν.

Καὶ ἡ Φανέττα σπεύσασα ἐπλυνε τὸ καλῆτερον ποτήριον τῆς οἰκίας, τὸ ἐγέμισε μὲ νερόν, καὶ τὸ ἐπρόσφερεν εὐσεβάστως πρὸς τὴν κόμησσαν· αὐτὴ δὲ, ἀφοῦ τὸ ἠγγίσειεν εἰς τὰ χεῖλη της, τὸ ἐπέστρεψε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν νέαν εἰπούσα μὲ καταφρόνησιν.

— Τί ἀθλιότης! τί ζεστόν νερόν, τὸ ὁποῖον μυρίζει χῶμα... ἀπὸ ποῦ τὸ ἐπῆρες, κόρη μου;

— Ἀπὸ τὸ ἀυλάκιον, κυρία μου, τὸ ὁποῖον τρέχει ἐδῶ πλησίον, ἀπεκρίθη θορυβηθεῖσα ἡ Φανέττα.

— Πέρνεις νερόν τοῦ αὐλακίου! ἐνῶ ἐδῶ πλησίον εἶναι ἡ Πηγή τῶν δακρύων, τὸ δροσερώτερον, τὸ γλυκύτερον ὄλων τῶν νερῶν τῶν μερῶν τούτων . . . Νὰ μάθης, κόρη μου, ποῦ εἶναι ἡ βρύσις αὐτῆ, καί, ὅταν ἄλλοτε σέ ζητῶ νερόν νὰ μὴ μὲ δίδῃς ἀπὸ τὸ αὐλάκιον.

Ἐλεγε καὶ συγχρόνως ἐτίναζε τὰς ρανίδας αἰτινες εἶχον πέσει εἰς τὴν ἐσθιὰ τῆς, καὶ ἐτάρασσε τὰ ὠραῖά τῆς δάκτυλα διὰ νὰ ρίψῃ τὴν ἀνεπαίτητον ὑγρασίαν ἣτις εἶχε κολλῆσει εἰς τὰ λευκά τῆς χειρόκτια. Ἡ δὲ μήτηρ καὶ κόρη, φοβηθεῖσαι ἀπὸ τὴν ἐπιπληξίν τῆς, ἴσταντο ὄρθαι καὶ σιωπηλαί ἔμπροσθεν τῆς δεσποτικῆς ἐκείνης δεσποίνης των.

— Κ. κόμησσα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Σωσάννα, ἐζητήσατε τὸν ἄνδρα μου· μήπως ἔχετε διαταγὰς δι' αὐτόν;

— Ἐγὼ! ὄχι. . . ἅ! ναί . . . τῶντι δὲν ἔχω τὸν νοῦν μου . . . ὀλίγον ἔλειψε νὰ λησμονήσω διὰ τί ἦλθα ἐδῶ· ἤθελα νὰ παραγγείλω, ἀγαπητή μου, τὸν δασοφύλακα, νὰ μὴν ἀφήσῃ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ χωρίου νὰ τρέχουν εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαινλεξέ ὡς εἰς δημόσιον περίπατον. Δὲν κάμνω οὔτε βῆμα εἰς τὸ κτήμα μου χωρὶς ν' ἀπαντήσω ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι μὲ παρατηροῦν μὲ αὐθάδειαν καὶ κατασκοπεύουν βέβαια τὰ κινήματά μου, διὰ νὰ τὰ σχολιάσουν κατὰ τὴν ὄρεξίν των . . . Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ἐρχομένη ἐδῶ, ἴδα δύο ἢ τρεῖς ὑπόπτους. Ναί μὲν ὁ Κ. Δυβρεὺλ διέταξε νὰ κλειῶνται αἱ εἴσοδοι, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει καὶ οἱ δασοφύλακες νὰ μὴ συγχωροῦν νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὸ δάσος. Εἰς τοῦτο μάλιστα τὸ μέρος ὅπου ἔρχομαι καθημερινῶς, δὲν θέλω νὰ βλέπω κατασκόπους καὶ κακοὺς ἀνθρώπους. Εἶπε εἰς τὸν Βινέ, νὰ προσέχη, καὶ νὰ προσέχη πολὺ· διαφορετικὰ θὰ τὸν διώξω!

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἐκτύπησε τὸν ἀέρα διὰ τῆς μάλιστα ἣτις ἐσύριξεν ὀλίγον· ἡ ἀγαθὴ Βινέ ἀπεκρίθη ἀγωνιώσα·

— Θα τὸ εἰπῶ, Κυρία· πλὴν ὁ ταλαίπωρος θὰ ἔχη νὰ κάμῃ τόσα μὲ αὐτοὺς τοὺς λαθροθήρας ὥστε ἴσως . . .

— Τοὺς λαθροθήρας! ἐπανέλαβεν ἀνυπομόνως ἡ κόμησσα, αἰώνως δι' αὐτοὺς μὲ λέγον. Ὀλίγον φροντίζω διὰ τοὺς ἀγρισαχοίρους καὶ τὰς δορκάδας· ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θέλω, εἶναι νὰ μὴ μ' ἐνοχλοῦν γραΐδια καὶ κηφήνες ἐμβαίνοντες εἰς τὸ δάσος μου. Ναί, δὲν ὑποφέρω πλέον τὴν κατασκοπεῖαν καὶ θέλω νὰ παύσῃ· εἶπέ το εἰς τὸν ἄνδρα σου, Σωσάννα, καὶ ἂν δὲν ἐκπληρώτῃ μὲ αὐστηρότητα τὰς διαταγὰς μου, θὰ τὸν διώξω . . . Τί μὲ βλέπεις κατ' αὐτόν

τὸν τρόπον, ἀγαπητή μου; Ἄν καὶ εἶμαι μόνη ἐδῶ καὶ σχεδὸν ἐγκαταλελειμένη, ἔχω ἀκόμη ἀρκετὴν ἐξουσίαν διὰ νὰ διώξω ἓνα δασοφύλακα ὁ ὅποιος δὲν ἐκτελεῖ τὰς διαταγὰς μου· ἔσο βεβαία!

Ἐλεγε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἠκτινοβόλουν, καὶ ἔδακνε μετ' ὀργῆς τὴν ἄκραν τοῦ κεντημένου μανδουλίου τῆς. Ἡ δὲ Σωσάννα Βινέ εἶπε κλαίουσα·

— ὦ Κυρία! Πῶς ὀμιλεῖτε κατ' αὐτόν τὸν τρόπον δι' ἓνα παλαιὸν ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος σὰς ἐγνώρισε βρέφος ἀκόμη, καὶ ὁ ὅποιος θυσιάσεται διὰ σὰς;

Οἱ γλυκεῖς αὐτοὶ λόγοι ἐπενήργησαν ἀμέσως εἰς τὸ πνεῦμα τῆς κομήσσης· τὸ πρόσωπόν τῆς ἐγενεῖν ἰλαρόν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑγράνθησαν.

— Ἐχεις δίκαιον, Σωσάννα μου, ἀπεκρίθη μὲ ἀγαθότητα, δὲν ἤξεύρω ποῦ εἶχα τὸν νοῦν μου . . . ὁ Βινέ εἶναι παλαιὸς φίλος τοῦ ὀποίου δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν πίστιν . . . Θεέ μου! Εἶναι λοιπὸν ἀληθινὸν ὅτι εἶμαι κακὴ, καὶ δὲν τὸ ἐννοῶ; Ἡσῶ, καὶ πιάνομαι μὲ τοὺς οἰκείους καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου, ὡς ἂν ἦσαν αὐτοὶ οἱ αἰτίοι τοῦ πάθους μου!

Καὶ κρύψασα τὸ πρόσωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν τῆς ἐσιώπησεν. Ἡ ἀλλοίωσις αὐτῆ τῆς κομήσσης ἐνεθάρρυνε τὴν Σωσάνναν, ἣτις ἐνόμισε κατὰλληλον τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ὑποβάλλῃ τὴν ἀναφορὰν τῆς εἰς τὴν Κ. Γάγγου. Τὴν παρεκάλεσε λοιπὸν νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πρώτην θέσιν των. Ἡ δὲ Λεοκαδία ἠκούσεν ἀταράχως τὴν διήγησιν τῶν ἀπείρων κινδύνων τοὺς ὁποίους θὰ διέτρεχεν ὁ Βινέ, καθ' ἃ ἔλεγεν ἡ σύζυγός τῆς.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ἡ κόμησσα μὲ καταφρόνησιν, ὁ Βινέ τὸν ὅποιον ἐνομίζα τόσῳ γενναῖον, φοβεῖται τοὺς λαθροθήρας; Καὶ μόλις ἦλθε θέλει νὰ φύγῃ!

— Δὲν θέλει αὐτὸς, ὑπέλαβεν ἡ Φανέττα ἣτις ἐφοβεῖτο μὴ ἀποδοθῇ εἰς τὸν πατέρα τῆς ἢ δειλία τῆς μητρός τῆς· δὲν θέλει αὐτὸς νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν . . .

— Νὰ ἰδοῦμεν τί ἐπιθυμεῖτε;

— Ἐάν μεταχειρισθῶν τὸν πατέρα μου ὅπως καὶ τὸν ταλαίπωρον Ἰωσήφ Δυκρός;

— Καὶ τί πρὸς τοῦτο; Ἡ ζωὴ λοιπὸν εἶναι λοιπὸν τόσῳ καλῇ, τόσῳ ἐπιθυμητῇ; Ἐπανέλαβεν ἡ Λεοκαδία μὲ φωνὴν ἐξηγριωμένην, καὶ περιτρέχουσα τὴν αἴθουσαν. Αἰώνως βλέπω ἀνθρώπους προσκολλημένους μανιωδῶς εἰς τὴν ζωὴν. Ἐγὼ, ἐγὼ μόνη θὰ ἐδεχόμην τὸν θάνατον ὡς εὐεργέτημα!

Ἄν και ἐφαίνετο ἀπὸ τοὺς λόγους αὐτοῦς ὅτι παρεφρόνει, ἡ Φανέττα ὁμως ἀπεκρίθη·

— Ἐάν ὁ πατήρ μου, Κυρία, δὲν ψηφᾶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του τὴν ζωὴν του, δὲν ἤμπορεῖ ὁμως νὰ λησμονήσῃ πόσον αὐτὴ εἶναι πολῦτιμος δι' ἡμᾶς τὰς ὁποίας κατέστησεν εὐτυχεῖς και δύναιται νὰ καταστήσῃ και ἔτι πλέον.

— Εὐτυχεῖς σεῖς! ἀνεφώνησεν ἡ κόμησσα γελῶσα πικρῶς· ἡ εὐτυχία λοιπὸν εἶναι παράδοξον πρᾶγμα! . . . Διὰ σέ, κυρά Βινέ, εὐτυχία εἶναι ἀναμφιβόλως νὰ κατοικήῃς εἰς καλύβην μεταξύ τοῦ δάσους, νὰ ἔχῃς τριάντα φράγκα και νέον φόρεμα εἰς τὸ κιβώτιόν σου, νὰ τρώγῃς καθημερινῶς λάχανα, και νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ βλάβῃ τὸν ἄνδρα σου ὁ ἄνεμος, ἡ βροχὴ ἢ ἡ ψύχρα ἐνῶ τρέχει εἰς τὸ δάσος. Διὰ σέ, μικρὰ, εὐτυχία εἶναι νὰ ὑπανδρευθῆς κανένα μεθύστακα, ὁ ὁποῖος θὰ περᾶ τὴν ζωὴν του εἰς τὸ καπηλεῖον, και θὰ σέ ξυλοφορτόνῃ ὁσάκις τολήμῃς νὰ παραπονεθῆς. Ἐ! δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ εὐτυχία και διὰ τὰς δύο σας, και δὲν ἀξίζει ἡ ζωὴ νὰ κάμῃ τις θυσίας δι' αὐτὴν; . . . Και ὁμως! καλαὶ γυναῖκες, ἐπρόσθεσεν ἡ κόμησσα μὲ φωνὴν θλιβεράν, ὅπως ἐναντίαν τῆς εἰρωνείας τῶν πρώτων λόγων τῆς, ὅσον ἀθλία και ἂν εἶναι ἡ κατάστασις σας, δὲν εἶναι ὅσον ἡ ἐδική μου!

Και ἀναπεσοῦσα εἰς θρανίον ἐσιώπα. Μετὰ μικρὸν δὲ ἐσηκώθη ἀποτόμως ὡς διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Κ. κόμησσα, ἠρώτησεν ἡ Σωσάννα, ἐμμένουσα εἰς τὸν σκοπὸν τῆς, τί ἀποφασίζετε διὰ τὸν ταλαίπωρον ἄνδρα μου;

Ἡ Λεοκαδία ἐταλαντεύθη, διότι αἰσθήματα ἀντίθετα ἐπάλαιον εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἀλλὰ τέλος πάντων ἀπεκρίθη ἐντόμως·

— Δὲν μ' ἐξυπάζουν αἱ γυναικεῖαι αὐταὶ θρηνωδίαι· ἄς εἶναι φρόνιμος ὁ Βινέ, ἄς ἀφήσῃ ἡσύχους τοὺς λαθροθήρας, ἂν θέλῃ, και δὲν φοβῆται τίποτε. Ὅσω δὲ διὰ νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν πρώτην θέσιν σας, νὰ μὴ τὸ φαντάζεσθε κἄν. Ὁ Βινέ μὲ εἶναι ἀναγκαῖος. Ἐξῆσε πάντοτε εἰς τὰ ὑποστατικά μου και εἶ' ἐδικός μου. Πρὸ πολλοῦ ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω πλησίον μου ἄνθρωπον πιστὸν και ἀφωσιωμένον ὡς αὐτός· ὁ Βινέ μόνος ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, ἄς μείνῃ λοιπὸν.

Ὁ ἄκαμπτος οὗτος δεσποτισμὸς τῆς κομήσσης κατεθούρῃθη και τὴν μητέρα και τὴν κόρην. Φρονιμώτατον δὲ ἦτο ἔάν, μετὰ τοιαύτην ἀπάντησιν, ἐσιώπων, και ἀνέμενον περίστατιν καταλληλοτέραν· ἀλλ' ἡ Σωσάννα δὲν τὸ ἐνόησεν.

— Ὡ Κυρία, ἀγαθὴ μου κυρία! εἶπεν ὀλοφυρομένη, λυπήσου μας!

— Ἀκόμη! ἀνέκραξε μὲ τόνον ἐπιτακτικὸν ἡ Κ. Γάγγου, τῆς ὁποίας τὴν ἐπιμονὴν ἐπύρξανον τὰ ἐμπόδια, ἰδοὺ ἡ τελευταία μου ἀπόκρισις· ἡ ὁ Βινέ πρέπει νὰ φύγῃ ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν μου, ἢ πρέπει νὰ μείνῃ εἰς τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν.

— Διάβολε! ἀνέκραξε φωνή τις, τίς εἶπε ν' ἀφήσω τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν;

Ἡ κόμησσα ἐστράφη ἀμέσως, και τὸ βλέμμα τῆς ἀπήντησε τὸ φαιδρὸν και ἀγαθὸν πρόσωπον τοῦ Βινέ ὅστις ἐμειδία. Ἦρχετο δὲ φορτωμένος ὅπως παγίδας, δίκτυα, μηχανὰς τὰ ὁποία κατέσχεν εἰς τὸ δάσος· και πρὸς τοῦτοις φέρων δύο φασιανούς και ἓνα λαγῶν. Και ἀποθεῖς τὸ φορτίον του, ἐσπευσε νὰ χαιρετίσῃ μὲ σέβας και μὲ χαρὰν συγχρόνως τὴν κυρίαν του.

Ἡ Λεοκαδία ἐφάνῃ ἐξημερωθεῖσα ὅτε ἶδε τὸν καλὸν τοῦτον ἄνθρωπον.

— Και πῶς; κύρ Βινέ, ἠρώτησε μὲ τόνον ἐπιπληκτικὸν μὲν ἀλλ' ὄχι πικρὸν, θέλεις νὰ φύγῃς διότι φοβεῖσαι τοὺς λαθροθήρας;

— Ἐγώ! διάβολε! ποῖος τὸ εἶπεν ἄ! τῶρα καταλαμβάνω, ἐπρόσθεσεν ὁ δασοφύλαξ στρέψας τὸ βλέμμα πρὸς τὴν σύζυγον και τὴν θυγατέρα του. Μὴν τὰς ἀκούετε, Κ. κόμησσα, γυναῖκες, ἡξεύρετε. . . Ὅσω διὰ τοὺς λαθροθήρας, ἰδέτε πόσω μὲ φοβίζουν· τοὺς τὰ ἐπάστρευσα ὅλα, και παγίδας και λαγῶους, και πτηνά· αὐτὴ εἶναι προκήρυξις τοῦ πολέμου. . . Και ἐκεῖνος ὁ χθεβραδυνὸς φίλος μας, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ μὲ ὀμιλήσῃ ἀπὸ τὴν τρύπαν τὰς θερμάστρας, νὰ ἰδῶμεν τί θὰ εἴπῃ!

— Ἄ! Βινέ μου, ἀνέκραξεν ἐντρομος ἡ Σωσάννα, τί ἔκαμες; θὰ γίνουιν μανιώδεις και θὰ σ' ἐκδικηθοῦν.

Και ὁ μὲν δασοφύλαξ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, ἡ δὲ Φανέττα ἐσιώπα μὲν, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι ἠσθάνετο τοὺς αὐτοὺς φόβους τῆς μητρὸς τῆς.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνεφώνησεν ἡ Λεοκαδία μὲ ἦθος εὐχάριστον· ὁ Βινέ εἶναι πάντοτε ἀτρόμητος, και ἡμπορῶ νὰ ἐλπίσω εἰς αὐτόν.

— Και ἀμφιβάλλετε ποτὲ, Κυρία; εἶπεν ὁ δασοφύλαξ· σὰς ἐπέραςε ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν σας ὅτι ἡμπορῶ νὰ φοβηθῶ τι ὁσάκις πρόκειται διὰ τὴν ὑπηρεσίαν σας; Ἐχρηματίσατε πάντοτε τόσον καλὴ και δι' ἐμὲ και διὰ τοὺς ἐδικούς μου! Εἴσθε μικρὰ μικρὰ, Κ. κόμησσα, ὅταν ἤρχεσθε μὲ τὴν τροφὸν σας, τὴν Κ. Γερμαῖν, εἰς τὸ ὑποστατικὸν ὅπου ἐκαθήμεθα,

Πόσον καλά προγεύματα ἐκάμετε εἰς τὴν οἰκίαν μὰς μὲ γάλα, μὲ χαμοκέρασα. Διάβολε! πόσον εἴσθε τότε νόστιμη, καὶ γλυκεῖα, καὶ περιποιητικὴ! . . . Σὰς ἔπερα εἰς τὰ γόνατά μου καὶ ἐγέλατε ὡς τρελὴ ὀνομάζουσα με ποντίκαρον, ἐξ αἰτίας τῆς οὐρᾶς μου. (*) ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν κόψω, διότι εἶμαι σεβασμιώτερος.

Ἡ Λεοκαδία ὑπεμειδίσαεν· ἀλλ' εὐθύς τὸ νέφος τῆς μελαγχολίας τῆς ἐπεσχίασεν ἐκ νέου τὸ πρόσωπόν τῆς.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη στενάχασα, ἤμην τότε ἀθῶον καὶ μικρὸν παιδίον!

— Καὶ τῶντί πῶς ἐτραγουδεῖτε, πῶς ἐπηδάτε κυνηγοῦσα χρυσαλλίδας! ἀκόμη ἐνθυμοῦμαι, Κ. κόμησα, τὴν πρώτην ἡμέραν ὅτε ἐμεταλάβετε. Διάβολε! πόσον εἴσθε ὠραία μὲ τὸ κεντημένον φόρεμα καὶ τὸ μικρὸν καὶ λεπτὸν σκέπασμά σας τὸ ὁποῖον ἐσηκόνετο καὶ ἐχαμηλόνετο ὡς τὰ πτερά λευκῆς περιστερᾶς! Καὶ τὸ πρόσωπόν σας! μ' ἐφαίνετο ἀγγελικόν. Τῶ ὄντι, ὠμοιάζετε ἀγγελος, καὶ ἔλεγα εἰς τὴν γυναικί μου· « Βλέπεις; ἂν ἡ Παναγία κατέβαινεν εἰς τὴν γῆν, θὰ ἐλάμβανε τὴν μορφήν τῆς νέας κυρίας μας! » Τῶντι ἦσθε τόσο ὠραία καὶ τόσο καθαρά ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθετε εἰς τοῦτον τὸν τόσον ὅπου βλέπομεν τόσα κακὰ πράγματα.

Ἐκάστη λέξις τοῦ δασοφύλακος ἐφαίνετο ὅτι ἐβασάνιζεν ἐσωτερικῶς τὴν κόμησάν· ἀλλ' ἐν τῇ ἀπλότητί του ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος δὲν τὸ παρετήρει. Αἰφνης δάκρυα ἐρρέυσαν ποταμῆδὸν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Λεοκαδίας.

— Φθάνει, Βινέ, εἶπε ψιθυρίζουσα. Λυπήσου με, παλαιὴ φίλε μου· μὴ μὲ ἐνθυμίξης τὸ εὐτυχές ἐκεῖνο παρελθόν. . . Λησμόνησε, καὶ ἄφες με νὰ λησμονήσω. . . Ὑγιαίνειτε· ἂς ἀναχωρήσω· πρέπει ν' ἀναχωρήσω. Ἐχετε ὑγείαν.

Καὶ δραμοῦσα πρὸς τὴν θύραν, ἔκραξε μὲ φωνὴν ἠλλοιωμένην·

— Φραγκίσκε!

Ὁ ὑπηρέτης, ὅστις περιέφερε τοὺς ἵππους πρὸ τῆς οἰκίας ἦλθεν ἀμέσως. Ἐνῶ δὲ ἡ Λεοκαδία ἠτοιμάζετο νὰ ἱππεύσῃ, στραφεῖσα πρὸς τὸν δασοφύλακα καὶ τὰς δύο γυναῖκας, αἰτίνες τὴν προέπεμπον χωρὶς νὰ ἐννοῶσι τὴν θλίψιν τῆς.

— Κύρ Βινέ, εἶπε, μὲ φωνὴν γοερὰν, δὲν

(*) Οὐρὰν μὲς (queue de rat) ὀνομάζουσιν οἱ Γάλλοι μικρὰν τινα ῥίνην. Ἐξ ἀνάγκης δὲ μετεφράσαμεν εἰς τὸ πρῶτον φύλλον (σελ. 4) καὶ ἐνταῦθα κατὰ λέξιν, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἐνοεῖτο διὰ τί ἡ Κ. Λεοκαδία ὀνόμαζε τὸν δασοφύλακα ποντίκαρον.

ἄπαιτῶ νὰ σὲ κρατήσω ἐδῶ, ἐναντίον τῆς θελήσεώς σου. . . Εἴτε μείνης εἴτε ἀναχωρήσης θὰ εἶμαι πάντοτε προστάτις καὶ φίλη σου.

Καὶ ἀνεπήδησε μόνη εἰς τὸν ἵππον· κεντρίσασα δὲ μὲ τὴν κομφὴν μάστιγά τῆς τὴν πλευρὰν τοῦ εὐγενοῦς ζώου, ἀνεχώρησεν ὡς ἀστραπή. Καὶ ὅμως ἐκτύπει ἀδιακόπως τὸν ἵππον ὡς ἂν ἤθελε νὰ ψεύσῃ τὸ περίφημον τοῦτο ῥητὸν τοῦ Ορατίου Post equitem sedet atra cura.

Αἱ δύο γυναῖκες τὴν ἶδον χαίνουσαι ἀναχωροῦσαν, ἐνῶ ὁ δασοφύλαξ ἀνύψου ἐν σιωπῇ τὴν κεφαλὴν.

— Συγκατένευσε τέλος πάντων! ἀνέκραξε μετὰ μικρὸν ἡ Σωσάννα σκιρτῶσα τὴν ἦκουσες, Βινέ; μὰς ἔδωκε τὴν ἄδειαν ν' ἀφήσωμεν, ὅταν θέλωμεν, τὸν ἐπικατάρατον τοῦτον τόπον.

— Βέβαια, εἶπεν ἡ Φανέττα· τὰ ὀλίγα λόγια σου, πάπα μου, ἔκαμαν περισσοτέραν ἐνέργειαν ἀπὸ τὰ ἐδικάμας μυρολόγια καὶ τὰς παρὰ κλήσεις μας.

Ἄλλ' ὁ δασοφύλαξ, ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας σκεπτόμενος, καὶ κύψας, ἐμέτρει ἴχνη βημάτων ἐντετυπωμένα εὐδιακριτῶς εἰς τὸ ἔδαφος.

— Ἐνδεκα δακτύλων μᾶκρος, ἐψιθύριζε, πέντε δακτύλων καὶ τριῶν γραμμῶν πλάτος. . . δύο σειραὶ καρφίων εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος καὶ τρία μόνον εἰς τὸν δεξιόν. . . Ναί, εἶναι τὸ ἴδιον ποδάρι. . . δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία!

Καὶ ἀνασηκωθείς, ἠρώτησε μὲ ἦθος σκεπτικόν·

— Ποῖος ἐστάθη ἐδῶ, σήμερον, πρὸ μιστῆς ὥρας; διότι τὰ ἴχνη εἶναι ἀκόμη πρόσφατα· εἶναι εὐτραφῆς, ὑψηλὸς καὶ ἐκράτει ράβδον εἰς τὴν χεῖρα· τὸν γνωρίζετε;

Καὶ ἡ μὲν Φανέττα ἀπεκρίθη ὅτι πλὴν τῆς κομήσεως δὲν ἶδε κανένα ἄλλον· ἡ δὲ Σωσάννα, ἥτις, χαίρουσα διὰ τὴν δοθεῖσαν ἄδειαν ἀπὸ τὴν κόμησάν, ἐλησμόνησε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ διδασκάλου, ἔδωκε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν.

— Ἐνθυμηθῆτε καλὰ, ἐπανέλαβεν ἐντόνως ὁ δασοφύλαξ· βέβαια κάποιος ἐστάθη ἐδῶ· κρίνων μάλιστα ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ἴχνους, σὰς λέγω ὅτι ἐστάθη ὀλίγην ὥραν ἀκίνητος εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. . . Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τὸν ἶδεν εἴτε ἡ μία εἴτε ἡ ἄλλη.

Αἱ δύο γυναῖκες δὲν ἠπόρησαν διὰ τὴν ἐξυδέρκειαν ταύτην τοῦ δασοφύλακος, διότι τοιαύτην ἔχουσιν ὅλοι οἱ δόκιμοι κυνηγοὶ τοῦ ἀρχαίου κόσμου καθὼς καὶ οἱ ἐρυθρόδερμοι τοῦ νέου. Ἐπὶ τέλους, ἐνθυμηθεῖσα ἡ Σωσάννα τὸν Ῥουλλιέ,

— Ἐννοῶ, εἶπε, τί ἔχεις κατὰ νοῦν, Βινέ· μὴ σκοτιζέσαι νὰ εὕρης ποῖος ἐστάθη εἰς τὴν θύραν μας. Δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς λαθροθήρας σου, φυλ. 96.

ἀλλ' ἄνθρωπος τίμιος καὶ εὐσεβής, τοιοῦτος ὥστε εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτον ἂν ὅλοι ἐδῶ τὸν ὁμοιάζαν.

— Πολλὰ καλά· εἶπέ τον.

— Ὁ διδάσκαλος τοῦ χωρίου.

— Διδάσκαλος! διάβολε! εἶπε.

Καὶ ἀνεκάγχασεν. Αἱ δύο γυναῖκες ἠθέλησαν νὰ ἐρωτήσωσι τὴν αἰτίαν ἀλλ' αὐτὸς, μὴ θελήσας ν' ἀποκριθῆ, εἰσήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου τὸν ἀνέμενε τὸ πρόγευμά του.

Δ'. Η ΠΗΓΗ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ.

Μετὰ μικρὸν ἡ Φανέττα Βινέ, λάγηνον φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀπήρχετο εἰς τὴν Πηγὴν τῶν δακρύων, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχε τόσον ἐπαινέσει ἡ κόμησά. Ἡ νέα κόρη, ἔχουσα σῶμα εὐλόγιστον καὶ λεπτὸν, ἐσθῆτα ῥαβδωτὴν ἀνασηκωμένην ἐπιχαρίτως εἰς τὸ πλάγιον, ὁμοιάζε τὴν γαλακτοπῶλιν τοῦ μυθογράφου ὅτε,

Ἰπόπτερος καὶ βραχεῖαν φέρουσα ἐσθῆτα ἐβάδιζε τρέχουσα.

Ἡ Φανέττα ἀνέβη ἐπὶ τινα λεπτὰ τὴν ὁδὸν, καὶ ἔπειτα εἰσήλθεν εἰς στενωπὸν δροσερὰν καὶ χλοερὰν ἐντὸς τοῦ δάσους. Ἡ στενωπὸς αὐτῆς ἦτο σκοτεινὴ, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἄκραν αὐτῆς ἐφαίνετο φῶς λαμπρὸν. Ἐκεῖ, πρὸ τινος ὥρας, εἶχε γενεὴ ἀφαντος ὁ ἄνθρωπος, ἡ ἐμφάνισις τοῦ ὁποίου εἶχε προξενήσει ἀνησυχίαν εἰς τὸν διδάσκαλον. Ἡ Φανέττα ἠγνῶει τὴν περίστασιν ταύτην· ἀλλὰ καὶ ἂν τὴν ἐγνώριζε δὲν θὰ ἐφοβεῖτο. Ἐξοικειωθείσα ἀπ' αὐτῆς τῆς νηπιότητός της μετὰ τοῦ μονήρους βίου, δὲν συνελάμβανε κἂν τὴν ἰδέαν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ βλάψῃ τις νέαν ἀθῶαν ὁποία ἦτο αὐτῆ. Τὴν δὲ ἀόριστον ἐκείνην ἀνησυχίαν τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται συνεχῶς αἱ γυναῖκες τῶν πόλεων ἐν μέσῳ τῆς ἐρημίας καὶ τῆς σιωπῆς, αὐτῆ δὲν τὴν ἐνόει.

Ἐν τοσοῦτῳ ἐπροχώρει σύννους, καὶ φυλαττομένη ἀπὸ τῶν κλαδίων, μὴ ῥίψῃσι τὴν λάγηνον ἰσταμένην ἰσορρόπως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της. Ἐτρέπετο χαριέντως, ποτὲ μὲν πρὸς δεξιὰ, ποτὲ δὲ πρὸς ἀριστερὰ, χωρὶς ὅμως νὰ βραδύνη τὰ βήματά της. Ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἔπραττε ταῦτα πάντα ἐκ ταυτομάτου, ἐνθυμεῖτο περίλυπος ὅτι ὁ πατὴρ της δὲν ἐξεφράσθη καθαρῶς ἐὰν ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ ἢ ὄχι ἀπὸ τὸ χωρίον διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πρῶτον. Ἡ ὠραία αὐτῆ κόρη δὲν ἦτο πάντῃ ἀμαθής· ἐξ ἐναντίας ἡ ἀνάγνωσις καλῶν τινῶν βιβλίων εἶχεν ἀναπτύξει τὸν νοῦν της. Πλὴν τούτου, ἡ ἐκ φύσεως ὀρθὴ κρίσις της τὴν ἐπροφύλαττε ἀπὸ τῶν ὑπερβολικῶν φόβων τῆς πολυδάκρυος Σω-

σάννης. Συνεζήτει μάλιστα καθ' ἑαυτὴν, τί ἐδύνατο νὰ πάθῃ ὁ πατὴρ της ἐὰν ἔμενεν εἰς τὴν ἐπικίνδυνον θέσιν του, ἐκπληρῶν μετ' αὐστηρότητος τὰ καθήκοντά του.

Τοιαῦτα συλλογιζομένη ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐφαίνετο ὁ ἥλιος· ἐκεῖ ἡ στενωπὸς ἀπέληγεν εἰς πολλοὺς ἄλλους δρομίσκους, ὥστε ἡ νέα ἠπόρει διὰ τίνος νὰ διευθυνθῆ πρὸς τὴν πηγὴν. Ἐνῶ δὲ ἐδίσταζεν, ἄνθρωπός τις, καθήμενος ὑπὸ δένδρον, ἀνεσηκώθη ταχέως καὶ ἐχαίρετίσεν αὐτὴν με φωνὴν γλυκεῖαν. Ἡ Φανέττα ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα· ἀφοῦ ὅμως ἤτένισε τὸν ἄγνωστον, ἠρώτησεν ἀταράχως·

— Ποῖος εἶναι παρακαλῶ ὁ δρόμος τῆς Πηγῆς τῶν δακρύων;

Ἐκεῖνος πρὸς ὃν ἀπετείνετο ἡ ἐρώτησις αὐτῆ ἦτο νέος ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς, οὔ τινος ἡ φυσιογνωμία ἐξήγει λύπην. Καὶ τὸ μὲν ἐνδύμα του ὀλίγον διέφερε τοῦ τῶν χωρικῶν, ἔφερεν ὅμως αὐτὸ μετὰ τίνος φιλοκαλίας, μάλιστα δὲ καὶ ἀξιοπρεπείας. Ἡ συμπεριφορὰ του ἐφαίνετο προσετι εὐγενεστέρα τῆς τῶν ἀνθρώπων τῆς τάξεώς του· ἐστάθη δὲ ἐνώπιον τῆς Φανέττας κρατῶν εἰς χεῖρας τὸν πεπαλαιωμένον ψάθινον πῖλόν του.

— Ἀπ' ἐδῶ, κυρία, ἀπεκρίθη, δακτυλοδεικτῆσας πλάγιόν τινα δρόμον.

Αὐτῆ δὲ τὸν εὐχαρίστησε καὶ ἠτοιμάσθη νὰ προχωρήσῃ· ἀλλ' ὁ ἄγνωστος ἐπανέλαβεν·

— Ἡ πηγὴ δὲν εἶναι μακρὰν, ἀλλὰ θὰ εὐρετε καὶ ἄλλους πολλοὺς δρόμους· μεῖ δίδετε τὴν ἄδειαν, Κυρία Βινέ, νὰ σᾶς συντροφεύσω;

Ἡ Φανέττα ἐψιθύρισε ἀκαταλήπτους τινὰς λέξεις, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της. Ὁ δὲ νέος τὴν παρηκολούθησε με ἦθος δειλὸν καὶ σεμνὸν, βαδίζων πρὸς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ καὶ γυμνὴν ἔχων τὴν κεφαλὴν.

Ἐπροχώρησαν δὲ ὀλίγον ἀμφοτέροι σιωπῶντες· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ νέα Βινέ τὴν ὁποίαν ἐστενοχώρει ἡ σιωπὴ αὐτῆ, ἠρώτησε μετὰ τίνος περιεργείας·

— Εἶπετε τὸ ὄνομά μου, Κύριε· πῶς τὸ ἠξεύρετε, παρακαλῶ;

— Σᾶς ἰδὰ χθὲς τὸ ἑσπέρας ὅταν διεβαίνετε τὸ χωρίον με τοὺς γονεῖς σας, καὶ τὸ ἔμαθα.

— Κατοικεῖτε λοιπὸν εἰς Σαινλεζέ;

— Ναι, κυρία.

— Καὶ θὰ ἔχετε ἐπάγγελμα βεβαίως, ἐπρόσθεσεν ἡ νέα, ἥτις ἐν τῇ χωρικῇ της ἀπλότητι ἐξέφραζεν ἀνυποστόλως τὰς ἰδέας της.

— Μετέρχομαι ἡ μᾶλλον μετηρχόμην τὴν τέχνην τοῦ τορνευτοῦ, εἶχά τινα ἐπιτηδειότητα, καὶ ἀπὸ πολλὰ μέρη μακρυνὰ ἤρχοντο καὶ μὴ ἔφεραν ἐργασίαν τὴν ὁποίαν μόνος ἐγὼ ἐδύνα-

μην νὰ ἀναλάβω· ἐκέρδιζα ἐντίμως τὸν ἄρτον μου . . . Ἀλλὰ δυστυχῆματα μὲ συνέβησαν μετὰ ταῦτα· περιστατικὰ λυπηρὰ τὰ ὁποῖα ἔπρεπεν ἴσως νὰ προῖδῶ . . . Τέλος πάντων, ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχω ἐργασίαν, καὶ διὰ τοῦτο περιφερόμαι εἰς τὸ δάσος· ὁ καθαρὸς ἀήρ, ἡ πρασινάδα, ἡ σιωπὴ δροσίζουν τὸ αἷμά μου καὶ μετριάζουν τὰς θλίψεις μου.

Εἶπε δὲ ταῦτα μὲ φωνὴν τοσοῦτω μελαγχολικὴν, ἐφαίνετο τόσῳ δυστυχῆς, ὥστε ἡ Φανέττα ἔρριψε πρὸς αὐτὸν βλέμμα συμπαθείας.

— Μὴ μὲ λυπήσθε, κυρία, ἐπανελάβεν ὁ νέος χαμηλώσας τοὺς ὀφθαλμούς· διότι θὰ εἶμαι ἄξιος τοιαύτης τύχης. Δὲν σὰς εἶπα παρὰ τὰ δυστυχῆματά μου. Ἐπρεπεν ὅμως νὰ σὰς ὀμιλήσω καὶ διὰ τὰ σφάλματά μου . . . Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πηγὴ, ἐπρόσθεσε μὲ ἦθος ἀδιάφορον· θὰ εὐρήτε ἴσως τὸ μέρος τοῦτο, ὡς κ' ἐγὼ, θαυμάσιον, ἂν καὶ οἱ ἐντόπιοι δὲν τὸ ἐκτιμοῦν ἀρκετὰ.

Οἱ δύο συνοδοιπόροι εἶχον φθάσει τότε εἰς μέρος ἄδενδρον μεταξὺ τοῦ δάσους. Ἀπέναντι αὐτῶν ἀνυψοῦτο βράχος πλήρης φυτῶν εὐόσμων, καὶ ἐστεμμένος τὴν κορυφὴν ἀπὸ πυκνοῦς θάμνους· εἰς τοὺς πρόποδας δὲ αὐτοῦ ἔκειτο ἡ πηγὴ, ὁμοιάζουσα σπήλαιον, περικεκαλυμμένον ἀπὸ βρύα πράσινα, ἰσομεγέθη καὶ πυκνά. Τὸ ὕδωρ ἐστάλαζεν ὡς δάκρυα διαυγῆ διὰ τοῦ ὠραίου ἐκείνου δαπέδου, καὶ ἐσχηματιζέτο ρυάκιον τὸ ὁποῖον διέβρεχε τὴν εὐανθὴ χλόην. Ἐκ τῶν ἀδιακόπως πιπτόντων καὶ ἀδιακόπως ἀναγεννωμένων τούτων σταλαγμῶν ἐπωνομάσθη τὸ μέρος ἐκεῖνο Πηγὴ δακρύων. Τὰ περι αὐτὴν ἦσαν μεμονωμένα καὶ σιωπηλά, ὁ δὲ ἀήρ ἔπνεεν ἀρωματικὸς καὶ ζωογόνος. Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου αἰτίνες ἐπιπτον ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν παρακειμένων δρυῶν, διετοξεύοντο ἐνίοτε καὶ μέχρι τοῦ βάθους τοῦ σπηλαιῶ, καὶ σπινθηρίζουσαι ἐξεικόνιζον λοφιάς σμαράγδων καὶ ἀδαμάντων. Τὸ δὲ φῶς τοῦτο ἐσθέννυτο ἐνίοτε ἐντὸς τοῦ ἀμυδροῦ σκότους τοῦ βράχου, καὶ ἀνεφαίνετο μετ' ὀλίγον νέας σχηματίζων μορφάς, νέαι ἔχον χρώματα καὶ νέαν λάμψιν.

Ἡ Φανέττα παρετήρει ἐκθαμβος τὴν τερψικάρδιον ἐκείνην τοποθεσίαν, ἐνῶ ὁ νέος ἐφαίνετο χαίρων διὰ τὴν ἐκστασίν της αὐτῆν.

— Βεβαίως, εἶπεν οὗτος, δὲν εἶχετε ἰδέαν τοιούτου θαύματος. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἐπεθύμουν νὰ ἔμενα ἐδῶ ὀλοκλήρους ἡμέρας. Δὲν ὑποθέτετε πόσον ἀναπαύεται τις πλησίον της πηγῆς αὐτῆς ἐν καιρῷ τοῦ θέρους· ἀλλὰ καὶ τὸν χειμῶνα ἀκόμη, ὅταν οἱ σταλαγμοὶ αὐτοὶ κρέμονται ἀκίγητοι εἰς τὸν θόλον, ὅμοιοι μὲ φανούς κρυσταλ-

λίνο, δὲν εὐρίσκεται πούποτε περισσότερα ἡσυχία, καὶ σιωπὴ, οὔτε περισσότερα μελαγχολία ἀπὸ ἐκείνας αἱ ὁποῖαι εὐχαριστοῦν. Καὶ ὅμως, κυρία, ἐπρόσθεσε μὲ δειλίαν, ποτὲ δὲν εὐρήκα τὴν πηγὴν τόσον ὠραίαν ὅσον σήμερον.

Ἡ Φανέττα ἐφάνη ὅτι δὲν ἐνόησε τὴν κολακείαν αὐτῆν. Καὶ ἐθαύμαζε μὲν ὡς καὶ ὁ ἐνθουσιώδης σύντροφός της, τὸ μαγευτικὸν ἐκεῖνο μέρος, δὲν ἐλησμόνει ὅμως διὰ τί ἦλθεν ἐκεῖ. Κατεβίβασε λοιπὸν τὴν λάγνην της διὰ νὰ τὴν γεμίση, ἀλλ' ἀπήντησε δυσκολίαν τὸ ὕδωρ, σταλάζον πανταχόθεν, δὲν εἶχε κανένα κρουνοῦν ἀφθονον. Ὁ ἄγνωστος ὑπεμεϊδίασεν ἰδὼν τὴν ἀπορίαν της, καὶ λαβὼν πλατὺ φύλλον λεπτοκαρυᾶς, ἐκόλλησεν αὐτὸ εἰς τὸν βράχον, καὶ ἐσχημάτισεν εἶδος κυπέλλου τὸ δὲ ὕδωρ, σφύρβυσαν τότε ἐντὸς τοῦ ἀγροίκου τούτου ἀγγείου, ἐχύθη εἰς τὴν λάγνην μὲ ἦχον ὑπόκωφον, βραδὺν καὶ μονότονον.

Ἡ κόρη τοῦ δασοφύλακος καὶ ὁ σύντροφός της ἴσταντο σιωπηλοὶ ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, ἐνῶ ἐγεμίζετο ἡ λάγνη, καὶ ἡ νέα περιειργάζετο τὸ ὕδωρ τὸ ὁποῖον ἔβρεε πανταχόθεν περὶ αὐτὴν. Ἐπὶ τέλους δὲ εἶπεν ἐρυθρίασα·

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, διότι ἐλάβετε τὴν καλοσύνην νὰ μὲ συντροφεύσετε ἕως ἐδῶ . . . δὲν πρέπει νὰ σὰς ἐμποδίσω περισσότερον· διότι ἤμπορῶ νὰ ἐπιστρέψω εὐκόλως.

Ὁ ἄγνωστος, χωρὶς νὰ σαλεύσῃ ἐξηκολούθησε νὰ παρατηρῇ τὴν νέαν αισθανόμενος συγχρόνως χαρὰν καὶ φόβον. Ἡ Φανέττα, πρέπει νὰ εἴπωμεν, ἤσθάνετο τῶντι συμπάθειαν διὰ τὸν σεμνὸν καὶ μελαγχολικὸν ἐκεῖνον νέον· ἀλλ' ἡ ἔμφυτος αὐτοῦ γυναικεῖα ὀρμὴ εἰδοποιεῖ αὐτὴν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐνισχύσῃ τὴν προθυμίαν του. Ἐκυψε λοιπὸν μὲ ἦθος ἀνυπόμονον, διὰ νὰ κοιλάνῃ ἔτι μᾶλλον τὸ φύλλον, ὥστε νὰ μεταδώσῃ πλειότερον ὕδωρ εἰς τὴν λάγνην. Ὁ νέος παρετήρει μετὰ προσοχῆς ὅλας της τὰς κινήσεις.

— Κυρία, εἶπε στενάξας, σὰς ἐνοχλῶ, τὸ βλέπω . . . Μ' ὄλον τοῦτο πρὶν ἀναχωρήσω, πρέπει νὰ σὰς δώσω ἀναγκαιοτάτην συμβουλήν καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα σὰς ἐπερίμενα.

— Ἐμέ! ἀνέκραξεν ἡ νέα μὲ ἀπορίαν.

— Σὰς ἡ τὴν μητέρα σας . . . ἤξευρα ὅτι δὲν θὰ περάσῃ ἡ ἡμέρα χωρὶς νὰ ἔλθῃ μία ἀπὸ τὰς δύο σας εἰς τὴν περίφημον αὐτὴν πηγὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκάθησα εἰς τὸν δρόμον.

— Λέγετε λοιπὸν, κύριε, ἀπεκρίθη ἐντρομος ἡ Φανέττα, περὶ τίνος πρόκειται;

— Ἡ θέσις τοῦ πατρός σας εἶναι δύσκολος, δὲν τὰ ἀγνοεῖτε . . . ὄθεν καὶ σεῖς καὶ ἡ μήτηρ

σας πρέπει να προφυλάττεσθε από τούς ανθρώπους εκείνους οί οποίοι ζητοῦν νά ἐλκύσουν τήν ἐμπιστοσύνην σας.

— Ὁμιλήσατε, κύριε, καθαρώτερα· ποῖοι εἶναι ἐκεῖνοι ἀπό τούς οποίους πρέπει νά προφυλαττώμεθα;

— Δέν ἤμπορῶ καί δέν θέλω νά ὀνομάσω κανένα . . . ἐνόσω τουλάχιστον δέν ἀλλάξουν αἱ περιστάσεις. Σᾶς λέγω μόνον νά μὴν ἐμπιστεύεσθε εἰς τούς ἀνθρώπους ἐκείνους οἱ οποίοι προσπαθοῦν μέ λόγια γλυκά νά κερδήσουν τήν φιλίαν σας, καί σᾶς προσφέρουν τās ἐκδουλεύσεις των μέ φωνήν συμπαθητικήν . . .

— Ἄρα πρέπει νά ὑποπτευώμεθα ὅλους ὅσοι φέρονται πρὸς ἡμᾶς εὐμενῶς. Καί σᾶς, κύριε . . .

— Βέβαια· πρέπει καί ἐγὼ νά λάβω τὸ μέρος μου . . . Διὰ τί νά μὴ ἐξαιρέσετε ἀφοῦ μάλιστα δέν τολμῶ νά εἰπῶ τὸ ἐναντίον;

Ἡ Φανέττα δέν ἐδύνατο νά ἐμβατεύσῃ εἰς τήν μυστηριώδη ἔννοιαν τῶν λόγων τούτων· ἀλλ' ὁ μελαγχολικὸς τόνος τῆς φωνῆς τοῦ νέου συνεκίνησε τήν καρδίαν της.

— Δέν θά τολμήσω ποτὲ νά συλλάβω κακὴν ἰδέαν διὰ σᾶς, ἐπανελάβεν ἡ νέα, διότι ὁ σκοπὸς σας μέ φαίνεται ἐπαινετὸς ἀφοῦ μέ δίδετε τοιαύτην συμβουλήν . . . Ἐὰν λοιπὸν θελήσετε νά μέ ὀνομάσετε τούς ἐχθρούς τούς οποίους πρέπει νά φοβώμεθα . . .

— Ἀδύνατον, ἐφιθύρισε περίλυπος ὁ ἄγνωστος.

Καί ὁμως ἡ νέα Βινὲ ἠτοιμάζετο νά ἐπαναλάβῃ ἐπιμόνως τήν αἰτησίαν της, ὅτε ἠκούσθη αἴφνης φωνὴ ὀπισθεν αὐτῶν.

— Καλὴ ἡμέρα σας, κυρία καὶ κύριε.

Καί ἶδον τὸν παιδαγωγὸν τοῦ χωρίου ἐξελθόντα ἀπὸ τούς θάμνους. Τότε τοῦ μὲν ἀγνώστου ἡ ὠχρότης ἐπηύξησεν, ἡ δὲ νέα δυσηρεστήθη διότι διεκόπη ἡ ὁμιλία των.

Οἱ δύο ἄνδρες ἔβριψαν πρὸς ἀλλήλους βλέμματα πλήρη μίσους· ἔπειτα δὲ, στραφεῖς πρὸς τήν Φανέτταν ὁ Ῥουλλιέ, εἶπε μέ φωνήν μαρτυροῦσαν εἰρωνείαν·

— Μὰ τήν πίστιν μου, ἐνόμιζα ὅτι θά ἀπαντοῦσα ἐδῶ αὐτὸν τὸν διάβολον, παρὰ τήν Κ. Βινὲ μέ τοιαύτην συντροφίαν . . . Καλὰ λέγουν ὅτι ὅσω γηράσκει τις τόσω μανθάνει.

Καί ὁ μὲν νέος, διὰ νεύματος ἰκετευτικοῦ καὶ ἀπειλητικοῦ συγχρόνως, ἠθέλησε νά κατορθώσῃ τὸν Ἱερώνυμον νά σιωπήσῃ. Ἡ δὲ νέα, διὰ νά κρύψῃ τήν ταραχήν της, ἔκυψε πρὸς τήν λάγην τὴν ἡτις ἦτο σχεδὸν πλήρης.

— Κύριε, εἶπε, δέν σᾶς γνωρίζω καί δέν

ἠξεύρω τί θέλετε νά εἰπῆτε . . . Ὁ νέος αὐτὸς τὸν ὅποιον ἀπήντησα κατὰ τύχην, εὐηρεστήθη νά μέ δείξῃ τήν Πηγὴν τῶν δακρύων ὅπου δέν εἶχα ἐλθεῖ ἄλλοτε· μέ φαίνεται ὅτι δέν εἶναι κακὸν τὸ πρᾶγμα.

— Μὴ θυμόνετε, κυρία, ἐπανελάβεν ὁ παιδαγωγὸς μέ τόνον μειλίχιον, καί παύσας τοῦ νά γελᾷ· δέν ἠθέλησα νά σᾶς προσβάλλω, διότι τιμῶ καί ἀγαπῶ καί σᾶς καί τούς συγγενεῖς σας . . . Πρὸ ὀλίγου, ἐπιστρέφων ἀπὸ Βαρνεβίλ, ἔμαθα ὅτι ὁ πατήρ σας κατέσχευεν ὅλα τὰ δίκτυα καί ὅλας τās παγίδας, καί ἠθέλησα νά τὸν εἰδοποιήσω, ἂν καί δέν τὸν γνωρίζω, νά προσέξῃ καλὰ, διότι οἱ ἀχρεῖοι λαθροθῆραι δέν θά συγχωρήσουν τήν τόλμην του αὐτήν . . . Ἀλλὰ, διαβάς πλησίον τῆς οἰκίας σας, δέν ἐτόλμησα νά ἐμβῶ· ἦτον πιθανὸν νά μέ εἰποῦν ὅτι δέν ἔπρεπε νά ἀνακατόνωμαι εἰς ξένας ὑποθέσεις. Ὅθεν εἶμαι πολλὰ εὐχαριστημένος ὅτι ἡ δίψα μου μὴ ἔφευγεν ἐδῶ. Ἡμπορεῖτε νά ἀναφέρετε ὅ,τι σᾶς εἶπα εἰς τὸν πατέρα σας, καί μάλιστα εἰς τήν μητέρα σας, ἡ ὁποία φαίνεται φρόνιμος γυνή. Ἄς σᾶς εἰπῆ, ἐπρόσθεσε δακτυλοδεικτῆσας τὸν ἄγνωστον, καί ὁ νέος αὐτὸς, ἐὰν λέγω ὑπερβολὰς διὰ τήν τόλμην καί τήν κακίαν τῶν λαθροθηρῶν· κάτι γνωρίζει.

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ νέος μέ φωνήν ὑπόκωφον, εὐρίσκονται τινὲς σκληροὶ ὡς λύκοι πεινασμένοι.

Ἡ Φανέττα ἀνεσήκωσε ταχέως τήν λάγην τῆς οὔσαν ἤδη ὑπερχειλῆ· τὸ ὕδωρ ἔβρεεν ἀπ' αὐτῆς ὡς ἀπὸ στάμνον ναϊάδος.

— Φθάνει, κύριε, εἶπε βαλοῦσα τήν λάγην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της· σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τήν συμβουλήν. Σεῖς δὲ, ἐπρόσθεσε στραφεῖσα πρὸς τὸν νέον, ἐλπίζω ὅτι δέν θά ἀργήσετε νά ἔλθετε εἰς τήν οἰκίαν μας, διὰ νά εἰπῆτε εἰς τὸν πατέρα μου τούς ἐπικινδύνους ἐχθρούς ἀπὸ τούς οποίους πρέπει νά προφυλάττεται.

— Ἄ! ἄ! ἠθέλησε λοιπὸν νά ἐνοχοποιήσῃ κανένα; ἀνέκραξεν ὁ παιδαγωγὸς μόλις συστῆλ-λων τήν ὄργην του· ἄ! ἐφθάσαμεν εὐθὺς εὐθὺς εἰς αὐτά; Ἐστὼ θά ἰδῶμεν ἂν θά τολμήσῃ νά πατήσῃ τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας εἰς τήν ὁποίαν ἐκατοίκησαν τόσον καιρὸν . . . τινὲς ἄνθρωποι.

Ἡ Φανέττα δέν ἐνόει τί ἐσήμαινεν ἡ ἀκατάσχετος ἔχθρα ἡτις ἐφαίνετο ὅτι ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων. Ὑποφία τις ἀόριστος ἀλλὰ φρικτὴ ἀνέβη εἰς τήν καρδίαν της.

— Τί ἐννοεῖτε, κύριε; ἠρώτησε τὸν παιδαγωγόν· διὰ τί ὁ νέος αὐτὸς δέν ἠμπορεῖ νά ἔλθῃ

εις έντιμον οίκιαν; . . . Τί τρέχει λοιπόν; Πώς ονομάζεται;

— Πώς! δέν τόν γνωρίζετε! απέκριθη ὁ 'Ρουλλιέ γελῶν εἰρωνικῶς. Τώρα έννοῶ διά τί ὀμιλᾶτε μαζί του. Τὸ ὄνομά του μόνον θά σᾶς ἐξηγήσῃ τὰ πάντα εἶναι . . .

— Σιώπα, 'Ιερώνυμε, ἀνέκραξεν ὁ ἄγνωστος ἀδημονῶν, μὴ μὲ ἀπελπίζῃς.

— Εἶναι ὁ Λουδοβίκος 'Υβέρτος, ἀνεφώνησεν ὁ παιδαγωγός· τὸ ὄνομά του ἤκούσθη πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ κακουροδικεῖον.

Καὶ ἀμέσως ὁ Λουδοβίκος 'Υβέρτος, ἐπέπεσεν ὠρούμενος κατὰ τοῦ 'Ιερωνύμου ὡς διά τὸν πνίξη. 'Αλλ' αὐτὸς ἀπώθησε μὲ τὴν χειρὰ του τὸν ἀσθενῆ ἀντίπαλόν του, ὅς τις δέν ἐπανελάβε τὴν ἐφοδον.

'Η Φανέττα ἔμεινεν ἄφωνος, καὶ έντρομος.

— Ὁ Λουδοβίκος 'Υβέρτος! ἐπανελάβε περίλυπος ἐπὶ τέλους, ὁ Λουδοβίκος 'Υβέρτος, ὁ λαθροθήρας . . . ὁ φονεὺς τοῦ ταλαίπωρου Δυκρός! Ὡ Θεέ μου! Θεέ μου τόσον ἀπατοῦν αἱ φυσιογνωμίαι!

Καὶ ἠθέλησε νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Φανέττα! Κυρία! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος 'Υβέρτος προσπαθῆσας νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ἀκούσατέ με παρακαλῶ . . .

'Αλλ' ἡ νέα ἐρρίψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα πληρὲς τσαούτης ὀργῆς καὶ τσαούτης καταφρονήσεως, ὥστε ὁ ταλαίπωρος ὠπισθοδρόμησε κατεπτοημένος. 'Εκεῖνη δὲ ἀπεμακρύνθη δρομαία, καὶ ἔφθασε τοσοῦτω μακρὰν τῆς πηγῆς, ὥστε μόλις ἤκουε τὴν σφοδρὰν ἔριδα τῶν δύο ἀντιπάλων.

Μετ' ὀλίγον ὁ μὲν θόρυβος ἔπαυσεν ἐξ ὀλοκλήρου, ἡ Φανέττα ὁμως δέν ἀνέστειλε τὸ ταχὺ βᾶδισμά της, διότι ἡ ταραχὴ της ἦτο μεγίστη· οἱ μὴνιγγές της ἔπαλλον σφοδρῶς.

— Δολοφόνος! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἀπειλοῦν τὴν ζωὴν τοῦ πατρός μου! . . . Ποῦ εἶχα λοιπόν τὰ ὀμμάτιά μου; Μ' ἐφάνη τόσῳ καλός, τόσῳ σεμνός, τόσῳ ἄξιος συμπαθείας! 'Η φωνὴ του κατένυξε τὴν καρδίαν μου ἐνῶ αὐτὸς θά ἐπροσπάθει νὰ μὲ παγιδεύσῃ! Εἶναι δυνατόν νὰ πλάττῃ ὁ Θεὸς τοιαῦτα τέρατα!

'Εν τοσοῦτῳ εἰ καὶ τρέχουσα δέν ἔφθανεν εἰς τὴν οἰκίαν της· ἐξ ἐναντίας ὅσω ἐπροχώρει, τόσῳ ἡ ὁδὸς ἐφαίνετο μακροτέρα· διότι τσαούτη ὑπῆρχεν ἡ ταραχὴ της, ὥστε ἀπεπλανήθη. Εἰ καὶ ἐνόησασα ἐπὶ τέλους τὴν παρεκτροπὴν, ἐξηκολούθησεν ὁμως νὰ προχωρῇ ἐλπίζουσα ὅτι θά εὔρισκε τὸ σταυροδρόμιον

ἀλλὰ δρυμῶνες διεδέχοντο δρυμῶνας, ὑψηλὰ δένδρα θάμνους, καὶ τὸ σταυροδρόμιον δέν ἐφαίνετο.

'Εν τέταρτον τῆς ὥρας παρήλθεν ἐν τοσοῦτῳ ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ἀπομόνωσις κατεπράυνον ἐπὶ τέλους τὴν ταραχὴν τῆς νέας· ὅθεν ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ ποῦ εὔρισκετο, καὶ παρατηρήσασα περὶ αὐτὴν μὲ ἀνησυχίαν, ἶδεν ὅτι παρεξεδράπη τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Β'. ΤΟ ΦΑΣΙΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ.

'Ενῶ δὲ ἐπροσπάθει νὰ γνωρίσῃ τὸ μέρος ὅθεν ἔπρεπε νὰ διευθυνθῇ, παρετήρησε διά τῶν φύλλων μακρὰν φραγὴν ξυλίνην, ἥτις, ὡς ἐφαίνετο, περιέφρασσε μεγίστην ἔκτασιν γῆς. 'Εντὸς αὐτῆς ἶδε κήπον ἀγγλικὸν ἔχοντα διόδους ἐλικοειδεῖς καὶ ἱκανὰ μέρη ἀδενδρα, εἰς ἃ εἰσῆρχοντο ἀκωλύτως καὶ ἀῆρ καὶ φῶς· καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ὑπῆρχε σκῆνωμα ἀγροϊκόν, χρησιμεῖον ἴσως ὡς κατοικία τοῦ φύλακος. 'Η Φανέττα ἐνόησεν ὅτι εὔρισκετο πλησίον τοῦ φασιανοτροφείου τοῦ κόμητος, ὅπου ἀνετρέφοντο δι' ἀδροτάτης δαπάνης νεοσσοί, οἵτινες, ἡλικιούμενοι, μετέβαινον εἰς τὰ παρακείμενα δάση. Πλησιάσασα δὲ εἰς τὴν φραγὴν ἶδε διά τῶν σχισμῶν μικρὰν καλύβην ἐξ ἀχύρων καὶ δικτύων, ὀρνεις ἐπωαζούσας δεδεμένας ἀπὸ τοῦ ποδός, καὶ νεοσσούς μὴ ἔχοντας εἰσέτι πτερὰ διά νὰ πετάξωσιν. 'Ενθαῖρονθεῖσα ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης ἀπεφάσισε νὰ περιέλθῃ τὴν φραγὴν ἐπ' ἐλπίδι τοῦ νὰ εὔρη τινὰ διά νὰ δείξῃ πρὸς αὐτὴν τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν. 'Ενῶ δὲ ἤγγιζε νὰ τραπῇ περὶ γωνίαν τινὰ, ἤκουσε συνομιλίαν ζωηρὰν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ φασιανοτροφείου· καὶ ἠτομάσθη νὰ ἐρωτήσῃ διά τὴν ὁδὸν, ὅτε ἐνθυμηθεῖσα τὰ συμβάντα τῆς Πηγῆς τῶν δακρύων ἐσιώπησεν. 'Ηθέλησε νὰ μάθῃ πρῶτον τίνες ἦσαν οἱ συνδιαλεγόμενοι. Λαβοῦσα λοιπόν ἀνά χεῖρας τὴν λάγνηνον, παρεμέρισε τὸν ὑψηλὸν χόρτον, καὶ ἶδε διά τῶν σχισμῶν τῆς φραγῆς.

Οἱ συνδιαλεγόμενοι ἦσαν ἐκεῖ πλησίον, καὶ ἄπορον εἶναι πῶς δέν ἤκουσαν ἐρχομένην τὴν χωρικὴν 'Αταλάντην, εἰ καὶ ἐλαφρότατα βοδίζουσαν. 'Εκάθηντο ἐπὶ θρανίων ξυλίνων ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦ φασιανοτροφείου, καὶ τὸ ἐνδυμάτων ἤγγιζε τοὺς πάλους. 'Η μεγίστη σημαντικότης τῆς ἀπορρήτου ταύτης συνομιλίας ἐξηγεῖ μόνῃ τὴν ἀλλόνοιαν αὐτῶν. Ἦσαν δὲ δύο, νέος κομψοπρεπῶς ἐνδεδυμένος, εἰς ἄκρον εὐπρόσωπος, τὸ κάλλος ὁμως τοῦ ὀποίου, μᾶλλον θηλυπρεπές, ἀνευθύμιζε τὰς εἰκόνας τὰς

καριστανούσας τὰ ἐνδύματα τοῦ συρμού, καὶ ἡ κόμησσα Γάγγου.

Ὁ νέος οὗτος, τὸν ὁποῖον ἡ Φανέττα δὲν ἐγνώριζεν ἦτο ὁ Ἐδουάρδος Βαρνεβίλ, δευτερότοκος τῆς βαρονέσσης Βαρνεβίλ, ἥτις κατώκει εἰς τὴν ὁμώνυμον ἑπαυλιν, ἐκείθεν τοῦ δάσου. Ἡ οἰκογένεια αὕτη, παλοῦσα ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως, εἶχεν ἀπολέσει τὴν ἀρχαίαν περιουσίαν τῆς ὥστε ἡ βαρονέσσα ἠναγκάσθη νὰ καταφύγη εἰς αὐστηροτάτην οἰκογένειαν, διὰ νὰ ἀναθρέψῃ τοὺς δύο υἱούς τῆς. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος, ἀπὸ τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους τῆς ἡλικίας του, ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν, καὶ κατεῖχε βαθμὸν ἀνώτερον εἰς τὸν στρατόν· ὁ δὲ νεώτερος διέμενε πλησίον τῆς μητρὸς του τῆς ὁποίας ἦτο ὁ Βενιαμίν· ὡς ζήσας δὲ πάντοτε μεμονωμένος, εἶχε χαρακτῆρα ἀσθενῆ, σκεπτικόν, ὀλίγον τι ἄγριον, ἀλλὰ συγχρόνως, καὶ εἰς ἄκρον ἐνθουσιώδη. Ὁ ἀναγνώστης θέλει γνωρίσει ἀποχρώντως αὐτόν.

Ὅτε ἶδε τὴν δεσποτικὴν κυρίαν τῆς ἡ Φανέττα ἠθέλησε νὰ ἀναχωρήσῃ· ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησεν· ἡ ἐλαχίστη κίνησις θὰ τὴν ἐπρόδιδεν· οἱ θάμνοι τοὺς ὁποίους παραμερίσασα εἰσῆλθεν, εἶχον καὶ αὐθις ἐνωθῆ· ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ τοὺς ἀνοιξῇ ἐκ νέου χωρὶς νὰ προξενήσῃ θύρῳβόν τινα· τότε, τί θὰ ἐγένετο ἡ ταλαίπωρος Φανέττα, ἐὰν ἡ κόμησσα Γάγγου, ἡ εὐεργετὴς τῆς οἰκογενείας τῆς τὴν συνελάμβανε κατασκοπεύουσαν, εἰ καὶ ἀκουσίως, αὐτήν; Ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ μείνῃ ἀκίνητος, κρατοῦσα καὶ αὐτὴν τὴν πνοὴν τῆς, καὶ κύψασα μεταξὺ τοῦ ὑψηλοῦ χόρτου, ἀνέμενεν ὥραν ἀρμοδίαν διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ἡ κόμησσα ὠμίλει μὲ φωνὴν συεσταλμένην μὲν, ἀλλ' ἐντονον καὶ εὐδιάκριτον.

— Σὲ τὸ ἐπαναλαμβάνω, Ἐδουάρδε, ἔλεγε, δὲν ἤμπορῶ νὰ ὑποφέρω περισσότερον καιρὸν τὴν ὑπουλον, τὴν ψευδῆ, τὴν ἐπίβουλον αὐτὴν ζωὴν. Ἐνίστε τὸ λογικόν μου πλανᾶται· δὲν γνωρίζω πλέον τὸν ἑαυτόν μου. Γίνομαι ἀδικὸς πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μὲ πλησιάζουν, ἐπειδὴ φοβοῦμαι πάντοτε μήπως μὲ καταφρονοῦν ὅπως καταφρονῶ ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου. Πρὸ ὀλίγου, ἀκούουσα παλαιὸν τινα ὑπηρετήν μου ἐπενθυμίζοντα τὴν καθαρὰν καὶ σώφρονα νηπιότητά μου, ἡσθάνθην σπαρασσομένην τὴν καρδίαν μου· ἔστρεψα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὸ παρελθόν· κατεμέτρησα τρέμουσα μὲ τὸ βλέμμα τὸ ἀπεραντόν διάστημα τὸ ὁποῖον μὲ διαχωρίζει. . .

Ἐδουάρδε, τὸ βάσανον αὐτὸ πρέπει νὰ τελειώσῃ· πρέπει νὰ μὴν ἐνταμονώμεθα πλέον· εἶμαι ἀποφασισμένη, καὶ ἐλπίζω ὅτι θ' ἀποφασίσῃς καὶ ἐσὺ νὰ ὑποταχθῆς εἰς τὴν ἀνάγκην.

— Ἄ! κυρία, ἐπανελάβεν ὁ Ἐδουάρδος μὲ φωνὴν πένθιμον, εἶναι δυνατὸν νὰ μὲ ὀμιλήσῃς διὰ χωρισμόν; Ὅ,τι μὲ ζητεῖς εἶναι ἀνώτερον καὶ τῶν δυνάμεων καὶ τῆς γενναιότητός μου! Εἶσαι ὁ πρῶτος καὶ ὁ μόνος ἔρω· μου, Λεοκαδία, καὶ ἂν μὲ ἀγαπᾷς ὅσον σὲ ἀγαπῶ. . .

— Σὺ, ἤμπορεῖς ἴσως νὰ μὲ ἀγαπᾷς χωρὶς τύψιν συνειδήσεως· ἐγὼ ὅμως. . . Ἐνίστε προσπαθῶ νὰ πεισθῶ ὅτι ἡ μοῖρά μας εἶναι πλέον ἔνοχος ἀπὸ ἡμᾶς. Ἐν πρώτοις, ὅταν μὲ ἶδες μόνην, λησμονημένην εἰς τὴν ἔρημον αὐτὴν, σὺ, καλὸς καὶ ἄπειρος νέος, μὲ ἐλυπήθης, ἡσθάνθης οἶκτον διὰ τὰ παθήματά μου. Ἐγὼ δὲ σὲ μόνον ἔχουσα ἀκούοντά με, καὶ λυπούμενον, καὶ κλαίοντα μὲ ἐμὲ ὅταν ἔκλαια. . . Ἀλλ' ὄχι, ἀνέκραξεν ἐντόνως διακόψασα τὸν λόγον τῆς, ἄς μὴ ζητῶμεν δικαιολογήματα· δὲν ὑπάρχουν, οὔτε θὰ ὑπάρξουν. . . Ἄς ὀμιλήσωμεν φρονιμώτερα, Ἐδουάρδε· εἶναι καιρὸς νὰ φροντίσῃς περὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς σου. Ἠξεύρω ὅτι φίλος τις τῆς οἰκογενείας σου, ἔχων ἐξουσίαν πολλήν, σὲ προτείνει θέσιν δημοσίαν σημαντικὴν, καὶ ὅτι ἀπεποιήθης αὐτήν. Ἡ καλὴ σου μήτηρ παρῶναιτο ἐσχάτως ἐμπροσθέν μου, καὶ ἔκλαιε μάλιστα, διὰ τὴν ἐπιμονὴν σου· δὲν ἐνόει τὴν αἰτίαν, ἢ μᾶλλον τὴν ἐνόει κάλλιστα. Πρέπει, Ἐδουάρδε, νὰ μὴν ἀφήσῃς τοιαύτην εὐκαιρίαν· πρέπει νὰ δεχθῆς τὴν θέσιν αὐτήν, καὶ νὰ ἀναχωρήσῃς ἀμέσως!

— Μὴ μὲ λέγῃς δι' ἀναχώρησιν, κυρία! ἀπεκρίθη ὁ Ἐδουάρδος περίλυπος· νὰ μακρυνθῶ ἀπὸ ἐδῶ, νὰ μὴ σὲ βλέπω πλέον! . . . ἀδύνατον! προτιμῶ μυριάκις νὰ πνιγῶ εἰς τὴν λίμνην τοῦ Βαρνεβίλ.

— Ἐὰν λοιπὸν ἡ φροντίς περὶ τοῦ μέλλοντός σου, αἱ ἐπιθυμίαι τῆς μητρὸς σου, ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ὀνόματός σου δὲν ἔχουν καμμίαν ἰσχὺν, θὰ ζητήσω ἐγὼ τὴν θυσίαν αὐτὴν ἀπὸ τὴν γενναιότητά σου. . . Ἐδουάρδε, εἶμαι δυστυχῆς, καὶ δυστυχῆς διὰ παντός· καταδιώκομαι ἀπὸ τύψιν συνειδότος ἢ ὁποῖα μὲ βασανίζει ἡμέραν καὶ νύκτα. Ὁ ἔλεγχος αὐτὸς εἶναι ἴσως θεῖα προειδοποίησις, καὶ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς τιμωρήσῃ μεγάλως ἐὰν δὲν ὑπακούσωμεν. Μὲ φαίνεται ὅτι ὅλοι ὅσοι μὲ πλησιάζουν, ἀναγινώσκουν τὸ σφάλμα μου εἰς τὸ μέτωπόν μου, καὶ ὅτι θὰ γίνουν ὄργανα τῆς καταστροφῆς μου. Οἱ ὑπηρεταὶ μου μὲ φαίνονται ἐπίβουλοι, κατάσκοποι. Ὁ Φραγκίσκος, ὁ ἰδιότροπος, ἀλλὰ πιστὸς καὶ διακριτικὸς αὐτὸς γέρον ὁ ὁποῖος μὲ συντροφεύει παντοῦ, μὲ προξενεῖ φόβους. Ἄν καὶ τὸν εὐεργετῶ ἀενάως, μὲ φαίνεται ὅτι βλέπω συγχάκις εἰς τὸ πρόσωπόν του σημεῖα καταφρο-

νήσεως καὶ ἀπειλῆς . . . Ἐδουάρδε! Ἐδουάρδε! ἂν ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου φέρω τὸ ὄνομα μάθῃ ποτὲ πόσον ἐγείνα ἀναξία αὐτοῦ, θ' ἀποθάνω ἀπὸ λύπην καὶ ἐντροπὴν!

— Καὶ ὅμως, κυρία, αὐτὸς εἶναι ὁ αἷτιος τῶν δυστυχιῶν καὶ τῶν σφαλμάτων δι' ἃ ἐλεεινολογεῖτε τὸν ἑαυτὸν σας. Δὲν εἶναι αὐτὸς ὅστις, ἐγκαταλείψας καὶ περιφρονήσας ὑμᾶς, κατεπίκρανε τὴν καρδίαν σας; Μὴν ἀνησυχῆτε λοιπὸν μῆτε διὰ τὰ παράπονα μῆτε διὰ τὰς ἐπιπλήξεις του, ἐάν ποτε κάμη τοιαῦτα, διότι αὐτὸς μόνος εἶναι ἔνοχος. Τὸ κατ' ἐμὲ, τὸν μισῶ, καὶ ἐάν ποτε ὁ οὐρανὸς μὲ παρουσιάσῃ εὐκαιρίαν διὰ νὰ τὸν δεῖξω τὸ πάθος μου . . .

— Μὴ λέγῃς τοιοῦτα πράγματα, Βαρνεβίλ, ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα. Ὅταν ἐνθυμηθῶ ὅτι ἠμπορεῖς νὰ εὐρεθῆς πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ τὸν κόμητα, νὰ μονομαχήσῃς μὲ αὐτὸν, τὸ αἷμά μου ὄλον παγώνει. Ὡ! Ἐδουάρδε! σὲ παρακινῶ, ἀπόφυγε τὴν εὐκαιρίαν αὐτήν· δός με τὴν ὑπόσχεσίν σου ὅτι, ὅ, τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ θ' ἀποφύγῃς σύγκρουσιν τῆς ὁποίας τ' ἀποτελέματα μὲ τρομάζουν.

— Ἐγὼντι, κυρία! ἀπεκρίθη ὁ νέος μὲ εἰρωνείαν· ἄρα ὄλαι αἰ εὐχαί σας εἰς τοιαύτην περιστάσιν θὰ εἶναι ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Ὅχι, ὄχι, Ἐδουάρδε, εἶπεν ἡ κόμησσα χλαίουσα· καὶ ὅμως τὸν ἀγαπῶ ἀκόμη, καὶ νομίζω ὅτι ποτὲ δὲν θ' ἀγαπήσω ἄλλον παρ' αὐτόν.

Τὰς λέξεις ταύτας διεδέχθη βαθυτάτη σιωπὴ ἠκούσθησαν μόνον, κατ' ἀρχὰς μὲν τρισμὸς θρανίου, ὡς ἐάν τις τῶν δύο ἀνεπήδησε σπασμωδικῶς, καὶ ἔπειτα ὀλοφυρμαὶ καὶ στεναγμοὶ ὑπόκωφοι.

Ὅσα παράδοξος καὶ ἂν φαίνεται ἡ ὁμιλία αὕτη τῆς κομήσσης, εὐρισκομένης εἰς θέσιν ἕκτακτον, οὐχ ἦττον ὑπῆρχεν ἀληθεστάτη. Προσβεβλημένη εἰς ἄκρον ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ ἀνδρός της, ἡ Κ. Γάγγου, εἴτε δι' ἀργίαν, εἴτε δι' ἐπιθυμίαν ἐκδικήσεως, εἴτε καὶ ἐπ' ἐλπίδι ὅτι θὰ ἐπανέφερε τὸν κόμητα πλησίον της ἐρεθίζουσα τὴν ζηλοτυπίαν του, δὲν ἀπέκρουσεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸν ἔρωτα τοῦ Βαρνεβίλ. Ἐχουσα πεποιθήσιν εἰς ἑαυτήν, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ φανῇ συγκαταβατικὴ εἰς πάθος τὸ ὁποῖον ἐσκόπευε νὰ διευθύνῃ ἢ νὰ περιστείλῃ κατὰ τὰ συμφέροντά της· ἀλλ' ἠπατήθη, καὶ ἐνέπεσεν εἰς τὰ ἴδια αὐτῆς δίκτυα. Ἡ ἀκάθεκτος τοῦ νέου ὁρμὴ πρῶτον τότε αἰσθανθέντος τὰς φλόγας τοῦ ἔρωτος, παρέσυρε τὴν ἄφρονα κόμησσαν πέραν τῶν ὁρίων τὰ ὁποῖα διέγραψε κατ' ἀρχὰς ἡ τύχη της ὑπῆρξεν ὡς ἡ τῶν πλείστων γυναικῶν, αἰτινες, ὡς καὶ αὐτῇ,

μὴ φοβούμεναι νὰ παίζωσι μὲ τὸ πῦρ, καταβάλλονται χωρὶς ἐν τοσοῦτῳ νὰ ἐρῶσιν.

Ἡ Φανέττα δὲν ἐνόει ὅσα ἤκουσεν· ἔβλεπε μόνον ὅτι ἡ ὠραία καὶ ὑπερήφανος ἐκεῖνη κόμησσα ἐνέπεσεν εἰς ζοφερὰν ἀβυσσον. Ἐκ τούτου λοιπὸν, ὑπέθετε, προήρχετο ἡ ἀστασία τῆς διαθέσεώς της, καὶ ἡ ὀργή της, καὶ ἡ μελαγχολία της. Ἐμάντευσε τὴν πληγὴν ἣτις ἐκρύπτετο ὑπὸ τα πολυτελῆ ἐνδύματα καὶ τοὺς ἀδάμαντας τῆς ἐγκαταλελειμένης συζύγου, καὶ δάκρυα συμπαθείας ἐρρέυσαν εἰς τὰς παρθενικὰς παρεΐάς της.

Τέλος πάντων διεκόπη ἡ σιωπὴ, καὶ ὁ Ἐδουάρδος εἶπε μὲ φωνὴν τεταραγμένην εἰς τὴν κόμησσαν·

— Ὁραία κυρία, ἄς σπεύσω νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν παρουσίαν μου . . . Μὴν ἀνησυχῆτε λοιπὸν. Δὲν θέλω πλέον νὰ εἶμαι αἷτιος τῶν φόβων σας, τοὺς ὁποίους ἐννοῶ τέλος πάντων, ἐπειδὴ μόνη σας ὠμολογήσατε ὅτι δὲν μὲ ἠγαπήσατε ποτέ.

Ἐλεγε καὶ ἐκτύπει ἀηληπισμένος τὸ μέτωπόν του.

— Ἐδουάρδε, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα, μὴ μὲ ὀμιλῆς μὲ τοιαύτην πικρίαν· ἀγνοῶ ἴσως καὶ ἐγὼ ἕως ποῦ τὸ αἶσθημα τὸ ὁποῖον κατακρίνω διεπέρασε τὴν καρδίαν μου . . . Ἄφες με μᾶλλον νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν γενναίαν ἀπόφασίν σου, καὶ ἐπειδὴ πρέπει νὰ χωρισθῶμεν, ἄς χωρισθῶμεν χωρὶς ὀργὴν καὶ χωρὶς ἔχθραν. Ἀλλοίμονον! δὲν θὰ μείνουν καὶ εἰς τοὺς δύο μας ἀρκεταὶ λυπηραὶ ἀναμνήσεις;

Ὁ νέος ἤκουε κατηφῆς καὶ ἀκίνητος· μετὰ μικρὸν δὲ ἀνέκραξεν·

— Ὡστε, κυρία καὶ ἂν ἀκόμη χρειασθῇ ν' ἀποθάνω, θὰ θυσιασθῶ διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀνάπαυσίν σας, ἀλλὰ τουλάχιστον δὲν μὲ συγχωρεῖτε νὰ προτείνω ἓνα κἂν ὄρον διὰ τοῦτο;

— Ποῖον, Ἐδουάρδε;

— Νὰ σὰς ἰδῶ ἄλλην μίαν φορὰν, διὰ νὰ σὰς ἀποχαιρετίσω.

— Καὶ διὰ τί; ἀπεκρίθη σενάξασα ἡ κόμησσα, οἱ ἀποχαιρετισμοὶ πληγόνουν ἀνωφελῶς τὴν καρδίαν, ἐκνευρίζουν τὸ θάρρος. . . Καὶ ὅμως συγκατατίθεμαι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐνταμωόμεθα ἐδῶ πάλιν, ὅπου φαίνεται ὅτι παρευρισκόμεθα πάντοτε κατὰ τύχην. Πλὴν τούτου, δὲν εἶναι καθῆκον νὰ ἔλθῃς νὰ μ' ἐπισκεφθῆς εἰς Σαινζελὲ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σου;

— Ὅχι, ὄχι ἐδῶ, εἶπεν ὁ Βαρνεβίλ χαμηλώσας τὴν φωνήν, ἀλλ' εἰς τὸ σκῆνωμα τοῦ κήπου, ὅπως καὶ ἄλλοτε, Λεοκαδία· σὲ παρακαλῶ, εἰσάκουσε τὴν τελευταίαν παράκλησίν μου.

Ἡ Κ. Γάγγου ἀνήνευσε κατ' ἀρχάς· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐπέμεινεν ὁ Ἐδουάρδος, ὥστε ἐνέδωκεν ἐπὶ τέλους.

— Ἔστω, εἶπεν, ἐπειδὴ τὸ ἀπαιτεῖς, τὴν ἐρχομένην τρίτην ὅταν θὰ κοιμηθοῦν ὅλοι θὰ ὑπάγω νὰ σὲ περιμείνω εἰς τὸ σκήνωμα... Καὶ ὁμως ἦτον ἴσως προτιμότερον νὰ μὴ τὸ κάμωμεν· ποῖος μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι δὲν θὰ καταστραφῶμεν;

Ἐνῶ δὲ ἐλέγοντο ταῦτα, ἐσηκώθησαν καὶ οἱ δύο, καὶ ἐπροχώρησαν βραδυπατοῦντες πρὸς τὰς σκιεράς δενδροστοιχίας τοῦ φασιανοτροφείου. Μετ' ὀλίγον οἱ ψιθυρισμοὶ τῆς ὁμιλίας των δὲν διεκρίνοντο, καὶ ἐπὶ τέλους ἔπαυσαν ὀλοτελῶς.

Ἀμέσως ἡ Φανέττα ἐξήλθε πάλλουσα ἀπὸ τὴν κρύπτῃν. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἔτριψε τὸ μέτωπόν της καὶ ἀνεστέναξε μακρόν· ὡμοίαζε κοιμώμενον ἐξυπνοῦντα μετὰ δεινὸν ὄνειρον· ἔπειτα δὲ, καταληφθεῖσα ἀπὸ φόβον πανικὸν, ἔλαβε τὴν λάγνην της, καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν ἐκτεινομένην περὶ τὸ φασιανοτροφεῖον Ἐνῶ δὲ ἐτρέπετο περὶ τὴν γωνίαν, εὐρέθη καταντικρῶ ἀνθρώπου τινὸς ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἦτο κεκρυμμένος ἐντὸς τῶν θάμνων. Οὗτος ἦτο ὁ Φραγκίσκος, ὁ γέρων ὑπηρέτης τῆς κομῆσεως, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισεν ἡ νέα.

Μόλις τὴν ἶδε καὶ ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ὀργίλον.

— Πόθεν ἐρχεσαι; ἠρώτησε μὲ φωνὴν τραχεῖαν· εἶσαι ἐδῶ πρὸ πολλοῦ;

Ἡ Φανέττα ἐφοβήθη· ἀλλ' ἡ ἀγκινοιά της τὴν ἔσωσε.

— Κάτι τι μ' ἐτρόμαξεν εἰς τὸ δάσος· ἔτρεξα, καὶ ἐπλανήθην. Δεῖξέ με, σὲ παρακαλῶ, πόθεν νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν.

Ἐλεγε δὲ ταῦτα μὲ τὴν ἀταραξίαν ἐκείνην, ἣτις εἶναι προσὸν ἰδιάζον εἰς τὰς θυγατέρας τῆς Εὐσας, καὶ τὰς πλέον ἀθῶας· ἀλλ' ὁ Φραγκίσκος ἐφαίνετο ὅτι δὲν εὐχαριστήθη ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν, καὶ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν. Τέλος πάντων, ἔστρεψε τὴν ῥάχιν εἰς τὴν νέαν, καὶ ἐβάδιζε σχεδὸν τρέχον. Ἡ Φανέττα τὸν ἠκολούθει. Μετὰ μικρὸν ἔφθασεν εἰς πλατεῖαν ὁδὸν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁποίας ἐφαίνετο τὸ σταυροδρόμιον καὶ ἡ οἰκία τοῦ δασοφύλακος. Καὶ ἡ μὲν νέα εὐχαρίστησε τὸν ὁδηγὸν της κύψασα τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν οἰκίαν· ὁ δὲ ὑπηρέτης, ἔσπευσε πρὸς δύο ἵππους δεδεμένους εἰς δένδρον, ὡς διὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἐμακρύνθη ἐκεῖθεν διόλου.

Ἡ Φανέττα ἔφθασε πνευστιῶσα εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πατὴρ της εἶχεν ἀναχωρήσει, εὔρε μόνην τὴν μητέρα της κλαιούσαν κατὰ τὸ

συνήθες. Μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν εἶπεν εἰς τὴν Σωσάνναν ὅτι ἀπήντησε δύο ἀνθρώπους εἰς τὴν Πηγὴν τῶν δακρῶν· ἀνέφερον ἐπιπολαίως τὰ περὶ Λουδοβίκου Ὑβέρτου, καὶ διηγήθη λεπτομερῶς ὅ τι εἶπεν ὁ παιδαγωγὸς διὰ τὸν πατέρα της. Τὴν δὲ σκηνὴν τοῦ Φασιανοτροφείου ἀπεσιώπησεν ἐντελῶς. Διὰ τί νὰ φανερώσῃ παρεκτροπὰς, αἵτινες ἔπρεπε νὰ μείνωσι τεθαμμένα διὰ παντός; Πλὴν τούτου ἡ Σωσάννα δὲν ἐδύνατο τότε νὰ σκεφθῇ εἰμὴ περὶ μόνῃς τῆς τύχης τοῦ συζύγου της.

— Ναί, ναί, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ἐάν τὸν ἀφήσω νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει θὰ τὸν φονεύσουν οἱ κακοῦργοι... ἀλλὰ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου Ῥουλλιῆ θὰ τὸν σώσω καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ.

ΣΤ'. ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗ ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΥΡΩΠΟΝ ΟΙΚΙΑΝ.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Βινὲ δὲν ὠμίλει πλέον περὶ ἀναχωρήσεως. Ἐξ ἐναντίας, ἐξεπλήρου ἐπιμελῶς τὰ καθήκοντά του, καὶ ἐφαίνετο καταδιώκων ἐνθερμότερον τοὺς λαθροθήρας· ἀγρυπνος ἡμέραν καὶ νύκτα, ἤρχετο σπανίως εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ γευθῇ μόνον. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, παρετήρησεν ἐν ἀκριβεῖα ὅλα τὰ μέρη τοῦ δάσους, ἐξέτασε καὶ τὰ πυκνότερα μέρη, τὰς λίμνας καὶ τὰ λατομεῖα· ἐνὶ λόγῳ ἐγνώρισεν τὸ δάσος ὅσῳ καὶ οἱ πρὸ ἐτῶν ζῶντες ἐκεῖ συναδέλφοί του. Καὶ πολλάκις μὲν ἠρώτησεν αὐτοὺς περὶ τῶν συνηθειῶν τῶν περίξ χωριῶν, ἀλλὰ καὶ δὲν τοὺς συμπαραλάμβανεν εἰς τὰς ἐκδρομάς του· ἐνήργει πάντοτε μόνος.

Ὁ Κ. Δυβρεῦλ ἤρχετο σχεδὸν καθ' ἑκάστην εἰς τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν, ὡς διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἐάν ὁ δασοφύλαξ ἔζη εἰσέτι. Ὁμίλησε πολλάκις τὸν Βινὲ περὶ τοῦ κινδύνου τῆς ἀπομονώσεώς του· ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἄνθρωπος ἀπεκρίνετο καυχάζων·

— Ἄφες με, καὶ ἔχω τὸν νοῦν μου· διάβολε! Αἱ πολυάνθρωποι συνοδαὶ αἱ γινόμεναι πρὸς καταδιώξιν, δὲν εἶναι διόλου καλάι· οἱ λαθροθήραι τὰς μυρίζονται καὶ φεύγουν... Χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν, Κ. Δυβρεῦλ, ὅτι μεταξύ τῶν συνοδιῶν αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ προδόται. Ἐνῶ ὁ Πιστὸς κ' ἐγὼ δὲν φοβούμεθα προδότας. Ἐχε λοιπὸν ὑπομονήν. Καλὰ θὰ ὑπάγουν αἱ ὑποθέσεις μας, σὲ τὸ ἐγγυῶμαι.

Ὁ ἐπιστάτης, ἀνυψῶν τοὺς ὤμους, ἀπεχώρει ὅλως περιλυπὸς διὰ τὴν τόσῃ ἐπιμονήν, ἣτις ἐδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ ἀπαισιόους καρπούς. Ἐν τοσοῦτῳ, πλὴν τῶν κατασχέσεων τῆς

πρώτης ημέρας, ὁ Βινὲ δὲν ἐνήργησέ πλέον ἄλλας· ἂν καὶ τὸ μέρος τοῦ δάσους τὸ ὁποῖον ἐφύλαττεν ἦτο τὸ μᾶλλον εὐθηνον, καὶ τὸ μᾶλλον ληστευόμενον ἀπὸ τοὺς λαθροθήρας, καὶ δίκτυα καὶ παγίδες ἐγένοντο ἀφαντοὶ ὡς ἐκ θαύματος. Καὶ ὁμοίως ἡ λαθραία θήρα δὲν ἔπαυεν. Ὅσακις ὁ δασοφύλαξ παρεφύλαττεν εἰς ἓν μέρος, ἤκουε κρότους πυροβόλων εἰς ἄλλο.

Ἐφαίνετο ὅτι κακὸς τις δαίμων εἰδοποιεῖ τοὺς λαθροθήρας. Ὁ Βινὲ ὁμοίως δὲν ἀπεκαρτέρει εὐδιάθετος πάντοτε καὶ εὐθυμος, ἀνέμενεν ἡσύχως τὸ ἀναπόφευκτον ἀποτελεσμα τῶν κόπων του.

Ἡ Κ. Βινὲ ἐφαίνετο ἐν τοσοῦτῳ μᾶλλον ἡσυχος· δὲν ἐβίαζε πλέον τὸν σύζυγόν της νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πρώτην θέσιν του, καὶ, ἂν καὶ ἀνεστέναζε πάντοτε ἐκ βάθους καρδίας ὁσακις τὸν ἐβλεπεν ἐξερχόμενον, διέκοπτεν ὁμοίως τὸ πένθος της. Ἐξ ἐναντίας ἡ Φανέττα, εἰ καὶ ζωηρὰ καὶ εὐθυμος ἕως τότε, ἐγένετο σιωπηλὴ καὶ μελαγχολικὴ. Ἴσως ἠσθάνετο σπουδαίαν ἀνησυχίαν διὰ τὸν πατέρα της· ἴσως ἡ μεταβολὴ της αὐτὴ εἶχεν ἄλλην τινὰ αἰτίαν κρυφίαν. Κατεγίνετο μὲν μετὰ τῆς μητρός της εἰς τὰ τῆς οἰκίας, ὁσακις δὲ ἔμενεν ἐλευθέρα, ἀπεσύρετο εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ ἡ ἀνεγίνωσκεν ἢ εἰργάζετο. Ἐξήρχετο σπανίως, ἀλλὰ καὶ τότε ἐπανήρχετο ταχέως φοβουμένη μὴ ἀπαντήσῃ δυσάρεστον τι· δὲν εἶχε δὲ ἀδίκον, διότι πολλάκις ἴδε περιφερόμενον περὶ τὴν οἰκίαν τὸν Λουδοβικὸν Ὑβέρτον, ὅστις ἐθεωρεῖτο, εἰ καὶ ἀθωωθείς, φονεὺς τοῦ Δυκρός. Ὀχρότερος καὶ μελαγχολικώτερος ὑπὲρ ποτε, ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε γὰ πλησιάσῃ τὴν Φανέτταν· αὐτὴ ὁμοίως τὸν ἀπέφευγε δεικνύουσα περιφρόνησιν. Ἡ δὲ κόμησσα, μετὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψίν της εἰς τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν, ἐξῆλθεν ἅπασι μόνον εἰς τὸ δάσος· ἐλέγετο ὅτι ἦτο ἀσθενής.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας τῆς πέμπτης ἡμέρας, ὁ Βινὲ, ἐλθὼν νὰ δειπνήσῃ, ἐπεδόθη παρὰ τὸ σύνηθες εἰς μεγαλητέραν εὐθυμίαν καὶ φαιδρότητα. Καθίσας πλησίον τῆς ἐστίας, ἐνώπιον μικρᾶς τραπέζης ἐφ' ἧς ἦσαν τρυβλία καὶ φιάλαι κεναί, ἔτεινε τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ πυρὸς μὲ ἦθος μακάριον. Ἐπνεε δὲ ἄνεμος σφοδρὸς, καὶ βροχὴ λάβρος ἐμάστιζε τὴν γῆν. Ὁ Πιστὸς, καθέδων παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐξέπεμπε γρυσμοὺς εὐχαριστήσεως. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πυροβόλον, τὸ δισάκιον καὶ ὁ ξιφιστῆρ τοῦ δασοφύλακος ἔκειντο ἐκεῖ πλησίον ἐπὶ θρανίου, ὡς ἂν ὅλα ταῦτα θὰ ἐγίνοντο μετ' ὀλίγον ἀναγκαῖα, ὁ σκύλος, στρέφων ἐνίοτε πρὸς αὐτὰ τὸ βλέμμα, ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐθεώρει πολλὰ διαρκῆ τὴν ἐνεστῶσαν εὐτυχίαν του.

ΝΕΑ ΠΑΝΔΩΡΑ,

Αἱ δύο γυναῖκες ἐρχόμεναι καὶ ἀπερχόμεναι σιωπηλῶς, ὑπηρετοῦν τὸν ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας. Οὗτος, δὲ στραφεὶς αἰφνης πρὸς τὴν Φανέτταν καὶ ἰδὼν αὐτὴν μὲ ἦθος θωπευτικόν,

— Ἐλα, κόρη μου, εἶπε... πῆγαινε νὰ φέρῃς τὴν φιάλην μὲ τὸ ρακί· θὰ κάμῃ πολλὴν ὑγρασίαν τὴν νύκτα, καὶ πρέπει νὰ ἔχω τὸν στόμαχόν μου θερμόν... πλὴν τούτου, δὲν ἤξεύρεις ὅτι τὸ ρακί μᾶς λιγνεύει;

— Ὁ ἰατρὸς τὸ ἐμπόδισεν! ἀπεκρίθη δισταζούσα ἡ Φανέττα.

— Ἐ! μίαν φορὰν νὰ πῶ ὀλίγον... δὲν πειράζει· ἔλα, τὸ ἀπεφάσισα· φέρε μὲ το.

Ἡ Φανέττα ὑπήκουσε καὶ ἔφερε τὴν φιάλην· ἀντὶ δὲ νὰ πῆ, ὡς εἶπεν, ὀλίγον, ἐγέμισε μεγάλον ποτήριον καὶ τὸ ἐστράγγισεν εὐφραινόμενος εἰς τὸν λάρυγγά του.

— Βινὲ, ἠρώτησεν ἡ Φανέττα κλαυθμηρίζουσα ὡς συνήθως, μὴ ἔχῃς σκοπὸν νὰ περάσῃς ἐν μέρος τῆς νυκτὸς ἔξω μὲ τοιοῦτον καιρὸν;

— Ἐν μέρος, περδικοῦλά μου! εἶπέ ὄλην τὴν νύκτα... δὲν λείπει ἐργασία.

— Καὶ τί χρησιμεύει ἂν ἦσαι αἰωνίως εἰς κίνησιν; Δὲν βλέπεις κανένα, δὲν πιάνεις κανένα, δὲν κατατρώνεις πρωτόκολλα· δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ μένης εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ νὰ κοιμᾶσαι εἰς τὸ στρώμά σου;

Ὁ δασοφύλαξ ἀνεκάγχασε καὶ εἶπε·

— Δὲν ἤξεύρεις, περδικοῦλά μου, τί λέγεις... Γνωρίζω περισσότερα ἀφ' ὅ,τι φαντάζεσθε· ἔκαμα ὡς τώρα ἀρκετὰ εἰς τοὺς λαθροθήρας καὶ θὰ τοὺς κάμω χειρότερα. Ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, θὰ τοὺς βάλω ὄλους εἰς τὸν σάκκον μου.

Καὶ ἐνῶ ἡ σύζυγος καὶ ἡ κόρη του ἔχαινον διὰ τὴν εἶδησιν ταύτην, αὐτὸς ἐγέμισεν ἐκ νέου τὸ ποτήριόν του.

— Μεγάλα λόγια! μεγάλα λόγια! ἀνέκραξεν ἡ Σωσάννα πλησιάσασα πρὸς τὸν ἄνδρα της· ἀφοῦ ἤρχισες νὰ τρέχῃς μέσα εἰς τὸ δάσος δὲν ἀπῆντησες οὔτε ἓνα.

— Καὶ ὁμοίως, περδικοῦλά μου, ἐπανέλαβεν ὁ δασοφύλαξ, οὗ τινος ἔλυσεν τὴν γλῶσσαν τὸ γλυκύθυμον ποτὸν, αὐτὴν τὴν ὥραν τοὺς γνωρίζω ὄλους πλὴν τοῦ ἀρχηγοῦ... ἤξεύρω καὶ τὰ ὀνόματα, καὶ τὴν κατοικίαν των, καὶ ὅταν εἶναι καιρὸς, θὰ τοὺς πιάσω ὄλους διὰ μιᾶς. Ἐ! Ἐ! δὲν ἔχασα τὸν καιρὸν μου ἀφοῦ ἤλλαμε ἐδῶ.

— Εἶναι δυνατόν; ἀνέκραξεν ἡ Σωσάννα.

— Καὶ πῶς ἔκαμες; ἐπρόσθεσεν ἡ Φανέττα.

Ὁ Βινὲ ἐπανέλαβε τανυσθεὶς ἐπὶ τοῦ θρανίου του·

— Ἀκούσατε, περδικοῦλαί μου· πρὶν ἀναφύλλ. 97.

χωρήσω, θά σ' ας διηγηθῶ κάτι τι διὰ νὰ σ' ας διασκεδάσω· εἶμαι εἰς διάθεσιν τώρα νὰ τὰ εἰπῶ ὅλα· τοὺς τὴν ἐπαίξα καλῆ, καὶ βέβαια ὁ διάβολος μ' ἐφώτισε. Φαντασθῆτε ὅτι ἐκεῖ πέραν, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρόμου τῶν Παρισίων, ἀνεκάλυψα, ἢ μᾶλλον ἀνεκάλυψεν ὁ Πιστός, τοῦ ὁποίου ἡ μύτη εἶναι θαυμασία, βαθεῖαν τρύπαν τὴν ὁποίαν σκεπάζουν τὴν ἡμέραν μὲ κλαδία καὶ χόρτα ξηρά. Ὄταν ἤυρα τὴν ἀποθήκην αὐτὴν, δὲν ἦτον εὐκαιρῆ· εἶχε τρεῖς λαγῶους καὶ ἕξ φασιανούς· ἂν ἦτον ἄλλος θὰ τοὺς ἐμάζευεν· ἐγὼ ὅμως . . . δὲν εἶμαι χάχας! τότε οἱ λαθροθῆραι θὰ ἐπήγαιναν ἄλλου, καὶ ἔπρεπε νὰ ἐξαναρχίσω. Ἐπειδὴ δὲ ἤθελα πρὸ πάντων νὰ τοὺς γνωρίσω, καὶ βέβαιος ὦν ὅτι θὰ ἤρχοντο τὴν νύκτα διὰ νὰ πάρουν τὰ κλοπιμαῖα, ἐπέστρεψα ἐδῶ, ἐπῆρα κόκκινον χρώμα, καὶ ἔβαψα τὰ φύλλα τῶν θάμνων οἱ ὁποῖοι εἶναι γύρω εἰς τὴν τρύπαν. Τὴν νύκτα, ἐπῆγα καὶ παρεμόνευσα ἐκεῖ πλησίον. Καὶ τῶντι οἱ καλοὶ σου αὐτοὶ ἦλθαν ἐρποντες εἰς τοὺς θάμνους· ἐμέτρησα ἕξ οἱ ὁποῖοι ἔφεραν εἰς τὴν κοινὴν ἀποθήκην τὸ νυκτερινόν των κυνήγιον. Περὶ τὴν τρίτην ὥραν τῆς αὐγῆς, ἐφάνη ἡ κοινὴ ἄμαξα τῶν Παρισίων· τότε δύο λαθροθῆραι ἐφορτώθησαν ὅλον αὐτὸ τὸ κυνήγιον τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπόρουν νὰ σηκώσουν, ὑπῆγαν πρὸς τὴν ἄμαξαν ἡ ὁποία ἐστάθη εὐθύς, καὶ ἔδωκαν αὐτὸ εἰς τὸν ἀμαξηλάτην ὅστις τοὺς ἐπλήρωσε πλουσιοπάροχος. Ἐν τοσοῦτω κατώρθωσα νὰ πλησιάσω καὶ ἐγὼ, ἐπειδὴ ἦτον ἀκόμη σκοτεινὰ, καὶ ἤκουσα ἕνα ἕξ αὐτῶν εἰπόντα εἰς τὸν ἀμαξηλάτην· « Τὴν τρίτην τὴν νύκτα· θὰ εἶναι καὶ ὁ ἀρχηγὸς καὶ θὰ ἔχωμεν καλῆτερον κυνήγιον! . . . » Καλῆτερον κυνήγιον! . . . οἱ κλέπτει! τί θέλουν περισσότερον; Τέλος πάντων ἐφθάσαμεν εἰς τὴν τρίτην· ἀπόψε θὰ ἰδῶμεν καὶ τὸν ἀρχηγόν ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι κανεὶς περίφημος κατεργάτης. Ὑποπτεύομαι κάποιον . . . ἀλλὰ καλῆτερα νὰ βεβαιωθῶ.

Αἱ δύο γυναῖκες ἤκουον χαίνουσαι.

— Καὶ πῶς ἐγνώρισες τοὺς κλέπτας; ἤρωτησεν ἡ Σωσάννα.

— Ἐλησμόνησες τὸ χρώμα! διάβολε! δὲν ἐνθυμῆσαι ὅτι ἔβαψα τὰ κλαδία; Χθες ὑπῆγα νὰ περιέλθω εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐντάμωσα ἐδῶ κ' ἐκεῖ τοὺς φίλους μου μὲ κοκκινισμένα τὰ φορέματα· ἦσαν σημειωμένοι ὡς τὰ παχέα πρόβατα εἰς τὴν ἀγοράν. Οἱ μὲν εἶχαν ἔλθει νὰ κόψουν χόρτα, οἱ δὲ ἐμάζοναν βαλανίδια, καὶ ἄλλοι ἐδεναν φρύγανα ὡς νὰ ἦσαν οἱ μεγαλητέροι ἄγιοι τοῦ κόσμου· ἐμαθα ὅμως τὰ ὀνόματά των· ἐπληροφορήθη ὁποῖοι ἄνθρωποι εἶναι, καὶ τώρα

ἔχω τὴν εἰκόνα των ζωγραφισμένην εἰς τὴν κεφαλὴν μου· τὰ λοιπὰ θὰ γίνουν εὐκολώτατα ἀφοῦ γνωρίσω τὸν ἀρχηγόν. Διάβολε! δὲν τὸ περιμένουν.

Καὶ ἐνῶ ὠμίλει ὁ δασοφύλαξ, ἔτεινεν ἐκ νέου τὴν χεῖρα εἰς τὴν φιάλην, ἀλλοφρονῶν βέβαια· ἀλλ' ἡ Φανέττα τὴν ἀπέσυρεν εἰπούσα·

— Φθάνει, πάπα μου· θὰ σὲ πειράξῃ . . . φθάνει σήμερον.

— Ἔστω, κόρη μου, ἀπεκρίθη ὁ ἀγαθὸς Βινέ· φύλαξέ τὴν· τώρα εἶμαι πλέον ζωηρός. Τί λέγετε λοιπὸν, περδικουλαί μου, διὰ τὰ κατορθώματά μου; Ἐπιμένετε ἀκόμη ὅτι χάνω τὸν καιρόν μου;

— Πολλὰ καλὰ, Βινέ, ἀπεκρίθη ἡ Σωσάννα· ἀλλ' ἠμποροῦν νὰ εὐρεθοῦν καὶ ἄλλοι πονηροὶ ὅσον καὶ σύ· ἐὰν λοιπὸν ἀνακαλύψουν τὸ στρατήγημά σου . . .

— Πιθανὸν νὰ τὸ ἐμυρίσθησαν. Ἐνας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ἐπροσπάθησε νὰ πλύνη τὰ φορέματά του· καὶ ἂν τὸ χρώμά μου δὲν ἦτον τόσο δυνατόν, θὰ τὴν ἐπάθαινα· ἄλλοι, ἐνῶ τοὺς ἐξέταξα, ἔβλεπαν μὲ ἀνησυχίαν τὰ κόκκινα στίγματα τῶν φορεμάτων των καὶ ἄλλοι ἐγύριζαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ παρετήρουν τὰ φύλλα τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀκόμη χρωματισμένα. Ναι, βέβαια, θὰ ἐνόησαν τὸ στρατήγημά μου· ἀλλὰ τί πειράζει; θὰ γίνουν ὀλιγώτερον τολμηροί.

— Τῆ ἀληθείᾳ, πάπα μου, εἶπεν ἡ Φανέττα μὲ ὕφος θωπευτικόν, καὶ ἀνασηκώσασα τὴν φανέραν τοῦ κόμην διὰ νὰ ἐπιθέσῃ φίλημα εἰς τὸ μέτωπόν του, δὲν πιστεύει κανεὶς ὅταν βλέπῃ τὴν ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν σου, ὅτι εἶσαι τόσο πονηρός. Εἶμαι ὅμως περιέργη νὰ μάθω κάτι τι.

— Τί, περδικουλά μου; ἠρώτησεν ὁ δασοφύλαξ, καμαρόνων διὰ τὰ χάδια τῆς ὡραίας κόρης του, τί θέλεις νὰ μάθης; Κατὰ τί ἐνδιαφέρεσαι εἰς τὰ τῶν λαθροθῆρῶν;

— Δὲν ἔχω παρὰ ἀπλὴν περιέργειαν . . . ὁ νέος ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀπαντῶ ἐνίοτε ἀπ' ἐδῶ, ἤξεύρεις; ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐδίκασαν διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Δυκρὸς, εἶναι καὶ αὐτὸς λαθροθῆρας;

Ἄν καὶ διεμαρτυρεῖτο ἡ Φανέττα διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς, ἡ φωνὴ τῆς ὅμως ἔτρεμεν.

— Ἄ! ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Ὑθέρτος, ἀνέκραξεν ὁ Βινέ, μὲ φαίνεται ὅτι ὄχι. Ἄλλοτε, ἐπήγαινε μὲ τοὺς ἄλλους· ἀφοῦ ὅμως συνέβη ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ, ἐχωρίσθη· τὸ πάθημα τὸν ἐχρησίμευσε διὰ μάθημα, καὶ, διάβολε! τὸ μάθημα ἦτον βαρὺ!

Ἡ νέα ἤκουε μετὰ προσοχῆς.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἀνέκραξεν.

Ὁ δὲ πατήρτης ἶδεν αὐτὴν λαθραίως.

— Καί τί σέ μέλει δι' αὐτόν, περδικοῦλά μου;

— Μὲ μέλει, διότι ἤμπορεῖ νὰ ἦναι πλέον επικίνδυνος τῶν ἄλλων... αἰωνίως τὸν βλέπω εἰς τὸ δάσος.

— Ἄ! δι' αὐτὸ μόνον; Μὴν ἀνησυχῆς λοιπὸν, δὲν εἶναι φόβος· αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος ἰδιότροπος, σκεπτικός, σχεδὸν τρελός, ὁ ὁποῖος περιέρχεται διὰ νὰ βλέπῃ τὰ δένδρα, τὰ νερά, τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην· ἔχει παραδόξους ἰδέας. Εἶχεν ἓνα ἀδελφὸν ἄρρωστον, καχεκτικόν, σχεδὸν ἠλίθιον, τὸν ὁποῖον ἔβαλεν ὑπὸ τροφὸν εἰς τὴν οἰκίαν ἰατροῦ μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ θεραπευθῇ. Διὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτὸν ἐξώδευε τὰ μαλλοκέφαλά του καὶ διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰ ἔξοδα ὁ ταλαίπωρος παρεσύρθη ἀπὸ ἄλλους· εἰργάζετο εἰς τὸ ἐργαστήριόν του τὴν ἡμέραν, καὶ μετεβάλλετο εἰς λαθροθήραν τὴν νύκτα. Ὅταν τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ δὲν εἶχε πλέον τὸν τρόπον νὰ πληρώσῃ τὰ ἔξοδα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔρριψαν τὸν ἄθλιον αὐτὸν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὅπου μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπέθανεν. ὦ! γνωρίζω ὅλην τὴν ἱστορίαν του.

— Αὐτὸς ὁ Κ. Ὑβέρτος ἔκαμεν ὅλ' αὐτὰ, πάπα μου; αὐτὸς διετήρησε τὸν ἄρρωστον ἀδελφὸν του, καὶ ἐκινδύνευσε δι' αὐτόν; ἢ διαγωγὴ αὐτῆ τὸν ἰμᾶ· θὰ εἶναι λοιπὸν καὶ ἀθῶος τοῦ ἐγκλήματος διὰ τὸ ὁποῖον τὸν κατηγοροῦν.

— Πιθανόν· ὁ Κ. Δυβρέλ, ἄνθρωπος πεπαιδευμένος καὶ φρόνιμος, μετὰ διηγήθη τὴν ἱστορίαν· ποτὲ δὲν ἀπεδείχθη ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἔσφαλε, καὶ διὰ τοῦτο οἱ δικασταὶ τὸν ἀπέλυσαν. Ἦσαν ὅμως μερικαὶ κατηγορίαι ἐναντίον του ἐν πρώτοις ἦτον γνωστὸς ὡς λαθροθήρας· μετὰ ταῦτα εὐρέθη εἰς τὴν οἰκίαν του τὸ πυροβόλον του γεμισμένον μετὰ μόλυβδον ὅμοιον καὶ μετὰ χαρτίον ὅμοιον ἐκείνου μετὰ τὸ ὁποῖον ἐφονεύθη ὁ Δυκρός. Ὁ Ὑβέρτος ἐρωτηθεὶς ἀπεκρίθη ὅτι ἄνθρωπος τις τὸν ὁποῖον δὲν εἶδεν νὰ ὀνομάσῃ, θὰ ἦλθε κρυφίως ὅταν ἦτον ἀπὼν εἰς τὴν οἰκίαν του, θὰ ἔλαβε τὸ πυροβόλον του καὶ θὰ τὸ ἐπέστρεψε πάλιν. Πλὴν τούτου, ἄνθρωπος πολλὰ τίμιος ἐμαρτύρησεν ὅτι, ὅταν συνέβη ὁ φόβος, ὁ νέος ἦτον εἰς Σεννετερόρην, εἰκοσιτέσσαρα στάδια μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ δὲν εἶναι πολλὰ καθαρὰ· δυσκολεύομαι ὅμως νὰ πιστεῦσω ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἔκαμε τοιοῦτον κακούργημα.

Ἡ Φανέττα ἐφαίνετο ἐντοσοῦτω τεταραγμένη. Ἐπεθύμει ἴσως νὰ ἀποτεινῇ καὶ νέας ἐρωτήσεις εἰς τὸν πατέρα της, ἀλλ' ἡ δειλία της ὑπερίσχυεν. Ἡ Σωσάννα δὲ δέχοιτο τὴν συνομιλίαν

των, ἀνακράζουσα μετὰ τρόμον καὶ μετὰ ἀνυπομονησίαν.

— Χριστὲ καὶ Παναγία! τί ὀμιλεῖτε πάλιν δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν; δὲν θέλω νὰ τὴν ἀκούω ἐπειδὴ τὴν νύκτα βλέπω κακὰ ὄνειρα.

— Φθάνει, φθάνει, ἀνέκραξεν ὁ δασοφύλαξ σηκωθεὶς· θ' ἀναχωρήσω· Φανέττα, δός με τὸ δισάκκιον καὶ τὸν μανδύαν μου, γρήγορα.

— Ἡξεύρεις ὅτι βρέχει, καὶ ὅτι εἶναι πολὺ σκοτεινά;

— Διάβολε, πόσον καλῆτερα! διότι οἱ λαθροθῆραι ἔχουν περισσότερον θάρρος εἰς τὰ σκοτεινά.

— Ἡμπορεῖς ὅμως, εἶπεν ἡ Σωσάννα, νὰ πέσῃς εἰς κανένα λάκκον, ἢ νὰ κολλήσῃς εἰς καμμίαν λάσπην.

— ὦ! ὅταν περῶ ἀπὸ μέρη επικίνδυνα, δένω τὸν Πιστὸν μετὰ σχοινίον, καὶ τὸν ἀφίνω νὰ μὲ ὀδηγῇ ὡς τυφλόν. Ὁ Πιστὸς βλέπει τὴν νύκτα καθὼς καὶ τὴν ἡμέραν, καὶ ὅ,τι δὲν βλέπει τὸ μυρίζεται. Ἐβαλες, Φανέττα, κρασίον εἰς τὸ φλασκίον μου;

— Ἐπρεπε, πάπα μου, νὰ μείνῃς, ἀπεκρίθη ἡ νέα· δὲν ἠξεύρω διὰ τί ἀπόψε ἔχω κακὰ προαισθήματα;

— Διάβολε! Καὶ νὰ μὴ γνωρίσω τὸν ἀρχηγὸν τῶν λαθροθηρῶν! Συχνότερα...

— Τουλάχιστον, εἶπεν ἡ Σωσάννα, μὴν ἐκθέτεσαι παραπολύ.

— Ἄφετέ με· εἶναι θεοσκοπέτινα, καὶ ἡμπορῶ νὰ ἀνακατωθῶ μετὰ τοὺς λαθροθήρας καὶ νὰ ὀμιλήσω μετὰ αὐτοὺς, χωρὶς νὰ γνωρισθῶ. Ἐχετε υγιείαν, περδικοῦλά μου· κοιμηθῆτε καλά.

Εἶπε καὶ ἠσπάσθη τὴν τε Σωσάνναν καὶ τὴν θυγατέρα του, αἱ ὁποῖαι τὸν παρεκάλουν νὰ εἶναι προσεκτικός· ἔπειτα δὲ, περιτυλιχθεὶς μετὰ τὸν τράγινον ἐπενδύτην του, ἔλαβε τὸ πυροβόλον του, καὶ ἐξῆλθε συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Πιστὸν, ὁ ὁποῖος, μετὰ φιλοσοφικὴν ἀδιαφορίαν, ἀφῆκε τὴν ἀνάπαυσίν του· ὅτε δὲ ἔμειναν μόναι αἱ δύο γυναῖκες, ἡ μὲν Φανέττα ἀπεσκεύασε τὴν τράπεζαν, ἡ δὲ Σωσάννα, καθήσασα παρά τινὰ γωνίαν, ἐψιθύρισεν.

— Εἶναι τώρα πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ τοὺς κάμω σημεῖον. Πλὴν ὁ Βινὲ θὰ φερθῇ φρόνιμα· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μετὰ ὑπεσχέθησαν, μετὰ ὠρκίσθησαν νὰ μὴ βλάψουν τὴν ζωὴν του· ἄς μὴν ἀνησυχῶ.

Καὶ ὅμως, κατὰ συνήθειαν ἴσως, ἀνεστέναξεν, ὅτε ἔφθασεν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου ἡ Φανέττα ἐξῆλθε διὰ νὰ γυρίσῃ τὰ παράθυρα τὰ ὁποῖα ἔκλειε καθ' ἑσπέραν μετὰ πολλὴν προσοχὴν. Ὁ ἄνεμος ἦτο σφοδρότατος, ὁ δὲ οὐρανὸς κατεσκεπασμένος ἀπὸ νέφη πυκνότερα. Ἐνῶ δὲ ἐπα-

νελθοῦσα ἤτοιμάζετε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ἀνθρωπός τις, ὠθήσας αὐτὴν, εἰσῆλθε κατεσπευσμένως ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη ἀφήκαν φωνὴν τρόμου ἡ δὲ Φανέττα ἶδεν ὅτι ὁ ξένος ἦτο ὁ Λουδοβίκος Ὑβέρτος.

Ἐνῶ δὲ τὰ ἐνδύματά του ἦσαν καταβεβρεγμένα, ἰδρῶς ἔρρεεν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του· καὶ εἴτε ἀπὸ συγκίνησιν, εἴτε διότι ἦλθε τρέχων, τὸ πρόσωπόν του ἦτο κόκκινον, ἐνῶ συνήθως ἦτο ὠχρόν. Γυμνώσας δὲ τὴν κεφαλὴν ἠρώτησεν ἀσθμαίνων·

— Κυρίαί, συγχωρήσατέ με . . . ὁ Κ. Βινὲ δὲν εἶν' ἐδῶ;

Ἄλλὰ καὶ ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη ταραχθεῖσαι δὲν ἀπεκρίνοντο.

— Ἐρχομαι διὰ τὸ καλὸν σας, ἐπανέλαβε μὲ ὕφος γλυκὺ ὁ Ὑβέρτος· πρὸ ὀλίγου ἔμαθα ὅτι μέγας κίνδυνος ἀπειλεῖ ἀπόψε τὸν δασοφύλακα, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα νὰ τὸν εἰδοποιήσω.

— Μέγας κίνδυνος! ἀνεφώνησεν ἡ Σωσάννα δράξασα τὸν βραχίονα τοῦ Ὑβέρτου τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζεν.

— Ἡ Φανέττα ἀνεφρίξεν· ἀλλὰ δισταγμοὶ ἀνέβησαν εἰς τὴν καρδίαν της.

— Τί λέγετε, κύριε; ἠρώτησε καὶ αὐτὴ πρέπει νὰ σᾶς πιστεύσωμεν, Κ. Λουδοβίκε Ὑβέρτε.

— Μόλις ἤκουσεν ἡ Σωσάννα τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ ἀφεῖσα τὸν βραχίονά του ἔφυγεν ἐντρομος πρὸς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ θαλάμου, ἀνακράζουσα·

— Ὁ Λουδοβίκος Ὑβέρτος! ὁ δολοφόνος τοῦ Δυκρός! εἶμεθα χαμέναι. Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Κύριε, μὴ μᾶς φονεύσης, ἡ τουλάχιστον λυπήσου τὴν κόρην μου!

Ὁ ξένος ἐφάνη κατησχυμένος.

— Κατ' αὐτὸν τὸν τροπον μὲ κρίνετε; εἶπε δὲν θὰ καταπεισθῇ λοιπὸν κανεὶς περὶ τῆς ἀθωότητός μου; ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μὲ ἀποφεύγουν, ὅλοι μὲ ἀποστρέφονται, ὅλοι μὲ καταφρονοῦν· θὰ ἔλθῃ ὅμως ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ γείνη γνωστὴ ἡ ἀλήθεια, καὶ τότε ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ καρδία εἶναι καλὴ, θὰ λυπηθοῦν διότι μὲ μετεχειρίσθησαν τόσο κακά.

Καὶ ἡ μὲν Φανέττα ἐπροσπάθει, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν της· ὁ δὲ Ὑβέρτος ἤσθάνθη ὅτι ὀλίγον ἔτι, καὶ θὰ ἐνίκα τὰς προλήψεις της νέας.

— Κυρία, εἶπε πρὸς αὐτὴν ἐνθέρμως, ἀν ἤμην ἐνοχος θὰ ἐτόλμων νὰ φανῶ ἐδῶ; δὲν ἔπρεπε νὰ φοβηθῶ μήπως ἡ οἰκία αὐτὴ πέσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν μου; Καὶ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ὅταν, εἰς τὰ σκότη τῆς νυκτός, ἐκτύπησα εἰς τὸν σταυρὸν ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὸν δρόμον,

δὲν θὰ ἐπιπτα κεραυνοβολημένος ἀπὸ τὸν Θεόν!

Ἡ Φανέττα ἐνέδωκε.

— Σᾶς πιστεύω, κύριε, σᾶς πιστεύω! Μάνα μου ἐνθυμήσου τί μᾶς ἔλεγεν ἀπόψε ὁ πατήρ μου· πόσον ἀξιεπαῖνος ὑπῆρξεν ἡ διαγωγὴ τοῦ Κ. Ὑβέρτου ὡς πρὸς τὸν ἀσθενῆ ἀδελφόν του... Οἱ ἄνθρωποι ἀπατῶνται πολλάκις. Λέγετε λοιπὸν, κύριε, σᾶς πιστεύομεν· δὲν θ' ἀπατήσετε βεβαίως δύο ἀδυνάτους γυναῖκας· εἰπέτε μας τὸν κίνδυνον τοῦ πατρός μας.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, εὐχαριστῶ, ἀνέκραξεν ὁ Ὑβέρτος σκιρτῶν ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, ἐὰν ἐδυνάμην νὰ σᾶς εἰπῶ τὰ αἴτια . . .

— Εἰπέτε με διὰ τὸν πατέρα μου, ἀνεφώνησεν ἀνυπομόνως ἡ νέα.

— Ναί, ναί, ἀνέκραξε καὶ ἡ Σωσάννα, ποῖος κίνδυνος ἀπειλεῖ τὸν ταλαίπωρον Βινὲ μου;

— Λυποῦμαι, κυρία, διότι δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸν προσδιορίσω ἀκριβῶς· εἶναι ὅμως πραγματικὸς, καὶ, ὡς ἐβεβαιώθην, ἀναπόφευκτος. Ἴδα πρὸ ὀλίγου νέον τινα ἀνήκοντα εἰς τὴν ὀλεθρίαν ἐταιρείαν τῶν λαθροθηρῶν· εἶναι ἀπὸ τοὺς ὀλιγώτερον ἐνόχους· ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀρκετὴν γενναϊότητα νὰ χωρισθῇ ἀπ' αὐτοὺς, ὡς ἔκαμα ἐγώ. Λυπεῖται ὅμως διότι ἤκουσεν ἀπὸ ἀνοησίαν τὰς κακὰς συμβουλὰς των· ἀπόψε ἐφαίνετο καταστενοχωρημένος· μὲ εἶπεν ὅτι ὁ Κ. Βινὲ ἐγνώριζεν ὅλων τὰ ὀνόματα, πλὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχηγοῦ. Τὸ κόκκινον χρῶμα μὲ τὸ ὁποῖον εὐρέθησαν βαμμένοι ἐξύπνισε κατὰ πρῶτον τὰς ὑποψίας των· ὕστερον δὲ αἱ ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας ἀπέτεινεν εἰς καθένα αὐτῶν ἐπεκύρωσαν τοὺς φόβους των. Ἰδόντες ὅτι ἀνεκαλύφθησαν, ἀπεφάσισαν νὰ φονεύσουν τὸν ἐχθρόν των πρὶν τοὺς καταμητύσῃ. Γνωρίζουν ἕνα τόπον ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ περάσῃ ἀπόψε ὁ Κ. Βινὲ, καὶ θὰ τὸν στήσουν παγίδα . . .

— Καὶ τί εἶδους εἶναι αὐτὴ ἡ παγίς;

— Ποῦ θὰ τὴν βάλουν;

— Τὸ ἀγνοῶ. Ὁ νέος ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸ ἔμαθα δὲν ἐγνώριζεν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς συνωμοσίας, διότι δὲν τὸν ἐμπιστεύονται. Πλὴν τούτου, ὁ ἀρχηγὸς διατάττει, χωρὶς νὰ διδῇ λόγον τῶν σχεδίων του, καὶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ ἐναντιωθῇ. Ἐπειδὴ τις μεταξὺ αὐτῶν ἀπεδοχίμασε τὸ ἔγκλημα, τὸν ἀπεκρίθησαν ὅτι τὴν φορὰν ταύτην δὲν θὰ κατεδιώκετο κανεὶς, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ δασοφύλακος θὰ ἐφαίνετο τυχαῖος, καὶ ὅτι ἡ ἐπιτυχία ἦτον βεβαία. Ὅθεν, κυρίαί μου, τὸ καλῆτερον ἦτον νὰ μὴ ἐκβῇ ἀπόψε ὁ Κ. Βινὲ· αὐριοῦν, γίνονται ἐξετάσεις εἰς τὸ δάσος, καὶ εὐκόλως θὰ βεβαιωθῶμεν . . .

— Ὁ πατήρ μου ὁμως ἀνεχώρησεν, εἶπεν ἡ Φανέττα.

— Δὲν θὰ τὸν φονεύσουν! ἔλεγεν ἐξηγριμένη ἡ Σωσάννα· εἶναι λοιπὸν τέρατα; ὑπεσχέθησαν νὰ μὴ τὸν φονεύουν.

— Πρὸς ποῖον μέρος ὑπῆγεν; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος Ὑβέρτος.

— Πρὸς τὸν δρόμον τῶν Παρισίων.

— Ναί... Θὰ ὑπῆγε πλησίον τῆς τρύπας τοῦ βράχου εἰς τὴν ὁποίαν οἱ λαθροθῆραι κρύπτουν τὰ κλοπιμαῖα.

— Ἄ! γνωρίζεις τὴν κρύπτην των! Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι τὸν περιμένουν ἐκεῖ, καὶ ὅτι ἐκεῖ ἔχουν τὴν παγίδα. Ὑγιαίνετε, κυρίαί. Κ. Φανέττα, ἐπρόσθεσε μειδιάσας περιλυπος, ἐλπίζω νὰ σᾶς ἀποδείξω πρὸ τῆς αὐγῆς ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος τῆς ἀποστροφῆς σας.

— Πλὴν, κύριε, εἶπεν ἡ Φανέττα, δὲν γνωρίζετε οὔτε σεῖς τὸν τόπον τοῦ κινδύνου, καὶ πιθανὸν μάλιστα νὰ μὴν ἠμπορέσετε νὰ τὸν ἀποφύγετε. Μὴ βιάζεσθε λοιπὸν· χρέος ἐδικόν μου εἶναι νὰ τρέξω διὰ τὸν πατέρα μου.

— Μὴ μὲ ἀφήσης, κόρη μου, ἀνέκραξεν ἡ Σωσάννα, ἀρπάσασα τὸ ἔνδυμά της.

— Ἡ Κ. Βινὲ δὲν γνωρίζεις τὰ κατατόπια, ἐπανελάβεν ὁ Ὑβέρτος· ἄφετέ με μόνον· ποσάκις ἐν καιρῷ νυκτῶν σκοτεινῶν ὡς ἀπόψε, περιῆλθα τὰ δάση διὰ σκοποῦς ὀλιγώτερον τιμίους. Ἐμπιστεύθητε εἰς ἐμὲ, καὶ θὰ ἐπιτύχω ἴσως ἐπιστρέψω μετ' ὀλίγον νὰ σᾶς φέρω νέα.

Καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Σῶσε τὸν ἄνδρα μου, ἀνέκραξεν ἡ Σωσάννα τρέμουσα, καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ ὡς υἱόν μου.

— Σῶσε τὸν πατέρα μου, ἀνέκραξε καὶ ἡ Φανέττα, καὶ ἐφ' ὅλης μου τῆς ζωῆς θὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸν διὰ σέ.

Ὁ Ὑβέρτος ἔσεισε τὴν χεῖρα ὡς διὰ νὰ τὰς ἐνθαρρύνῃ, καὶ ἔγεινεν ἄφαντος.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, οὐδ' ἡ μήτηρ οὐδ' ἡ θυγάτηρ ἀνεπαύθησαν. Ἀλλὰ ποτὲ μὲν ἐκάθηντο, ποτὲ δὲ ἐσηκόνοντο ἀνευ λόγου. Ἡ θύρα ἔμενεν ἡμίκλειστος· ἐνίοτε δὲ ἐπλησίαζον εἰς αὐτὴν διὰ ν' ἀκροασθῶσιν· ἀλλὰ παρὰ τοὺς μυκηθμοὺς τοῦ ἀνέμου, οὐδεὶς ἄλλος ἤχος δὲν διετάραττε τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός.

— Μάνα μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Φανέττα τεταραγμένη, διὰ τί μ' ἐμπόδισες; ἦτον ἀνάγκη νὰ τρέξω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ δάσος. Εἶναι καιρὸς ἀκόμη· ἂν θέλῃς νὰ μὲ δώσης τὴν ἀδειαν...

— Ὅχι, ὄχι, κόρη μου, μείνε μαζὶ μου, ἀπεκρίθη ὀλοφυρομένη ἡ μήτηρ της· ποῦ θὰ ὑπάγῃς μόνη σου εἰς τὰ θεοσκότεινα μέσα εἰς τὸ δάσος μεταξὺ κακούργων; Ὁ πατήρ σου, ὅταν

ἐπιστρέψῃ θὰ ὀργισθῇ διότι σὲ ἀφήσα. Μὴ φοβῆσαι· δὲν θέλω νὰ ὑποπτευθῶ τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ Κ. Ὑβέρτου· ἀλλ' ἐνδέχεται νὰ ἠπατήθῃ. Ἡξεύρω ὅτι οἱ λαθροθῆραι δὲν θὰ βλάψουν τὴν ζωὴν τοῦ Βινέ μου. Μὲ τὸ ἐβεβαίωσε καλὸς τις καὶ ἀξιόλογος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει συμπάθειαν δι' ἡμᾶς· καὶ ὁ λόγος του εἶναι ἱερός!

Ἡ Φανέττα, ἀπορήσασα διὰ τὴν ἀταραξίαν τῆς Σωσάννης, ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν· ἀλλ' ἡ μήτηρ της ἀπεποιήθη ν' ἀποκριθῇ.

— Μὴ μ' ἐρωτᾷς, εἶπεν ὠμίλησα παραπαλύ· ἀλλὰ εἶμαι τόσον ταραγμένη!... Μὴ λέγῃς τίποτε, καὶ μάλιστα εἰς τὸν πατέρα σου· δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃ ποτέ... Καὶ ὁμως πρέπει νὰ φροντίξῃ τις διὰ τὴν ἀσφάλειάν του, ἀφοῦ αὐτὸς ἀδιαφορῇ.

Ἐὰν ἦτο ἄλλη ὥρα ἡ Φανέττα θὰ ἐπέμενε διὰ νὰ μάθῃ τί ἀκριβέστερον· ἀλλ' ἡ ἐπικειμένη κρίσις εἶχε σχεδὸν παραλύσει τὰς διανοητικὰς τῆς δυνάμεις. Ἐνόμισε λοιπὸν καλὸν νὰ ἀναβάλῃ τὰς ἐρωτήσεις της, καὶ νὰ περιμεῖνῃ ἀρμοδιωτέραν εὐκαιρίαν.

Ἡμίσεια ὥρα εἶχε παρελθῆ ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ὁ Ὑβέρτος, καὶ ἡ ἀδημονία τῶν δύο γυναικῶν ἠϋξάνεν ἀκαταπαύστως· ἡ Σωσάννα αὐτὴ ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχε πλέον τὰς αὐτὰς ἐλπίδας.

Ἐπὶ τέλους, ἠκούσθησαν βήματα ταχέα πατοῦντα τὴν ἄμμον τῆς ὁδοῦ, καὶ ἄνθρωπός τις ἐφάνη εἰς τὴν θύραν.

— Θὰ εἶναι ὁ Κ. Ὑβέρτος! ἀνέκραξεν ἡ Φανέττα ἀναπηδήσασα.

— Θὰ μᾶς φέρῃ εἰδήσεις, ἐπρόσθεσεν ἡ Σωσάννα.

— Καλὴ ἐσπέρα, κυρίαί, εἶπε φωνή τις ἄγνωστος.

Ἀμφότεραι κατετρόμαξαν.

— Δὲν εἶναι ἐκεῖνος! ἀνέκραξεν ἡ νέα.

Ὁ ξένος εἰσῆλθεν ἀδιστακτικῶς, καὶ εἶπεν·

— Ὅποιοςδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον περιμένετε, κυρίαί, βεβαίως δὲν εἶμ' ἐγώ. Πλὴν, δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κύρ Βινέ, τοῦ νέου δασοφύλακος τοῦ Σαινλεζέ; Αἱ γυναῖκες ἀπεκρίθησαν καταφατικῶς.

— Πολλὰ καλὰ· εἰσθε λοιπὸν καὶ σεῖς μέλη τῆς οἰκογενείας του;

— Αὐτὴ εἶναι ἡ κόρη του καὶ ἐγὼ ἡ σύζυγός του, ἀπεκρίθη ἡ Σωσάννα ὑπακούουσα εἰς τὸ ἐπιτακτικὸν εἶδος τοῦ ἀγνώστου.

— Καὶ ὁ δασοφύλαξ;

— Λεῖπει.

— Ἐγὼ εἶμαι γνωστὸς εἰς τὸν ἐπιστάτην Κ. Δυβρεὺλ· ὁ Φραγκῖσκος, ὁ πρῶτος ὑπηρε-

της τῆς ἐξοχῆς, θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ζητήσῃ ἐδῶ περὶ τὴν ἑνδεκατην. Μὲ τὴν ἀδειάν σας, νὰ τὸν περιρμείνω ἐδῶ κοντὰ εἰς τὴν θερμάστραν, ἐπειδὴ ὁ ἀνεμος καὶ ἡ βροχὴ μὲ ἐπάγωσαν.

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐκάθησεν ἐν ἀνέσει πλησίον τῆς ἐστίας.

Ἡ δὲ μήτηρ καὶ ἡ κόρη, συμπιεζόμεναι σχεδὸν, ἠπόρουν πῶς νὰ φερθῶσι. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν εἶχον ἐκλάβει τὸν ξένον ὡς τινα λαθροθήραν, ἐνεχόμενον εἰς τινα συνωμοσίαν κατὰ τοῦ Βινέ· μετ' ὀλίγον ὁμῶς παρατηρήσασαι καλῶς αὐτὸν ἐπέισθησαν ὅτι ἦσαν ἠπατημένοι. Ἐφόρει πῖλον χωρικοῦ πλατύγυρον, καὶ ἔνδυμα κυανοῦν καὶ πλατὺ (blouse), ὑπ' αὐτὸ δὲ ἀναξυρίδα κομποτάτην καὶ ὑποδήματα ὠραιότατα. Αἱ χεῖρές του, τὰς ὁποίας ἐθέρμαιεν, ἦσαν λευκόταται καὶ λεπτόταται. Ὅτε δὲ ἀπέβαλε τὸν πῖλόν του τὸν ὁποῖον ἐξηκολούθει κατ' ἀρχὰς νὰ φορῇ διὰ δυσπιστίαν, ἐπέδειξε πρόσωπον νέον, εἰ καὶ ὅπως οὖν μεμαραμμένον, εὐγενὲς καὶ ἀξιοπρεπές.

Αἱ δύο γυναῖκες δὲν ἐνθυμοῦντο τὸ πρόσωπον αὐτό· διὸ τὸ παρετήρουν σιωπηλαί. Ὁ δὲ ἄγνωστος ἐφαίνετο ὅτι τὰς εἶχε λησμονήσει ἐντελῶς· διότι προσηλώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ πῦρ, παρεδόθη εἰς λογισμοὺς βαθεῖς. Αἴφνης ἀνανήψας,

— Μὴ σὰς ἐνοχλῶ, Κ. Βινέ, καὶ σέ, καλή μου κόρη; εἶπεν ἀλλοφρονῶν κάμετε τὸ ἔργον σας, ὡς νὰ μὴν ἤμην ἐδῶ... Ἐλπίζω, ἐπρόσθεσεν ἀνησυχῶς, ὅτι ὁ Φραγκίσκος δὲν θ' ἀργήσῃ.

Καὶ ἀνοίξας τὸ ἔνδυμά του ἀνέσυρε πολυτελὲς χρυσοῦν ὠρολόγιον ἐφάνησαν δὲ συγχρόνως εἰς ἐν τῶν θυλακίων του δύο πιστόλια. Καὶ ἡ μὲν Σωσάννα ἐθαύμασε τὸ ὠρολόγιον, καὶ ἠύξησε τὸ πρὸς τὸν ξένον σέβας τῆς· ἡ Φανέττα ὁμῶς παρετήρησε τὰ πυροβόλα, καὶ νέα ἀνησυχία προσετέθη εἰς τὴν ἀγωνίαν τῆς.

— Κύριε, εἶπε μὲ συστολὴν, συγχωρήσατέ με ἐὰν ἡ πνιτροφία μας δὲν εἶναι εὐχάριστος, ὅσον ἐπιθυμοῦμεν· ὁ πατήρ μου γυρίζει εἰς τὸ δάσος· ἐμάθαμεν ὅτι οἱ λαθροθῆραι τὸν ἔστησαν παγίδα, τὴν ὁποίαν δὲν θ' ἀποφύγη βεβαίως ἐὰν δὲν προειδοποιηθῇ.

— Τῶνόντι; εἶπεν ἀναληγῆτως ὁ ξένος· εἰς τὴν ἀναίδειαν ἔφθασαν οἱ λαθροθῆραι; Ἐχετε δίκαιον· ἡ ἱστορία τοῦ τάλαιπώρου Δυκρός... Μὲ εἶπαν ὅτι ὁ Βινέ εἶναι δασοφύλαξ εὐσυνειδήτος καὶ γενναῖος· τώρα βλέπω καὶ ἐγὼ ὅτι ἐκπληροῖ ἀκριβῶς τὰ χρέη του.

Εἶπε καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν ἐστίαν ἐβυθίσθη ἐκ νέου εἰς λογισμοὺς.

Αἱ γυναῖκες ἠγανάκτησαν διὰ τὴν τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ ἀγνώστου περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐφιλοξενεῖτο. Ἡ Φανέττα ὁμῶς τὴν ἀδιαφορίαν ταύτην δὲν ἀπέδιδεν εἰς καρδίαν σκληρὰν· ὑπέθεσεν ὅτι τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ ξένος θὰ κατείχετο ἀπὸ θλίψεως ἰδίας, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ περὶ τῶν θλίψεων τῶν ἄλλων.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἐκάθησαν πλησίον τῆς τραπέζης· ὁ δὲ ἄγνωστος ἔμενεν ἀκίνητος ὡς ἂν ἐκοιμᾶτο. Αἴφνης ἡ Φανέττα σηκωθείσα,

— Μάνα, εἶπε μὲ τόνον, δὲν ἀντέχω πλέον. Θὰ τρέξω νὰ ἰδῶ τί γίνεται ὁ πατήρ μου. Θὰ φωνάξω μὲ ὄλην μου τὴν δύναμιν ἢ φωνὴ ἀκούεται τὴν νύκτα καὶ ἴσως...

— Πῶς τέκνον μου! ἀνέκραξεν ἡ Σωσάννα, ἀκόμη ἔχεις τὸν ἐπικίνδυνον αὐτὸν σκοπόν;

— Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, ἀπεκρίθη ἡ Φανέττα συνοδύσασα τὸν λόγον τῆς μὲ νεῦμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐνόησεν ἡ μήτηρ τῆς· δὲν θὰ ὑπάγω μακρύτερα ἀπὸ τὸν σταυρόν... Ἐν τοσοῦτῳ κάθησαι ἐδῶ μὲ τὸν κύριον, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἄνθρωπος εὐγενής. Ὑπομονὴ ὀλίγον καὶ εὐθὺς ἐπιστρέφω.

Ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ ὁ ξένος σταθεῖς ἔμπροσθεν τῆς θύρας, καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς νέας,

— Κυρία, εἶπε μετὰ τινος εἰρωνείας, ἡ μήτηρ σας ἔχει δίκαιον εἰς ταιαύτην ὥραν αἱ νέαι δὲν πρέπει νὰ τρέχουν εἰς τὰ δάση, καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι εὐμορφοί. Πλὴν τούτου, ποίαν βοήθειαν ἠμπορεῖτε νὰ δώσετε εἰς τὸν πατέρα σας; τὸ πρόσωπόν σας δὲν θὰ τὸ φοβηθοῦν οὔτε οἱ κλέπται.

— Κύριε, εἶπεν ἡ νέα τεταραγμένη, δὲν ἠξέυρω μὲ ποῖον δικαίωμα...

— Μὲ γνωρίζετε, κυρία, μὲ γνωρίζετε... εἶμαι βέβαιος.

— Ἐγὼ; δὲν σὰς ἶδα ποτέ.

Ἄλλ' ὁ ξένος ἐξηκολούθησεν ἐμποδίζων αὐτήν. Ἐπὶ τέλους ἀφῆκε τὴν χεῖρά τῆς· ἀλλὰ τὴν ἔβλεπε πάντοτε ὡς διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἐὰν ἐδοκίμαζε καὶ πάλιν νὰ ἐξέλθῃ.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη πάλιν ἀνήσυχος περιήρχετο ἀνυπομόνως εἰς τὴν αἴθουσαν παρετήρει τὸ ὠρολόγιόν του, καὶ ἠδιαφόρει διὰ τὰς γυναῖκας. Ἐπειτα, ποδοκτυπήσας μὲ θυμὸν τὸ ἔδαφος, ἐψιθύρισεν·

— Ἡ ὥρα ἐπέρασε! μήπως μὲ ἐγέλασεν ὁ ἔλσεινός ἐκεῖνος;

Καὶ συνέσφιγγε τοὺς ὀδόντας του.

— Ἐπειδὴ δὲν ἔρχεται, εἶπεν ἐπὶ τέλους,

Θά πηγαίνω μόνος μου. . . Θά κρίνω μόνος μου. . . Δυστυχία!

Ἐνῶ δὲ βαλὼν τὸν πλατὺν πῖλόν του ἤτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ, ἡ Σωσάννα ἠρώτησεν

— Ἐάν ἔλθῃ ὁ Κ. Φραγκίσκος, τί νὰ τὸν εἰπῶ;

— Τίποτε.

— Τουλάχιστον δὲν θὰ μὲ εἰπῆτε τὸ ὄνομά σας;

— Θὰ τὸ μάθετε. . . Ὑγιαίνετε.

Καὶ ἀνεχώρησε ὁρμαῖος.

Ἡ Φανέττα ἀνέμεινε ὀλίγον εἰς τὴν θύραν φοβουμένη μὴ ἐπιστρέψῃ.

— Μάννα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὅλη ἔντρομος, ὁ κίνδυνος τοῦ πατρός μου δὲν εἶναι, μὲ φαίνεται, ὁ μόνος τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ φοβούμεθα ἀπόψε. Ἐγνώρισες τὸν ἄνθρωπον αὐτόν;

— Ὅχι, κόρη μου· καθὼς καὶ σὺ, δὲν τὸν ἶδα ποτέ.

— Ἐγὼ ὅμως τὸν ἐμάντευσα· εἶναι ὁ κόμης Γάγγης, ὁ κύριός μας.

— Ὁ κόμης Γάγγης! Διὰ τί λοιπὸν ἐφόρει τὸ φόρεμα ἐκεῖνο; διὰ τί ἤλθε ἐδῶ πρὸς μὲ τοιοῦτον καιρὸν, ἐνῶ ἤμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ μὲ ἄμαξαν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ὁ κόσμος ὅλος θὰ ἦταν ἐτοιμὸς νὰ τὸν ὑποδεχθῇ;

— Θὰ ἔχῃ κανένα σκοπὸν ἀπαισιον.

— Μὲ φοβίζεις, κόρη μου· πόθεν συνέλαβες τοιαύτην ἰδέαν;

Ἡ Φανέττα διηγήθη τότε ἐν συντόμῳ καὶ ἐρυθριῶσα τὴν συνομιλίαν τὴν ὁποῖαν ἤκουσε κατὰ τύχην εἰς τὸ φασιανοτροφεῖον. Δὲν ἐλησμόνησε δὲ νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὴν συνάντησιν ἣτις ἔμελλε νὰ γείνη εἰς τὸ σκῆνωμα τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

— Ἐννοεῖς τί θὰ συνέβῃ, ἐπρόσθεσεν ὁ Φραγκίσκος θὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριόν του, καὶ θὰ τὸν ἠνάγκασε νὰ ἔλθῃ φορῶν ἄλλα ἐνδύματα. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἴδαμεν ποτὲ τὸν Κ. Γάγγην θὰ ἐκλεξάν τὴν οἰκίαν μας διὰ νὰ παρευρεθῶν. Τὰς συνεπείας προβλέπομεν εὐκόλως· ὁ Φραγκίσκος θὰ ἐμβάσῃ τὸν κόμητα εἰς τὸ σκῆνωμα ὅπου θὰ εὐρίσκεται ἡ ταλαίπωρος κυρία μας καὶ ὁ Βαρνεβίλ. . . ὁ κόμης εἶναι ὠπλισμένος. . . καὶ βέβαια θὰ γίνῃ αἱματοχυσία.

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ! ἀνέκραξεν ἡ Σωσάννα· τῶνόντι καὶ νέον δυστύχημα εἶναι ἀναπόφευκτον. Τί τρομερὰ νύκτα! Τί τρομερὸς τόπος!

Ἡ δὲ Φανέττα χωρὶς ν' ἀκούῃ ἐσκέπτετο.

— Μάννα μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους· δὲν πρέπει νὰ κάμωμεν κάτι τι διὰ νὰ σώσωμεν τὴν κυρίαν

μας; Ναὶ μὲν εἶναι ἐνοχος, ἀλλὰ καὶ ἀξία ἐλέους.

— Ἐκτὸς τούτου, ὁ πατήρ σου τὴν ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, ὥστε δὲν θὰ παρηγορηθῇ ἂν τὴν συμβῇ κανὲν δυστύχημα. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν εἰδοποιήσωμεν ὅτι ὁ κόμης εἶν' ἐδῶ;

— Ἐάν μὲ δίδῃς τὴν ἀδειαν, θὰ τρέξω εἰς τὸ σκῆνωμα καὶ θὰ εὔρω τρόπον νὰ ἐμποδίσω τὸ δυστύχημα. Ὁ Κ. Γάγγης ἐπήγεν ἀπὸ τὸν μεγάλον δρόμον, μὲ τὴν ἐλπίδα βέβαια νὰ ἀπαντήσῃ τὸν Φραγκίσκον· ἐγὼ ὅμως ἤξεύρω μονοπάτι τὸ ὁποῖον μὲ ἐδειξεν ὁ πατήρ μου, καὶ τὸ ὁποῖον συντέμνει κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν ἀπόστασιν. Ἄν καὶ ὁ κόμης εἶναι τώρα προχωρημένος, ἐλπίζω ὅμως νὰ τὸν προλάβω.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐπεριτειλίσσετο μὲ τὸν μανδύαν της.

— Φανέττα, τέκνον μου, εἶπεν ἡ Σωσάννα ἀπληπισμένη, δὲν μὲ φθάνει ὅτι τρέμω διὰ τὴν τύχην τοῦ ἀνδρός μου, πρέπει νὰ τρέμω καὶ διὰ σέ; Ὅταν ἐπιστρέψῃς θὰ μ' εὔρης ἀποθαμένην.

— Παρακάλει τὸν Θεόν, μάνα μου, εἶπεν ἡ νέα παραφερομένη· ἡ προσευχὴ δίδει δύναμιν. Παρακάλεσε τὸν Θεόν καὶ διὰ τὸν πατέρα μου. καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὴν ταλαίπωρον ἐκείνην γυναῖκα τὴν ὁποῖαν φαίνεται ὅτι ὁ Θεὸς ἐγκάτελειψε.

Καὶ ἐπιθεῖσα φιλῆμα εἰς τὸ στόμα τῆς μητρὸς της ἐξῆλθε τρέχουσα.

Z. ΤΟ ΣΚΗΝΩΜΑ.

Ἄς παρακολουθήσωμεν τὴν Φανέτταν.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν ἔτρεχε μὲ μεγίστην ταχύτητα, φοβουμένη μὴ τρέξῃ κατόπιν αὐτῆς ἡ μήτηρ της διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ· δὲν ἐβράδυνεν ὅμως νὰ ἀναστείλῃ τὰ βήματά της· τὸ σκότος ἦτο ψηλαφητόν, ὁ ἀνεμὸς ἔπνεε λάβρος, καὶ ἡ βροχὴ ἐπιπτε σφοδροτάτη. Καὶ ὅμως ἡ ἀτρόμητος νέα ἠγωνίζετο νὰ ἀνευρῇ τὴν στενωπὸν τὴν ὁποῖαν εἶχε δεῖξει πρὸς αὐτὴν ὁ πατήρ της. Ἐπειδὴ αἱ ὁδοὶ τοῦ δάσους, ἦσαν ὅλαι κάθετοι ἢ παράλληλοι κατὰ τὴν συνήθειαν, ἠναγκάζετό τις νὰ τραπῇ πολλάκις διὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τῆς Μαυρωπῆς οἰκίας εἰς τὴν ἑπαυλιν· ἀλλ' ἡ στενωπὸς, διέσχίζε κατ' εὐθείαν γραμμὴν τὸ δάσος, διέκοπτε τὰς ὁδοὺς, καὶ ἐφθανε συντομώτερον εἰς τὸ σκῆνωμα.

Ὡς ἐξ ἀπλοῦ προαισθήματος ἡ νέα εὔρε τὴν στενωπὸν, μεταξύ θάμνων καὶ λεπτοκαρυῶν· συνέστειλε τὸν μανδύαν περὶ τὸ σῶμά της, καὶ

ἐπροχώρησε ταχέως. Συνεχῶς τὰ χαμηλὰ κλαδιά, καταβεβρεγμένα ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἐμάστιζον τὸ πρόσωπόν της· ἀλλ' ἐκείνη ἠδιαφόρει· οἱ ὀφθαλμοὶ της συνείθισαν ἀνεπαισθήτως τὸ σκότος, καὶ ἐξηκολούθει ἀδιστακτικῶς τὴν ἀράτον ὁδόν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ ἀσφαλής· ἐνθυμεῖτο ὅτι ἐνεδρά τις, παγίς τις ἄγνωστος παρεσκευάσθη ἐντὸς τοῦ δάσους κατὰ τοῦ πατρός της, καὶ ἐφοβεῖτο μὴ ἡ τύχη τὴν ρίψη εἰς αὐτήν. Πλὴν τούτου πιθανὸν ἦτο καὶ λαθροθήρας τις νὰ τὴν ἐκλάβῃ ἀντιδορκάδος καὶ νὰ πυροβολήσῃ κατ' αὐτῆς. Καὶ ὅμως ἡ κόρη τοῦ δασοφύλακος ἐφόβιζε μᾶλλον τοὺς κατοίκους τοῦ δάσους· διότι ποτὲ μὲν πτηνόν, ἐξυπνιζόμενον αἰφνης, ἐπέτατο, ποτὲ δὲ λαγωγὸς τρώγων ἔρπυλα καὶ ὀρίγανον ἔφευγε, καὶ ἄλλοτε μεγαλοπρεπῆς κάπρος, τραγαλιζῶν βαλάνους ὑπὸ νέας δρύς, κατελίμπανεν ἔντρομος τὴν τροφήν του.

Ἡ νέα, φθάσασα μετ' ὀλίγον εἰς μέρος ὅπου ἡ στενωπὸς διέβαινε διὰ τινος τῶν μεγάλων ὁδῶν τοῦ δάσους, ἐστάθη διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἦτο ἔρρημος ἡ ὁδὸς αὐτῆ. Παρατηρήσασα δὲ ὅτι δὲν ἦτο κανεὶς, ὥρμησε νὰ διαβῇ τὸ ἄδενδρον διάστημα· ἀλλ' ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν·

— Τίς εἶ;

Ἡ Φανέττα εὐρίσκετο τότε πλησίον τοῦ μέρους ἐκείνου ὅπου ὁ Βινὲ ἐμελλε νὰ ὑπάγῃ, καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἡ φωνὴ ἦτο ἡ τοῦ πατρός της.

— Πάπα, εἶπε μετὰ δειλίας, σὺ εἶσαι;

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἠκούσθη οὐδεμίαν ἀπόκρισιν· μετ' ὀλίγον ὅμως εἶπεν ἡ φωνὴ μεθυμόν·

— Εἰς τὸν διάβολον! Εἶναι πάλιν ἡ νέα τῆς Μαυρωποῦ οἰκίας.

Ἡ Φανέττα ἐγνώρισε τὸν κόμητα Γάγγην, ὅστις, ὡς εἶπομεν, εἶχεν ἀναχωρήσει δι' ἄλλης, διεξοδικωτέρας ὁδοῦ. Κατὰ τύχην δὲ συνηγήθησαν εἰς τὸ μέρος ὅπου διεσταυροῦντο αἱ δύο ὁδοί.

Ὁ κόμης, ὅστις δυσηρεστήθη, ὅσον καὶ ἡ νέα, διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην συνάντησιν, ἠθέλησε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ· ἀλλ' αὐτὴ ἔφυγεν ὀλισθήσασα ὡς ἔγχελος μετὰ τῶν δακτύλων της. Ἀπὸ τὴν βίαν της δὲ, ἐξετράπη τῆς στενωποῦ καὶ ἐπλανήθη ἐπὶ τινα ὥραν. Ὁ Κ. Γάγγης τὴν κατεδίωκε βλασφημῶν ὡς ἦττον ὁμως ἑλαφρὸς καὶ ἦττον ἐπιτήδειος, προσέκοπτεν εἰς τὰ δένδρα, καὶ ἐμποδίζετο ἀπὸ τοὺς θάμνους. Ἐν τοσοῦτῳ ἐκείνη κατῴρθωσε νὰ ἐπανεύρῃ τὴν στενωπὸν, καὶ ἐπειδὴ, ὡς βαδίζουσα ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ χόρτου, δὲν ἤκούετο πλέον, ὁ καταδίωκων αὐτὴν ἠπόρει ποῦ νὰ τὴν ζητήσῃ· τὸν ἤκουε παλαιόντα πρὸς τὰ κλαδιά, καὶ μετ' ὀλί-

γον νέα τις φωνὴ ἀνemieχθη μετὰ τὴν τοῦ κόμητος. Αἱ δύο φωναὶ ἤριζον πρὸς ἀλλήλας. Τίς ἄρα ἦτο ὁ δεύτερος αὗτος διαβάτης; ἦτο λαθροθήρας ἢ δασοφύλαξ; Τί ἐμελεν εἰς τὴν Φανέτταν; Ἄλλως τὸν νοῦν της ὅλον εἶχεν εἰς τὴν κυρίαν της.

Ἦπάρχει μετὰ τῶν γυναικῶν, ὁσάκις δὲν ἔχουσιν ἀφορμὰς μίσους πρὸς ἀλλήλας, εἰδὸς τι φυσικοῦ συνεταιρισμοῦ, ὅστις ὑποχρεοῖ αὐτὰς νὰ συμβοηθῶνται διὰ τοῦτο καὶ μόνον διότι εἶναι γυναῖκες. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον συγκροτοῦσι μετὰ τῶν συμμαχίαν ἀμυντικὴν κατὰ τοῦ ἄλλου φύλου. Τοιοῦτο εἶχεν αἰσθημα καὶ ἡ Φανέττα κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην. Αὐτὴ ἦτις ἦτο τόσῳ σώφρων καὶ τόσῳ ἀθῶος ὥστε μόλις ἐνόει τὴν παρεκτροπὴν τῆς κομῆσεως, ἠσθάνετο διὰ τὴν ἐνοχὸν σύζυγον μέγαν οἶκτον. Ναὶ μὲν ἡ Κ. Γάγγου ἦτο προστάτις τῆς οἰκογενείας καὶ φίλη τοῦ πατρός της· ἀλλ' ἡ νέα ἐπεθύμει νὰ συνδράμῃ αὐτὴν διότι ἦτο γυνὴ καὶ ἐπασχεν. Ἡ Φανέττα ἐληθμόνει καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ κόμητος, καὶ τὴν ἐπικίνδυνον θέσιν τοῦ πατρός της· μίαν μόνην ιδέαν εἶχε· πῶς νὰ φθάσῃ ταχέως εἰς τὸ σκηνώμα, καὶ νὰ προφυλάξῃ τὴν ταλαίπωρον κυρίαν της ἀπὸ τὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦ συζύγου της.

Τρέχουσα ἀδιακόπως ἐξῆλθεν ἐπὶ τέλους τοῦ δάσους. Ἐκ δεξιῶν, τὸ ἔδαφος ἦτο χαμηλὸν καὶ θαμνωδές, εἰς ὃ ἐσύχναζον οἱ λαθροθήραι· ἐκείθεν, πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, διπλῆ σειρά πτελαιῶν ἐσχημάτιζε μεγάλην ὁδόν· ἀπέναντι ἔκειτο τὸ χωρίον Σαινλεζέ, ὅπου πάντα ἐφαίνοντο καθεύδοντα· ὀλίγον δὲ παρεκεί ἡ οἰκία αὐτῆς τῆς κομῆσεως ἀνυψοῦτο ὡς ὄγκος μέγας μετὰ νεφελώδους οὐρανοῦ. Οὐδὲ ἐν φῶς δὲν ἐφεγγεν· ἐφαίνετο ἀκατόικητος. Διεκρίνετο μόνον ἡ λευκότης τῶν τοίχων τοῦ κήπου, ὑπὲρ τοὺς ὁποίους ἀνυψοῦντο ὠραῖα δένδρα. Πρὸς τὴν γωνίαν τῶν τοίχων τούτων ἔκειτο σκηνώμα μεμονωμένον, ἐφ' οὗ ἦτο ἡλιακὸς κομψότατος, ὅθεν ἐφαίνετο, ὡς κἀνίστρον χλοερὸν, τὸ ἀπέραντον δάσος τοῦ Σαινλεζέ.

Ἡ Φανέττα διευθύνθη πρὸς τὸ σκηνώμα τοῦτο, εἰς ὃ, κατὰ τὴν μετὰ τῆς κομῆσεως καὶ τοῦ Βαρνεβίλ συμφωνίαν, θὰ εὐρίσκοντο ἀμφοτέρω τῶν ὥραν ἐκείνην. Ὅτε ὅμως ἐπλησίασεν ὑπέθεσεν ὅτι ἠπατήθη· διότι τὰ παράθυρα ἦσαν κατάκλειστα, καὶ ἐφαίνετο ὅτι πρὸ πολλοῦ δὲν ἠνοιχθη ἡ οἰκία. Πλὴν τούτου δὲν εὐρίσκεν οὐδεμίαν θύραν.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ κράξῃ διὰ νὰ δώσῃ εἰδῆσιν· ὕστερον ὅμως ἐνθυμήθη ὅτι θὰ τὴν ἤκουεν ὁ Κ. Γάγγης. Τί λοιπὸν

νά πράξη; Καί τό λεπτόν τῆς ὥρας ἦτο πολυτιμον τέλος πάντων, περιερχομένη περὶ τὸν τοῖχον, ἀνεκάλυψε παραπυλίδα χαμηλὴν κρυπτομένην σχεδὸν ἀπὸ χόρτον ὑψηλόν· τὴν ὤθησε μὲ βίαν, νομίζουσα ὅτι ἦτο κλειστή, ἀλλ' αὐτὴ ἠνοίχθη ἀμέσως, καί ἡ θυγάτηρ τοῦ δασοφύλακος εὐρέθη ἐνώπιον κλίμακος λιθίνης φερύσης ἄνωθεν τοῦ κήπου.

Ὅλη περιχαρὴς ἀνέβη ὡς ἀστραπὴ, καί ἔφθασεν εἰς λιθόστρωτον ὠραιότατον πλήρες ἀνθῶν· εἰς τὴν ἄκραν δὲ αὐτοῦ ἦτο ἡ εἴσοδος τοῦ σκηνώματος. Ἐδραμε λοιπὸν ἐκεῖ, ἔδραξε τὰ κλειθρα καὶ ὤθησε τὴν θύραν, ἔχουσα τὴν σταθερότητα τὴν ὁποίαν ἡ ἀνάγκη ἐμπνέει καὶ εἰς τὰς δειλοτέρας ψυχάς.

Ἐν μόνον κηρίον ἐφώτιζε θάλαμόν τινα μεγαλοπρεπέστατα δισκευασμένον, εἰς δὴ ἦσαν ἡ κόμησσα καὶ ὁ Κ. Βαρνεβίλ. Καί ἡ μὲν Λεοκαδία, σχεδὸν ὑπτιος ἐπὶ θρανίου, ἔκλαιε τὸ πρόσωπόν της ἔχουσα κεκαλυμμένον μὲ τὸ μανδύλιόν της, ὁ δὲ νέος φίλος τις, καθήμενος παρὰ τοὺς πόδας της, ἐκράτει τὴν χεῖρά της τὴν ὁποίαν κατεφίλει, καὶ ἔβρεχε μὲ τὰ δάκρυά του. Ἡ βαθεῖα σιωπῆ, ὁ ἄνεμος γογγύζων περὶ τὸ σκηνώμα, τὸ ἀσθενὲς καὶ ἀνεπαρκὲς φῶς, τὸ μυστήριον, ἡ θλίψις, ὅλα ταῦτα συνεκρότουσαν εἰκόνα δυσάρεστον καὶ εἰς γυναῖκα ἦττον ἀθῶαν τῆς Φανέττας Βινέ.

Ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις της κατετάραξε τὴν τε Κ. Γάγγου καὶ τὸν νέον σύντροφόν της. Ὅθεν ἀνεσηκώθησαν ἐν ἀκαρεῖ, χωρὶς ὅμως νὰ προσφέρωσι λέξιν· καὶ ὁ μὲν Βαρνεβίλ ἔφερε τὴν δεξιὰν εἰς τὸ θυλάκιόν του ὡς διὰ νὰ ζητήσῃ ὄπλον, καὶ τὸ θηλυπρεπὲς πρόσωπόν του ἔλαβεν ἦθος ἀπειλητικόν, ἡ δὲ κόμησσα ἔγεινε κάτωχρος· ἀμφοτέροι δὲ ἠτένισαν τὴν νέαν τῆς ὁποίας ἡ φυσιογνωμία ἦτο ἠλλοιωμένη· τὰ ἐνδύματά της ἦσαν καταβεβρεγμένα, ἡ ἀναπνοή της ταχεῖα, καὶ εἴτε ἐκ τοῦ κόπου εἴτε ἐκ τῆς παραχῆς, δὲν εἶδον νὰ ὀμιλήσῃ.

— ὦ! εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ κόμησσα καθυσχάσασα ὀπωσοῦν, ἀλλὰ μὲ μειδίαμα καταφρονήσεως, εἶναι ἡ μικρὰ Βινέ! . . . Ἀνόητη, τί θέλεις ἐδῶ; πῶς ἐμβῆκες; τί ζητεῖς;

— Θὰ ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν ξυλίνην θύραν, εἶπεν ὁ Βαρνεβίλ· πῶς δὲν τὴν ἶδεν ὁ Φραγκίσκος; μῆπως ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν θέσιν του;

Ἐπὶ τέλους ἡ ταλαίπωρος Φανέττα ἀνέλαβε τὴν φωνὴν της.

— Δὲν ἶδα, εἶπε, κανένα εἰς τὴν θύραν. Ὁ Φραγκίσκος σὰς προδίδει . . . Ὁ κόμης τὰ ἡξεύρει ὅλα, εἶναι ἐδῶ, ἔρχεται . . . σωθῆτε!

Ἡ Κ. Γάγγου ἐμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος.

— Τί λέγεις; ἐπιθύρυσεν ὁ σύζυγός μου;

— Ναί, κυρία, τὸν ἶδα πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν οἰκίαν μας· φορεῖ ἄλλα φορέματα, καὶ κρατεῖ ὄπλα . . . Φύγετε γρήγορα· ἔρχεται κατόπιν μου· καὶ φθάνει.

— Ἀκούεις, Ἐδουάρδε; εἶπεν ἡ Λεοκαδία ἔξω φρενῶν· ὁ ἐλεεινὸς ἐκεῖνος μάς ἐπρόδωκεν.

. . . ὦ! ἐπικατάρατος ἡ συγκατάβασίς μου! . . . Φύγε, Ἐδουάρδε, φύγε· δὲν ἀκούεις ὅτι ἔρχεται;

— Ἄς ἔλθῃ! ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν βραγχῶδη ὁ Βαρνεβίλ· ἄς μὲ φονεύσῃ, ἂν θέλῃ τὸσῶ καλῆτερα.

— Κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ, Ἐδουάρδε; ἐπανέλαβεν ἡ Κ. Γάγγου ὅλη τρέμουσα, τίς θὰ μὲ προστατεύσῃ ἐναντίον τῆς ὀργῆς του ἐὰν σ' εὔρῃ ἐδῶ; Καὶ ἂν συμβῆ τι ἀπευκταῖον, δὲν θὰ μείνω διὰ παντός ἄτιμος; Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Ἐδουάρδε, μὴν ἦσαι ἐγωῖστῆς καὶ σκληρός . . . φύγε ἀμέσως, καί, εἰ δυνατὸν, ἀναχώρησε τὸ πρωί, ἡ καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον. Ἐδουάρδε, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσω τὴν ὑποταγὴν σου;

Ὁ νέος Βαρνεβίλ ἔταλαντεύετο.

— Δὲν φοβεῖσθε δι' ἐμὲ, βλέπω, κυρία, εἶπε γελᾶσας γέλωτα σαρδόνιον· ἀλλὰ δι' ἐκεῖνον. . . Ἐστῶ, ὑπακούω καὶ φεύγω . . . Δὲν θὰ μὲ ἴδῃτε πλέον· ὑποτάσσομαι εἰς τὴν ἀπόφασίν σας. Ὑγιαίνειτε, κυρία.

Καὶ χαιρετίσας ἀνεχώρησεν ἄνευ σπουδῆς. Αἱ δύο γυναῖκες τὸν ἤκουσαν καταβαίνοντα, ἤκουσαν δὲ καὶ τὴν θύραν κλεισθεῖσαν. Ὅτε δὲ ἐξῆλθεν ὁ Βαρνεβίλ ἠκροάσθησαν μετὰ προσοχῆς, φοβούμεναι μὴ ἠχῆσωσιν εἰς τὸ δάσος πυρσοκροτήσεις καὶ φωναί . . . ἀλλ' ἡ σιωπῆ ἦτο ἀδιάκοπος· ὁ Ἐδουάρδος ἔφθασεν εἰς τὸ δάσος χωρὶς νὰ τὸν παρατηρήσῃ κανεὶς.

— Τώρα, κυρία, ἦλθεν ἡ ἀράδα σας, εἶπεν ἡ Φανέττα μὲ ζωηρότητα· ἐπιστρέψατε εἰς τὴν οἰκίαν σας· καὶ κανεὶς δὲν θὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ἐκβῆκατε ἀπόψε ἀπὸ τὸν κοιτῶνά σας.

— Καὶ σὺ, κόρη μου; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα ἡ ὁποία μόλις ἐνόει τί ἐπραττεν.

— Ἐγὼ θὰ ἐπιστρέψω ἐκεῖ ὅθεν ἦλθον· ἀλλὰ, κυρία, σπεύσατε.

Εἶπε καὶ σβέσασα τὸ φῶς ἔσυρε τὴν Κ. Γάγγου ἐκτὸς τοῦ σκηνώματος· αὐτὴ δὲ ἠκολούθει ὡς παιδίον. Εἰσελθοῦσαι εἰς τὸν κήπον, ἡ Φανέττα ἐστάθη καὶ ἔδειξε σιωπηλῶς τὸν μαῦρον ὄγκον τῶν οἰκοδομῶν· ἔπειτα δὲ κύψασα ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν κλίμακα τοῦ κήπου. Τότε μόνον ἡ Κ. Γάγγου ἐφάνη ἐνοήσασα τὰ γινόμενα.

— Κόρη μου, εἶπε μὲ φωνὴν γλυκεῖαν καὶ μη-

τρικτήν, δὲν ἔννοῶ πῶς ἦλθες ἐδῶ, εἰς τὴν φρικτὴν αὐτὴν ὥραν· ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι με εὐεργέτησες. Σ' εὐχαριστῶ λοιπὸν, καὶ ἄλλοτε με λέγεις . . .

— Κυρία, εἶπεν ἡ νέα διακόφασα τὸν λόγον αὐτῆς, ἄς λησμονήσωμεν καὶ αἱ δύο τὰ συμβάντα τῆς νυκτὸς ταύτης· ἡ ἐνθύμησις των θὰ εἶναι πολὺ λυπηρὰ καὶ διὰ τὰς δύο μας· φθάνει νὰ μὴ λησμονήσετε ὅτι ἡ θεία πρόνοια εὐδόκησε· νὰ σὰς δώσῃ τὸν καιρὸν νὰ διορθώσετε τὸ σφάλμα σας, καὶ ὅτι κατεδέχθη νὰ μεταχειρισθῇ ἐμὲ τὴν ταπεινὴν. Εὐχαριστήσατε τὸν Θεόν, κυρία· ἡ εὐσπλαγχνία του σὰς ἔσωσεν.

Ἡ Λεοκαδία ἠθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁμιλίαν· ἀλλὰ σφοδρὸς κρότος τοῦ κώδωνος τῆς οἰκίας τῆς, καὶ κροταλισμοὶ ἐπανειλημμένοι εἰς τὴν πύλην ἀντήχησαν αἴφνης. Καὶ εὐθὺς ἡ κόμησσα, καταβληθεῖσα ἀπὸ φόβον πανικόν, ὤρμησε πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς, ἐνῶ ἡ Φανέττα κατέβη τὴν κλίμακα, ἔκλεισε με ἐπιμέλειαν τὴν θύραν, καὶ ἐστάθη ὀλίγον διὰ νὰ ἀναπαυθῇ. Ἴδε σκιάς κινουμένας ἐντὸς τῆς οἰκίας τῆς κόμησσης· ἤχοι φωνῶν ἔφθανον ἀσθενεῖς μέχρι αὐτῆς, καὶ φῶτα πολλὰ ἔλαμπον· τί ἄρα συνέβαινεν; Ἡ Φανέττα δὲν τὸ ἐμάντευεν· ἀλλ' ἔχουσα πεπειθῆσιν ὅτι ἐσώθη ἡ προστάτις τῆς οἰκογενείας τῆς, ἔστρεψε τὸν νοῦν πρὸς τὴν μητέρα τῆς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφήσει τοσοῦτον ἀνήσυχον.

Μετ' ὀλίγον εὐρέθη ἐντὸς τοῦ δάσους· ἐπειδὴ δὲ ἡ θέρμη τῆς ἀνυπομονησίας ἦτις κατέφλεγεν αὐτὴν ὅτε μετέβαινεν εἰς τὸ σκῆνωμα δὲν ὑπῆρχε πλέον, ἠσθάνετο τὴν ἀπομόνωσίν τῆς ἐν μέσῳ τοῦ σκότους καὶ τῆς σιωπῆς, καὶ ἐφοβεῖτο· τὸ κελάρυσμα τῶν φύλλων, εἰς σταλαγμὸς βροχῆς πίπτων ἐπ' αὐτῶν τὴν κατετρόμαζε· παντοῦ ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε σκιάς ἀνθρώπων φοβεράς. Αὐτὴ ἡ τόσον γενναία πρὸ μικροῦ, ἐφοβεῖτο, ἀλλ' ἐφοβεῖτο φόβον ἀόριστον καὶ ἄλογον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐδύνατο νὰ καταστείλῃ.

Αἴφνης ὁ ἀόριστος οὗτος φόβος ἔλαβε θετικότητα· ἠσθάνθη τινὰ βαδίζοντα πλησίον τῆς, καὶ βήματα στερεὰ καταπατοῦντα τὰ φύλλα. Ἐστάθη λοιπὸν ἔντρομος, καὶ εὐθὺς ἐστάθη καὶ ὁ βαδίζων παρ' αὐτὴν· στραφεῖσα δὲ ἶδε μόλις μετὰ ξὺ τοῦ σκότους ἄνθρωπον ὑψηλόν· μὴ ἦτο ὁ Φραγκίτικος ἢ ὁ κόμης; Ἐὰν τὴν ἠρώτουν τί ἐζήτηε τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ δάσος, εἶχεν ἐτοιμὴν τὴν ἀπάντησιν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἄγνωστος σύντροφός τῆς ἐφαίνετο ἀνήσυχος. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀχρηστοὶ, ἠρώτησε με φωνὴν πλαστὴν, εἰσαγαγῶν ἐπὶ τούτῳ κάτιτι εἰς τὸ στόμα·

— Ἐὶ Μαίμου, σὺ εἶσαι;

Τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο ὄνομα ἐξύπνισεν, οὕτως εἶπεῖν, τὴν Φανέτταν· ἐνόμισεν ὅτι γείτονα εἶχει λαθροθήραν.

Ἐὰν τὴν ἐγνώριζε, θὰ τὴν ἐκακοποιεῖ· ἀλλ' ἡ ἀγχινοιά τῆς τὴν ὠφέλησε.

— Ναι, ἀπεκρίθη ἀλλοιώσασα καὶ αὐτὴ τὴν φωνὴν τῆς, ἐγὼ εἶμαι. Καὶ τὸ μὲν τέχνασμα ἦτο ἀνεπιτήδειον· ἀλλὰ δι' ἕκτακτόν τινα περίστασιν ὁ λαθροθήρας δὲν εἶχε τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν συνήθη ὀξυδέρκειαν τοῦ ἐπαγγέλματός του.

— Λοιπὸν, φύγε ἀμέσως· δὲν πρέπει νὰ μείνης ἐδῶ· τὸ στρατήγημά μας ἐπέτυχε θαυμάσια. Ὁ Βινὲ ἠθέλησε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν γέφυραν, τὰ σανιδία ἐσυντρίφθησαν, καὶ ὁ κοιλαρὰς μας ἐπεσεν ἀπὸ ὕψος σαράντα ποδῶν. . . . Θὰ ἔμεινεν εἰς τὸν τόπον ἐπειδὴ δὲν σαλεύει. Φύγε λοιπὸν.

Παρ' ὀλίγον νὰ ἀφήσῃ μεγάλην φωνὴν ἡ Φανέττα, ὅτε ἤκουσε τὴν φρικτὴν αὐτὴν εἶδησιν· ἀλλ' εὐτυχῶς ἐκλονήθησαν τὰ γόνατά τῆς, καὶ ἐπεσεν ἀναίσθητος κατὰ γῆς. Ὁ συνοδοιπὸρος τῆς ὁμως, προσέχων πῶς νὰ σωθῇ, δὲν παρήτηρε τὰ γενόμενα· ἦτο ἤδη μακρὰν τῆς νέας.

Ἡ Φανέττα δὲν ἠργοπόρησε νὰ ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις τῆς.

— Πάτερ μου, ἐψιθύρισε, πάτερ μου!

Καὶ ἐγερθεῖσα μετὰ μεγίστης ἐνεργείας,

— Πιθανόν, εἶπε, νὰ ἠπατάτο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος. Ἴσως θὰ ἐπληγῶθῃ μόνον ὁ πατήρ μου· ἄς τὸν ζητήσω διὰ νὰ τὸν βοηθήσω. Θεέ μου! λυπήτου με.

Καὶ ἐπανακάμφασα διευθύνθη μετὰ μεγίστης ταχύτητος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Γάγγου διὰ νὰ ζητήσῃ συνδρομήν.

Η'. Η ΝΥΞ ΕΙΣ ΤΟ ΔΑΣΟΣ.

Ἄς ἐρευνήσωμεν τί ἐγένετο ὁ Βινὲ, διὰ τὸν ὁποῖον ἔτρεχε περίφοβος ἡ ταλαίπωρος Φανέττα.

Ὡς ἐνθυμούμεθα, ὅτε ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν, ἦτο εὐθυμότατος. Δειπνήσας καλῶς, καὶ θερμὰς καλῆτερον τὸν στόμαχόν του διὰ τριπλοῦ ρακοβολίου, οὔτε κἀν ἠσθάνετο τὴν βροχὴν· ἐπροχώρει συρίζων. Ὁ δὲ Πιστός, συμμεριζόμενος τὴν εὐθυμίαν τοῦ κυρίου του, ἐπήδα σιωπηλῶς παρ' αὐτόν.

Μετ' ὀλίγον ὁμως ὁ δασοφύλαξ ἔπαυσε τοῦ νὰ συρίζῃ, καὶ δι' ἐλαφροῦ κτυπήματος εἰδοποίησε τὸν σκύλον ὅτι παρήλθεν ἡ ὥρα τῆς φαιδρότητος.

Ἐπλησίαζεν εἰς τὰ παλαιὰ λατομεῖα ὅπου οἱ λαθροθήραι ἔκρυπτον τὰ πλοπμαῖα ἐωσῶ

φανή ἢ ἄμαξα. Τὸ ἔδαφος πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἀνώμαλον, ἔχον ἀπείρους ὀπὰς βαθυτάτας καὶ πλατείας σχισμάς, καὶ πλήρες θάμνων ἀκανθωδῶν. Ἐπρεπε τῶντι νὰ ἔχη τις ἀληθῆ γενναιότητα καὶ μεγίστην ἔξιν διὰ νὰ τολμήσῃ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην θέσιν, ἐν καιρῷ μαλιστα τοιαύτης νυκτός. Ἀλλ' ὁ Βινὲ ἦτο ἀφοβός. Καὶ ὁμως ἐνθυμήθη, ὅτι ἀφοῦ ἄπαξ εἰσεχώρει εἰς τὰς χαράδρας καὶ τὰ χάσματα ἐκεῖνα, θὰ ἔμενε πάντῃ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν βροχὴν, ἐνῶ πολλαὶ ὥραι θὰ παρήρχοντο εἰσέτι μέχρι τῆς νυκτερινῆς ἐκστρατείας τῶν λαθροθηρῶν. Ἀλλως, ἂς τ' ὁμολογήσωμεν, ὁ ἀγαθὸς δασοφύλαξ ἦτο ὀλίγον βεβαρημένος ἀπὸ τὸν ἀφθονον δεῖπνον καὶ τὰς σπονδάς τῆς ἐσπέρας ἐκείνης.

— Ἐ! διάβολε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, διὰ τί νὰ μὴ ἀναπαυθῶ ὀλίγον εἰς τὸ δωμάτιόν μου; Ἐχω ἀκόμη δύο ὥρας... Τί διάβολο! δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ καθήμαι νὰ περιμένω τόσῃν ὤραν προτῆτερα.

Καὶ διὰ μικροῦ συριγμοῦ εἰδοποίησε τὸν Πιστόν διὰ τὴν νέαν διεύθυνσιν αὐτὸς δὲ ὑπῆγεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ δωματίου. Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦτο ὀπῆ μακρὰ, κειμένη πλησίον τῆς ὁδοῦ, ὀπισθεν πυκνοῦ σωροῦ σπάρτων. Ἦτο ἀδύνατον νὰ καθῆσθαι εἰς αὐτὴν ἐξηπλωμένος ὁμως, ἐδύνατο νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἂν ὄχι καὶ ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν. Εἰτῆλθε λοιπὸν εἰς αὐτὴν, ἔχων πλησίον του μὲν τὸ πυροβόλον του εἰς δὲ τοὺς πόδας του τὸν Πιστόν.

— Τώρα εἶναι καλὰ, εἶπε μὲ ἤθος μάκαρος διάβολε! διὰ τί νὰ μὴν ἀναπαυθῆ κανεὶς, ὅταν ἔχη καιρόν;

Καὶ ἀνεπαύθη τόσον καλὰ ὥστε ἀπεκοιμήθη. Ἐχοιμάτο δὲ πρὸ πολλοῦ ὅτε ὁ Πιστὸς ἀφῆκε μικρὰν καὶ χαμηλὴν ὑλακίην. Αὕτη δὲ ἤραξε διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν δασοφύλακα οὗτινος ὁ ὕπνος ἦτο ὡς λαγωῦ. Ἀνασηκωθείς λοιπὸν ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός του καὶ ἐψιθύρισεν.

— Ἄ! μ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος... Τί ἐντροπή! Λοιπὸν, κύρ Πιστέ, περὶ τίνας πρόκειται; τί ἀκούεις, καλέ μου σκύλε, κανένα λαθροθηρῶν; ἔ;

Ὁ Πιστὸς ἔσεισε τὴν οὐρὰν του, καὶ ἐφάνη βλέπων εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ βαθεῖαν ὁδόν. Ὁ Βινὲ τὸν ἤγγισε διὰ τῆς χειρὸς, προσκαλέσας αὐτόν νὰ μὴ σαλεύσῃ, καὶ ἤχροάσθη.

Ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἔμεινεν ἀκίνητος δὲν ἀνέπνεε σχεδόν, καὶ ὁ σκύλος αὐτὸς ἐφαίνετο ἀπολιθωθείς. Μετὰ μακρὰν προσδοκίαν, ὁ δασοφύλαξ ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως.

— Θὰ ἀπατήθῃς, φίλε μου, εἶπε πρὸς τὸν

σκύλον, ἢ θὰ ἐμυρίσθῃς ἀπὸ πολλὰ μακρὰν τὸν κλέπτην. Πλὴν εἶναι καιρὸς νὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ κάτω, πλησίον εἰς τὴν ἀποθήκην τῶν φίλων μας· δὲν θ' ἀργήσουν.

Καὶ μὲ ἀπείρους προφυλάξεις ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς κλιτύος. Ἐπειτα δὲ σηκωθείς ἤκουσεν ἐκ νέου, ἀλλ' ἐπεκράτει πάντοτε ἡ αὐτὴ σιωπὴ καὶ ἡ αὐτὴ ἡσυχία. Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Πιστὸς ἐκινεῖτο καὶ ἐμύχιζεν· ἀλλ' ὁ δασοφύλαξ, πεπεισμένος ὅτι ὁ σκύλος ἐλανθάνετο, τὸν ἐτιμώρησε μὲ μικρὸν λάκτισμα, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὰ λατομεῖα.

Μετ' ὀλίγον, ἐδιπλασίασε τὰς προφυλάξεις του, καὶ ἐφάνη μετρῶν, οὕτως εἶπεῖν, τὰ βήματα του. Δὲν ἐδύνατο μὲν νὰ διακρίνῃ τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα, ἀλλ' ἐγνώριζεν ὅτι τόπος τις εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος εὐρίσκετο ἐκεῖ πλησίον. Ἦτο δὲ εἶδος φρέατος βαθυτάτου, ἐφ' οὗ εἶχον βάλλει, ἐν εἴδει γεφύρας, σανίδας τινὰς ὄχι πολλὰ στερεὰς· ἡ στενοτάτη ἐκείνη δίοδος, φραγμὸν εἶχε μακρὸν κλάδον δεδεμένον εἰς δύο πασσάλους. Διὰ νὰ φθάσῃ δὲ τις εἰς τὰ λατομεῖα ἔπρεπεν ἀφεύκτως νὰ διαβῆ ἐκεῖθεν, ἐκτὸς μόνον ἂν ἤθελε νὰ ἀνλάβῃ μακρὸν γύρον. Ἐντεῦθεν γίνεται δῆλον ὅτι διὰ τὸ δύσβατον κυρίως τοῦ μέρους τοῦτου οἱ λαθροθηρῶν κατέστησαν ἐκεῖ τὴν ἀποθήκην των.

Ὁ Βινὲ, οὗ τινος ἡ φρόνησις ἦτο ὄσω καὶ ἡ γενναιότης μεγίστη, ἐπλησίαζε μὲ πολλὴν προσοχὴν εἰς τὴν φοβεράν ἐκείνην γεφυραν· ὅτε δὲ ἐφθασεν εἰς αὐτὴν, ἐστάθη καὶ ἤρχισε νὰ τὴν παρατηρῇ. Ὅλα ἐφάνησαν πρὸς αὐτόν ἐν τάξει ὅπως καὶ ἄλλοτε. Καὶ μὴ ἀμφιβαλλων πλέον περὶ τοῦτου, ἐπρότεινε τὸν πόδα πρὸς τὰς σανίδας, ὅτε τις ὀρμήσας πρὸς αὐτόν τὸν ἔσυρεν ὀπίσω καὶ ἀνέκραξεν.

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Κύρ Βινὲ, μὴ προχωρῆς.

Ὁ δασοφύλαξ, καταληφθεὶς αἰφνης, δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀντισταθῇ· ἀλλὰ διαφυγὼν μετ' ὀλίγον τὰς χεῖρας τοῦ ἀγνώστου ἠτοίμασε τὸ πυροβόλον του.

— Ποῖος εἶσαι; τί θέλεις; ἠρώτησε.

— Σὲ ἀποκρίνομαι εὐθύς, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, σῶσέ με ἀπὸ τὸν σκύλον σου ὁ ὁποῖός με κατέφαγε.

Καὶ τῶντι ὁ Πιστὸς, χωρὶς νὰ ὑλακῆσῃ, ἐβύθισε τοὺς ὀδόντας του εἰς τὴν κνήμην τοῦ ἀγνώστου.

— Ἐδῶ, Πιστέ, εἶπεν ὁ δασοφύλαξ· εἶμαι ἄρκετός μόνος μου.

Ὁ σκύλος ἀφῆκε μὲν τὴν λείαν του, δὲν ἔπαυσεν ὁμως παρατηρῶν τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ του.

Ὅλα δὲ ταῦτα ἐγένοντο μετὰ τῶσαύτης ἡσυχίας, ὥστε δὲν ἠκούσθη θόρυβος οὔτε δέκα βήματα μακράν.

— Λέγε λοιπόν! εἶπεν ὁ Βινέ.

Ὁ δὲ Λουδοβίκος Ὑβέρτος, ἐπειδὴ ἦτο ἐκεῖνος, τριῶν τὴν κνήμην του, διηγήθη ὅτι ἐγνώριζε περὶ τῶν σκοπῶν τῶν λαθροθηρῶν, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπρόσθεσεν·

— Ἐρχόμενος ἐδῶ, ἐσυλλογίσθη ὅτι εἰς τοῦτο τὸ μέρος θὰ ἔστησαν τὴν παγίδα των· εἰναίπιθανώτατον νὰ ἐπριόνισαν ὑποκάτω τὰς στανίδας... καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν σὲ ἄφιναν νὰ πατήσης θὰ ἐπιπτες εἰς τὸν κρημνόν.

Ὁ Βινέ ἤκουε διστάζων.

— Πιθανὸν ἢ ἱστορία σου νὰ εἶναι ἀληθινή, παλληκάρι μου· ἀλλ' ὁμολόγησε ὅτι τὸ ὄνομα καὶ αἱ γνωσταὶ σχέσεις σου μετὰ τοὺς λαθροθηρὰς, δὲν σὲ πολυσυστένου. Διάβολε! τίς μ' ἐγυῖται ὅτι δὲν σ' ἔστειλαν αὐτοὶ διὰ νὰ μ' ἐμποδίσης νὰ μὴν ὑπάγω εἰς τὰ χρέη μου; εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ γέφυρα εἶναι πριονισμένη;

— Δὲν τὸ βεβλιόνω, Κ. Βινέ· ἀλλ' ἤξεύρω ὅτι σ' ἔχουν στημένην παγίδα, καὶ σὲ παρακαλῶ θερμῶς νὰ μὴ κινδυνεύσης.

— Μὴ φοβῆσαι· αὐτὸ εἶναι τὸ συμφέρον μου· διάβολε! Πλὴν εἶπέ με, πόθεν κινούμενος με ἔκαμες τὴν εἰδοποίησιν αὐτὴν, καὶ διαποῖον λόγον λυπεῖσαι τόσον πολὺ; Μήπως σὲ ἀδίκησαν οἱ ἄνθρωποι, ἐνῶ εἶσαι τίμιος νέος;

— Με ἀδίκησαν, Κ. Βινέ, με ἀδίκησαν, σὲ ὀρκίζομαι· ὁ μόνος σκοπός μου εἶναι νὰ σώσω ἓνα τίμιον ἄνθρωπον, πατέρα τόσον ὠραίας κόρης, τοιοῦτου ἀγγέλου...

— Ἄ! διάβολε! τώρα ἐννοῶ. Σὲ πιστεύω παλληκάρι μου. Δὲν θὰ περάσω ἀπὸ τὴν γέφυραν, ἀλλὰ σὺ, τί θὰ κάμης;

Ὁ δασοφύλαξ, εἰ καὶ δειξὰς ἐμπιστοσύνην, ἔσωζεν ὅμως ὑποψίας.

— Καὶ σὺ, Κ. Βινέ, δὲν θὰ ἐπιστρέψης εἰς τὴν οἰκίαν σου διὰ νὰ καθησυχάσης τὴν οἰκογένειάν σου; Οἱ λαθροθηρὰι γνωρίζουν τοὺς σκοπούς σου, καὶ εἶναι πιθανόν νὰ μὴ σὲ δώσουν ἀπόψε ἀφορμὴν· τὸ κατ' ἐμὲ, ἐξηκολούθησε στενάξας, αἰσθάνομαι πολὺν πόνον εἰς τὸν πόδα μου, καὶ θὰ προσπαθῆσω νὰ συρθῶ ἕως εἰς τὸ χωρίον.

Καὶ ἐνῶ ὠμίλει, ἐστηρίχθη ἐπὶ δένδρου, διότι ἀπὸ τὴν κνήμην του ἔρρεεν ἱκανὸν αἷμα.

— Τρώντι πονεῖς πολὺ; ἠρώτησεν ὁ δασοφύλαξ με ἀληθῆ συμπάθειαν· καὶ ὅμως δὲν ἔχει κακὰ ὀδόντια ὁ Πιστός, ἀλλὰ δαγκάνει δυνατὰ... Δυστυχῶς δὲν βλέπομεν διὰ νὰ δέσω τὴν πληγὴν! ἀλλ' εἶναι καλῆτρων, ὅπως εἶπες, νὰ ὑπά-

γῆς εἰς τὴν οἰκίαν σου· καὶ ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ διευθύνομαι πρὸς τὸ χωρίον σὲ βοηθῶ ἕως ἐκεῖ.

Ὁ Λουδοβίκος Ὑβέρτος ἐδέχθη τὴν προσφορὰν τοῦ δασοφύλακος, καὶ διευθύνθησαν ἀμφοτέρω εἰς Σαινλεζέ! Ὁ νέος δὲν εἶχεν νὰ κρύψῃ τοὺς πόνους του· ἐν τοσοῦτῳ, εἰ καὶ χλωαίνων, εἶπε πρὸς τὸν ὀδηγόν του·

— Μετ' ὀλίγον θὰ γνωρίσης πόσον ἀναγκαία σὲ ἦτον ἡ εἰδοποίησίς μου. Σὲ παρακαλῶ μόνον νὰ μὴ ἀναφέρῃς τὸ ὄνομά μου, καὶ νὰ παραγγείλῃς καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν κόρην σου νὰ μὴν εἰποῦν τὸ παραμικρόν. Μὲ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Διάβολε! εἶσαι λοιπόν, παλληκάρι μου, ἀπ' ἐκεῖνους οἱ ὅποιοι θέλουν σωστὰ καὶ τὴν γῆδαν καὶ τὸ λάχανον, καὶ τοὺς δασοφύλακας καὶ τοὺς λαθροθηρὰς, καὶ τὸν θεὸν καὶ τὸν διάβολον;

— Ὅχι, κύρ Βινέ, δὲν ἔχω πλέον νὰ κόμω τίποτε με αὐτοὺς τοὺς κλέπτας, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι τινὲς εἰς ἄκρον κακοί. Δὲν ἐζήτησα τὴν χάριν αὐτὴν· διότι μία πιστολιὰ θὰ εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας σ' ἔδωκα· τί με μέλει διὰ τὴν ἀθλίαν ζωὴν μου; ἀλλ' ἔκαμα ὄρκον, καὶ ἂν ἠθέλησα νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ἀπαιτῶ νὰ μὴ βλάψω κανένα. Αὐτὸς ὁ ὄρκος μ' ἐμπόδισε νὰ ἀνακαλύψω τοὺς ἐνόχους, ὅταν καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ ζωὴ μου ἐκινδύνευαν· δὲν θὰ τὸν παραβῶ ποτέ, ἐκτὸς μόνον ἂνπραχθῆ νέον ἐγκλήμα.

— Καὶ τρώντι, παλληκάρι μου, οἱ ὄρκοι εἶναι ἱεροί· καὶ ὅμως... στοιχηματίζω ὅτι γνωρίζεις τὸν ἀρχηγόν τῆς συμμορίας, τὸν κακοῦργον ἔκτεινον ὁ ὅποιος ὀδηγῆ ὄλους τοὺς ἄλλους.

— Ἴσως, Κ. Βινέ, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ εἰπῶ ἀκόμη τὸ ὄνομά του.

Ὁ δασοφύλαξ δὲν ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐπιμείνῃ ἐνῶ δὲ συνδιελέγοντο ἔφθασαν εἰς τὸ χωρίον.

— Ὑγίαινε, Ὑβέρτε μου, εἶπεν ὁ δασοφύλαξ· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλοσύνην σου· ὅσα διὰ τὰς συστάσεις σου, δὲν θὰ τὰς λησμονήσω, καὶ δὲν θὰ εἶναι ἐδικόν μου τὸ σφάλμα ἂν τὰ περιστατικὰ τῆς νυκτὸς αὐτῆς σὲ προξενήσουν ἀνησυχίαν.

Ὁ Ὑβέρτος εἶπε ψιθυρίζων·

— Ἐὰν νομίζης Κ. Βινέ, ὅτι με χρεωστεῖς μικρὰν τινα εὐγνωμοσύνην, εἶπέ το εἰς τὴν γυναῖκά σου καὶ τὴν κόρην σου, ὥστε, ὅταν με ἴδου, νὰ μὴ τρομάζουν πλέον.

Καὶ ἀνεχώρησε χλωαίνων. Ὁ δὲ δασοφύλαξ σταθεῖς τὸν ἔβλεπε, φοβούμενος μὴ δὲν κατορθώσῃ νὰ προχωρήσῃ, ἴσως δὲ καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον.

— Παράδοξος νέος! εἶπε καθ' ἑαυτὸν· ἀλ-

λὰ πρέπει νὰ τὸν πιστεύσω; οἱ λαθροθῆραι ἔχουν τόσας πανουργίας! Διάβολε! δὲν πρέπει ὅμως νὰ ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ ὡς κηφὴν, χωρὶς νὰ ἠξεύρω τί γίνεται. Μὰ τὴν πίστιν μου θὰ ὑπάγω ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον· θὰ προσπαθῶ νὰ μὴν ἐκτεθῶ παραπολύ... καὶ πάλιν ἂν τὴν πάθω, κατευοδίον μου.

Μόλις ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἤκουσεν ἔμπροσθέν του κρότον βημάτων ταχέων. Ἐνῶ δὲ ἐπροσπάθει νὰ προφθάσῃ τὸν ἄγνωστον, προσέκρουσεν εἰς πέτραν καὶ ἔπεσεν. Ὁ Πιστὸς ὅστις παρηκολούθει αὐτὸν, ὑλάκτησεν. Ὁ Βινὲ ἐσηκώθη ἀμέσως· ἀλλ' ὁ κτύπος ἐφόβισε τὸν ἄγνωστον ὅστις ἐστάθη, ἐταλαντεύθη ἐπὶ μικρὸν, καὶ πάλιν ἀνέλαβε τὸν δρόμον του πρὸς τὰ λατομεῖα.

— Κάλλιστα! εἶπεν ὁ Βινὲ, πηγαίνει ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος... θὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς λαθροθῆρας μου... ἄς τὸν ἀκολουθήσωμεν.

Καὶ ἔτρεξε κατόπιν τοῦ φεύγοντος οὗ τινος ἤκουε τὰ βήματα· ἐκεῖνος δὲ, βλέπων ὅτι κατεδιώκετο, ἔτρεχεν ἔτι μᾶλλον, καὶ ἰσως ὑπέθετε διὰ τὸν Βινὲ, ὅτι ὁ Βινὲ ὑπέθετε δι' αὐτόν.

Εὐρίσκοντο τότε, μεταξύ χανδάκων καὶ σχισμῶν, μεταξύ ἀκανθῶν καὶ θάμνων, ὡς ἐν μέσῳ λαβυρίνθου ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον κατεδίωκεν ὁ δασοφύλαξ ἐφαίνετο ὅτι ἐγνώριζε κάλλιστα τὰ κατκόπια, καλῆτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ Βινὲ, ὅστις τὰ εἶχε σπουδάσει μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

— Θὰ ἔχῃ βεβαίως πολλὴν πείραν τῶν μερῶν αὐτῶν. ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βινὲ· ἔ! διάβολε! ἂν ἦτον ὁ ἀρχηγός!

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐξωγογήνησεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἐπιθυμίαν του τοῦ νὰ φθάσῃ τὸν ὑποπτον.

Ἡ πάλη αὐτὴ ἐμακρύνετο, καὶ ὁ Βινὲ, δὲν ἐγνώριζε σχεδὸν ποῦ εὐρίσκετο, ὅτε ἶδε τὸν φεύγοντα εἴκοσι βήματα μακρὰν αὐτοῦ, καὶ σκιὰν μαύρην κλονουμένην. Ἐνῶ δὲ ἠγωνίζετο νὰ διακρίνη ἐξ αὐτῆς τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ ἐνδυμα, ἤκουσε τρισμὸν φρικώδη· ὁ ἄγνωστος ἐγεινεν ἄφαντος, καὶ φωνὴ γοερά ἀντήχησε κατὰ τὸ δάσος. Καὶ συγχρόνως, πολλὰ σώματα βαρῆα κατέπεσαν μετὰ πατάγου εἰς τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου.

Ὁ φυγὰς θελήσας νὰ διαβῇ τὴν γέφυραν, κατεκρημνίσθη μετ' αὐτῆς.

— Εἰ καὶ γενναῖος ὁ Βινὲ, ἠσθάνθη ὅμως μεγίστην ταραχὴν· ἀλλ' ἀναλαβὼν ἀμέσως τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του, ἠναγκάσθη νὰ βοηθήσῃ τὸν πεσόντα· νέα τις δὲ περιστάσεις εἴκυσεν τὴν προσοχὴν του· τὴν ἐπελθοῦσαν βαθεῖαν σιωπὴν μετὰ τὴν πτώσιν τῆς γεφύρας, διατάραξαν καγχασμοὶ στρηγεῖς, γλευαστικοὶ, καταχθόνιοι, ἠχήσαντες εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ

βαραθροῦ. Ὁ Βινὲ, ἀκίνητος, ἔρριψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ ἶδεν ἄνθρωπον ὑψηλὸν, κύπτοντα ἐπὶ τῆς ἀβύσσου, καὶ ἀκροαζόμενον μετ' ἠδονῆς τοὺς μόλις ἀκουομένους στεναγμοὺς τοῦ πνέοντος.

Ἄρα ὁ ἐλεεινὸς ἐκεῖνος θὰ ἦτο ὁ στήσας τὴν παγίδα. Ὁ δασοφύλαξ θὰ εἶδεν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ αὐτοῦ διὰ τὸν συλλάβη· ἀλλὰ τοὺς διεχώριζε τὸ φρικώδες ἐκεῖνο χάσμα, καὶ διὰ τὸν φόβον, ἔπρεπε νὰ ἀναλάβῃ μέγαν γῦρον. Ἐν τῇ ἀγανακτήσει τῆς ψυχῆς του, κατεβίβασε τὸ πυροβόλον του καὶ ἐσημάδευσε τὸν κακοῦργον, ὅς τις ἐφαίνετο σκιρτῶν διὰ τοὺς τελευταίους γογγυσμοὺς τοῦ θύματός του. Ἀλλὰ, ἐν τίνι δικαιώματι ἠτοιμάζετο νὰ φονεύσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅσω ἔνοχος καὶ ἂν ἦτο; Πῶς ἀπεφάσιζε νὰ τιμωρήσῃ τὸ ἐγκλήμα δι' ἐγκλήματος; Τοιαῦτα σκεφθεὶς κατεβίβασε βραδέως καὶ λυπούμενος τὸ ὄπλον του, καὶ ἀφείδεν τὸν κακοῦργον παρατηροῦντα, ἐπέστρεψε διὰ νὰ μεταβῇ δι' ἄλλης ὁδοῦ, καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ, εἰ δυνατὸν. Νὰ βοηθήσῃ τὸν πεσόντα δὲν ἦτο δυνατόν, διότι ἐχρειαζόντο φῶτα καὶ σχοινίον διὰ νὰ καταβῇ εἰς τὸ βάραθρον, καὶ πάλιν, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἡ βοήθεια αὐτὴ θὰ ἦτο ματαία.

Ἐθεώρει λοιπὸν ἀναγκαῖον νὰ συλλάβῃ τὸν ἐγκληματίαν· ἢ τουλάχιστον νὰ τὸν γνωρίσῃ. Ἀποβαλὼν πᾶσαν προφύλαξιν, ἐπήδα ὡς ἔλαφος, καὶ ὑπέρέβαινεν ὅλα τὰ ἐμπόδια ὅσα πρὸ μικροῦ ἐνόμιζεν ἀνυπέβλητα. Ἐντὸς δὲ ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην θέσιν, ὅπου ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ καὶ αὐτὸς εἰς βαθεῖαν φάραγγα. Ἡσθάνθη ἐπὶ τέλους ὑπὸ τοὺς πόδας του τὸ ὀμαλὸν ἔδαφος τοῦ δάσους, καὶ χωρὶς νὰ ἀναζητήσῃ τακτικὴν ὁδὸν, ἔτρεξε κατ' εὐθείαν γραμμὴν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ὁ αἰμοβόρος ἄγνωστος. Ἀλλ' ἐφθασεν ἀργά· διότι αὐτὸς εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἐσχάλισε τοὺς θάμνους ἀλλὰ δὲν τὸν εὔρεν· ἔπειτα ἐπλησίασεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βαραθροῦ, ἄνωθεν τοῦ ὁποῖου ἐκρέμαντο εἰσέτι σεσαθρωμένα τεμάχια σανίδων, καὶ κύψας ἐκραξεν· ἀλλ' οὐδὲ φωνὴ οὐδὲ στεναγμός! Βεβαίως θ' ἀπέθανεν ὁ πεσών.

Ὁ Βινὲ ἐνόει κάλλιστα ὅτι κατ' αὐτοῦ εἶχε γίνεαι ἡ φρικώδης προετοιμασία· καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ ἠῤῥξανεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἐπιθυμίαν του τοῦ νὰ συλλάβῃ τὸν κακοῦργον· ἀλλὰ πῶς, μετὰ τοῦ ἀχανοῦς ἐκεῖνου δάσους, ἐν καιρῷ μάλιστα βαθυτάτης νυκτός; Ἐνῶ ταῦτα ἐσκέπτετο, ὁ Πιστὸς, οὔτινος ἢ ἐμφυτος ῥότη ἐπέειχε πολυλάκις τόπον νοός, ἐμύριζε τὴν γῆν, καὶ ἐστρεφετὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν ὁδόν.

— Έχει δίκαιον ὁ Πιστός, ἀπ' ἐκεῖ θὰ ἐπέρασαν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ φύλαξ ὅστις συνενόητο κάλλιστα μὲ τὸν σκύλον του· εὐρέ τον λοιπόν, Πιστέ! ἔλα, φίλε μου.

Ὁ δὲ σκύλος, ῥινηλατῶν τὴν γῆν ὡς ἐν ὠρα θήρας, ἀνέβη τὴν ὁδὸν ἐπὶ τινα λεπτά, καὶ ἔπειτα ὤρμησε πρὸς τὸν δρυμῶνα ὑλακτῶν ταπεινὰ καὶ μὲ δειλίαν. Ὁ δασοφύλαξ τὸν παρηκολούθει μὲ σταθερότητα, χωρὶς νὰ προσέχη εἰς πᾶς ἀκάνθας αἰτινες κατετρύπων τὰς κνήμας του, καὶ τὰ κλαδία τὰ ὅποια ἐκινδύνευον νὰ τὸν τυφλώσωσιν. Ἠλπίζεν εἰς τὴν ἀξιοσύνην τοῦ Πιστοῦ διὰ νὰ εὐρη τὸν κακοῦργον, ἐπειδὴ ἡσθάνετο τὴν ἰδίαν ἀδυναμίαν μεταξὺ τόσου σκότους.

Ἡ περίεργος αὐτὴ ἀνθρωποθήρα ἐδύνατο νὰ παραταθῆ, ὁ δὲ Βινέ ἤρχισε ν' ἀπελπίζεται διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτε ἤκουσε βήματα ἐκεῖ πλησίον· καὶ συγχρόνως ἴδεν ἀμυδρῶς πῶς ἀνθρωπον μεταξὺ ἀκανθῶν καὶ θάμνων.

— Αὐτὸς θὰ εἶναι τὸν ἐπέτυχα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

Καὶ μὲ ἐλαφρότητα ὁποῖαν ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἔχει, ὤρμησε πρὸς τὸν ἀνθρωπον αὐτὸν ὅστις σχεδὸν κατέπιπτεν ἀπὸ τὴν προσβολήν, καὶ τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ ἐνδύματός του, εἰπὼν μὲ φωνὴν ἔντονον·

— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως σὲ συλλαμβάνω.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ ἄγνωστος παρεζαλίσθη ἀπὸ τὴν ταχεῖαν αὐτὴν ἐφοδὸν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἠρώτησε μὲ πλειοτέραν ἀπορίαν ἢ φόβον·

— Τίς εἶσαι; τί ζητεῖς;

Καὶ ἐδοκίμασε ν' ἀποσυρθῆ.

— Εἶμαι δασοφύλαξ τοῦ κόμητος Γάγγου, ἀπεκρίθη ὁ Βινέ κρατῶν αὐτὸν πάντοτε μὲ χεῖρα σιδηρᾶν, καὶ σὲ προσκαλῶ νὰ μὲ ἀκολουθήσης, διὰ νὰ μάθω τὸ ὄνομά σου, τὴν κατοικίαν σου, καὶ διὰ τί εἶσαι ἐδῶ;

Ὡς βλέπομεν, ὁ δασοφύλαξ, φρόνιμος πάντοτε, δὲν ἔσπευσε νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὸν συλληφθέντα περὶ τῆς δολοφονίας τὴν ὁποῖαν ὑπέθετεν ὅτι ἐπραξέ· διότι τότε, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Βινέ, θ' ἀνθίστατο ἐτι μᾶλλον. Ὅθεν ὁ ἄγνωστος δὲν ἐφάνη ὅτι ἐφοβήθη πολὺ.

— Ἀπατάσαι, φίλε μου, ἐπανελάβεν ἀνυπομόνως ὁ ἄγνωστος· δὲν εἶμαι λαθροθήρας, καὶ ἂν περιέρχομαι τὴν νύκτα, θὰ εἶπῃ ὅτι ἔχω λόγους δι' αὐτό. Ἄφες με λοιπὸν ἢ θὰ μετανοήσης διὰ τὴν αὐθάδειάν σου.

— Ἄ! διάβολε! ἔχομεν καὶ ἀπειλὰς! Δὲν ἠξεύρεις βλέπω μὲ ποῖον ὀμιλεῖς· ἔλα, ἐμπρός.

— Καὶ ποῦ θέλεις νὰ μὲ φέρῃς;

— Πρῶτον μὲν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος, εἰς τὸν Κ. Δυβρεῦλ· ἔπειτα δὲ βλέπομεν.

— Καὶ ἂν δὲν θελήσω νὰ ἔλθω;

— Θὰ σὲ βιάσω.

— Εἶπε καὶ ἐτύριξε· καὶ εὐθὺς ὁ Πιστός ὅστις εἶχε μακρυνθῆ ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὡς διὰ νὰ ῥινηλατήσῃ ἄλλα ἔχνη, ἔτρεξε μύζων.

— Φυλάξου, εἶπε σαρκαστικῶς ὁ δασοφύλαξ ὁ Πιστός ὁρέγεται ἀπόψε ποδάρια· μιαν λέξιν ἂν τὸν εἰπῶ, θὰ δοκιμάσῃ καὶ τὰ ἐδικά σου· σὲ τὸ προλέγω.

Ὁ αἰχμάλωτος ἴδε τότε ὅτι δὲν ἦτο ὁ ἰσχυρότερος.

— Ἐλα, εἶπεν, ἄς ἐξηγηθῶμεν· θὰ εἶσαι βέβαια ὁ κύρ Βινέ, ὁ νέος δασοφύλαξ. Μὲ εἶπαν ὅτι εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ διακριτικός· θὰ σὲ εἰπῶ λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν· λόγος σημαντικώτατος μ' ἐβίασε νὰ ἔλθω κρυφίως εἰς Σανλεζέ· τὸ συμφέρον σου αὐτὸ μ' ἐγγυᾶται ὅτι δὲν θὰ προδώσῃς τὸ μυστήριον δι' ὀλίγον ἀκόμη. Εἶμαι ὁ κόμης Γάγγης, ὁ κύριός σου.

Ὁ Βινέ ἀνεσχίρτησε, καὶ οἱ συνεσφιγμένοι περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ αἰχμαλώτου δάκτυλοί του ἠνοιχθήσαν ὀλίγον· ἀλλ' ἐξηκολούθησε κρατῶν αὐτὸν, καὶ εἶπε μὲ ὕφος σαρκαστικόν·

— Σὺ εἶσαι ὁ κόμης Γάγγης; Διάβολε! δὲν περνοῦν αὐτὰ μὲ ἐμέ. Γνωρίζω τὰς πονηρίας σας· θὰ ἤκουσες βέβαια ὅτι δὲν ἴδα ποτὲ τὸν κύριόν μου, καὶ ἐνόμισες ὅτι θὰ μὲ φανῆ πολλά φυσικὸν εἶναι μὲ εἰπῆς ὅτι εἶσαι αὐτός. Πλὴν, φίλε μου, ὁ Κ. κόμης εἶναι εἰς Παρισίους, εἰς τὴν αὐλήν, πλησίον τοῦ βασιλέως, μὲ χρυσᾶ φορέματα· σὺ δὲ, φίλτατε, θὰ μὲ ἀκολουθήσης εἰς τοῦ Κ. Δυβρεῦλ, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ διηγηθῶ τὰ κατὰ σέ.

Ἄν ἦτο ἡμέρα εὐά εἰς τὴν ὄψιν αὐτοῦ τὴν σταθερότητα, ὁ φύλαξ ἦτο κάτωχρος, καὶ ἰδρῶς ἔρρεεν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του· ὁ αἰχμάλωτος ἐνόησε τὴν στενοχωρίαν του.

— Ἐλα, ἔλα, Βινέ, μὴν ἐπιμένῃς εἰς τὴν ἀπάτην σου· θὰ γίνῃς γελοῖος εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ θὰ χάσῃς τὴν θέσιν σου. Οἱ ἄλλοι φύλακες οἱ συναδέλφοί σου, ὁ Ἰωάννης Γκιζάρ, ὁ Ἰερώνυμος Ροβέν, ὁ Φίλιππος Τρανσέ, δὲν θὰ ἠπατῶντο· θὰ μ' ἐγνώριζαν, μόνον τὰ βήματά μου ἂν ἤκουαν. Πρὸ ὀλίγου ἤμην εἰς τὴν οἰκίαν σου, ὅπου ἐπερίμενα τὸν Φραγκίσκον. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐφάνη, ἐκβῆκα μόνος, ἐπειδὴ καὶ ἡ παραμικροτέρα ἀργοπορία ἤμπορεῖ νὰ φέρῃ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ὑποθέσεως διὰ τὴν ὁποῖαν ἦλθα. Ἄφες με λοιπὸν νὰ ἀναχωρήσω ἡσυχᾶ καὶ θὰ σὲ συγχωρήσω διὰ τὸν ὑπερβολικὸν ζηλόν σου, τὸν ὁποῖον αἱ περιστάσεις ἐξηγοῦν μὲν ἀλλὰ δὲν δικαιολογοῦν.

Μετὰ τὰς παρατηρήσεις ταύτας πᾶσα περαιτέρω ἀμφιβολία ἦτο ματαία· ἀλλ' ὁ δασοφύλαξ, ὅστις ἐν τοσούτῳ ἐφημίζετο διὰ τὴν ὀξυδερκεϊάν του, δὲν κατεπεισθη.

— Ἐὰν τῶνόντι εἶσαι ὁ κόμης Γάγγης, εἶπε, δὲν θὰ μὲ μεμψῆς βέβαια διότι ἐκπληρῶ μὲ αὐστηρότητα τὰ χρέη μου, καὶ διότι θὰ σὲ ὀδηγήσω ἐκεῖ ὅπου σκοπεύεις νὰ ὑπάγῃς. Ἐμπρὸς λοιπόν· ὁ Κ. ΔυβρεϿλ θὰ σὲ γνωρίσῃ βεβαίως, καὶ τότε σὲ ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν πρᾶξίν μου.

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ παρουσιασθῶ ἀκόμη εἰς τὴν οἰκίαν μου· εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐμβῶ ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κήπου, καί...

— Ὡ! λόγια τοῦ ἀέρος! ἔμπρός.

Καὶ ἔσεισε τὸν ἄγνωστον μὲ δύναμιν· οὗτος δὲ δυσανασχετῶν,

— Ἀ! ἀνέκραξεν! ἀνόητε πεισματάρη! τὸ πείσμα σου ἄς πέσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν σου! Σὲ διώκω ἀπὸ τώρα, δὲν εἶσαι πλέον τίποτε· καὶ ἂν δὲν μὲ ἀφήσῃς, σὲ σκοτόνω ἀμέσως.

Καὶ σύρας ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του πυροβόλον, τὸ ἔστρεψε κατὰ τοῦ δασοφύλακος, ὅστις σπεύσας ἀπέστρεψε τὸν βραχίονά του.

— Ὡ! διάβολε! εἶπεν ὁ Βινέ, ἀπεφάσισες λοιπόν νὰ φανῆς ὅποῖος εἶσαι. Πλὴν βεβαιώσου ὅτι ἐὰν δὲν μὲ ἐπιτύχῃς, ἐγὼ θὰ σ' εὕρω.

Ἐπιθυμίαν δὲν εἶχεν ὁ κόμης νὰ φθάσῃ εἰς τοιαύτην ἀκμὴν· ἔβλεπεν ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς νυκτερινῆς του ἀφιξεως ἀπέτυχε, καὶ ὅτι ἡ ἀντίστασις καὶ ὁ θόρυβος θὰ ἐπέφερον μᾶλλον ἀπαίσιμα ἀποτελέσματα.

— Ἔστω, εἶπε δυσφορῶν, εἶναι συνωμοσία. Καὶ ὁ πατήρ καὶ ἡ κόρη συνενοήθησαν διὰ νὰ σώσουν τοὺς ἐνόχους ἀπὸ τὴν ἐκδικησίν μου· ἔστω, θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα· σὲ ἀκολουθῶ, κύριε· ὅ,τι σὲ συμβῆ θὰ εἶσαι ἡ αἰτία μόνος σου.

— Δὲν φοβοῦμαι τίποτε ἐκπληρῶν τὸ χρέος μου, εἶπεν ἐν βραχυλογία ὁ δασοφύλαξ.

Καὶ διευθύνθησαν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος. Καὶ ὁ μὲν Βινέ δὲν ἐκράτει πλέον τὸν αἰχμάλωτόν του καθὸ μὴ θέλοντα νὰ φύγῃ, ὁ δὲ Πιστὸς τοὺς παρηκολούθει ἕταιμος νὰ συντρέξῃ ἐν ἀνάγκῃ τὸν κύριόν του.

Ἐβάδιζον δὲ ἐν σιωπῇ· ὁ μὲν κόμης ἔτρεμεν ἀπὸ ἀνυπομονησίαν, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφερον οὐδὲ λέξιν, ὁ δὲ Βινέ ἦτο σκεπτικὸς καὶ καταβεβλημένος.

Ὅτ' ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν ὁ δασοφύλαξ ἐστήμανε καὶ ἐκροτάλησε μὲ ὄλας του τὰς δυνάμεις. Τὸν κρότον τοῦτον ἀκούσασαι ἡ κόμησσα καὶ ἡ Φανέττα ἐφοβήθησαν. Ὁ δὲ Κ. Γάγγης δυσχερῆσθη, εἶπε μὲ θυμόν.

— Ὅθ' ἐξυπνίσῃς λοιπόν ὅλον τὸν κόσμον; εἶπε μὲ θυμόν.

— Ἐὰν τῶνόντι εἶσαι ὁ κύριός μας, ἀπεκρίθη ἀταράχως ὁ Βινέ, δὲν θὰ παραπονεθῇ κανεὶς.

Καὶ ἐξηκολούθησε σημαίνων καὶ κροταλῶν μανιωδῶς.

Ἐν ἀκαρεῖ ὅλοι ἐσηκώθησαν· οἱ ὑπηρεταί, αἱ ὑπηρετίδες, ἐξυπνίσαντες, ἐνόμιζον ὅτι ἐκαίετο ἡ οἰκία, ὥστε, ὅτε ἠνοιχθῇ ἡ πύλη, ὁ πρόδομος ἦτο πλήρης ἀνθρώπων τρεμόντων, ἡμιγύμνων, καὶ κρατούντων φῶτα. Ὅτε δὲ ἐφάνη ὁ δασοφύλαξ εἰς τῶν ὑπηρετῶν ἡρώτησε μὲ ὀργήν·

— Πῶς! σὺ εἶσαι, κύρ Βινέ; Τί σημαίνει αὕτη ἡ ταραχὴ; Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐτρόμαξες τὴν Κ. κόμησσαν.

— Συμπάθειον, Κ. Ἰούλιε, ἀπεκρίθη ὁ δασοφύλαξ πρέπει νὰ ἰδῶ τὸν Κ. ΔυβρεϿλ.

— Τὸν Κ. ΔυβρεϿλ, τώρα! Τί λέγεις; καί μᾶται πρὸ πολλοῦ.

— Ἀς τὸν ἐξυπνίσουν! εἶπέ τις μὲ τόνον ἐπιτακτικόν.

Καὶ ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸν ὀμιλήσαντα.

— Εἶναι ὁ Κ. κόμης! ἀνέκραξεν ὁ Ἰούλιος προσποιηθεὶς χαρὰν· ἂ! τί εὐτυχία!

Οἱ ὑπηρεταί ἐπλησίασαν διὰ νὰ προσκυνήσωσι τὸν κύριόν των.

— Ὑπάγω νὰ εἰδοποιήσω τὴν κυρίαν, εἶπε μικρὰ τις ὑπηρετίς ἧτις ἴστατο ὀπισθεν τῶν ἄλλων διὰ νὰ κρύψῃ τὰ βοστρύχια καὶ τὴν ἀταξίαν τῆς ἐνδυμασίας τῆς· αὐριον δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃ ἐὰν δὲν τὴν ἐξυπνίσω.

Καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἀναβῆ, λησμονήσασα ὅτι αἱ κνημαὶ τῆς ἦσαν ὑπὲρ τὸ δέον γυμναί. Ὁ κόμης τὴν ἀνεκάλεσε μὲ φωνὴν ἔντονον, εἰπών·

— Κανεὶς νὰ μὴ σαλεύσῃ ἀπ' ἐδῶ· θέλω νὰ ὑπάγω μόνος μου εἰς τὴν Κ. Γάγγου· ἂν τολμήσῃ κανεὶς νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ... Εἶπέτε μόνον τὸν Κ. ΔυβρεϿλ καὶ τὸν Φραγκίστον νὰ ἔλθουν ἀμέσως.

Καὶ λαβὼν ἀπὸ τὰς χεῖρας ὑπηρετοῦ τινὰς κηρίον, ἤνοιξε τὴν πρὸς τὸν κήπον θύραν, καὶ ἐξῆλθε τρέχων.

Ἡ ἀπουσία του διήρκεσε πολλὰ ὀλίγον. Πλὴν δὲ τοῦ Ἰουλίου ὅστις ἐσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔμενον ὅπου ἦσαν, σιωπηλοὶ καὶ ἐκθαμβοὶ ὑπωπτεύοντο ὅτι θὰ ἐπρόκειτο περὶ σπουδαιοτάτου τινὸς πράγματος. Εἰς ἐξ αὐτῶν, πλησιάσας τὸν Βινέ, ὅστις ἴστατο μακρὰν στριβόμενος ἐπὶ τοῦ πυροβόλου του,

— Τί τρέχει, κύρ Βινέ; ἤρώτησε μὲ φωνὴν χαμηλὴν.

— Κακὰ πράγματα, μὲ φαίνεται, ἀπεκριθὴ ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν, καὶ κακὰ δι' ὄλους.

Ὁ κόμης ἐπέστρεψε, διέβη μετὰ τῶν ὑπηρετῶν, καὶ ἀνέβη ταχέως τὴν κλίμακα· διέσχισε πρόδομον εἰς τὴν ἀνωτάτην ὀροφὴν, ἤνοιξε θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς κομῆσης. Ὅλων αἱ καρδίαι ἐπαλλον χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τὴν αἰτίαν.

Ὁ Κ. Γάγγης ἐξῆλθεν εὐθὺς σχεδὸν ἀπὸ τὸν κοιτῶνα τῆς γυναικὸς του, καὶ κατέβη κρατῶν τὸ κηρίον· τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο ἰλαρότερον, ἂν καὶ ἔσωζεν εἰσέτι ἴχνη ἀμφιβολίας καὶ ὀργῆς.

— Ἡ Κυρία κοιμᾶται, εἶπε μὲ φωνὴν ἠλωιωμένην· θὰ τὴν ἰδῶ αὔριον. . . Ἀλλ' ὁ Φραγκίσκος ποῦ εἶναι; τὸν ἤδραν αὐτὸν τὸν κατηραμένον;

Ὁ Ἰούλιος ἐπιστρέψας τὴν ὥραν ἐκείνην εἶπεν ὅτι ὁ Φραγκίσκος δὲν ἦτο εἰς τὸν θάλαμόν του, καὶ ὅτι ὄλοι ἠγνόουν τί ἐγείνεν.

— Ὁ ἀλιτήριος! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης ποδοκτυπήσας τὸ ἔδαφος, θὰ μὲ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὸ ὅτι μ' ἔκαμεν. Καὶ ἂν δὲν ἔχῃ ἀποχρώντας λόγους νὰ μὲ δώσῃ, ἀλλοίμονον εἰς αὐτόν!

Οἱ λόγοι αὐτοὶ κατετάραξαν τοὺς περιστάτας. Ἐνῶ δὲ ἠτένιζον ἀλλήλους μὲ ἤθος ἄπορον, ἤνοιξεν ἡ πύλη βιαίως, καὶ εἰσῆλθεν ἠλωιωμένη ἡ Φανέττα.

— Βοήθεια, ἀνέκραξε γοερῶς, βοήθεια! ὁ τάλαιπυρος πατήρ μου. . .

Δὲν ἐτελείωσε δὲ, διότι ὁ πατήρ της ὄρθιος ἐνώπιον αὐτῆς, τὴν ἔβλεπε μειδιῶν. Αὐτὴ δὲ, ἀφείσα φωνὴν ἀγαλλιάσεως, ἔδραμε πρὸς τὸν δασοφύλακα καὶ ἔπεσεν ἡμιθανὴς εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Πολλαὶ γυναῖκες, δραμοῦσαι εἰς βοήθειάν της, ἤρώτουν τὸν Βινέ τί συνέβη· ἀλλ' αὐτὸς ἠπόρει τί ν' ἀποκριθῇ. Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἐγίνοντο ὁ κόμης εἶχε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς κλίμακος διὰ νὰ μεταβῇ, προηγουμένου τοῦ Ἰουλίου εἰς τὸν ἰδιαιτέρον θάλαμόν του· τότε μόνον ἐνθυμήθη τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην, τοὺς ὁποίους εἶχε λησμονήσει ἄλλα σκεπτόμενος. Ἐπέστρεψε λοιπὸν, καὶ, χωρὶς ν' ἀποτραπῇ ἀπὸ τὴν πατρικὴν ἀγωνίαν τοῦ δασοφύλακος, εἶπε μὲ τόνον τραχύτατον·

— Κύριε Βινέ, ἐπειδὴ δὲν ἀγαπῶ οὔτε τοὺς κατασκόπους οὔτε τὰς κατασκόπους, σὲ εἶδοποιῶ ὅτι ἀπὸ τῆς ὥρας αὐτῆς δὲν εἶσαι πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου· ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὴν Μαυρωπὸν οἰ-

κίαν. Ἀκούεις Κ. Δυβρεῦλ; ἐξηκολούθησε στεναφαίς πρὸς τὸν ἐπιστάτην· νὰ θεωρήσῃς τὸν λογαριασμόν τοῦ Κ. Βινέ, διότι δὲν θέλω πλέον νὰ ἐργάζεται εἰς τὰ ὑποστατικά μου.

Ὁ Δυβρεῦλ καὶ οἱ ὑπαρέται κατελυπήθησαν διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ταύτην αὐστηρότητα· ἀλλὰ τίς ἐτόλμα ν' ἀντείπῃ; Ὁ δὲ δασοφύλαξ, παραδοὺς τὴν θυγατέρα του, ἣτις εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀναλαμβάνῃ τὰς αἰσθήσεις της εἰς τὰς φροντίδας τῶν γυναικῶν, ἀπεκριθὴ εὐσεβάστως·

— Ἐσφαλα, Κ. κόμη, καὶ δὲν ἔχω δίκαιον νὰ παραπονεθῶ. Ἐξῆσα εἴκοσι χρόνους εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Κ. κομῆσης, καὶ ἠλπίζα ν' ἀποθάνω εἰς αὐτὴν· ἀφοῦ ὁμως στεροῦμαι τὴν παρηγορίαν αὐτὴν, γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ πρὶν ἀναχωρήσω, πρέπει νὰ κάμω τελευταίαν ἐκθεσιν ἀναγομένην εἰς τὰ χρέη μου τοῦ δασοφύλακος. Ἐγκλημα ἐπράχθη ἀπόψε εἰς τὸ δάσος. Κατὰ συνέπειαν φρικτῶδους συνωμοσίας τῶν λαθροθηρῶν, ἀνθρωπὸς τις ἔπεσεν εἰς τὸ βάραθρον τῶν λατομείων, καὶ, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἐφονεύθη.

— Καὶ δὲν τὸν γνωρίζεις; ἤρώτησεν ἐπιπόνως ὁ κόμης.

Ὁ Βινέ διηγήθη ὅ,τι ἴδε.

— Λυπηρόν, εἶπεν ὁ κόμης· ὕπαγε μόνος σου, Δυβρεῦλ, νὰ ἰδῆς τί τρέχει, καὶ παράλαβε καὶ ἄλλους μαζῆ σου. Θὰ εἶναι παράδοξον ἂν εἶναι ὁ. . . Ὡ! τίς θὰ μ' ἐξηγήσῃ τὰ μυστήρια τῆς φρικτῆς ταύτης νυκτός!

Καὶ κτυπήσας ἐκ νέου τὸ ἔδαφος μὲ τὸν πόδα, ἀνεχώρησε.

Μετὰ μικρόν, ὁ Βινέ, ὁ Δυβρεῦλ καὶ τέσσαρες ἄλλοι, φέροντες σχοινία καὶ φῶτα ἐπανῆλθον εἰς τὸ δάσος· ἡ δὲ Φανέττα, καταβεβλημένη, ἀνετέθη εἰς τὰς φροντίδας τῆς ἐπιστάτιδος τῆς οἰκίας μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πατρός της.

Περὶ τὴν πρωίαν ἐπέστρεψαν οἱ ἐν τῷ δάσει, φέροντες ἐπὶ φορείου τὸν Φραγκίσκον, ὅστις, ἔχων τοὺς πόδας συντετριμμένους, δὲν ἠσθάνετο. Ἐπειδὴ ὁμως ἀνέπνεεν εἰσέτι, τὸν ἐπεριποιήθησαν μετὰ πολλῆς προθυμίας.

Θ'. ΣΥΜΒΙΟΣ ΚΑΙ ΣΥΜΒΙΑ.

Τῇ ἐπαύριον, ὁ κόμης Γάγγου, καθήμενος εἰς τὸν θάλαμόν του, ἤκουεν ἄλλοφρονῶν τὸν Δυβρεῦλ, ἐκθέτοντα τὰ συμβάντα τῆς νυκτός.

— Ἴσως, ἔλεγεν ὁ ἐπιστάτης, τὸ περιστατικὸν τῶν λατομείων προῆλθεν ἀπὸ κακοβουλίαν. Ὁ δήμαρχος ὁμως καὶ ὁ εἰρηνοδίκης τοῦ Σαινλεζέ, μὲ ὄλος τὰς αὐστηρὰς ἐξετάσεις, δὲν

κατώρθωσαν νὰ ἀνακαλύψουν κανέν ἴχνος πριονίσματος ἢ σκεπάρνου εἰς τὰς σανίδας τῆς γεφύρας. Ὡστε τὸ ἐγκλημα, ἐὰν ἐπράχθη, κρύπτεται πολλὰ ἐπιτηδεύως. Μένουν τῶρα αἱ μαρτυρίαι τοῦ Βινέ καὶ τῆς θυγατρὸς του· ἀλλ' ὁ δασοφύλαξ δὲν ἶδε παρὰ μόνον ἄνθρωπον ὃς τις ἐγέλασεν ὅταν ἔπεσεν ὁ Φραγκίσκος, αὐτὴ δὲ ἤκουσε φωνὴν ἣ ὁποία τὴν εἶπεν εἰδῆσιν φευδῆ. Ἡ ἀνάκρισις φαίνεται λοιπὸν περιττὴ, καὶ ἴσως τὸ θλιβερόν τοῦτο συμβεβηκὸς χρεωστεῖται ἀπλῶς εἰς τὴν τύχην. Ἐν τοσοῦτῳ δὲν ἐνόησαμεν ποτὲ πῶς ὁ Φραγκίσκος, ἄνθρωπος ἡλικιωμένος καὶ τακτικὸς, ἐκβῆκε τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν οἰκίαν διὰ νὰ περιφερθῆ εἰς τὸ δάσος.

— Ὅσον δι' αὐτὸ τὸ ἡξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Γάγγης, ἀλλὰ μόνον αὐτὸ ἐγὼ, ἐπὶ σκοπῷ νὰ παρουσιασθῶ ἐξαφνα εἰς τὴν κόμησσαν καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσω, (ἐπρόφερε δὲ ἐντόνως τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, ἔγραψα τὸν Φραγκίσκον νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ περιμεινῆ εἰς τὴν Μαιυρωπὸν οἰκίαν. Θελήσας νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς μου, θὰ ἐφοβήθη βεβαίαι τὸν Βινέ τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε καὶ θὰ ἔπεσεν εἰς τὰ λατομεῖα . . . Λυποῦμαι δὲ τόσῳ πλεόν διὰ τὸ δυστύχημα αὐτὸ, καθόσον μόνος ὁ Φραγκίσκος ἐδύνατο νὰ μὲ ἐξηγήτῃ πράγματα σημαντικώτατα δι' ἐμέ. Πῶς εἶναι σήμερον, φίλτατε Δυβρεῦλ; ἀνέλαβε τέλος πάντων τὰς αἰσθήσεις του;

— Ὅχι, Κ. κόμη· ἔχει σφοδρότατον πυρετόν. Καθὼς δε ἐβεβαίωσεν ὁ ἰατρὸς, καὶ ἂν ἱατρευθῆ, ἐπειδὴ ὅταν ἔπεσεν ἐταράχθη τὰ μέγιστα ὁ ἐγκέφαλός του, θὰ μεινῆ παράφρων.

Ὁ Κ. Γάγγης κατελυπήθη ἀκούσας τὴν εἰδῆσιν ταύτην, καὶ ἐβυθίσθη εἰς λογισμούς· ὁ δὲ ἐπιστάτης εἶπε μετὰ μικρόν·

— Ἡξεύρω, Κ. κόμη, πόσον ὁ ταλαίπωρος Βινέ σὰς ἐσφλε· καὶ ὅμως συγχωρήσατέ με νὰ εἰπῶ ὀλίγα ὑπὲρ αὐτοῦ. Εἶναι ἂν θρῶπος ἀπλοῦς, καὶ ὅταν ἐνεργῆ τὴν ὑπηρεσίαν του φαίνεται ὀξυνοῦστατος· τὸ σκότος, ἢ ταραχὴ του μετὰ τὸ συμβάν τῶν λατομείων, ἢ ἐνδυμασίᾳ σας, καί, ὡς μὲ εἶπεν, τὸ ρακίον τὸ ὁποῖον ἔπιε χθὲς τὸ ἔσπερας, τὸν παρέφεραν ὀλίγον. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴν ἀφαιρέσετε τὸν ἄρτον του ἀπὸ τὸν πτωχὸν αὐτὸν οἰκογενειάρχην. Καὶ αὐτὸς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν εἶναι τόσοσιν ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν κόμησσαν, τόσοσιν τὴν ἀγαποῦν . . .

— Ἄ! τὴν κόμησσαν, ἀνέκραξεν ὁ Κ. Γάγγης ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν. Εἶναι λοιπὸν ἀφωσιωμένοι εἰς αὐτήν;

ΝΕΑ ΠΑΝΔΩΡΑ.

— Μέχρι θανάτου, Κ. κόμη, ἀπεκρίθη προθύμως ὁ ἐπιστάτης· ὁ Βινέ, πρὸ πολλῶν χρόνων ἐφύλαττε τὸ κτῆμα τῆς κομήσσης, καὶ τὴν ἐγνώρισε βρέφος ἀκόμη. Ἐκλαίει προχθὲς ὅταν τὴν ἐξαναῖδε.

Μεϊδιάμα ἀνεξήγητον ἐπλανήθη εἰς τὰ χεῖλη τοῦ κόμητος, καὶ εἶπε·

— Καλὰ, θὰ τοὺς ἰδῶ ἄλλην μίαν φορὰν, καὶ ἂν εἶναι εἰλικρινεῖς . . .

— Δὲν θὰ διώξετε τὸν ταλαίπωρον Βινέ, εἶπεν ὁ Δυβρεῦλ μετ' εὐχαριστήσεως. Ἄ! Κ. κόμη, θὰ φανῆτε γενναῖος ὡς πρίγκηψ· πλὴν τούτου θὰ ὠφελῆθουν τὰ δάση σας, διότι κανεὶς ἄλλος δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ τὰ φυλάξῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἠνοιχθῆ ἡ θύρα, καὶ ὑπηρετις ἐπιμελῶς ἐνδεδυμένη, (ἐκείνη τῆς ὁποίας αἱ κνημαὶ ἦσαν πρὸ τινῶν ὠρῶν γυμναί); ἦλθε νὰ ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἡ κόμησσα ἦτον ἐξυπνος, καὶ μὲ ἀνυπομονησίαν ἐπερίμενε τὸν σύζυγόν της.

— Εὐθὺς, ἀπεκρίθη ἀνασκιρτήσας ὁ Κ. Γάγγης· εἶπε εἰς τὴν κυρίαν ὅτι ἔρχομαι κατόπιν σου.

Καὶ ἡ μὲν ὑπηρετις ἀνεχώρησεν, ὁ δὲ κόμης ἐνεδύθη τεταραγμένος. Ἀπεκρίνετο μόνον διὰ μονοσυλλάβων εἰς τὸν Δυβρεῦλ, ὅστις ἐξεηκολούθει νὰ συνηγορῆ ὑπὲρ τοῦ Βινέ. Μετ' ὀλίγον ἐσιώπησεν ὅπως διόλου, καὶ ἀφείς τὸν ἀγαθὸν ἐπιστάτην πρὶν τελειώσῃ τὴν φράσιν του ἐξῆλθε δρομαῖος.

Ἡ συνάντησις τῶν δύο συζύγων θὰ ἐγίνετο βεβαίως πολλὰ σπουδαία, καὶ διὰ τοῦτο ὁ κόμης ἐδυσπίστει καὶ εἰς ἑαυτόν. Ὁ νοῦς του δὲν ἦτο ἀνώτερος τῶν παθῶν καὶ τῶν συμβεβηκῶν· ἡ ἀνατροφή του ὑπῆρξε παρημελημένη, καὶ ἡ ἐξίς του περὶ τὰ ἐγκόσμια δὲν ἤρκει νὰ συγκαλύψῃ τοὺς δισταγμούς του. Ἡ συναίσθησις τῆς ἀξιοπρεπείας του καὶ τῶν κοινωνικῶν καθηκόντων διεύθυνον αὐτὸν εἰς τὰς συνήθεις περιστάσεις· ἀλλὰ σήμερον, τεταραγμένος ὅπως ἦτο ἀπὸ τὰς ὑποψίας του, μεμακρυσμένος ἀπὸ τὴν εὐθειαν καὶ εὐκόλον ὁδὸν τοῦ καθημερινοῦ βίου του, μὴ ὀδηγούμενος ἀπὸ κανόνα ὠρισμένον, μὴ ἔχων σχέδιον διαγωγῆς, ἐφοβεῖτο καὶ τὴν ἀδυναμίαν του.

Καὶ ὅμως ἐπροχώρει σπουδάζων· ὅτε δὲ ἐφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῆς γυναικὸς του, ἠσθάνθη κλονουμένην τὴν θείλησιν του, καὶ ἐστάθη.

— Ἴσως, εἶπε καθ' ἑαυτόν, εἶναι καλῆτερον νὰ μὴ τὴν ἰδῶ.

Ἄλλ' ἄλλη σκέψις ἐναντία ἐπῆλθε, καὶ ἀνοίξας ἀμέσως τὴν θύραν ἐμβῆκεν εἰς τὸν θάλαμον.

Ἡ κόμησσα ἐκάθητο εἰς μικρὰν αἴθουσαν πρὸ τοῦ κοιτῶνός της περικόμφως διεσκευασμένην ἤτο δὲ ἐνδεδυμένη ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ δεχθῆ ἐπίσκεψιν ξένου· ὅτ' ἐφάνη ὁ κόμης ἐσηκώθη καὶ ἔνευσε πρὸς τὴν ὑπηρέτιδα νὰ ἐξέλθῃ. Ὁ δὲ Κ. Γάγγης, προσποιούμενος, ἐπέδειξεν ἦθος ἐλεύθερον, καὶ εἶπε φιλήσας τὴν χεῖρα τῆς γυναικός του,

— Καλὴ ἡμέρα σου, φιλότατη μου!

Ἡ κόμησσα ἠθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ φανῆ ψυχρά· ἀλλὰ μόλις ἶδε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον τὸν ὅποιον τόσον ἠγάπησε, καὶ δάκρυα ἄφθονα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἄ! κύριε, εἶπε μὲ φωνὴν πνιγηρὰν, μὲ ἐνθυμήθητε τέλος πάντων.

Ὁ κόμης ἐταράχθη ἐὰν ἡ Λεοκαδία ἔσφαλε, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ἀμφίβολον, δὲν ἔπρεπε τάχα ν' ἀποδώσῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν αἰτίαν; Ἐπροσπάθησε λοιπὸν νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν του δια τῆς εἰρωνείας.

— Δὲν εἶν' εὐκόλον, εἶπε, κυρία, νὰ σὰς λησμονήσῃ τις· τὸ κατ' ἐμὲ, εἶχα ἐσχάτως ὄλον τὸν νοῦν μου εἰς σὰς, περισσότερον ἀφ' ὅσον ὑποθέτετε.

Καὶ ἡ μὲν κόμησσα ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ· ὁ δὲ Κ. Γάγγης τὴν ἠνάγκασε νὰ καθήσῃ, καθήσας καὶ αὐτὸς ἀντικρὺ της.

— Ἐσυχάσατε τέλος πάντων, εἶπε μὲ ἱλαρότητα· μὲ κάμετε νὰ ὑποθέσω ὅτι ἡ παρουσία μου δὲν σὰς ἀρέσκει, καὶ ὅτι ὁ αἰφνίδιος ἐρχομός μου δὲν σὰς εὐηρέστησεν ὅπως ἐνόμιζα.

Ἡ κόμησσα ἐπροσπάθησε νὰ κυριεύσῃ τὴν ταραχὴν της.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ πιστεύσω, κύριε, εἶπε μὲ ἦθος μελαγχολικόν, ὅτι χάριν μου ἤλθετε ἀπροσδοκῆτως τὴν νύκτα, μὲ τρόπον ἀρκετὰ παράδοξον, ὅπως ἔμαθα; Ὁμιλήσατέ με, Κ. μὲ παρρησίαν· δὲν ἔχω πλέον ἀρκετὴν ἐπιβροχὴν εἰς σὰς ὥστε νὰ λησμονήσετε ἐξ αἰτίας μου τὰς διασκεδάσεις σας. Τί σὰς μέλει ἐὰν κατατήκομαι εἰς τὴν μοναξίαν καὶ τὴν λύπην; Τί σὰς μέλει ἐὰν καταρῶμαι τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν μὲ ἀφαιρέσετε τὴν νεανικὴν μου ἀθωότητα, διὰ νὰ μὲ φυλακίσετε εἰς τὴν ἐξοχὴν αὐτὴν μὲ τοὺς δασοφύλακας καὶ τοὺς δούλους σας; Τί σὰς μέλει ἐὰν κατεσπαράξτε ἀσπλάγχχνως τὴν καρδίαν μου, καὶ μὲ ἐγκαταλείψετε εἰς τὰς κακὰς ἐμπνεύσεις τῆς προσβληθείσης φιλοτιμίας καὶ τῆς ἀπελπισίας μου; Εἰπέτε το καθαρά, κύριε, ἤλθετε διὰ νὰ κυνηγήσετε καὶ μὴ θέλετε νὰ μὲ πολιτευθῆτε λέγοντες ὅτι εἰς ἐμὲ ἐκάμετε τὴν τιμὴν αὐτὴν.

Ὁ Κ. Γάγγης εὐρισκετο εἰς παράδοξον θέσιν·

ἐνῶ ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὸς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ παραπονεθῆ, ἤκουεν ἐσφενδονιζόμενα ἐναντίον του παράπονα δικαιωτάτα.

— Καὶ ὁμως, κυρία, ἐπανελάβε, σὰς εἶπα τὴν ἀλήθειαν· διὰ σὰς μόνην ἤλθα ἐδῶ.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ περιμείνω καμμίαν νέαν προσβολὴν, εἶπεν ἡ Λεοκαδία σκυθρωπάσασα ἔτι μᾶλλον. Λέγετε, Κ. εἰς τί πρόκειται νὰ ὑποβληθῶ; Ἀφοῦ ἐστερήθην τὴν ἀγάπην σας, ἀφοῦ κατέβαλα πάντα ἀγῶνα νὰ ἀποσπάσω ἀπὸ τὴν καρδίαν μου ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἠσθανόμην διὰ σὰς, εἶμαι ἐτοίμη νὰ δεχθῶ τὰ πάντα, νὰ ὑποφέρω τὰ πάντα, ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατὸν ν' αὐξήσῃ περισσότερον ἡ δυστυχία μου.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ προκαλέσῃ τις ἐπιτηδειότερας καὶ καθαρωτέρας ἐξηγήσεις· ὁ κόμης ὁμως δὲν ἐτόλμησε ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχνη τῆς συζύγου του.

— Μὲ κρίνετε κακῶς, κυρία, ἀπεκρίθη μὲ ἦθος εἰλικρινέστερον· ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι δὲν παρέβην ποτὲ τὰ πρὸς σὰς χρεὴ μου. Ἡταίω ἐγὼ ἐὰν λόγοι καταστάσεως καὶ θέσεως, ἐὰν ἡ πάσχουσα ὑγεία σας, ἐὰν τέλος πάντων προλήψῃς τὰς ὁποίας καταφρονῶ μὲν, βιάζομαι ὁμως νὰ σεβασθῶ, μᾶς ἐχώρισαν ἐπὶ τινὰ καιρόν; Πολλὰκις σὰς ἐπρότεινα νὰ δώσω εἰς τὸν βασιλέα τὴν παραίτησίν μου, καὶ μὲ ἐμποδίσετε. Πρέπει λοιπὸν τώρα νὰ κατηγοροῦμαι διὰ τὸν χωρισμὸν τὸν ὅποιον μόνη σας ἐκρίνετε ἀναπόφευκτον, καὶ διὰ τὸν ὅποιον πάσχω ὑπὲρ πάντα ἄλλον;

— Δὲν σὰς κατηγορῶ διὰ τίποτε, Κ. ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα ἐντόνως.

Μετὰ μικρὸν δὲ, κυριευθεῖσα ἀπὸ ἄλλα αἰσθήματα, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της, καὶ εἶπε μὲ φωνὴν ἐμφαίνουσαν βαθυτάτην θλίψιν·

— Ἄ! Γουζάβε! Γουζάβε! διὰ τί με ἄφησες;

Τὴν ἐγκάρδιον ταύτην ἐπικλησιν ἀκούσας ὁ κόμης ἐμαλλάχθη τὴν καρδίαν, καὶ εἶπε·

— Ναι, Λεοκαδία μου, τὸ ὁμολογῶ, εἶμαι ἔνοχος· σὲ ἀμέλησα, καὶ ὁ βίος σου ἐδῶ βεβαίως δὲν εἶναι εὐχάριστος. Ἀλλὰ σὺ, Λεοκαδία, δὲν εἶσαι πλέον ἔνοχος πρὸς ἐμὲ;

— Περιμένω, Κ. ἀπεκρίθη ἀμέσως νὰ μὲ εἰπῆτε ποῖον εἶναι τὸ ἐγκλημά μου.

Ὁ Κ. Γάγγης ἠσθάνθη ἐκ νέου ἀμηχανίαν, καὶ ἐσιώπησε.

— Λεοκαδία, εἶπε τέλος πάντων ρίψασα ἐπ' αὐτῆς βλοσυρὸν βλέμμα, ὁ ὕπνος σου ἦτον τόσον βαθύς, ὥστε δὲν με ἤκουσες χθὲς τὴν νύκτα ὅταν ἐμβῆκα εἰς τὸν κοιτῶνά σου;

Ἡ κόμησσα ἠρρυθρίασεν ἀνεπαισθητῶς· ἔπειτα δὲ τείναςα τὴν χεῖρα πρὸς φιαλίδα ἐφ' ἧς ἦτο γεγραμμένη ἡ λέξις Δαύδαλον,

— Ἴδου, κύριε, εἶπε τραυλιζούσα, πῶς κατορθώνω νὰ κοιμηθῶ!

Ὁ κόμης ἐσηκώθη ὅλως σύννου, καὶ περιερχόμενος εἰς τὸν θάλαμον·

— Λεοκαδία, ἐπανελάβε βραδέως, εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφοῦ ἔχεις νὰ ἰδῆς τοὺς καλοὺς μας γείτονας Βαρνεβίλ;

— Ἡ βαρονέσσα ἤλθεν ἐσχάτως μὲ τὸν υἱὸν τῆς νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃ· ὁ Κ. Ἐδουάρδος Βαρνεβίλ θ' ἀνεχώρησε σήμερον τὸ πρωτὶ διὰ τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Γαλλίας, ὅπου ἔλαβε σημαντικὴν θέσιν διοικητικὴν.

— Ἀνεχώρησεν! ἀνέκραξεν ἀνασχιρτήσας ὁ κόμης· ἀνεχώρησεν! εἶσαι βεβαία;

— Βεβαιότατη... Πλὴν πρὸς τί ἡ ἐξέτασις αὐτῆ; ἠρώτησε στρέψασα πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς τοὺς μέλανας καὶ διαυγεστάτους ὀφθαλμούς τῆς.

Ἡ εὐστάθεια τῆς Λεοκαδίας, καὶ ἡ φαινόμενη ἀθωότης τῶν ἀποκρίσεών τῆς, διήγειρεν ἀπείρους ἀμφιβολίας εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Κ. Γάγγου.

— Δὲν ἐννοῶ πλέον τίποτε, εἶπε τεταραγμένος· μὲ ἠπάτησαν λοιπόν; Σὲ παρακαλῶ, Λεοκαδία, ἀποκρίσου με εἰλικρινῶς· ὁ Φραγκίσκος εἶχε κανένα λόγον νὰ σὲ μισῇ;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κομήσσης ἐπεβολώθησαν ἐκ νέου.

— Ἴσως, ἀπεκρίθη, ἐφερόμην ἐνίοτε ἀτόπως πρὸς ἐκείνους οἵτινες μ' ἐπλησίαζαν... Ἐπασχα τόσον πολὺ! Δὲν μὲ φαίνεται ὁμως νὰ μὲ μισῇ ὁ Φραγκίσκος· μετὰ πᾶσαν παρεκτροπὴν μου πρὸς αὐτὸν, τὸν ἔκαμνα ἀπείρους εὐεργεσίας, καὶ ἐφαίνετο εὐγνώμων. Ποσάκις τὸν ἤκουσα νὰ ἐπιθυμῇ τὴν ἐπιστροφὴν σου, ἢ ὅποια, ὡς ἔλεγε, θὰ δισκέδαζε τὴν στενοχωρίαν μου. Μὲ εἶπε πολλάκις ὅτι τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς σου εἰς Σαινλεζέ θὰ ἐθεώρει ὡς τὴν ὠραιότεραν τῆς ζωῆς του.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ, ῥηθέντες ἴσως ἐκ προμελέτης, διήγειραν νέαν τινὰ ἰδέαν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ κόμητος.

— Ἄ! ἄ! ἀνέκραξε κτυπήσας τὸ μέτωπόν του· μὴ ἦτον στρατήγημα; Μήπως ὁ πιστὸς αὐτὸς ὑπρέτης, βλέπων τὴν θλίψιν σου, ἠθέλησε νὰ μὲ ἀπατήσῃ διὰ νὰ μᾶς συμφιλίωσῃ, κινδυνεύων οὕτω νὰ ἐπισύρῃ τὴν ὀργὴν μου; Οὕτω πως ἐξηγεῖται ἡ ἀόριστος καὶ συγκεχυμένη ἐπιστολή του. Μὴ γνωρίζων πῶς νὰ κάμῃ διὰ νὰ μὲ κατορθώσῃ ν' ἀφήσω τοὺς Παρισίους, ἠθέλησε νὰ ἀποταθῇ εἰς τὰ μᾶλλον εὐερέθιστα αἰσθήματά μου. Ναι, ναι, αὐτὸ θὰ εἶναι. Πλὴν ἂν ἡ ἰδέα μου ἦτον ὀρθή, ἐξηκολούθη-

σεν ἀτενίσας μὲ συγκίνησιν τὴν κόμησσαν, ἂν ἡ ἰδέα μου ἦτον ὀρθή, Λεοκαδία.

Ἡ Κ. Γάγγου χαμηλώσασα τὴν κεφαλὴν, ἐψιθύρισε·

— Δὲν ἤξεύρω διὰ τί παραπονεῖσαι· ἤξεύρω μόνον ὅτι καθεὶς μας πρέπει νὰ συγχωρήσῃ διὰ νὰ συγχωρηθῇ.

Ὁ δὲ κόμης ἐφαίνετο ταλαντευόμενος ἐκ νέου.

— Φθάνει, εἶπεν. ἂν ὁ Φραγκίσκος ἀναλάβῃ τὰ λογικά του πρέπει νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν. Ἐν τσοσούτῳ, ἀνάγκη νὰ λάβω τινὰς πληροφορίας... Ὑγίαινε, κυρία, ἐπρόσθεσε φιλήσας τὴν χεῖρα τῆς κομήσσης· ἡ συνομιλία μας ἀνεκούφισε τὴν καρδίαν μου· ἐλπίζω δὲ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ διασκεδάσῃς ὅλα τὰ νέφη, καὶ τότε θὰ ὁμολογήσω εἰλικρινῶς τὴν ἀπάτην μου, ἐὰν ἠπατήθην.

Καὶ ὑπομειδιῶν ἐχαιρέτισε καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἡ δὲ Κ. Γάγγου, μείναςα μόνη, ἀνέπεσεν εἰς τὸ θρανίον τῆς καὶ ἐκλαυσεν.

— ὦ Θεέ μου! ἔλεγε, νὰ τὸν ἀπατήσω! Δὲν θὰ τὸ ἔκαμνα πώποτε ἐὰν δὲν τὸν ἠγάπων.

Καὶ μετὰ μικρὰν σιωπὴν, ἐπρόσθεσε·

— Δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος ἐκ μέρους τοῦ Φραγκίσκου, εἶμαι βεβαία. Ὁ Ἐδουάρδος ἀνεχώρησεν ἀναμφιβόλως· ἡ νέα μόνον ἄς μείνη πιστὴ, καὶ τὸ φρικτὸν μυστικὸν δὲν θὰ ταρατῆ παρὰ μόνην τὴν συνείδησίν μου.

Γ. Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ.

Περὶ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὥραν ἡ Σωσάννα Βινέ, συνελθοῦσα ἀπὸ τοὺς φόβους τῆς, κατεγίνετο εἰς μικρὰ τινα ἔργα πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τῆς. Ἀνθρωπὸς τις δὲ ἐρχόμενος μετὰ προφυλάξεων, τὸν ἐπλησίασε μὲ ἦθος ταπεινὸν ἦτο δε οὗτος ὁ Ἰερώνυμος Ρουλλιέ. Φέρων ὑπὸ τὴν μασχάλην μικρὸν κάμιστρον ἐφαίνετο ἀπερχόμενος, ὡς συνήθως, εἰς ἐκπλήρωσιν παραγγελίας τοῦ ἐφημερίου.

— Καλ' ἡμέρα, Κ. Βινέ, εἶπε μὲ φωνὴν μειλίχειον. Εἶχαμεν νέα! Ἐ;

— Ἄ! εἰσθε σεῖς, Κ. Ρουλλιέ; ἀπεκρίθη ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἦθος ἔχουσα περισκεπτικόν τῶντι ἐπέραςα φρικτὴν νύκτα τὴν ὅποιαν δὲν εὐχομαι οὔτε εἰς τὸν μεγαλύτερόν μου ἐχθρόν. Ἀλλὰ τίνος ἦτο τὸ σφάλμα; ἐξηκολούθησε χαμηλώσασα τὴν κεφαλὴν τὸ ἤξεύρετε ἀναμφιβόλως· ἐδικὸν σας· διότι μὲ ὑπεσχέθητε ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν θὰ πειράξουν τὸν ἄνδρα μου.

— Παναγία μου! μὴ τὸν συνέβη κανέν κακόν; ἠρώτησεν ὁ παιδαγωγὸς προσποιοῦμενος θαυμασιῶς ἀνησυχίαν· δὲν ἤκουσα...

— Δέν ἔπαθε κακόν, χάριτι θείᾳ! Ἄλλ' ἡ γέφυρα μὲ τὴν ὁποίαν ἐκρημνίσθη ὁ ταλαιπώρος Κ. Φραγκίσκος, ἦτον τάχα ἀστείότης; Ὅλοι πιστεύουν ὅτι τὴν εἶχαν πριονίσει διὰ τὴν πέση ὁ Βινέ.

— Θεέ μου! εἶναι λοιπὸν τόσον κακὸς ὁ κόσμος! Καὶ ὁμως ὁ Κ. Δυβρεῦλ, ὁ δήμαρχος καὶ ὁ εἰρηνοδίκης, ἐξετάσαντες σήμερον τὸ πρῶτῳ, δέν ἤυραν τὸ πρᾶγμα ὅπως τὸ λέγετε· ὅθεν ἔγραψαν εἰς τὰ πρωτόκολλά των ὅτι ἡ γέφυρα ἐσυντρίφη κατὰ τύχην. Πλὴν τούτου, ἠξέυρετε, ἀγαπητῆ μου Κ. Βινέ, ἐγὼ δέν εἶμαι φίλος τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν γνωρίζω μόνον ἓνα ἢ δύο τοὺς ὁποίους ὀμιλῶ μὲ σοβαρότητα· πιθανὸν νὰ τοὺς φωτίσῃ ὁ Θεός, ὡς λέγει ὁ ἔφημέριος, καὶ διὰ τοῦτο δέν λιθοβολῶ πρῶτος ἐγὼ τὸν ἀμαρτωλόν· τοὺς δίδω ὁμως καλὰς συμβουλὰς, καὶ προσπαθῶ νὰ τοὺς φέρω εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν.

Ἐλεγε δὲ ταῦτα μὲ ἦθος ἀνδρὸς ἀγίου, ἀνυψῶν συγχάκις τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς οὐρανόν.

— Πλὴν ἐλησμόνησα νὰ σᾶς ἐρωτήσω, εἶναι ἀληθινόν ὅ,τι ἤκουσα; λέγουν ὅτι ὁ Κ. Γάγγης ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του τὸν Βινέ· εἶναι ἀληθινόν;

— Ναὶ μάλιστα, Κ. Ρουλλιέ, ἀληθέστατον καὶ δοξάζω ὅλους τοὺς ἀγίους τοῦ Παραδείσου. Ναὶ, ὁ Βινέ μου ἔκαμε μιαν ἀνοησίαν, καὶ τὸν ἀπέβαλαν· δέν εἶναι πλέον τίποτε. Σήμερον ἡ αὔριον τὸ πολὺ, φεύγομεν, καὶ θὰ ὑπάγωμεν, εἰ δυνατόν, πεντακόσια μίλια μακρὰν ἀπ' ἐδῶ· θὰ τρελαθῶ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου.

Καὶ τῶνόντι ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἀνύψωσεν τὴν φωνὴν τῆς· ἀλλ' ἄλλη φωνὴ ἠκούσθη ἐρχομένη ἀπὸ τὴν οἰκίαν·

— Ἐ! περδικούλα, μὲ ποῖον ὀμιλεῖς; Ἐχεις λοιπὸν τόσῃν εὐκαιρίαν ἐδῶ διὰ νὰ δέξῃσαι ἐπισκέψεις;

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν ἡ Σωσάννα. Ἐμβάτε, Κ. παιδαγωγέ, νὰ ἀναπαυθῆτε ὀλίγον.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἀμηχανῶν ὁ Ρουλλιέ, θελετε...

— Διὰ τί ὄχι; Ὁ Βινέ θὰ εὐχαριστηθῆ ὅταν σᾶς ἰδῇ. Ὁ δὲ παιδαγωγός, ἐξηκολούθει διδασκῶν.

— Τῶνόντι, εἶπε ψιθυρίζων, διὰ τί νὰ μὴν ἰδῶ τὸν καλὸν αὐτὸν ἀνθρώπον... ὁ ὁποῖος δέν εἶναι πλέον τίποτε;

Καὶ παρηκολούθησε τὴν Σωσάνναν εἰς τὴν πρόσγειον αἵθουσαν ὅπου ἦτον ἡ Φανέττα καὶ ὁ Βινέ. Καὶ ἡ μὲν νέα ἔβαλλεν εἰς κιβώτια τὰ ἐπιπλα τῆς οἰκογενείας, στενάζουσα ἐνίοτε, ὁ δὲ δασοφύλαξ, καθήμενος παρὰ τράπεζαν, ἐφυλλολόγει σκυθρωπὸς παλαιόχαρτα, ἔχοντα

σημειώσεις. Μόλις δὲ ἶδε τὸν ξένον, καὶ ἀφήκε τὴν προσφιλή του ἐπίκλησιν· «ὦ διάβολε!» ἀλλὰ σιωπήσας εὐθύς, προσήλωσεν ἑταστικόν τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἱερωνύμου Ρουλλιέ.

Οὗτος δὲ, ὅστις ἐφαίνετο ἀνήσυχος, ἐχαιρέτισε μὲ φωνὴν ταπεινὴν.

— Κ. δασοφύλαξ, εἶπε τραυλίζων, ἔμαθα ὅτι ἀναχωρεῖτε, καὶ ἠθέλησα νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν λύπην μου...

— Βινέ, εἶπεν ὑπολαβοῦσα ἡ Σωσάννα ἐνῶ ἐπρόσφερε θρανίον πρὸς τὸν ξένον, εἶναι ὁ παιδαγωγός τοῦ Σαινλεζέ, καὶ ὄργανοπαίκτης τῆς ἐκκλησίας.

— Ὅργανοπαίκτης! διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ δασοφύλαξ ὑπομειδιῶν χλευαστικῶς· πλὴν γνωρίζομεθα, κύριε, καὶ πολὺ. Στοιχηματίζω ὅτι πολλάκις ἐτκέφθητε δι' ἐμὲ κ' ἐγὼ διὰ σᾶς· ἡ ἀπατώμαι πολὺ, ἡ ἡ πρώτη ἐπίσκεψις τὴν ὁποῖαν ἐδέχθη ἐδῶ ἦτον ἡ ἐδική σας· ναὶ μὲν δέν ὠμιλήσαμεν παρὰ διὰ τοῦ καπνοδόχου, ἀλλὰ... Καὶ ὁμως ἐφρόντισα ἐξ ἀρχῆς διὰ σᾶς· θέλετε, παραδείγματος χάριν, νὰ σᾶς εἰπῶ μὲ ἀκρίβειαν τὸ μέτρον τοῦ ποδός σας;

Καὶ σκαλίσας τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἔγγραφα,

— Ἐνδεκα πόδες! ἀνέκραξε· πλὴν ὅταν ἐφθασα ἐδῶ, εἶχετε τρία μόνον καρφία εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῶν ὑποδημάτων σας, ἐνῶ χθὲς τὸ βράδυ εἶχετε ἑπτὰ. Πῶς σᾶς φαίνονται, Κ. παιδαγωγέ, αἱ πληροφορίαι αὐταί· εἶναι ἀληθεῖς. Δεῖξατέ μας τὸ ὑπόδημά σας.

Ἄλλ' ὁ Ρουλλιέ ἀπέσυρε τὸν πόδα του· προσποιούμενος ὁμως ὅτι ἐπίστευεν ὅτι ὁ Βινέ ἤστειεύετο,

— Ἄ! Κ. Βινέ, εἶπεν, ἀγαπάτε, βλέπω, ν' ἀστείεύεσθε. Καὶ τῶνόντι ἡ ἀστείότης δέν εἶναι κακή. Ἐγὼ, δημόσιος ὑπάλληλος καὶ πολίτης εὐνόητος, νὰ εἶμαι λαθροθῆρας! ἡ ἰδέα εἶναι τόσον νόστιμος!

Καὶ ἀνεκάγχασε θορυβωδῶς· ὁ δὲ Βινέ ἀναπηδήσας·

— Ἦκουσα καὶ τὸν γέλωτα αὐτὸν, ἀνέκραξε, δέν εἶναι πολλαὶ ὤραι. Ναὶ, ἀπαράλληλος, ἂν καὶ ὁ πρῶτος ἦτον πλέον ἐλεύθερος, καὶ ὀλιγώτερον δυσάρεστος.

Ὁ Ἱερώνυμος ἐσηκώθη τὸ μέτωπόν του συνωφρυνῶν, καὶ τὸ βλέμμα του, τόσῳ σεμνὸν ἕως τότε, ἐπέπεσεν ὀργίλον καὶ ὑπερήφανον ἐπὶ τοῦ δασοφύλακος.

— Δέν σᾶς ἐννοῶ, Κ. Βινέ, εἶπε, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ παρεκτρέπεσθε ὅταν ὀμιλήτε. Πλὴν τούτου, σᾶς ἀπέβαλαν· ὥστε, καὶ ἂν ἦμην

λαθροθήρας, δὲν ἔχετε πλέον δικαίωμα νὰ με εἰπῆτε τὸ παραμικρόν.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπε στεναζῶν ὁ δασοφύλαξ· ἄλλος ὅμως θὰ κάμῃ ὅ,τι δὲν ἐπρόφθασα νὰ κάμω ἐγώ. Γνωρίζω ὅλους τοὺς κακούργους καὶ θὰ δώσω τὰ ὀνόματά των εἰς τὸν διάδοχόν μου.

— Γνωρίζεις ὅλους τοὺς κακούργους, ἀνεφώνησεν ὁ διδάσκαλος με τόνον ἄ! κύρ-Βι ἐ, καὶ τὸ καυχᾶται! ἔλα, ἄς ὁμιλήσωμεν τί γνωρίζεις; Μερικοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι πηγαίνουν εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ κόψουν χόρτον διὰ τὰ ζῶά των, νὰ μαζῶσουν φρύγανα, ἢ διὰ νὰ περιπατήσουν με τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά των, καὶ τῶν ὁποίων τὰ φορέματα ἐβάφθησαν με κόκκινον χρῶμα. Ὡραῖσι πληροφοριαί, τῶντι, τὰ μέτρα τῶν βημάτων των εἰς τὴν ἄμμον! Παρουσιάσου εἰς τὸ δικαστήριον με τοιαύτας ἀποδείξεις καὶ θὰ ἴδῃς ἂν οἱ δικασταὶ δὲν θὰ σέ περιγελάσουν. Ὅμως, ἐπρόσθεσεν ἀναλαμβάνων ἦθος σοβαρώτερον, ὅλ' αὐτὰ με εἶναι ἀδιάφορα! Εἴτε συλλάβουν εἴτε ὄχι τοὺς λαθροθήρας, τί πρὸς ἐμέ;

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ Βινέ· εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως, γρήγορα θὰ φανερωθῇ ἡ ἀλήθεια. Ἐξεύρω μάλιστα κάποιον ὁ ὅποιος ἂν ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ... Ἐν τοσοῦτω, ἄγιε ἀνθρώπε, μὴν ὑπερηφανεύεσαι παραπολύ! Ὁμοιάζεις μέγαν ἀγριοχοῖρον ὁ ὅποιος φωνάζει ἀκόμη πλὴν ἑνὸς σκύλος τὸν ὅποιον γνωρίζω θὰ σέ διορθώσῃ ἂν εὖρη μάλιστα τὴν...

— Ἐάν εἶμαι λοιπὸν ἀγριοχοῖρος, ἀνέκραξε μανιώδῃς ὁ παιδαγωγός, φυλαχθῆτε ἀπὸ τὰ ὀδόντιά μου!

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἀναλαβὼν τὴν ὑποκριτικὴν φωνὴν του·

— Σὲ ἀφίνω, Κ. Βινέ, εἶσαι κακοδιάθετος, τὸ βλέπω, ἐντρεπόμενος βέβαια διότι σὲ ἀπέβαλαν πρὶν συντάξῃς κἂν ἓν πρωτόκολλον, καὶ καταμηνύσῃς ἕνα τουλάχιστον ἐκ τῶν πολλῶν λαθροθηρῶν οἱ ὅποιοι βρουάζουν εἰς τὸ δάσος. Δὲν σὲ πταίει ὅμως ἄλλος παρὰ τὴν γυναϊκί σου καθ' ἡμέραν εἰδοποιεῖ τοὺς λαθροθήρας ποίαν ὥραν θὰ ἐπῆγαινες εἰς τὸ δάσος καὶ ἀπὸ ποῖον δρόμον.

Εἶπε καὶ ἀνεχώρησε γελῶν χλευαστικῶς.

Ἡ Φανέττα καὶ ἡ μήτηρ της εἶχον ἀκούσει σωπῶσαι ὅλην αὐτὴν τὴν συνομιλίαν· Ἡ μὲν πρώτη, ἀπὸ τῆς συναντήσεώς της μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ εἰς τὴν Πηγὴν τῶν δακρύων, ἠθάνετο μεγίστην ἀπέχθειαν δι' αὐτόν, ἡ δὲ Σωσάννα ἐξ ἐναντίας, συνειθισμένη νὰ θεωρῇ αὐτόν ὡς προστατήν, κατεσπαράσσετο ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ

ἀνησυχίας καὶ δισταγμοῦ, μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν ὁ ἔλεεινὸς ἐκεῖνος ἀνεκαλυφε τὴν συνηνότησίν της. Ἰστατο ὡς ἀπολιθωμένη εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς αἰθούσης.

— Εἶπέ με, ἠρώτησεν εὐθύς ὁ δασοφύλαξ με τόνον φωνῆς ὄχι ἡμερὸν ὡς συνηθως, εἶναι ἀληθινόν αὐτὸ τὸ ὅποιον εἶπεν ὁ ἔλεεινὸς ἐκεῖνος;

Ἡ ταλαίπωρος Σωσάννα, ἐγονυπέτησε.

— Συγχώρησέ με, Βινέ, ἀπεκρίθη ὀλοφυρομένη· ἤθελαν νὰ σὲ φονεύσουν... θὰ σ' ἐφόνευσαν... καὶ διὰ νὰ σὲ σώσω δὲν εἶχα ἄλλο μέσον.

Ὁ δασοφύλαξ ἠθέλησε νὰ ὀρμήσῃ κατ' αὐτῆς· ἀλλ' ὀπισθοδρομήσας ἐπεσεν ἐπὶ θρανίου, καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἀμέσως καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἔτρεξαν πρὸς αὐτόν, καὶ τὸν περιεπτύχθησαν. Καὶ ἡ μὲν Σωσάννα μόλις ἐτραύλιζε τινὰς ἀσυναρτήτους λέξεις, ἡ δὲ Φανέττα, ποτὲ μὲν παρακαλοῦσα, ποτὲ δὲ ἐπιφέρουσα λόγους, κατῴρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ πρᾶνῃ τὸν πατέρα της.

— Σὲ συγχωρῶ, Σωσάννα, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς δασοφύλαξ με ἀτίμασες· πλὴν εἶσαι ἀδύνατον καὶ δειλὸν πλάσμα τὸ ὅποιον δὲν σκέπτεται ὀσάκις πρόκειται διὰ τὸν ἄνδρα ἢ τὴν κόρην της. Ἔστω! ἄς τὰ λησμονήσωμεν! Ἐπιθυμῶ νὰ ἀναχωρήσωμεν μίαν ὥραν προτίτερα ἀπὸ τοῦτον τὸν τόπον, ὅπου τὸ ὄνομά μου θὰ μείνῃ· χάρις εἰς σέ, εἰς περίγελων. Πρὸ ὀλίγου ἐλυπούμην διότι μ' ἐδίωξαν ὡς κακὸν ὑπέρβητην· τώρα ὅμως ἤθελα νὰ ἤμην μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ἂν καὶ δὲν ἤξεύρω ἀκόμη ποῦ θὰ ὑπάγωμεν. Ἐτοιμάσετε λοιπὸν τὰ πράγματά μας ἀμέσως, διότι θ' ἀναχωρήσωμεν μόλις τελειώσουν.

Ἄλλ' ἡ Φανέττα δὲν ἐσάλευε· τὸ στόμα ἔχουσα ἀνοικτὸν, ἔβλεπεν ἀτενωῶς πρὸς τὸ παράθυρον τὸ πρὸς τὸν κῆπον. Ἐνόμισεν ὅτι σκιά τις διεβῆ ἐκεῖθεν. Ὑπέθετε δὲ ὅτι ἐλανθάσθη, ὅτε κεφαλὴ τις σπανίου κάλλους, ἀλλ' ὠχρατάτη, ἐφάνη εἰς τὸ παράθυρον.

— Ὁ Κ. Βαρνεβίλ! ἀνέκραξεν ἔντρομος ἡ Φανέττα.

Τοῦτο ἀκούσαντες ὁ τε δασοφύλαξ καὶ ἡ Σωσάννα ἐστράφησαν ὄλως ἄποροι.

— Τί θέλετε, κύριε; ἠρώτησεν ἡ Φανέττα ἐντόνως· δὲν ἀνεχωρήσατε ἀκόμη; ἡ παρουσία σας ἐδῶ εἶναι ἐγκλημα!

Καὶ ὁ μὲν Βινέ ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ ἡ Σωσάννα ὅμως ἀπέτροψεν αὐτόν διὰ νεύματος.

Ὁ Βαρνεβίλ, ὄλως κάτωχρος, ἰστατο ἀκίνητος· τέλος πάντων ἀπεκρίθη με φωνὴν μελαγχολικὴν·

— Ὑπομονή! θ' ἀναχωρήσω, καὶ ἡ ἀπουσίμου θὰ εἶναι πολυχρόνιος. Πλὴν, πρὶν νὰ

πραγματοποιήσω ὅ,τι ἀπεφάσισα, ἐπιθυμῶ νὰ καθησυχάσω τὴν συνειδήσίν μου ὡς πρὸς τι ἀντικείμενον, καὶ διὰ τοῦτο διευθύνομαι εἰς σέ, κυρία, ἢ ὅποια εἶσαι τόσον γενναία καὶ τόσον ἀγαθή. Ἐσώθη;

— Ἐλπίζω, κύριε, ἐκτὸς μόνον ἂν ἡ ἐπιμονή σας νὰ μένετε ἐδῶ δὲν ἀνανεώσῃ τὸν κίνδυνον· ἀναχωρήσατε, κύριε, καὶ ἀναχωρήσατε ἀμέσως· ἢμποροῦν νὰ ἔλθουν!

— Ἀρκεῖ, ἀπεκρίθη ὁ Βαρνεβίλ· ἐν τοσούτῳ, θὰ σέ ζητήσω μίαν χάριν. Λάβε τοῦτο τὸ γράμμα (ἔδωκε δὲ ἐπιστολὴν ἐσφραγισμένην), δὸς αὐτὸ εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ ὁποίου δὲν λέγω τὸ ὄνομα, καὶ εἰπέ εἰς αὐτὸ . . . ὄχι, μὴ λέγῃς τίποτε. . . Μὴ με ἀρνήσαι, αὐτὴν τὴν χάριν, κυρία· λάβε τὸ γράμμα. Ἐὰν ἡ αἴτησίς μου ἦτον ἀξιόμιμπος θὰ ἐτόλμων νὰ τὴν κάμω ἔμπροσθεν εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα σου;

Ἡ φωνὴ του ἦτο γοερὰ καὶ περίλυπος· καὶ ὅμως ἡ Φανέττα ἀπέβαλε τὴν ἐπιστολὴν μὲνεύμα ἀξιοπρεπέστατον.

— Κάλλιστα, κόρη μου, εἶπεν ὁ δασοφύλαξ, δὲν ἤξεύρω μὲν περὶ τίνος πρόκειται, ἀλλ' ἐγκρίνω τὴν ἀρνήσιν σου μὲ ὄλην μου τὴν καρδίαν. Ἐὰν ὁ Κ. Βαρνεβίλ ἔχει νὰ στείλῃ γράμματα, ἄς μεταχειρισθῇ ἄλλους.

— Ναί· ἀλλ' ὁ καιρὸς μὲ βιάζει, καὶ δὲν ἔχω ἔμπιστοσύνην παρὰ εἰς τὴν καλὴν καὶ τιμίαν αὐτὴν νέαν. Κυρία, αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη χάρις τὴν ὅποιαν θὰ σέ ζητήσω ἐπὶ ζωῆς μου· μὴ με παραπονέσης.

Καὶ ἦλθον μὲν δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Φανέττας· ἀλλὰ δὲν ἐνέδωκεν. Ὁ δὲ Βαρνεβίλ ἀναστενάξας,

— Ἔστω, εἶπεν· εἴθε νὰ μὴ μετανοήσης διὰ τὴν ἀστυρότητά σου, ὅταν μάθῃς ὅτι ἀπέβαλες τὴν τελευταίαν εὐχὴν ἀνθρώπου ὅστις. . .

Δὲν ἐπρόφθασε δὲ νὰ τελειώσῃ· διότι ἡ ἀντικρὺ τοῦ παραθύρου θύρα ἠνοίχθη.

— Ὁ κόμης Γάγγης! ἀνέκραξεν ὁ Βινέ.

— Ὁ κόμης! ἐπανελάθεν ἡ τε Σωσάννα καὶ ἡ κόρη του.

Τοιοῦτος δὲ ὑπῆρξεν ὁ τρόμος καὶ τῶν τριῶν ὥστε δὲν ἐτόλμησαν νὰ στραφῶσιν εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ ἴδωσιν ἂν ὁ Βαρνεβίλ ἀνεχώρησεν.

Ὁ Κ. Γάγγης, ἐνδεδυμένος κομφοπρεπέστατα, εἶχεν ἦθος εὐγενὲς προκαλῶν σέβας· ἦτο σοβαρὸς τὴν ὥραν ἐκείνην, ἂν καὶ οὔτε τὸ μέτωπον, οὐδ' οἱ λοιποὶ χαρακτήρες τοῦ προσώπου του ἐξήγουν οὐδεμίαν ὑποψίαν· ἐξ ἐναντίας, ὁ τρόμος τῶν κατοίκων τῆς Μαυρωποῦ οἰκίας τὸν πρὸς κίνησε νὰ ὑπομειδιάσῃ.

— Ἐ! καλοὶ μου φίλοι, εἶπε μὲ φωνὴν σχεδὸν εὐμενῆ, νομίζω ὅτι σὰς ἐφόβισα. Εἶμαι λοιπὸν τόσῳ τρομερὸς;

Εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὸν ἔχθρον του.

Ἡ Φανέττα ἔσπευσεν ἐν τοσούτῳ νὰ προσφέρῃ θρανίον εἰς αὐτὸν, καὶ ἡ πρᾶξις αὐτὴ διεσκέδασε τὴν ἀπορίαν ἣτις εἶχε καταλάβει τὸν Βινέ.

— Κ. κόμη, εἶπεν οὗτος, δὲν ἐπερίμενα τόσῳ τιμὴν . . . διάβολε!

Ὁ κόμης ἐκάθησε, καὶ εἶπε·

— Πῶς; ἐτοιμάζεσθε βλέπω! δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βιάζεσθε τόσῳ πολὺ· διέταξα νὰ μὴ σὰς μεταχειρισθῶν μὲ τόσῃ ἀστυρότητά. Μείνε ἐδῶ, Βινέ, ἕως ὅτου νὰ εὐρῆς ἄλλην θέσιν, ἢ καὶ πάντοτε ἀνθέλῃς. Τοῦτο κρέμαται ἀπὸ τὴν θέλησίν σου.

— Πάντοτε! ἐπανελάθεν ὁ δασοφύλαξ ἐκπληγμένος. Ἄ! Κ. κόμη, τὸ σφάλμα μου εἶναι τόσῳ μεγάλον ὥστε δὲν τολμῶ νὰ ἔλπισω. . .

— Τὸ ὁμολογεῖς λοιπὸν· ἄρα τὸ σφάλμα σου φαίνεται καὶ εἰς σέ τὸν ἴδιον τερατῶδες, ἀπίστευτον, γενόμενον μάλιστα ἀπὸ ἀνθρωπὸν φρόνιμον. Καὶ ὅμως, Βινέ, ἐξηκολούθησε χαμηλώσας τὴν φωνὴν, ὅσω ἔνοχος καὶ ἂν εἶσαι, εἶμ' ἐτοιμὸς νὰ σέ συγχωρήσω καὶ νὰ σέ κρατήσω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, ἐὰν ἀποκριθῆς καθαρὰ εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου.

— Μάλιστα, Κ. κόμη.

Οὗτος δὲ ἀναπεσὼν ἠτένισε τὸν δασοφύλακα,

— Βινέ, ἠρώτησε, τὸ λάθος σου ἦτον πραγματικόν, εἰλικρινές; ἢ τόλμη σου μὴ εἶχε κρυφίαν τινὰ αἰτίαν;

— Ὅχι, Κ. κόμη· οὐδ' ἐγὼ ἐννοῶ ἀρκετὰ τὰ γενόμενα. Ἐντρέπομαι διὰ τὸ σφάλμα μου, καὶ δὲν τὸ ἐξηγῶ παρὰ μόνον διὰ τῆς παρεκτροπῆς τὴν ὅποιαν ἔκαμα χθὲς τὸ βράδυ πῶν ὀλίγον ῥακίον περισσότερον. . .

— Πῶς! δὲν εἶχες μάθει τὴν αἰτίαν τοῦ ταξειδίου μου εἰς Σαινλεζέ; Δὲν σέ εἶπε κανεὶς τί μυστικόν; δὲν σ' ἔδωκε διαταγὰς;

— Μάρτυς μου ὁ Θεὸς, Κ. κόμη, ἀπεκρίθη ἐντόνως ὁ δασοφύλαξ, ὅτι κανεὶς δὲν μὲ εἶπε τὸ παραμικρόν.

Ὁ Κ. Γάγγης ἔμεινε συλλογιζόμενος.

— Μὲ φαίνεται ὅτι λέγεις τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ἐπὶ τέλους. Θὰ ἠπατήθην λοιπὸν. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ σέ, κόρη μου, ἐπρόσθεσε λαβὼν τὴν δεξιὰν τῆς Φανέττας καὶ ἐλκύσας αὐτὴν ἠρέμα, καὶ ἀπὸ σέ ἔχω νὰ ζητήσω πληροφορίας τινάς. ὦ! πῶς πρέμεις! Μὴ ταράττεσαι. . . Μὲ φαίνεται ὅτι ἐπέρασεν ἡ ἡλικία κατὰ τὴν ὅποιαν ἔπρεπε νὰ μὲ φοβῶνται αἱ εὐμορφοί.

Ἄν καὶ εὐμενεῖς ἦσαν οἱ λόγοι οὗτοι, ἡ τολαίπυρος Φανέττα ἔτρεψε.

— Κ. κόμη, εἶπε τραυλίζουσα, δὲν ἤξεύρω τίποτε . . . τί νὰ εἰπῶ;

— Ἡ κόρη μου εἶναι εἰς ἄκρον δειλῆ, εἶπεν ἡ Σωσάννα· τί ἤμπορεῖτε νὰ μάθετε ἀπὸ αὐτῆς τὴν ἀθώαν;

— Μίαν μόνην ἐρώτησιν θὰ τὴν κάμω· ὅταν σὲ ἀπάντησα χθὲς τὴν νύκτα εἰς τὸ δάσος, ἔτρεχες μόνον διὰ τὸν πατέρα σου;

Ἡ νέα ἐταλαντεύθη ἀλλὰ, συναγαγοῦσα τὰς δυνάμεις αὐτῆς, ἀπεκρίθη μὲ ἦθος γαλήνιον·

— Καὶ ποία ἄλλη αἰτία ἦτον ἱκανὴ νὰ με ἀναγκάσῃ νὰ τρέχω τοιαύτην ὥραν εἰς τὰ δάση;

Ὁ δὲ κόμης σηκωθεὶς εἶπε·

— Φθάνει δὲν θὰ κάμω πλέον ἄλλας ἐξετάσεις, αἱ ὁποῖαι βεβαίως θὰ σᾶς φαίνονται παράδοχοι· λησμονῶ τὰ περασμένα. Ἄφετε τὰ πράγματά σας ἐδῶ. Καὶ σὺ, Βινέ, ἀνάλαβε ἀμέσως τὴν ὑπηρεσίαν σου. Εἶσαι πάντοτε δασοφύλαξ τοῦ Σαινλεξέ.

Καὶ αἱ μὲν γυναῖκες δὲν ἤκουσαν τὴν εἰδήσιν μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν· ὁ Βινέ ὅμως ἐσχίρτησεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

— Ἄ! διάβολε! ἀνέκραξε, πόσον σᾶς εἶμαι εὐγνώμων, Κ. κόμη! Θὰ διορθώσω λοιπὸν τοὺς λαθροθῆρας! Καὶ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου μ' ἐπεριέελα, πῶς θὰ τὸν ἐκδικηθῶ! ἤξευρετε, καλέ μου αὐθέντα, ὅτι οἱ κακούργοι αὐτοὶ κατώρθωσαν νὰ εὔρουν συνενόχους μέχρι καὶ . . . Καὶ ταῦτα λέγων ἔρριψε βλέμμα πλάγιον πρὸς τὴν σύζυγόν του.

— Ἄφες αὐτὰ, εἶπεν ὁ Κ. Γάγγης ἐξερχόμενος· ἄλλοτε μὲ διηγῆται τὰ περὶ τῶν ληστῶν. Τώρα πρόκειται περὶ σπουδαιότερων. Πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς Βαρνεβίλ.

— Εἰς Βαρνεβίλ! ἐπανέλαβεν ὁ δασοφύλαξ ἀνασκιρτῶν.

— Καὶ διὰ τί ὄχι; τί παράδοξον.

— Τίποτε· εἶχα ἀκούσει ὅτι ὁ Κ. Ἐδουάρδος Βαρνεβίλ ἀνεχώρησε.

— Θὰ ἰδῶ λοιπὸν τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία θὰ εἶναι λυπημένη διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ υἱοῦ της. Ὑγιαίνετε, κυρίαί. Βινέ, μὲ ὄλον σου τὸ μέγα σφάλμα σὲ ἐσυγχώρησα· ἐνθυμοῦ μόνον τώρα ὅτι εἰς ἐμέ χρεωστεῖς παρὰ εἰς πάντα ἄλλον τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσίν σου.

Ὁ δασοφύλαξ τὸν συνώδευσε μέχρι τοῦ δάσους ἐπαναλαμβάνων τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν ἀφοσίωσιν του· ἐκεῖ δὲ ὁ κόμης διατάξας αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ, διευθύνθη εἰς Βαρνεβίλ.

Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ Βινέ ἐφαίνετο ἀγένητος.

— Φθάνει μόνον, εἶπε πρὸς τὰς γυναῖκας, νὰ μὴν ἀπαντήσῃ τὸν ἄλλον· δὲν ἤξεύρω ἂν ἀπατώμαι· ἀλλὰ φοβοῦμαι νέον δυστύχημα.

Καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ κήπου.

— Ὁ ἄλλος ἀνεχώρησεν, εἶπεν ἡ Φανέττα· τώρα θὰ εἶναι μικρὰν. Ἐκτός τούτου, ὁ κόμης ὑπήγεν ἀπὸ τὸν δρόμον, ἐνῶ ὁ νέος θὰ περιπατῆ μέσα εἰς τὰ δένδρα· δὲν θὰ ἀπαντηθῶν.

— Ἄμποτε! ἐπειδὴ ὁ κόμης εἶναι ωπλισμένος. Δὲν ἴδετε ὅτι εἶχε πιστόλια εἰς τὰ θυλάκιά του; Ἄς ἐλπίσωμεν ἐν τοσοῦτῳ ὅτι δὲν θὰ συμβῆ τίποτε. Ἄ! διάβολε! ἀνεφώνησε σφογγίστας τὸ μέτωπόν του, τί ζωή! πότε ἀναβαίνεις, πότε καταβαίνεις. Ἥθελα νὰ λιγνεύσω ὀλίγον, καὶ τώρα βλέπω ὅτι ἡ ἐπιθυμία μου θὰ ἐκπληρωθῇ ὑπὲρ τὸ δέον.

— Ἐὰν ἐλίγνευες μόνον! ἀνέκραξεν ἡ Σωσάννα μὲ τὴν συνήθη κλαυθμηρὰν τῆς φωνῆς, ὑπομονή. Ἄλλ' ἰδοὺ ἐξανάπεσες εἰς τὴν κόλασιν αὐτῆν, καὶ αἱ ἀπειλαὶ τῶν κακούργων ἐκεῖνων! . . .

— Μάλιστα! οὔτε τὰς συλλογίζομαι, ἀπεκρίθη ὁ δασοφύλαξ. Με κακοφαίνεται μόνον ὅτι ὠμίλησα καθαρὰ εἰς τὸν ἐλεεινὸν ἐκεῖνον παιδαγωγόν. Τώρα θὰ προφυλάττεται. Πλὴν, διάβολε! ἤξεύρω τί θὰ κάμω, ἂς μείνῃ ἡσυχος. Ἐν τοσοῦτῳ, Φανέττα, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὴν σκυθρωπὸν κόρην του, δια τί ὁ κόμης σ' ἔκαμνε τοιαύτας ἐρωτήσεις, καὶ πρὶν, διὰ τί ὁ Κ. Βαρνεβίλ . . .

— Σὲ ὀμνῶ, πάπα μου, ἀπεκρίθη ἡ Φανέττα περίλυπος, ὅτι δὲν θὰ ἔλεγα ψεύματα οὔτε διὰ νὰ σώσω τὴν ζωὴν μου! Δυστυχῶς ὅμως ἐπρόκειτο δι' ἄλλο πρᾶγμα σπουδαιότερον. Ἄλλὰ σὺ ἤξευρες τὴν ἱστορίαν τῆς κομῆσεως;

— Ποίαν ἱστορίαν; δὲν ἤξεύρω τίποτε· κανεὶς δὲν μὲ εἶπε τὸ παραμικρόν. Μόνον, μερικὰ λόγια ἤκουσα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ τὴν περασμένην νύκτα, ὅταν ἔξαφνα ἀπήντησα τὸν Κ. Γάγγην μὲ ξένα φορέματα, ὑπέθεσα ὅτι δὲν θὰ εἶχε καλοὺς σκοποὺς, καὶ, καλὸν κακόν, μὲ ἦλθεν ἡ μωρὰ ἰδέα . . . Πλὴν σὺ, κόρη μου, ἀνεκαλύψες τίποτε; διάβολε! πρέπει νὰ μὲ τὸ διηγῆθῃς.

Ἡ Φανέττα διηγῆθη τότε ὅτι ἐγνώριζεν ὁ δὲ Βινέ ἤκουε περίλυπος. Ἄλλ' αἰφνης κρότος πυροβόλου ἀντήχησεν ἐκεῖ πλησίον.

— Τὸ ὑπωπτευόμεν! ἀνέκραξεν ὁ δασοφύλαξ ἀναφρίξας· στοιχηματίζω ὅτι ἀπήντηθησαν πρὸς τὴν Πηγὴν τῶν δακρῶν.

— Θὰ εἶναι κανεὶς λαθροθῆρας, ἐφιδύρισεν ἡ Φανέττα μὲ φωνὴν τρέμουσαν.

— Εἰς τοιαύτην ὥραν, ὄχι· πλὴν τούτου,

ὁ κρότος δὲν ἦτον τουφεκίου, ἀλλὰ πιστόλας ἦτον ξηρός καὶ κοντός· δὲν ἀπατώμα. Ἡ διήγησις σου, κόρη μου, ἐπικυρόνει τοὺς φόβους μου· τώρα εἶμαι βέβαιος· θὰ συνέβη κακόν. . . Ὑπάγω.

Καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ· ἀλλ' αἱ γυναῖκες κλαίουσαι ἐπροσπάθησαν νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν. Οὗτος ὁμως ὠθήσας αὐτάς,

— Ἄφετέ με, εἶπεν, ἀνόητοι· διάβολε! Δὲν πρόκειται διὰ λαθροθήρας· τί φοβεῖσθε;

Καὶ πηδήσας ἔδραμε πρὸς τὴν Πηγὴν τῶν δακρύων. Ἀλλὰ δὲν ἶδε κανένα καθ' ὁδόν· σιωπὴ ἐπεκράτει παντοῦ. Καὶ ὁμως αὐτὸς ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ κρότος ἦλθεν ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Διευθύνθη λοιπὸν ἀδιστακτικῶς διὰ τῆς στενωποῦ πρὸς τὴν πηγὴν, παρεκτρεπόμενος ἐνίοτε ἀλλὰ παντοῦ ἡσυχία. Ἠτοιμάζετο δὲ νὰ μεταβῇ ἀλλοῦ, ὅτε, τράπεις περὶ τὴν στενωπὸν, ἶδε τινὰ ὄρθιον, ἐστηριγμένον ἐπὶ δένδρου, καὶ ἦθος ἔχοντα φρικῶδες. Ἐδιπλασίασε λοιπὸν τὸ βῆμα, καὶ πλησιάσας ἀνεγνώρισε τὸν κόμητα Γάγγην, προσηλωμένους ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμούς εἰς ἀντικείμενόν τι κεκρυμμένον μεταξὺ χόρτου ὑψηλοῦ. Παρετήρησε δὲ τὸν δασοφύλακα ὅτε μόνον ἔφθασεν ἐνώπιον αὐτοῦ. Τότε ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν καὶ κάτωχρος, μὲ πρόσωπον ἠλλοιωμένον, ἔδειξε σιωπηλῶς τὸ ἀντικείμενον τῆς τῶσης προσοχῆς του.

Τοῦτο δὲ ἦτο πτώμα, τὸ τοῦ Ἐδουάρδου Βαρνεβίλ. Τὸ μέτωπον τοῦ τάλαιπώρου νέου ἦτο ἀνοικτὸν, καὶ τὸ πρόσωπόν του δὲν ἐγνωρίζετο· τὸ αἷμά του ἔρρεε ποταμηδὸν ἐπὶ τῆς χλόης.

Ὁ Βινέ, γονατίσας πλησίον τοῦ πτώματος, τὸ παρετήρει.

— Ἐτελείωσεν! ἀνέκραξε μὲ φωνὴν περιλυπον σηκωθείς.

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ Κ. Γάγγης συνοφρυωθείς, κ' ἐγὼ ἐβεβαιώθην ὅτι δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην βοήθειας. Θὰ μὲ εἰποῦν λοιπὸν ἀκόμη ὅτι ὁ Ἐδουάρδος ἀνεχώρησε σήμερον τὸ πρωί.

Ὁ Βινέ δὲν ἀπεκρίθη· ἀλλ' ἔχων πρὸς τὴν γῆν τοὺς ὀφθαλμούς,

— Βέβαια, εἶπε, Κ. κόμη, θ' ἀπρητήσετε τὸν Κ. Βαρνεβίλ, θὰ ἤλθετε εἰς λόγια, καὶ μετὰ ταῦτα μονομαχία. . .

— Μονομαχία! εἶσαι τρελός; ἀνέκραξεν ἀνυπομόνως ὁ Κ. Γάγγης· εἶπέ αὐτοχειρία. . . Ὁ νέος αὐτὸς, βασανιζόμενος ἀπὸ θλίψιν ἄγνωστον, ἐθανατώθη μόνος του. Ἐνῶ πρὸ ὀλίγου διέβαινα ἀπ' ἐδῶ, ἤκουσα κρότον πυροβόλου. Ὑποθέσας δὲ ὅτι ἦτον λαθροθήρας, ἔτρεξα νὰ τὸν συλλάβω ἐπ' αὐτοφώρῳ· ἀλλ' ἦτον ἀργά· ὁ ἄθλιος δὲν ἔζη πλέον.

Ὅλα δὲ ταῦτα ἐρρέθησαν μὲ τρόπον τεταραγμένον τὸν ὅποιον παρετήρησεν ὁ Βινέ.

— Κ. κόμη, εἶπε, δὲν βλέπω τὸ πιστόλιον μὲ τὸ ὅποιον ἐφονεύθη.

— Θὰ εἶναι βέβαια εἰς τὰ χορτάρια. Μείνε ἐδῶ, Βινέ, καὶ μὴν ἀφήσης κανένα νὰ πλησιάσῃ· ἐγὼ δὲ πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομίαν. Ἐπιθυμῶ νὰ ἐγκαταλείψω τὸν ἐπικατάρατον τοῦτον τόπον.

Εἶπε καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς πλέον νὰ στρέψῃ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν· ὁ δὲ δασοφύλαξ, μείνας μόνος, ἐσχάλισε νὰ εὔρη τὸ ὄπλον τοῦ φονευθέντος· ἀλλὰ δὲν εὔρε τίποτε.

— ὦ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν καὶ σείων τὴν κεφαλὴν· τὸ λέγει αὐτὸς καὶ τὸ πιστεύω· ἀλλὰ θὰ τὸ πιστεύσῃ καὶ ἡ δικαιοσύνη; Ταλαίπωρε νέε! ἐξηκολούθησε μετὰ μικρὸν ἀτενίζων τὸ πτώμα περὶ τὸ ὅποιον ἐβόμβουν ἤδη αἱ μυῖαι τοῦ δάσους· ἰδοὺ ποῦ σ' ἔφερεν ὁ σφοδρὸς ἔρως σου! Πρὸς τί λοιπὸν ἂν ἦσο νέος, εὐγενὴς καὶ ὠραῖος;

Μετὰ δύο ὥρας, ἡ Πηγὴ τῶν δακρύων, ἥτις ὑπὲρ ποτε ἔγεινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀξία τοῦ ὀνόματος τούτου, ἦτο περικυκλωμένη ἀπὸ πληθὸς ἀνθρώπων· χωροφύλακες καὶ στρατιῶται περιέζωσαν τὸ μέρος ὅπου ἦτο τὸ πτώμα, ἐνῶ αἱ ἐγγχώριοι ἀρχαί, συμβοηθούμεναι καὶ ἀπὸ ἰατρὸν, ἡρέωνων μετ' ἀκριβείας τὰς πιθανὰς αἰτίας τοῦ τραγικοῦ συμβάντος.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας, φήμη διεδόθη ὅτι δικαστῆς τις τοῦ Αὐτρικίου ἐστάλη διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάκρισιν τῆς υποθέσεως ἐχούσης χαρακτηριστῆρα σπουδαιότατον. Συγχρόνως δὲ διεκοινώθη ὅτι ὁ κόμης Γάγγης ἐφυλάσσετο ἐντὸς τοῦ θαλάμου του ἀπὸ χωροφύλακα, ὡς ὑποπτος τοῦ φόνου τοῦ Βαρνεβίλ.

ΙΑ'. Αἱ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ.

Τὴν ἐπιούσῃ, ἡ οἰκία τοῦ κόμητος εἶχεν ὄψιν ἀπαισίαν· τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά, διὰ δὲ τῶν θυρῶν, ἀνοιγομένων ἐνίοτε, διήρχοντο ἄνθρωποι περίλυποι καὶ σιωπηλοί. Ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου οἱ πλεῖστοι δὲν ὑπῆγον εἰς τοὺς ἀγρούς· ἀλλὰ διαμένοντες εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν, ἐσχηματίζον διαφόρους σῶρους καὶ συνωμῖλουν μὲ φωνὴν χαμηλὴν. Τὸ δάσος αὐτὸ εἶχε φυσιογνωμίαν θλιβεράν· ἀδιακόπως οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ἔφιπποι χωροφύλακες, φέροντες τὴν στολὴν αὐτῶν, μετέβαινον ἀπὸ τοῦ Σαινλεξέ εἰς Βαρνεβίλ, καὶ ἀπὸ Βαρνεβίλ εἰς Σαινλεξέ. Περὶ τὴν ὁδόσιν τῆς αὐγῆς, ἅμαξά τις, ἐστάθη παρὰ τὴν θύραν τοῦ μόνου ξενοδοχείου τοῦ χωρίου. Κατέβησαν δὲ δύο ἄνθρωποι μελανί-

μόνες, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἦτο ὁ ἀνακριτὴς, ὁ δὲ γραμματεὺς του. Μετὰ μικρὸν δὲ, μὴνύσαντες τὸν εἰρηνοδίκην καὶ τὸν δήμαρχον, διευθύνθησαν καὶ οἱ τέσσαρες εἰς τὴν Πηγὴν τῶν δακρῶν, ὅπου ἐξέτασαν ἐκ νέου τὰς περιστάσεις τοῦ θανάτου τοῦ Βαρνεβίλ. Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ἀνακριτὴς μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος Γάγγου διὰ νὰ προχωρήσῃ εἰς ἐξετάσεις.

Καὶ πολλοὶ μὲν μάρτυρες εἶχον ἐξετασθῆ, ἀλλ' ὅλαι αἱ καταθέσεις ἦσαν ἀσήμαντοι. Ὁ Βινέ, οὔτινος ἡ μαρτυρία θὰ ἦτο ἀξία λόγου, καθυπεβλήθη εἰς διαφόρους ἐρωτήσεις· ἀλλ' ὡς πρὸς ἐκείνας αἰτινες ἀπέβλεπον τὴν κόμησαν Γάγγου, ἀπεκρίνετο πάντοτε ὅτι δὲν ἐγνώριζέ τι. Δὲν ἀνεκρίθη δὲ οὔτε ἡ Σωσάννα οὔτε ἡ Φανέττα, ἂν καὶ ὅλοι οἱ ὑπηρεταί, πλὴν τοῦ Φραγκίσκου ὃν τινα εἶχον ἀπελπίσει οἱ ἱατροί, ἐξέθεσαν καὶ τὰς πλέον ἐπουσιώδεις λεπτομερείας ὅσας ἐγνώριζαν· ὁ δατοφύλαξ λοιπὸν ἠλπίζε, χωρὶς νὰ προσβάλλῃ τὴν ἀλήθειαν διὰ τῶν καταθέσεων του, νὰ κρύψῃ τὸ μυστικὸν τῆς κυρίας του ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην.

Ἡ δὲ Λεοκαδία, ἐνῶ ταῦτα ἐγίνοντο περὶ αὐτὴν, ἐκάθητο κατάκλειστος ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός της, εἰς ὃν μόνον ἡ ὑπηρετίς αὐτῆς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐμβαίη. Ποιοὶ ἄρα ὀδυνηροὶ λογισμοὶ κατετάρασσον τὴν ταλαίπωρον κόμησαν; ἔκλαιε τάχα τὸν νέον εἰς ὃν ὁ πρῶτος ἔρως του ὑπῆρξε τόσον ὀλέθριος; ἐφοβεῖτο διὰ τὸν σύζυγόν της, κατηγορούμενον ἐπὶ φόνω, ἢ ἐφοβεῖτο δι' ἐαυτήν; Κατὰ τὰ φαινόμενα, καὶ τὰ τρία ταῦτα ἀντίθετα αἰσθήματα ἐβασάνιζον τὴν καρδίαν της, διότι ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μίγμα ἀσυνειπῶν καὶ ἀντιθέσεων· ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν εἶχεν, εἶναι βέβαιον ὅτι πολλάκις ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ συγχοινωνῇ ἐλευθέρως μετὰ τοῦ ἀνδρός της· εἶτε ὅμως κατὰ διαταγὴν τῶν ἀρχῶν, εἶτε κατὰ παραγγελίαν τοῦ κόμητος, τῇ ἀπεκρίθησαν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀδύνατον.

Ὅτε ὁ ἀνακριτὴς ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Γάγγου, οὗτος εὗρίσκετο μόνος εἰς τὸν θάλαμόν του φυλασσόμενος ἀπὸ ἓνα χωροφύλακα. Ἡ φυσιογνωμία του ἦτο εἰς ἄκρον ἠλλοιωμένη, καὶ ἡ κόμη του ἄτακτος. Φέρων εἰσέτι τὰ νυκτικά του, καθήμενος παρὰ τὴν ἐστίαν, καὶ στηρίζων εἰς τὴν δεξιάν τὴν κεφαλὴν του, ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς πικροὺς λογισμούς. Ὁ δικαστὴς, σεβόμενος τὸ ἐπίσημον τοῦ κατηγορουμένου, ἐζήτησε διὰ τοῦ Ἰουλίου τὴν ἄδειαν νὰ εἰσελθῇ. Τότε μειδιάμα εἰρωνικὸν δίσχισε τὰ ἔπωχρα χεῖλη τοῦ κόμητος.

— Ἄ! ἦλθε μὲ εὐγένειαν, ἀνέκραξε δυσάρεστως· καὶ ὅμως δὲν διατηρεῖ τοιαύτην ἡ δι-

καισύνη πρὸς ἐμέ. Ἄς ἔλθῃ ὁ Κ. Γερμόν, Ἰούλιε· δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ περιμεῖνῃ.

Ὁ Κ. Γερμόν ἦτο πεντηκοντούτης, εὐγενὴς καὶ περισκεπτικὸς, ὅστις, διὰ τοῦ φιλοκαγάθου μειδιάματός του ἐσυγκέρα τὴν αὐστηρότητα καὶ τὴν ὀξύτητα τοῦ βλέμματός του. Ἀφοῦ δὲ ἐχαιρέτισε τὸν κόμητα σηκωθέντα διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ, ἐστράφει πρὸς τὸν χωροφύλακα καὶ εἶπε μ' ἐπισημότητα·

— Πήγαινε, κύριε· μὴν ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ μὴν ἔλθῃς ἐδῶ ἐὰν δὲν ἴδῃς ἰδιόχειρόν μου διαταγὴν· ὁ ἐνωμοτάρχης σου ἔλαβεν ἤδη τὰς ὁδηγίας μου.

Καὶ ὁ μὲν χωροφύλαξ ἀνεχώρησεν, ὁ δὲ δικαστὴς ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Κ. Γάγγου,

— Συγχωρήσατε, Κ. κόμη, εἶπε, τὴν ὑπερβολικὴν αὐστηρότητα τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθησαν αἱ ἐγγύραιοι ἀρχαί, ὡς προερχομένην ἀπὸ τὴν ἀπειρίαν των εἰς τοιοῦτου εἶδους ὑποθέσεις. Ἐπρεπε νὰ συλλογισθοῦν ὅτι τὸ ἔγκλημα τὸ ὁποῖον σᾶς ἀποδίδουν, καὶ ἂν ἀπεδεικνύετο, ἐπράχθη εἰς περιστάσεις ὄλως ἰδιαιτέρας· ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀφήσουν ἐλεύθερον ὑπὸ μόνην τὴν ἐγγύησιν τοῦ λόγου σας.

Ἡ εὐγενὴς αὐτὴ ὁμιλία ἐδυσώπησε τὸν κόμητα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη, Κύριε· ἀλλ' εἰς τὴν ἀπειρίαν τῶν ἀρχῶν προσθέσατε καὶ τὴν ἀξιοκατάκριτον ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐξευτελίσουν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον οἱ κύριοι αὐτοὶ ἐκολάκευαν χαμερπῶς ὅταν ἐνίστε κατεδέχετο νὰ τοὺς προσκαλέσῃ εἰς τὴν τράπεζάν του. Ἐστῶ ὅμως· τὸ κατ' ἐμὲ ἐφρόντισα, ἐπρόσθεσε δακτυλοδεικτῆσας μεγάλην ἐπιστελὴν κειμένην ἐπὶ τῆς ἐστίας, ν' ἀπαλλαχθῶ ἀπὸ τὰς ἀδίκους καταδιώξεις καὶ τὰς καταχρήσεις τῆς ἐξουσίας, γράψας τὴν ἀναφορὰν ταύτην εἰς τὸν βασιλέα, εἰς οὗ τινος τὸν οἶκον ἀνήκω, τὴν ὁποίαν σᾶς παρακαλῶ νὰ διευθύνετε εἰς τὴν Μεγαλειότητά του.

— Εὐχαρίστως, Κύριε· δότε με ὅμως τὴν ἄδειαν νὰ σᾶς ἐρωτήσω, εἰς τί θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ἡ ἀναφορὰ αὐτή. Ἐν πρώτοις ἀμφιβάλλω ἂν ὁ βασιλεὺς, μὲ ὄλην τὴν εὐνοίαν του πρὸς τὴν οἰκεγένειάν σας καὶ ἰδίως πρὸς ὑμᾶς, θελήσῃ νὰ διακόψῃ τὸν δρόμον τῆς δικαιοσύνης· ἔπειτα, καὶ ἂν συγκατανεύσῃ, τὸ συμφέρον σας δὲν εἶναι ν' ἀποπλύνεται τὸ ἔνδοξον ὀνομά σας ἀπὸ πάσαν ὑποψίαν; Θὰ ἰκανοποιηθῇ ἢ τιμῇ σας ἐὰν τις σᾶς ἐπιπλήξῃ ποτε ὅτι ἐδολοφονήσατε ἓνα ἄλλον;

Ὁ Κ. Γάγγης ἠσθάνθη τὴν δύναμιν τῶν λόγων τούτων καὶ ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν.

— Τὸ κατ' ἐμὲ ἐξηκολούθησεν ὁ δικαστής, τὸ συμφερότερον εἶναι νὰ ὑποβληθῆτε εἰς τὴν ἀνακρισιν. Ἀποκριθῆτε ἐλευθέρως εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ ἀλήθεια θὰ σᾶς σώσῃ. Δὲν πρόκειται περὶ ἀνακρίσεως τακτικῆς· βλέπετε ὅτι εἶμαι μόνος, καὶ δὲν ἔχω οὔτε γραμματέα, οὔτε ἄλλον κανένα. Ἥλθα ὡς ἄνθρωπος ἐπιθυμῶν νὰ σᾶς εὐρω ἀθῶον, καὶ ἔχω μόνον ἀνάγκην ὀλίγων πληροφοριῶν ἐκ μέρους σας διὰ νὰ σᾶς κηρύξω τοιοῦτον.

Ὁ κόμη· ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, ἐπρόσφερε θρανίον εἰς τὸν δικαστήν, καὶ ἐκάθησεν. Ἐσιώπησαν δὲ καὶ οἱ δύο, ὡς ἂν προητοιμάζον τὰς ιδέας των.

— Κ. κόμη, εἶπεν ὁ Κ. Γερμὸν, προφέρων ἐντόνως πᾶσαν λέξιν του, ἐπιμένετε πάντοτε λέγοντες ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Ἐδ. Βαρνεβίλ προῆλθεν ἀπὸ αὐτοχειρίαν;

— Βεβαίως ἐπιμένω· διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐξηγήσω ἄλλως πῶς τὸ ὀλέθριον τοῦτο συμβάν.

Καὶ διηγήθη αὐτὸ ὅπως καὶ πρὸς τὸν Βινέ. Τὸ συνήθως ἀπαθὲς πρόσωπον τοῦ δικαστοῦ ἐξέφρασεν ἀμφιβολίαν καὶ δυσαρέσκειαν.

— Ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς εἰπῶ, Κ. κόμη, ὅτι ὅλαι αἱ περιστάσεις τῆς ἀνακρίσεως εἶναι ἐναντία εἰς τὰς διαβεβαιώσεις σας. Πῶς, παραδείγματος χάριν, ἐφονεύθη μόνος του ὁ Κ. Βαρνεβίλ, ἀφοῦ, ὅσον καὶ ἂν ἐσκαλίσαμεν, δὲν ἤυραμεν νὸ ὄπλον τὸ ὅποιον μετεχειρίσθη;

— Ἡ θὰ ἐρρίφθη πολλὰ μακρὰν, ἡ θὰ κατεκερματίσθη ἀπὸ τὴν δύναμιν τῆς ἐκρήξεως.

— Θὰ εὐρίσκामεν τότε τὰ τεμάχια . . . ἀλλ' ἔστω· θὰ ἐξετάσωμεν καὶ θὰ ἰδῶμεν. Ὁμολογεῖτε τοῦλάχιστον ὅτι ὅταν ὑπήγετε εἰς τὴν Πηγὴν τῶν δακρῶν, εἴχετε ἐπάνω σας ἕν ζευγάρι πιστολίων γεμισμένων. Τὰ ἴδε, νομίζω, καὶ ὁ δασοφύλαξ Βινέ.

— Μάλιστα· τὰ εἶχα πάρει μαζῆ μου διὰ νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ τοὺς λαθροθήρας οἱ ὅποιοι πλημμυρίζουν τὸ δάσος· εἶναι ἀκόμη γεμισμένα.

— Θὰ τὰ ἐξετάσουν ἐμπειροτέχνη· εἶναι ὅμως βέβχιον ὅτι εἰς τὸ διάστημα τῶν δώδεκα ἢ δεκαπέντε λεπτῶν τὰ ὅποια ἐπέρασαν μεταξὺ τῆς ἐκपुरσοκροτήσεως καὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ Βινέ, εἴχετε καιρὸν νὰ ἐξαναγεμίσετε τὸ ὄπλον σας.

Ὁ δὲ Κ. Γάγγης ἀναπηδήσας,

— Κύριε, ἀνέκραξεν ὀργισθεὶς, ποῖον μὲ νομίζετε; Ἐὰν κατὰ δυστυχίαν μου ἐφόνευα τὸν νέον ἐκεῖνον, νομίζετε ὅτι θὰ κατῶρθονα νὰ μένω πλησίον εἰς τὸ καταματωμένον πτώμα του τόσοσ ἀτάραχος;

— Μὴ ταραττεσθε, Κ. κόμη, καὶ καθήσετε παρακαλῶ. Δὲν πταίω ἐγὼ ἐὰν τὰ φαινόμενα εἶναι καθ' ὑμῶν. Ἀλλὰ εἰς τὸ μυστηριώδες αὐτὸ

συμβάν πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ ὑποθέσεις τολμηράς διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἀλήθειαν. Πλὴν τούτου, ἠξεύρετε ὡς κ' ἐγώ, ὅτι, ὅταν ἀτυχῆς τις ἀποφασίσῃ νὰ γείνη αὐτόχειρ, γράφει συνήθως ὀλίγας λέξεις περὶ τῶν αἰτιῶν τῆς τρομερᾶς ἀποφασείας του, καὶ διὰ ν' ἀποχαιρετίσῃ τὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς φίλους του· ἀλλ' εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν δὲν εὐρέθη ἢ παραμικρὰ σημεῖωσις οὔτε ἐπάνω εἰς τὸν Βαρνεβίλ οὔτε εἰς τὴν οἰκίαν του. Μισὴν ὥραν πρὸ τοῦ συμβάντος, εἶχεν ὑπάγει εἰς τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν διὰ νὰ παρακαλέσῃ κάποιον νὰ ἀναλάβῃ τὴν παράδοσιν ἑνὸς γράμματος· ἀλλὰ δὲν ἔγεινε δεκτὴ ἡ αἰτήσις του. Τὸ γράμμα λοιπὸν αὐτὸ καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦτον, ἔπρεπε νὰ εὐρεθοῦν.

— Καὶ πρὸς ποῖον διευθύνετο ἐκεῖνο τὸ γράμμα; ἠρώτησεν ὁ κόμησ με φωνὴν τρέμουσαν.

— Κάνεις δὲν τὸ εἶπεν· ἀλλὰ τὸ ὑποπτεύομεθα.

Εἰς μάτην ἠγωνίζετο ὁ Κ. Γάγγης νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν του ἀπὸ τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ δικαστοῦ· μετὰ βραχείαν δὲ παύσιν ἐπανέλαβε·

— Βλέπετε λοιπὸν, Κ., ὅτι ὁ Βαρνεβίλ πρὶν πραγματοποιήσῃ τὸν ὀλέθριον σκοπὸν του, ἠθέλε νὰ προειδοποιήσῃ τινὰ τῶν οἰκειοτέρων του.

— Τί λοιπὸν ἔγεινε τὸ γράμμα; Πλὴν τούτου ὁ Βαρνεβίλ ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καὶ ἡ ἀναχώρησις καθὼς καὶ ἡ αὐτοχειρία του ἐξηγοῦν εὐκόλως τὴν ὑπαρξιν τῆς ἐπιστολῆς. Φθάνει, Κ. κόμη, ἐπρόσθεσεν ὁ δικαστής με φωνὴν πειστικὴν συνάμα καὶ γλυκεῖαν, ἄφετε τὸ σύστημα τοῦτο τῶν ἀντιφάσεων καὶ τῶν ἀπιθανοτήτων, καὶ μὴ ζητῆτε νὰ φυλάξετε μυστικὸν ὅ,τι θὰ γείνη μετ' ὀλίγον γνωστόν. Ὁμολογήσατε ὅτι εἴχετε ἔχθραν κρυφίαν κατὰ τοῦ Ἐδ. Βαρνεβίλ· ὁμολογήσατε ὅτι ἀπαντήσαντες τὸν νέον αὐτὸν ἠθελήσατε νὰ τὸν ὑποχρεώσετε νὰ μονομαχήσῃ μαζῆ σας. Ἡρνήθη, σᾶς ὕβρισεν ἴσως, καὶ ἀπὸ τὸν θυμὸν σας . . . Ὁμολογήσατε ἐπὶ τέλους ὅτι ζητῶν ἐπάνω του τὴν ἀπόδειξιν τῶν ὑποψιῶν σας, ἤυρατε τὸ γράμμα ἐκεῖνο ἐνοχοποιοῦν . . . τρίτον τινὰ, καὶ τὸ ἐξαφανίσατε. Ὁμολογήσατέ τα, Κ. κόμη. Ἐστὲ εἰλικρινῆς, καὶ τότε ἡ ἀξιοδάκρυτος αὐτὴ περίστασις θὰ διορθωθῇ εὐκόλως.

Ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Κ. Γάγγου ἐφαίνετο ὅτι διάφορα αἰσθήματα συνεκρούοντο εἰς τὴν καρδίαν του.

— Καὶ περὶ τῆς ζωῆς μου αὐτῆς ἂν πρόκηται, ἀπεκρίθη, δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀναγνωρίσω ἀληθινὸν ὅ,τι εἶναι ψευδές.

Ἡ ἐπιμονὴ ἢ μᾶλλον ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη

αὐτῇ, ἐπροξένησε κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν δικαστήν. Ἀφείς λοιπὸν τοὺς εὐμενεῖς τρόπους του, ἔλαβεν ἦθος ψυχρόν.

— Βλέπω, εἶπε, Κ. κόμη, ὅτι δὲν γνωρίζετε τὴν ἔκτασιν τῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας ἐσύναξεν ἡ ἀνάκρισις· ἄς ἔλθωμεν λοιπὸν εἰς ἄλλην τάξιν πραγμάτων. Ἡμπορεῖτε νὰ μὲ εἰπῆτε διὰ τί ἤλθετε πρὸ ὀλίγου εἰς Σαινλεζέ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, ὑπὸ ξένον ἔνδυμα, χωρὶς νὰ προειδοποιήσετε οὔτε αὐτὴν τὴν Κ. σύζυγόν σας;

— Ἦθελα νὰ μὲ ἰδῆ ἕξαφνα ἡ κόμησσα ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἤμην χωρισμένος πρὸ ἐνὸς ἔτους καὶ ἐπέκεινα.

— Πολλὰ καλὰ· ἀλλὰ πρὸς τί τὸ ξένον ἔνδυμα; Πλὴν τούτου, ἐφέρθητε εἰς τρόπον ὥστε ἐδώκατε ἀφορμὴν εἰς ὑποψίας. Ὅταν ἐμβήκατε εἰς τὴν οἰκίαν σας, διετάξατε τοὺς ὑπηρετάς νὰ μείνωσιν εἰς τὴν θέσιν των· καὶ λαβόντες λύχνον, ἐτρέξατε ἀνυπόμονος εἰς τὸν κήπον· ἔπειτα ἀνέβητε εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου σας, καὶ ἀφοῦ τὴν ἴδετε κοιμωμένην ἀταράχως, ἐφάνητε ἡσυχος. Πῶς ἐξηγεῖτε ὅλ' αὐτά;

— Ἡ αὐθάδεια τοῦ δασοφύλακός μου μὲ εἶχε παροργίσει, καὶ ἀπὸ τὴν ταραχὴν μου. . . Ἀλλὰ νομιζῶ, κύριε, ὅτι ἡ ἀνάκρισις δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ αὐτά.

— Ἐξ ἐναντίας, Κ. κόμη, ἔχει καὶ πολλήν. Ὑπάρχει τις τοῦ ὁποίου ἡ διαγωγὴ φαίνεται ἀκατανόητος· ἐνωῶ δὲ τὸν Φραγκίσκον, τὸν γέροντα ὑπηρετὴν σας. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως αὐτὸς εὐρίσκεται εἰς κίνδυνον, καὶ διὰ τοῦτο ἀποτεινόμενος εἰς ὑμᾶς ἐπιθυμῶν νὰ μὲ δώσετε διασαφήσεις τινάς.

Ὁ κόμης ἐπανέλαβεν ὅσα εἶχε προειπεῖ πρὸς τὸν Δυβρεῦλ'· ἀλλ' ὁ Κ. Γερμὸν δὲν εὐχαριστήθη.

— Δὲν εἶχετε τάχα κανένα λόγον ἰδιαίτερον διὰ νὰ ἐκλέξετε τὸν Φραγκίσκον κατὰ προτίμησιν; Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, παραδείγματος χάριν, δὲν σὰς εἰδοποίησε ποτὲ περὶ τῶν συμβαινόντων εἰς τὴν οἰκίαν σας τοῦ Σαινλεζέ; ἢ μὴ ἐπροσπάθησε νὰ διεγείρῃ τὰς ὑποψίας σας ὡς πρὸς ἀγαπητόν τι ὑποκείμενον; . . .

— Κύριε! ἀνεφώνησεν ἐνθέρμως ὁ ἀνακρινόμενος.

Μετ' ὀλίγον δὲ συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν,

— Ἐννοεῖτε εὐκόλως, εἶπεν, ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀποκριθῶ εἰς τοιαύτας ἐρωτήσεις· ἡ ἀξιοπρέπειά μου δὲν μὲ τὸ συγχωρεῖ.

— Βλέπω, ἐπανέλαβε δυσαρέστως ὁ δικαστής, ὅτι δὲν θὰ μάθω ἀπὸ σὰς τίποτε· καὶ ὁμῶς σὰς εἶπα, Κ. κόμη, ὅτι ἦτον προτιμότε-

ρον νὰ ἦσθε εἰλικρινέστερος. Λυποῦμαι ὅτι τὸ χρέος μου μὲ βιάζει νὰ προχωρήσω εἰς ἐξετάσεις τοιαύτας ὁποίας ἀποστρέφομαι. Σὰς παρακαλῶ νὰ προσκαλέσετε τὴν Κ. κόμησσαν.

— Τὴν κόμησσαν! ἀνέκραξεν ὁ Κ. Γάγγης· παραδόξως πῶς ταραχθεῖς· δὲν θέλω νὰ τὴν ἰδῶ! ἐὰν τὴν ἰδῶ εἶμαι ἄξιος . . .

— Πῶς! εἴσθε παρωργισμένος ἐναντίον τῆς; Ὁ κόμης ἐνόησεν ὅτι ἡ ἀρνησίς του θὰ ἤρξανε τὰς κατ' αὐτοῦ ὑποψίας.

— Παρωργισμένος ἐναντίον τῆς φιλτάτης μου Λεοκαδίας; ἐпанέλαβεν ὁ κόμης, τί λέγετε; Λυποῦμαι μόνον νὰ τὴν ἰδῶ περιπλεγμένην εἰς τὰς ἀδιακρίτους συζητήσεις τῶν δικαστηρίων.

— Ἐπεθύμουν κ' ἐγὼ νὰ μὴ προχωρήσω εἰς αὐτά, ἀλλ' εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ ἐπιμείνω.

Ὁ Κ. Γάγγης ἐνόησεν ὅτι ὑπὸ τὴν εὐγενῆ ταύτην φράσιν τοῦ δικαστοῦ ἐκρύπτετο διαταγὴ. Ἐσήμανε λοιπὸν μὲ χεῖρα τρέμουσαν τὸν κώδωνα, καὶ ὅταν ἐφάνη ὁ Ἰούλιος, τὸν διέταξε νὰ παρακαλέσῃ τὴν κόμησσαν νὰ ἔλθῃ.

Ἐωσοῦ φθάσῃ ἡ Λεοκαδία, ὁ τε δικαστής καὶ ὁ ἀνακρινόμενος ἐσιώπων· ὁ μὲν πρῶτος ἐφαίνετο σκεπτόμενος περὶ τῶν ἀποκρίσεων θύσας ἤκουσε, καὶ περὶ τῶν ἐρωτήσεων τὰς ὁποίας ἔμελλεν ἐκ νέου ν' ἀποτείνῃ, ὁ δὲ ἄλλος ἐδοκίμαζεν ὑπερβολικὴν στενοχωρίαν. Ποτὲ μὲν ὠχρία, ποτὲ δὲ ἐκοκκίνιζε, καὶ ἄλλοτε ἰδρῶς ἔρρεεν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του· αἱ χεῖρές του ἐκινουῦντο σπασμωδῶς.

Ἀλλὰ δὲν ἀνέμειναν ἐπὶ πολὺ· διότι, ὡς φαίνεται, ἡ κόμησσα, προῖδουσα ὅτι θὰ ἐκαλεῖτο ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν, εἶχεν ἐτοιμασθῆ καὶ ἀναδειξεῖ ἐτι μᾶλλον τὸ κάλλος διὰ τοῦ ἐνδύματός της. Καὶ ὅμως εἰς τὸ πρόσωπόν της ἐφαίνετο ἡ ἀγρυπνία καὶ ἡ ὀδύνη τῆς νυκτός. Ἦλθε δὲ ἔχουσα ἦθος εὐσταθὲς ἀποδεικνύον ὅτι εἶχεν ἤδη ἀποφασίσει τί ἔμελλε νὰ πράξῃ.

Ὁ Κ. Γάγγης καὶ ὁ δικαστής ἐσηκώθησαν διὰ νὰ τὴν ὑποδεχθῶσιν· οἱ δὲ δύο σύζυγοι ἀντήλλαξαν βλέμματα, ἐξ ὧν τὰ μὲν τοῦ ἀνδρὸς ἦσαν δύσπιστα καὶ ὀργίλα, τὰ δὲ τῆς κομήσσης περίλυπα καὶ ἐρωτικά. Ὁ Κ. Γερμὸν τὴν ὠδήγησε πρὸς θρανίον, καὶ ἐκάθησε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ κόμητος, διὰ νὰ παρεμποδίξῃ ἴσως πᾶσαν ἐνδεχομένην διὰ βλεμμάτων συνεννόησιν.

Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἀμηχανία ἐπεκράτησε μεταξὺ καὶ τῶν τριῶν· μετ' ὀλίγον δὲ ὁ κόμης, προσπαθήσας νὰ καταστήσῃ τὴν φωνὴν του ὁσον τὸ δυνατόν γλυκυτέραν,

— Δὲν πταίω, εἶπε, Κυρία . . . φιλτάτη μου, ἐὰν ἀναγκάζεσαι νὰ ἀναμιχθῆς εἰς τοιαύ-

τας ἀηδίας ἐπεθύμουν νὰ μὴ γείνη τοῦτο, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐσυγχώρησαν.

Ὁ Κ. Γερμὸν ἠθέλησε νὰ ὑπερασπισθῆ.

— Μήπως δὲν εἶναι χρέος μου, Γουστάβε, εἶπεν ἡ δούκησσα μὲ τόνον φωνῆς μελαγχολικόν, νὰ μετέχω καὶ τῶν θλίψεων καὶ τῶν στενοχωριῶν σου; Πρὸ τόσο καιροῦ ἀφότου εἴμεθα χωρισμένοι δὲν ἐδοκίμασα οὔτε τὰς εὐχαριστήσεις οὔτε τὰς ἀπολαύσεις σου· ἄφες με σήμερον νὰ δοκιμάσω τοῦλάχιστον τὰ παθήματά σου, καὶ πίστευσε ὅτι τὰς προσωπικὰς μου δυστυχίας αἰσθάνομαι ὀλιγώτερον παρά τὰς ἐδικὰς σου.

Καὶ ὁ μὲν κόμης δὲν ἀπεκρίθη, ὁ δὲ Κ. Γερμὸν εἶπεν·

— Ἐννοῶ, Κυρία, πόσον ἡ θέσις σας καὶ ἡ τοῦ Κ. Γάγγου εἶναι δεινὰ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐδική μου δὲν εἶναι ὀλιγώτερον δύσκολος. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν, ἀφοῦ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς ἀποτείνω ἐρωτήσεις λυπούσας τὴν φιλοτιμίαν σας, νὰ μὴ λησμονήσετε τὴν ἀκαταμάχητον ἀνάγκην εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι.

Καὶ ἡ μὲν Λεοκαδία ἔκλινε σιωπηλῶς τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ κόμης, ἀτενίζων τὸ πῦρ τῆς ἐστίας, ἐφαίνετο ὅτι μόλις ἤκουε τὰ λεγόμενα.

— Κυρία, ἐπανελάβεν ὁ δικαστής, πρέπει νὰ συμπεράνω ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν σας, ὅτι, μετὰ τὴν ἐκουσίαν ἢ μὴ ἀπομάκρυνσιν τοῦ κόμητος, ψυχρότης τις ἐγεννήθη μεταξύ τῶν δύο σας;

— Ψυχρότης! διόλου, κύριε· ἠσθανόμην μόνον μεγίστην ἀθυμίαν, καὶ λύπην ἔτι μεγαλύτεραν ἢ ὁποία μ' ἔτηκεν. Ἐνόμιζα ὅτι μ' ἐγκατέλιπεν· ἔκλαια, ἐταραττόμην ἀδιακόπως, ζητοῦσα διασκεδάσιν τῆς θλίψεώς μου, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν εὕρισκα. Ὅσοι μὲ πλησιάζουν θὰ σὰς εἶποῦν πόσον αἱ λύπαι μου ἠλλοίωσαν τὸ λογικόν μου. Ἡ μοναξιά, ἡ προσβληθεῖσα φιλαυτία μου, τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ μυστικόν μου εἰς ἄλλον, ἠρέθισαν τὴν κεφαλὴν μου· πολλάκις σὰς βεβαιῶ ἐγινόμην παράδοξος. Ἀλλὰ τί ἄλλο ἀποδεικνύουν αὐτά, Κύριε, εἰμὴ ὅτι δὲν ἐδυνάμην νὰ αἰσθανθῶ κατὰ τοῦ αἰτίου τῆς δυστυχίας μου μήτε ψυχρότητα μήτε ἀδιαφορίαν. Μὲ ὄλην του τὴν ἀδικίαν πρὸς ἐμὲ, τὸν ἠγάπων πάντοτε, καὶ θὰ ἐδίδα τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω.

Ὁ Κ. Γάγγης ἀνεκινήθη· τὰ χεῖλη του ἐτάραχθησαν ὡς ἂν ἐμελλε νὰ ὁμιλήσῃ· ἀλλὰ ἐκάθησε πάλιν ἤσυχος.

— Τὰ αἰσθήματα αὐτὰ τιμοῦν καὶ ὑμᾶς καὶ τὸν Κ. κόμητα, εἶπεν ὁ δικαστής· ἀλλὰ, Κυρία, μεταξύ ὅλης αὐτῆς τῆς ἀπομονώσεώς σας, διατηρήσατε σχέσεις μὲ τοὺς γείτονάς

σας Βαρνεβίλ, καὶ λέγεται ὅτι ὁ ταλαίπωρος νέος ὅστις ἀπέθανε πρὸ ὀλίγου θάνατον τοσοῦτον τραγικόν, εἶχε συλλάβει δι' ὑμᾶς σφοδρότατον πάθος...

Ἡ λυπηρὰ αὐτὴ ἀνάμνησις κατετάραξε τὴν κόμησσαν· τὰ δάκρυά της ἀνέβλυσαν ἐν τῷ ἄμα, καὶ ἀναπνεύουσα ἔκλαιε πικρῶς. Καὶ ὁ μὲν σύζυγος αὐτῆς τὴν παρετήρει μὲ βλέμμα ἄγριον, ὁ δὲ δικαστής ἐβλεπεν αὐτὴν λάθρα, βάλλων ἐν τοσοῦτῳ τοὺς δακτύλους του εἰς τὴν χρυσὴν του ταμβακοθήκην.

— Συγχωρήσατέ με, Κύριε, ἐπανελάβεν ἡ κόμησσα μὲ φωνὴν ἠλλοιωμένην· ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτον ὁ μόνος υἱὸς ἀρχαίας μου φίλης· τὸν ἐβλεπα συχνὰ, καὶ ἴσως εἶμαι μία ἀπὸ τὰς αἰτίας τοῦ θανάτου του.

Καὶ ἐσιώπησεν. Ὁ δὲ Κ. Γερμὸν, ἐπιθυμῶν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν, δὲν παρετήρει ὁποῖαν ὀδύνην ἐδοκίμαζεν ἢ ὁμολογοῦσα ταῦτα.

— Ἄ! ἀνέκραξε χαίρων, ἰδοὺ τέλος πάντων ἔνδειξις τις!... ἄρα, Κυρία, δὲν ἀρνεῖσθε ὅτι ἐγνωρίσατε τὸ ὀλέθριον πάθος τοῦ νέου Βαρνεβίλ;

— Πῶς νὰ μὴ τὸ γνωρίσω; Ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ πρόσωπον, ἀπὸ τὰ βλέμματα καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν σιωπὴν του. Ἦτον παιδίον τὸ ὁποῖον δὲν ἤξευρε νὰ κρύψῃ τὰ πάθη του, καὶ...

— Καὶ σεῖς, Κυρία; ἠρώτησεν ὁ κόμης μὴ δυνηθεὶς πλέον νὰ κρατηθῆ.

Τὸ ἀπειλητικόν τοῦτο ὕφος ἐτάραξε τὴν Λεοκαδίαν· παρ' ὀλίγον νὰ λειποθυμήσῃ· ἀλλὰ ἀναλαβοῦσα τὰς δυνάμεις της ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν ἀσθενῆ μὲν ἀλλ' εὐσταθῆ.

— Ἐγὼ, Κ., ἐλυπούμην μὲν διὰ τὸ πάθος οὔτινος ἡμῶν ἢ αἰτία... ἀλλὰ δὲν τὸν ἠγάπησα ποτέ.

Ὁ Κ. Γάγγης ἐβυθίσθη ἐκ νέου εἰς τὴν φαινομένην ἀπάθειάν του, ἐκεῖνη δὲ ἐξηκολούθησε·

— Πρέπει δὲ νὰ σὰς φανερώσω καὶ τοῦτο· ὅταν ἶδα τὸν ἀθῶον καὶ ἀληθῆ ἐρωτα τοῦ νέου, συνέλαβα στοχασμὸν ἄτοπον. Ἀναζητοῦσα πάντοτε τρόπον κατάλληλον διὰ νὰ ἐπαναφέρω πλησίον μου τὸν κόμητα, ἐνόμισα ὅτι διὰ τῆς ζηλοτυπίας θὰ ἐπετύγχανα τὸν σκοπόν μου. Δὲν ἀπέκρουσα λοιπὸν ὅσον ἔπρεπεν αὐστηρῶς τὰς ὑποκλίσεις τοῦ Κ. Βαρνεβίλ, δὲν τὸν ἀπήλπισα, ὅπως ἦτον ἴσως τὸ χρέος μου. ὦ! συγχωρήσατε τὴν γυναικειαν αὐτῆς ἀδυναμίαν· ἡμῶν τὸσω δυστυχῆς διὰ τὴν ἐγκατάλειψίν μου! ἡμῶν τρελή! Μ' ἐφαίνετο ὅτι ὁ σύζυγός μου θὰ ἐγνώριζε γρήγορα τὸ πάθος αὐτὸ, θὰ ὑπέωπτεύετο, καὶ τότε θὰ ἤρχετο δρομαῖος, καὶ θὰ

ήκουεν ἀπὸ τὸ στόμα μου· « Δὲν ἠγάπησα πο-
τέ καὶ δὲν θ' ἀγαπήσω ποτὲ ἄλλον παρὰ σέ. »

Ὁ κόμης ἀνέκραξε·

— Λεοκαδία, φιλιτάτη μου Λεοκαδία, εἶναι
ἀληθές·

— Ἀληθέστατον, Γουστάβε, ὀρκίζομαι ἐ-
νώπιον τοῦ Θεοῦ. Λέγομεν δὲ καὶ αὖθις ὅτι ἡ
ἐνοχος κόμησσα, ὀμνύουσα δὲν ἐπιώρκει, ἀλλ'
ἔλεγεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Μὴ ἀντικρούουσα τὸν
ἔρωτα τοῦ Βαρνεβίλ, σκοπὸν μόνον εἶχε νὰ ἐπα-
ναφέρῃ πλησίον τῆς τὸν σύζυγόν τῆς διὰ τῆς
ζηλοτυπίας. Ἄλλ' ὅ,τι δὲν ὠμολόγει, ὅ,τι ἐ-
πεθύμει νὰ κρύψῃ καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν τῆς,
ἦτο τὸ φρικῶδες ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον ἐπέ-
φερε δι' αὐτὴν τὸ ἐπικίνδυνον τοῦτο στρατή-
γημα.

Μετὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτὴν, οἱ δύο σύζυγοι
ἀντήλλαξαν μακρὸν καὶ συμπαθητικὸν βλέμ-
μα· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κ. Γερμὸν ἐφαίνετο με-
τέχων τῆς εὐχαριστήσεώς των.

— Σὰς εὐχαριστῶ, Κυρία, εἶπεν, ἡ εἰλι-
κρίνειά σας θὰ φέρῃ ἀξιόλογα ἀποτελέσματα
δι' ὅλους. Παρακαλῶ τῶρα νὰ μὲ εἰπῆτε, ἡ-
ξεύρετε ἂν ὁ κόμης ἔμαθε τὸ πάθος τοῦ Κ.
Βαρνεβίλ;

Ἡ Λεοκαδία εἶπε τὰ συμπεράσματά τῆς καὶ
πὰς περὶ τοῦ Φραγκίσκου ὑποφίας τῆς, τὰς ὁ-
ποίας ὁ Κ. Γάγγης ἐπεδοκίμασε διὰ νεύματος.

— Λοιπὸν, ἐπανελάβεν ὁ δικαστῆς, φαίνε-
ται ὅτι ὁ Κ. κόμης εἶχε λόγους νὰ μισῇ τὸν
Ἐδουάρδον. Ἀποκριθῆτέ με καὶ εἰς τοῦτο, Κυ-
ρία, καὶ δὲν σὰς ἐνοχλῶ πλέον νομίζετε ὅτι
ὁ Κ. Βαρνεβίλ, ἀπελπισθεὶς ἀπὸ τὴν αὐστηρό-
τητά σας, ἀπεφάσισε νὰ φονευθῇ;

Ἡ κόμησσα ἀνέφριξε καὶ ὑπετραύλισε·

— Λυπηθῆτέ με, παρακαλῶ μὲ εἶναι πολ-
λὰ δυσάρεστον τὸ νὰ ζητήσω τὴν λύσιν τοῦ φρι-
κτοῦ τούτου προβλήματος.

— Τῶρα στρέφομαι πρὸς ὑμᾶς, Κ. κόμη,
εἶπεν ὁ δικαστῆς. Βλέπετε ὅτι τὸ παραπέτα-
σμα ἀνεσύρθη κατὰ τὸ ἥμισυ. Αἱ περιστάσεις
εἶναι τοιαῦται, ὥστε, καὶ ἂν κατὰ δυστυχίαν ἐ-
φρονεῦτε μονομαχοῦντες τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον
ὅστις ἤθελε νὰ τινάξῃ τὴν οἰκειοκλίαν σας ἡ-
συχίαν, ἡ ποινή σας θὰ εἶναι ἐλαφρότάτη. Ὁ-
μολογήσατε λοιπὸν ὅτι ἀπηντήσατε τὸν Ἐδου-
άρδον, ὅτι ἤλθετε εἰς λόγους, καὶ ὅτι...

Ἄλλ' ὁ κόμης ἀπεκρίθη ἀγανακτῶν·

— Σὰς εἶπα, κύριε, ὅτι ὁ Ἐδουάρδος Βαρ-
νεβίλ ἐγένεεν αὐτόχειρ.

Ὁ δὲ δικαστῆς, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἠγγίζεν
εἰς τὸ τέλος τῶν ἀγώνων του, ἶδεν ὅτι ἐνεκα
τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης τοῦ κόμητος ἐναυάγει

ἐντὸς τοῦ λιμένος. Ἐσηκώθη λοιπὸν μὲ ζωη-
ρότητα καὶ εἶπεν ἐντόνως·

— Φθάνει, Κ. κόμη, εἶναι καιρὸς νὰ διακό-
ψωμεν τὴν συνομιλίαν μας. Λυποῦμαι διότι δὲν
ἠθελήσατε νὰ μιμηθῆτε τὴν εἰλικρίνειαν τῆς Κ.
Γάγγου· μετ' ὀλίγον ὁμῶς αἱ ὁμολογίαι σας
θὰ εἶναι ἀνωφελεῖς. Τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ ὁ-
ποῖον ὁ Βαρνεβίλ ἐδείξεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
Βινὲ ἐχβαλὼν αὐτὸ ἀπὸ πράσινον χαρτοφυλά-
κιον, τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ διευκρι-
νῆσθαι τὰ αἷτια τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ νέου,
δὲν θὰ εἶναι χαμένον!

Ἡ κόμησσα ἐγένεε κάτωχρος, καὶ εἶπε τρέ-
μουσα·

— Τί λέγετε, Κ., ὁ Βαρνεβίλ εἶχε γράψῃ
γράμμα... καὶ διὰ ποῖον;

— Κατὰ τὰ φαινόμενα διὰ σὰς, Κυρία. Καὶ
ἐπειδὴ ὁ Βινὲ δὲν ἠθελήσε νὰ τὸ δεχθῆ, ὁ νέος
τὸ ἐπῆρεν ὀπίσω· καὶ ὁμῶς, ὅταν μετὰ τινα
λεπτὰ ἐπεσκέφθησαν τὸ πτώμα, τὸ σημαντικὸν
αὐτὸ γράμμα δὲν εὗρέθη. Ὁ Κ. κόμης βεβαιό-
νει ὅτι δὲν τὸ ἶδε. Λοιπὸν ἢ θὰ ἐσχίσθη ἢ θὰ
ἐχάθη μαζῇ μὲ τὸ χαρτοφυλάκιον· ἀνάγκη δὲ
νὰ εὗρεθῆ ἢ ὀλόκληρον ἢ κομματιασμένον.
Διέταξα νὰ ἐρευνηθῶσιν ἐπιμελῶς εἰς τὸ δάσος
μεταξὺ τῆς Μαυρωπεῦ οἰκίας καὶ τῆς πηγῆς.
Ἐὰν εἶναι ἀνάγκη, θὰ κόψουν τὰ δένδρα καὶ θὰ
ἐκριζώσουν καὶ τὰ παραμικρότερα φυτὰ. Θὰ
εὗρεθῆ ἀφεύκτως τὸ γράμμα, καὶ εἰς κόνιν ἂν
μετεβλήθῃ. Ἐγὼ μόνος μου θὰ διευθύνω τὴν
ἐργασίαν. Ὡστε, Κ. κόμη, ἔχετε καιρὸν εἰσεῖτι
νὰ δείξετε εἰλικρίνειαν, ἥτις μετὰ τινας ὥρας
θὰ εἶναι ἀνωφελής. Δὲν ἔχετε πλέον τί νὰ μὲ
εἰπῆτε;

Ὁ Κ. Γερμὸν, ὡς βλέπομεν, ἦτο ἰσχυρο-
γνώμων, ἀλλὰ καὶ ὁ κόμης δὲν ἦτο ὀλιγώτερον.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἀταράχως.

Ὁ δικαστῆς ἀνέλαβε τὸν πῖλόν του, καὶ εἶπε·

— Μὲ ὀληνσας τὴν ἐπιμονὴν, δὲν θέλω νὰ
σὰς προσβάλω διατάττων νὰ σὰς ἐπιτηρῇ χω-
ροφύλαξ. Μὲ διδετε τὸν λόγον σας ὅτι δὲν θ'
ἀναχωρήσετε ἀπὸ ἐδῶ πρὶν ἐξετασθῆ ἢ ὑπόθε-
σις αὐτή;

— Μάλιστα, Κύριε, καὶ σὰς εὐχαριστῶ διὰ
τὴν συγκατάβασιν αὐτὴν, τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν
αἰσθάνομαι ἐτι μᾶλλον μετὰ τὴν πρὸς ἐμὲ δια-
γωγὴν τῶν παλαιῶν ὁμοτραπέζων μου.

Ὁ δὲ Κ. Γερμὸν, χαιρετίσας εὐγενῶς ἀνε-
χώρησεν.

Οἱ δύο σύζυγοι, μείναντες μόνοι, ἔρριψαν πρὸς
ἀλλήλους τὰ βλέμματα σιωπηλοῖ. Ἐπὶ τέ-
λους ὁ Κ. Γάγγης ὑπῆγε πρὸς τὴν γυναϊκά του
μὲ ἀγκάλας ἀνοικτάς,

— Λεοκαδία μου, Λεοκαδία μου, έλεγε, πόσον εἶμαι ένοχος πρὸς σέ! Θά με συγχωρήσης ποτέ;

— Γουστάβε, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα έναγκαλισθεῖσα αὐτὸν περιπαθέστατα, διὰ τί ἡ μετανοιά σου νὰ γίνῃ τόσο ἀργά; Ἐπέφεύγαμεν καὶ οἱ δύο πολλὰ δυστυχήματα καὶ πολλὰ σφάλματα!

Καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὅτι θλιβεραὶ σκέψεις διατάραξαν τὴν χαρὰν τῆς μόλις ἤκουσε τοὺς φιλόφρονες λόγους τοῦ κόμητος καὶ μόλις ἐπρόσεχεν εἰς τὰς φιλοφρονεστέρας περιποιήσεις. Ἐπὶ τέλους, προφασισθεῖσα ὅτι ἠσθάνετο ἄκραν ἀτονίαν, ἀπεσύρθη, καὶ μόλις ἐλθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς ἐλειποθύμησε.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, περὶ τὴν δύσιν, τοῦ ἡλίου, ὁ Κ. Γερμόν, ἀφοῦ μόνος ἐπεστάτησεν εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ εὐρεθῇ τὸ χαρτοφυλάκιον, ἐπέστρεψε σύνουος εἰς τὸ χωρίον. Οἱ φύλακες τοῦ Σαινλεξέ, οἱ δασοφύλακες ὅλων τῶν πέριξ δῆμων, πολλάκι ἐνωμοταῖα χωροφυλάκων καθῶς καὶ μέγας ἀριθμὸς ἄλλων ἀνθρώπων κατέτριψαν ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν εἰς ἐρεύνας, ἐξέτασαν μὲ λεπτομέρειαν τὸ μεταξὺ τῆς Μαυρωποῦ οἰκίας καὶ τῆς Πηγῆς τῶν δακρῶν διάστημα, ἐκοφαν τὸν φραγμὸν τοῦ κήπου τοῦ Βινέ, ἐξερρίζωσαν ὅλα τὰ φυτὰ καὶ ὅλους τοὺς θάμνους, ἐπεσκέφθησαν καὶ τὰς παραμικροτέρας ὁπὰς τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ τέλους ἐσκάλισαν ἐπιμελῶς ὁλόκληρον τὸ χύτος τοῦ μικροῦ αὐλακος ὅστις ἐσχηματίζεται ἀπὸ τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως δὲν ἀνεκαλύφθη οὔτε τὸ χαρτοφυλάκιον οὔτε ἡ ἐπιστολή, οὔτε κανὲν τεμάχια αὐτῆς, καὶ ἡ ἐξαφάνισις αὐτῶν ἐνησχόλει τὸν νοῦν τοῦ ἐμπίρου δικαστικοῦ.

Ὀλίγον κατόπιν αὐτοῦ ἤρχετο ὁ Βινέ, τοῦ ὁποίου τὴν συνδρομήν, ὡς τοῦ μᾶλλον νοήμονος ὅλων τῶν ἄλλων δασοφυλάκων, εἶχε ζητήσει ὁ Κ. Γερμόν. Ἐφαίνετο δὲ καὶ αὐτὸς σύνουος, καὶ ἐνῶ ἐσκάλιζε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἰς τὸ δάσος, ἐψιθύριζε κατὰ συνήθειαν.

— Ἄ! διάβολε! διάβολε! διάβολε!

Ὁ δὲ δικαστὴς σταθεὶς τὸν ἀνέμεινε.

— Φίλε μου, εἶπε, ἐπανάλαβε τοὺς λόγους τοῦ Βαρνεβίλ ὅταν ἐφάνη εἰς τὸ παράθυρόν σου ἀλλὰ πρόσεξε μὴ παραλείψῃς τίποτε, διότι μία μόνη περίστασις, ἀσήμαντος κατὰ τὸ φαινόμενον, ἡμπορεῖ ν' ἀνοίξῃ τὸν δρόμον τῶν ἀνακαλύψεων.

Καὶ ὁ μὲν δασοφύλαξ ὑπήκουσεν, ἀποσιωπήσας ὅμως ἐπιτηδεῖως τὴν πρώτην ἱστορίαν τοῦ Βαρνεβίλ καὶ τῆς Φανέττης· ὁ δὲ Κ. Γερμόν τὸν ἤκουε μὲ ἀπειρον προσοχήν.

— Ἀκατανόητον! ἀνέκραξε· τί ἐγείναν λοιπὸν τὰ πράγματα αὐτά, Μία μόνη ὑπόθεσις εἶναι πιθανή· ἂν ὁ κόμης, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βαρνεβίλ, ἐπῆρε τὸ χαρτοφυλάκιον νομιζὼν νὰ εὐρῆ τί ἐναντίον τῆς τιμῆς του· ἀλλ' αὐτὸς ἀρνεῖται καὶ τὸν φόνον καὶ τὴν ὑπεξαίρεσιν.

— Ἄρνεῖται, κύριε, ἠρώτησεν ὁ δασοφύλαξ συλλογιζόμενος, ἀρνεῖται . . . mordicus;

— Καὶ τόσο ἐντόνωσ, μὲ τόσῃ ἀγανάκτησιν, ὥστε ἐὰν ἐξηγεῖτο ἄλλως πῶς ὁ φόνος, θὰ τὰ ἐπίστευα.

Ὁ Βινέ ἐξυσε τὸ ὠτίον του, καὶ εἶπεν εὐσταθῶς·

— Διάβολε! Κ. δικαστὰ, ἐὰν τὸ λέγῃ, θὰ εἶναι ἀληθινόν· ὁ Κ. Γάγγης ἀνήκει εἰς ἀρχαιοτάτην οἰκογένειαν, καὶ δὲν μολύνει τὴν γενεάν του μὲ ψεῦδος, καὶ ἂν ἀκόμη τὸ ψεῦδος αὐτὸ θὰ ἔσωζε τὴν ζωὴν του. Πρέπει νὰ ζητήσωμεν ἄλλοῦ.

— Ἀλλὰ τὸ νὰ ζητήσωμεν εἶναι εὐκόλον, ὄχι ὅμως καὶ τὸ νὰ εὐρωμεν.

— Ἀκούσατε, Κ. Γερμόν, ἐπανάλαβεν ὁ δασοφύλαξ μισοκλείσας ἓνα τῶν ὀφθαλμῶν, ἴδετε τὸν λύκον, καθὼς λέγουσιν, πρέπει νὰ μαντεύσετε τὰ λοιπὰ· ὅταν σᾶς δίδουν τὴν ἄκραν τῆς κλωστῆς, φθάνετε εὐκολὰ ἕως εἰς τὸ κουβάρι. Πλὴν, διάβολε! δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἐνθυμηθῇ ὅλα συγφρόνως. Ἐνθυμήθητε, παραδείγματος χάριν, ὅτι ὁ Κ. Βαρνεβίλ εἶχεν ἐτομασθῆ διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ, καὶ ὅτι θὰ εἶχεν ἐπάνω του χρήματα καὶ ἄλλα πολύτιμα εἶδη; Ποῦ εἶναι αὐτά; δὲν εὐρέθησαν εἰς τὰ θυλάκιά του.

— Καὶ τῶνόντι, ἡ βαρονέσσα Βαρνεβίλ μὲ εἶπεν ὅτι τὸ πρῶτ' εἶχε δώσει εἰς τὸν υἱὸν τῆς ἀριθμὸν τινα φλωρίων καὶ πολλὰ τραπεζογραμμάτια. Αὐτά θὰ ἦσαν βεβαίως εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον.

— Πολλὰ καλὰ δι' αὐτό· ἀλλὰ τὰ φλωρία; ὁ κόμης Γάγγης, ὁ ὁποῖος ἔχει ἑκατομμύρια, θὰ ἐσκάλισε τὰ θυλάκια τοῦ νέου διὰ νὰ πάρῃ τὰ φλωρία;

Ὁ δικαστὴς ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του, καὶ εἶπεν ἐντόνωσ·

— Βινέ, ἔπρεπε νὰ σὲ ἀποδώσω τὸν ἐπαινον τὸν ὁποῖον μ' ἔκαμες πρὸ ὀλίγου . . . Εἶπέ με καθαρὰ τὴν ἰδέαν σου.

— Τὴν ἰδέαν μου; ἰδοῦ· ὁ κόμης δὲν λέγει ψεύματα· ὁ νέος Βαρνεβίλ ἐφονεύθη· ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ ὁ αὐθέντης μου εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐγείνεν ὁ φόνος, ἄλλος θὰ ἐπεσκέφθη τὰ θυλάκια τοῦ νεκροῦ. Εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαινλεξέ εὐρίσκονται πολλοὶ ἱκανοὶ νὰ φονεύουν.

— Στάσου, στάσου... όταν εξετάσθη τὴν πρώτην φοράν ὁ Κ. Γάγγης εἶπεν ὅτι φθάσας εἰς τὴν Πηγὴν τῶν δακρῶν, ἤκουσε μέσα εἰς τοὺς θάμνους ἐλαφρὸν κρότον ὡς ἀνθρώπου φεύγοντος ἢ κρυπτομένου. Ἐλησμόνησα τὴν περίστασιν αὐτήν, καὶ αὐτὸς ὁ κόμης, νομίσας αὐτὴν ἀσήμαντον, δὲν τὴν ἐπανέλαβεν ἐμπροσθέν μου. Ἄς ἐξακολουθήσωμεν, φίλε μου· με φαίνεται ὅτι ἐμβήκαμεν εἰς τὸν καλὸν δρόμον. Ἡξεύρεις ἂν τις ἀπὸ τοὺς λαθροθήρας εὐρίσκειτο ἐκεῖ πλησίον ὅταν συνέβη τὸ δυστύχημα;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ ἦτον ὁ κινδυνώδεις καὶ ὁ πλέον ἐπίβουλος. Ἦλθε νὰ με κατασκοπεύσῃ εἰς τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν· καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζα ὅτι ἦτον τοιοῦτος, τὸν ἐπασάλευσα ἀπ' ἐπάνω ὡς κάτω, καὶ τὸν κατετρόμαξα. Θὰ ἐκρύφθη πλησίον εἰς τὴν πηγὴν, καὶ ἂν, ὡς ὑποθέτω, ἴδε τὴν αὐτοχειρίαν, θὰ ὠφελήθη ἀπὸ τὴν περίστασιν· τὰ φλωρία, τὸ χαρτοφυλάχιον, καὶ αὐτὸ τὸ πυροβολὸν τοῦ νέου θὰ τὸν ἐδελέασαν.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Ἱερώνυμος Ῥουλλιέ, παιδαγωγὸς τοῦ Σαινλεζέ.

Καὶ συγχρόνως διηγήθη ὅσα ἐγνώριζε περὶ αὐτοῦ; Ἀπαρίθμησε τὰ συμβεβηκότα ὅσα ἔμαθεν ὁ ἀναγνώστης, τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φαντάσματος τὴν πρώτην νύκτα τῆς ἀφιξέως του εἰς τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν, τὴν καταχθονίαν τέχνην μετὰ τὴν ὁποίαν κατάρθωσε νὰ γίνῃ συν-ἐνοχός του ἢ Σωσάννα, καὶ τὴν ἐνοχὴν του, ὡς ὑπέθετεν, εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς γεφύρας. Ὁ Κ. Γερμὸν ἤκουσεν ὅλα ταῦτα μετὰ προσοχὴν.

— Φίλε μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους, βεβαίως ὁ Ἱερώνυμος αὐτὸς θὰ εἶναι ὑποκριτὴς τῆς πρώτης τάξεως· ἀλλ' ὡς δικαστὴς, πρέπει νὰ προβαίνω μετὰ πολλὴν περισκεψιν. Δὲν ἤμπορῶ ἐπὶ ἀπλῆ ὑποψία νὰ ἐκδώσω ἔνταλμα συλλήψεως. Σκοπεύω, ἅμα μετὰ τὸ τέλος τῆς ὑποθέσεως τοῦ Κ. Γάγγου, νὰ ἀναλάβω τὴν ὑπόθεσιν τῆς γεφύρας ἢ ὁποῖα δὲν εξετάσθη ἀρκετά. Ἐάν αἱ κατὰ τοῦ παιδαγωγοῦ ὑποψίαι λάβουν συστηματικώτερον χαρακτῆρα, βέβαια θὰ κάμω τὸ χρέος μου. Ἐν τῷ τούτῳ, πρέπει νὰ περιορισθῶ εἰς τὸ νὰ τὸν προσκαλέσω ὡς μάρτυρα.

— Τότε θὰ τὸν κάμωτε προσεκτικώτερον, καὶ φοβοῦμαι μήπως... Πιστεύσατέ με, Κ. δικαστά, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχετε τόσην εὐσυνειδησίαν μετὰ τοιοῦτον ἐλεεινὸν ἄνθρωπον. Νὰ με σκοτώσετε ἂν δὲν εἶναι κακοῦργος· ἢ μὴ ὑπάρχει δὲν με λανθάνει. Θὰ ἔκαμε καὶ περισσότερα ἐγκλήματα ἀπ' ὅσα ὑποπτεύομαι, καὶ ἂν τὸν

συλλάβετε, βεβαιωθῆτε ὅτι με ὄλην τοὺς τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὴν πανουργίαν, δὲν θ' ἀργήσετε νὰ τὰ μάθετε ὅλα.

Ὁ δικαστὴς ὑπεμειδίασε, καὶ εἶπεν·

— Ἔστω· ἀναλαμβάνω ὅμως εὐθύνην ἐάν, ἐπὶ τοιαύτῃ ἀπλῆ ὑποψία, διαταξῶ νὰ συλληφθῇ, ἀλλ' ἔχω θάρρος εἰς τὴν μύτιν σου. Ἐάν ὁ Ῥουλλιέ μᾶς δώσῃ λόγους ἀποχερῶντας τῆς ἀθωότητός του τὸν ἀφίναμεν εὐθύς.

— Ναί, ναί, κύριε· ἄς πέσῃ εἰς τὰ ὄνυχιά σας καὶ εἶμαι ἡσυχος. Διάβολε!

— Ὁ Κ. Γερμὸν ἐκάλεσεν ἀμέσως τὸν ἐνωμοτάρχην καὶ ὠμίλησεν αὐτὸν κατ' ἰδίαν· οὗτος δὲ παραλαβὼν τὴν ἐνωματίαν τοῦ ἠκολούθησεν τὸν δικαστήν.

— Ἀκολούθησέ με, Βινέ, εἶπεν ὁ Κ. Γερμὸν· ἴσως λάβω τὴν ἀνάγκην σου.

Καὶ ταῦτα λέγοντες ἐξῆλθον τοῦ δάσους, καὶ ἐφθασαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου κατέλυσεν ὁ δικαστὴς. Ἐντὸς ὀλίγου ὁ γραμματεὺς συντάξεν ἔνταλμα συλλήψεως, ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην, ὅστις, πληροφορηθεὶς ἀπὸ τὸν Βινέ περὶ τῆς κατοικίας καὶ τῶν ἐξεων τοῦ παιδαγωγοῦ, ἀνεχώρησεν.

Ἡ ἀπουσία τῶν χωροφυλάκων δὲν διήρκεσε πολὺ· ὁ ἐνωμοτάρχης ἐπιστρέψας μετ' ὀλίγον ἀνέφερεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ συλλάβῃ δὲν ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ὅτι, ἀπὸ τῆς προτεραίας, κανεὶς δὲν τὸν ἴδεν.

— Ἐγὼ πταίω! ἀνέκραξεν ὁ Βινέ ὀργισθεὶς καθ' ἑαυτοῦ· ἐφλυάρησα χθὲς ὑπὲρ τὸ δέον. . . . Διάβολε! καὶ ὅμως δὲν εἶναι σφάλμα ἐδικόν μου ἂν ἔχω μακρὰν τὴν γλῶσσαν! Ὅπως καὶ ἂν εἶναι, Κ. δικαστά, βλέπετε ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολλὰ ἡσυχος ἡ συνείδησις τοῦ Ἱερωνύμου, ἀφοῦ ἔφυγε.

— Καὶ τῶνόντι, ἡ διαγωγὴ του αὐτὴ τὸν κατασταίνει ὑποπτον, καὶ βέβαια δὲν θ' ἀνακαλέσω τὸ ἔνταλμα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν εὑρωμεν; θὰ ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐδῶ.

— Ἐνδέχεται πιθανὸν ὅμως καὶ νὰ τριγυρίζῃ, ὡς ἀλώπηξ, περὶ τὴν φωλεάν του πρὶν τὴν ἐγκαταλείψῃ διὰ παντός. Ἐάν ἀγαπάτε, διατάξτε νὰ παρατηρήσουν μετὰ προσοχὴν τὰ διαβήματα τοῦ ὁδηγοῦ τῆς δημοσίας ἀμαξῆς ἢ ὁποῖα περᾶ πᾶσαν νύκτα ἀπὸ τὸν μεγάλον δρόμον· ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀμαξηλάται εἶναι φίλοι τῶν λαθροθηρῶν. Ὅθεν, ἐάν ὁ Ῥουλλιέ εὐρίσκειται ἀκόμη ἐδῶ, θ' ἀποφασίσῃ ἀφεύκτως ν' ἀναχωρήσῃ ἀπόψε, ὡς εἰδοποιηθεὶς ὅτι ὑπῆλθαν νὰ τὸν συλλάβουν· αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι ὅλα τὰ μανθάνουν.

— Ἐχθὸς δίκαιον, εἶπεν ὁ Γερμὸν· ἀλλ' ἐάν

ἐν τοσούτῳ διατάξω νὰ γείνη ἔρευνα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ρουλλιέ ;

— Ὑποθέσετε τί θὰ εὔρετε ; εἶπεν ὑπομειμιδιῶν ὁ δασοφύλαξ· Ἀκολουθίας, Εὐχολογία, Παναγίας, κομβολόγια, καὶ τίποτε περισσότερον. Βεβκιωθήτε ὅτι εἶναι πολλὰ πανοῦργος, καὶ δὲν ἀφίνει εἰς τὴν οἰκίαν του πράγματα τὰ ὅποια νὰ τὸν ἐνοχοποιοῦν. ὦ! διάβολε! τὸν γνωρίζω κατὰ βάθος. Σταθῆτε, Κ. δικαστά· δότε με τὴν ἀδειαν νὰ ἐνεργήσω ἐγώ. Θὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ κάποιον ὁ ὅποιος ἤμπορεῖ ἴσως . . . Δὲν ὑπόσχομαι νὰ ἐπιτύχω· ἀλλ' ἄς δοκιμάσω.

— Καὶ τί σκοπὸν ἔχεις, Βινέ ;

— Παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ ἀναγκάσετε νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ εἰμὴ ἐὰν ἀποτύχω. Ἐμπιστεύθητε εἰς ἐμέ, καὶ τὸ ἐσπέρας ἴσως σᾶς εἰδοποιήσω . . . διάβολε! Καὶ ἀνεχώρησεν ἀμέσως. Ὁ δὲ δικαστής, ἔφαγεν ἐν τοσούτῳ καὶ ἀνεπαύθη, ἐπειδὴ εἶχε μεγίστην ἀνάγκην καὶ ὕπνου καὶ τροφῆς.

ΙΒ'. ΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ.

Ὁ Βινέ, ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον, διέβη ὁρομαῖος διὰ τοῦ χωρίου, ἀδιαφορῶν διὰ τὴν περιέργειαν τὴν ὅποιαν διηγείρεν ἡ παρουσία του. Ἐφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἄκραν ὁδοῦ στενῆς ἀποληγούσης εἰς τὸ δάσος, καὶ σταθεὶς ἔμπροσθεν οἰκίας εὐτελοῦς παρετήρει μὲ προσοχήν. Μετὰ ταῦτα, βεβαιωθείς ὅτι δὲν ἠπατάτο, εἰσῆλθεν εἰς ὁδὸν σκοτεινὴν, καὶ ἀνέβη κλίμακα τρίζουσαν ἤρχιζε τότε τὸ σκότος τῆς νυκτός, καὶ μόλις ἔβλεπεν ὁ δασοφύλαξ. Φωνή τις, ἀκουσθεῖσα ἐνδοθεν τῆς οἰκίας, τὸν ὠδήγησε ποῦ νὰ διευθυνθῇ· βαλὼν δὲ τὴν χεῖρά του εἰς τὴν θύραν, καὶ ἀπαντήσας κλειδα, ἔστρεψεν ἀδιστακτικῶς αὐτήν. Τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο τὸ τοῦ Λουδοβίκου Ὑβέρτου. Ἦτο δὲ εὐρύχωρον, καὶ μέρος αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὥραν ἐκεῖνην, ἦτο πάντῃ σκοτεινόν.

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ οἰκοδεσπότου ἦτο πλησίον τοῦ παραθύρου· ἐκεῖ ἔβλεπες ὀλόκληρον συλλογὴν ἐργαλείων, ψαλίδων καὶ ἄλλων σκευῶν ἀναγκαίων εἰς τοὺς τορευτάς. Ἐπὶ τραπέζης, ὑπὸ σκέπασμα ὑάλινον, ἔκειτο τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Ὑβέρτου, λεπτούργημα τι διεγείρον, καὶ δικαίως, τὸν θαυμασμόν τῶν ἐγχωρίων. Ἦτο εἶδος ναοῦ μὲ περιστήλια καὶ καλλωπίσματα διαφανῆ, μὲ κομφᾶ κωδωνοστάσια, μὲ σφαῖρας κοίλας ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐφαινοντο σταυροὶ καὶ ἀστέρες, ὅλα δὲ ταῦτα ἦσαν ἐστολισμένα δι' ἐβένου, καὶ μαργάρων, καὶ ὀστέων ἐλεφαντίνων κατειργασμένων μετὰ τῆς σαύτης λεπτότητος, ὥστ' ἐνόμιζες ὅτι θὰ συν-

ετρίβοντο διὰ μόνῃς τῆς πνοῆς. Βλέπων τις τὴν θαυμασίαν ἐκεῖνην ὑπομονὴν, καὶ ἐπιτηδεύματα, καὶ φιλοκαλίαν, ἠπόρει πῶς τεχνίτης τοσούτον ἔμπειρος ἐτάφη εἰς τὸ ἄγνωστον ἐκεῖνο χωρίδιον τοῦ Σαινλεξέ. Τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ δωματίου, ὡς εἶπομεν, ἦτο σκοτεινόν· ἐφαίνετο ὅμως ἀμυδρῶς πῶς λεπτή τις κλίτη, καὶ σκεύη τινὰ πρόστυχα.

Ὅτε ἤκουσαν τὸν θόρυβον τοῦ Βινέ εἰσελθόντος, οἱ συνδιαλεγόμενοι ἐσιώπησαν ἐν ἀκαρεῖ ἦσαν δὲ δύο, ὁ οἰκοδεσπότης, καθήμενος εἰς θρανίον ξύλινον, ἐστήριξε τὸν πληγωμένον πόδα του ἐπὶ ἄλλου μικροτέρου θρανίου, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἀνέπεσε βιαίως, πρὶν προφθάσῃ νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπόν του ὁ Βινέ.

— Πῶς! Κ. Βινέ, ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος χαίρων καὶ μόλις ἀνασηκωθείς, ἐλάβετε μόνος τὸν κόπον νὰ ἔλθετε νὰ μὲ ἰδῆτε ;

— Διάβολε! Ἐχω χρέος νὰ κάμω αὐτὸ τουλάχιστον, φίλε μου, ἀπεκρίθη μὲ ὕφος εὐμενές ὁ δασοφύλαξ, προσκαλέσας τὸν νέον νὰ καθήσῃ, καὶ καθήσας καὶ αὐτὸς· πῶς ὑπάγει τὸ δάγκαμα ;

— Δὲν εἶναι τίποτε, Κ. Βινέ, μικρὸν πρᾶγμα . . . Ἦμπορῶ καὶ νὰ χορεύσω ἂν γείνη χρεῖα, ἢ καὶ νὰ ἀναβῶ εἰς τὰ βουνὰ διὰ νὰ ἰδῶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Εἶναι τόσον ὠραία ἡ δύσις τοῦ ἡλίου.

— Τὸ ἤξευρα· ὁ Πιστός μου δὲν δαγκάνει δυνατά. Διάβολε! χωρὶς σέ, ἀγαπητόν μου τέκνον, δὲν θὰ ἔβλεπα πλέον οὔτε τὴν δύσιν οὔτε τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, διότι θὰ ἤμην εἰς τὰ τάρταρα τοῦ ἄδου· καὶ τῇ ἀληθείᾳ προτιμότερον ἦτον νὰ σκοτωθῶ παρά νὰ μείνω χωλὸς ὡς ὁ ταλαίπωρος Φραγκίσκος.

— Δὲν πρέπει, Κ. Βινέ, νὰ γνωρίζετε χάριν εἰς ἐμέ, ἀπεκρίθη ὁ νέος τορευτῆς ρίψας τὸ βλέμμα πρὸς τὸν σιωπῶντα σύντροφόν του, ἀλλ' εἰς τὸν ἀγαθὸν νέον ὅστις μ' ἔδωκε τὰς πληροφορίας κατὰ συνέπειαν τῶν ὁποίων σᾶς εἰδοποίησα.

— Δὲν θὰ λησμονήσω τὴν χάριν αὐτῆν ἐν καιρῷ, ἐπανελάβε ψυχρῶς ὁ δασοφύλαξ, καὶ ἴσως ὁ καιρὸς αὐτὸς δὲν εἶναι μακρὰν. Ὁ ἀνακριτῆς σκοπεῖ νὰ θεωρήσῃ σπουδαίως τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν· ὅλοι ὅσοι εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως ἀνεκατώθησαν εἰς αὐτήν, θὰ συλληφθοῦν . . .

Ἐκεῖνος ὅστις ἐκάθητο εἰς τὸ σκότος, συνεταράχθη σπασμωδῶς, ἐνῶ ὁ Ὑβέρτος ἀνέκραξε μὲ συγκίνησιν·

— Θὰ συλληφθοῦν! καὶ τοὺς γνωρίζουν!

— Διάβολε! βέβαια τοὺς γνωρίζουν. Τὰ ὀνόματα τὰ ἔχει γραμμένα ὁ δικαστής, καὶ

διὰ τὴν ἀρχίση, ἔστειλε χωροφύλακας νὰ συλλάβουν τὸν ἀρχηγὸν τῶν λαθροθηρῶν, τὸν κακοῦργον Ἰερώνυμον Ρουλλιέ τὸν παιδαγωγόν.

— Τὸν παιδαγωγόν! ἀνεφώνησεν ἐντόνων ὁ Ὑβέρτος· τὸν ἐνόησαν τέλος πάντων;

— Τότε στραφεῖς πρὸς τὸν καθήμενον ἐν σιωπῇ, οὐτινος μόνον ἢ βαρεῖα πνοὴ ἤκούετο·

— Τὸ βλέπεις, Κλαύδιε Πισάρ; εἶπεν· ὅλα ἐτελειώσαν· δὲν μᾶς μένει πλέον παρά νὰ εἰπῶμεν τὴν ἀλήθειαν.

Εἶπε καὶ ὤθησε πρὸς τὸν δασοφύλακα νέον εἰκοσαετῆ, φυσιογνωμίαν ἔχοντα τιμίου ἀνθρώπου, ὁστις ἔκλαιεν ὡς παιδίον. Ὁ δὲ Βινέ, ἀτενίσας αὐτόν,

— Διάβριλε! εἶπε· σὲ γνωρίζω· εἶσαι καὶ σὺ ἀπὸ τὴν γνωστὴν συμμοριαν, καὶ εἰς ἀπόδειξιν, θὰ ἔχῃς ἀκόμη κόκκινον χρῶμα εἰς τὸ φόρεμά σου.

Ὁ Κλαύδιος ἐγονυπέτησε, καὶ εἶπεν ὀλοφύρομενος·

— Ἐχεις δίκαιον, Κ. δασοφύλαξ· θὰ τὰ ὁμολογήσω ὅλα . . . πλην διὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν ἀφήσης νὰ κακοπάθω ἢ ταλαιπωρῶ μάνα μου θ' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν λύπην τῆς. Ναί, ἐσυντρόφευα καὶ ἐγὼ τὴν νύκτα τοὺς ἄλλους, καὶ ἐπὶ ἄρα εἰς τὸ μεριδίόν μου κανένα φασιανὸν ἢ καμμίαν πέροδικα. Ὅταν κατετάχθην εἰς τὴν συμμοριαν μ' ἔλεγον ὅτι ἐπρόκειτο μόνον διὰ νὰ γελῶμεν, νὰ κυνηγῶμεν, καὶ νὰ περιπαίζωμεν τοὺς φύλακας ὅσοι δὲν θὰ ἤθελαν νὰ ἐνώθουν μὲ ἡμᾶς. Μ' ὅλον τοῦτο, τὸν περασμένον χρόνον, ὅταν συνέβη τὸ δυστύχημα τοῦ Δυκρὸς, ἠθέλησα ν' ἀποσυρθῶ· ἀλλ' ὁ κακοῦργος ἀρχηγὸς μᾶς μ' ἐφοβέρισε καὶ δὲν ἐτόλμησα. εἶναι τόσον κακός! τρέμομεν ὅλοι ἐμπροσθέν του. Ἦσον διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς γεφύρας, ὁ διδασκαλὸς τὴν προετοίμασε μαζῇ με ἓνα ἄλλον, ἓνα μωρὸν τὸν ὁποῖον κατέστησε κτήνος ἢ οἰνοποισία. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀλείφθημεν με χρῶμα, μᾶς εἶπεν, ὅτι δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ φερώμεθα με μετριότητα, καὶ ὅτι ἤτον ἀνάγκη νὰ σὲ ξεκἀμωμεν· ἀλλ' ἡμεῖς δὲν τὸν ἤκούσαμεν. Ἰδὼν τότε τὴν ἀρνησίαν μας, ἐκτύπησε τὴν τράπεζαν ὡς μανιώδης καὶ μᾶς ὕβρισε· διότι ὕβριζει ὅσάκις εἶναι μαζῇ μας. Μᾶς ὠνόμασε δειλοὺς, καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι δὲν εἶχε τὴν ἀνάγκην μας, καὶ ὅτι θὰ τελειώσῃ τὴν ὑπόθεσιν μαζῇ με τὸν μωρὸν ἐκεῖνον· τοὺς ἀφήσαμεν λοιπὸν μόνους τοὺς δύο, καὶ ἂν καὶ δὲν ἤξευρα ποῦ θὰ ἐτοιμάσουν τὸ θαῦμα, ἔτρεξα ὁμως καὶ εἰδοποίησα τὸν Ὑβέρτον.

Ἐλεγε δὲ ταῦτα πάντα ὁ Κλαύδιος με τοιαύτην φωνὴν μετανοίας καὶ εἰλικρινείας, ὥστε

ἠσθάνθη συμπάθειαν πρὸς αὐτόν ὁ ἀγαθὸς δασοφύλαξ· ἀλλὰ δὲν ἐσύμφερεν εἰς τὰ σχέδιά του νὰ δείξῃ τὴν διάθεσίν του αὐτῇ.

— Τὰ καλὰ σου ἔργα, τέκνον μου, δὲν θὰ λησμονηθοῦν, ἐπανελάβην ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν· κατὰ δυστυχίαν ὁμως δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ δικαστής. Σὲ ὑπόσχομαι μ' ὅλον τοῦτο νὰ μετριάσω τὴν ἀναφορὰν μου καθόσον σὲ ἀποβλέπει.

— Ἄ! Θεέ μου! Θεέ μου! τί θὰ γείνω! ἀνέκραξεν ὁ Κλαύδιος ὀλολύζων· ἰδοὺ ποῦ μ' ἐφεραν αὐταὶ αἱ ἀστείότητές των· θ' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν μου. Ἡ ταλαιπωρὸς ἢ μάνα μου θ' ἀποθάνῃ! Σῶσέ μας, Κ. Βινέ· μὰ ὅτι ἔχεις ἱερώτερον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, λυπήσου με! Ἐνας μόνος ἀπὸ ὅλην τὴν συντροφίαν μας εἶναι κακοῦργος· οἱ ἄλλοι εἶναι ἢ δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους ἀναγκάζει ἢ πείνα, ἢ ἀσυλλόγιστοι ὅπως ἐγὼ. Δὲν θὰ μετανοήσῃς, Κ. Βινέ, διότι μὲ ἐλύτρωσες ἀπὸ τὴν λάσπην· βεβαιώσου.

Ὁ ἀγαθὸς δασοφύλαξ εἶχε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ διὰ τὸ σκότος δὲν τὸν ἔβλεπον οἱ ἄλλοι· ἐσιώπα δὲ φοβούμενος μὴ προδώσῃ τὴν συμπάθειάν του ἢ φωνὴν του. Γόττε ὁ Ὑβέρτος ὑπολαβὼν εἶπεν·

— Ὁ Κλαύδιος ἔχει δίκαιον, Κ. Βινέ· μεταξὺ ὅλων αὐτῶν τῶν λαθροθηρῶν, ἓνας μόνος εἶναι ἄξιός νὰ ἐκτελέσῃ μέγα κακούργημα· καὶ αὐτόν δὲν χρεωστῶ πλέον νὰ μὴ τὸν φανερώσω. Ἄκουσε λοιπὸν· ἕως τώρα μὲ εἶχε δεμένον ὄρκος, καὶ ἐπροτίμησα νὰ ὑποφέρω χίλια κακά παρά νὰ τὸν ἀθετήσω. Τὴν ἡμέραν ὁμως καθ' ἣν ἔλαβα τὴν ἐλευθερίαν μου, ὑπέσχεθην, ἐάν ποτε ὁ φονεὺς τοῦ δασοφύλακος Ἰωσήφ Δυκρὸς πράξῃ καὶ δεύτερον ἐγκλημα, νὰ τὸν κατμυνήσω πρῶτος. Τὸ δεύτερον λοιπὸν αὐτο ἐγκλημα ἔγεινε, καὶ ἐπομένως εἶμαι ἐλεύθερος νὰ εἰπῶ ὅτι ὁ δολοφόνος τοῦ Δυκρὸς, εἶναι ὁ ἀποτρόπαιος αὐτὸς ὑποκριτὴς Ἰερώνυμος Ρουλλιέ, ὁ παιδαγωγός.

— Ἄ! διάβριλε! ἀνέκραξεν ὁ Βινέ· καλὰ τὸ ὑπωπτεύθην.

— εἶναι δυνατόν, Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ Κλαύδιος ἔκθαμβος· καὶ ἀφοῦ ὁ κόσμος ὅλος σὲ ἐσυκοφάντει καὶ σὲ κατέκρινε, σὺ δὲν ἐδεικαιολογεῖσο;

— Ὅχι, Κλαύδιε, ἀπεκρίθη ὁ νέος Ὑβέρτος· καὶ ὁμως ὑπέφερα τόσα. Ὁ ἀδελφός μου Βίχτωρ, ὁ ἀσθενὴς ἐκεῖνος νέος, ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἐνῶ ἤμην εἰς τὴν φυλακὴν. Ὅταν μὲ ἀπέλυσαν, οἱ τίμιοι μὲ ἀπέφυγαν καὶ δὲν ἤθελαν νὰ μὲ συναναστραφοῦν· δὲν εὗρισκα πλέον νὰ κερδίσω τὸν ἄρτον μου διὰ τῆς ἐργασίας

μου. Πλὴν τούτου εἶχα μείνει τρεῖς μῆνας εἰς φρικτὴν φυλακὴν, ὅπου δὲν ἔβλεπα οὔτε οὐρανόν, οὔτε γῆν τόσα καὶ τόσα ὑπέφερα, τοιαύτην κατασχύνην ἔπαθα, καὶ ὅμως δὲ εἶπα τίποτε. Μὲ εἶχε τυφλώσει ὁ ἐλεεινὸς ἐκεῖνος· μὲ εἶχε καταπίσει ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Δυκρὸς ἦτον τυχαῖος. Ἀλλὰ σήμερον γνωρίζω ὅλην τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἤμπορῶ νὰ δώσω ἀποδείξεις. Ἐνῶ ἤμην ἀπὼν, ὁ Ρουλλιέ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἐπῆρε τὸ τουφεκίόν μου, διότι, ὡς φαίνεται, τὸ ἐδικόν του, τὸ ὁποῖον ἔκρυπτε πάντοτε εἰς τὰ δάση εἶχε χαλασθῆ ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν. Ἐπειδὴ ἤξευρε ποῦ ἔβαλλα τὸ κλειδίον τοῦ δωματίου μου, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἐμβῆ εἰς αὐτό. Ἦτον τότε ἐσπέρας, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅπως καὶ τώρα. Ὁ ὑφαντὴς Φισέ ὅστις ἐκατοίχει τότε μὲ τὴν γυναῖκά του εἰς τὸ κάτω πάτωμα, τὸν ἶδε πηγαίνοντα εἰς τὸ δάσος καὶ κρύπτοντα τὸ ὄπλον ὑπὸ τὸ ἔνδυμά του. Περὶ τὰς δύο ὥρας τῆς αὐγῆς, ἤκουσαν καὶ οἱ δύο βήματα εἰς τὴν κλίμακα, καὶ νομίσαντες ὅτι ἤμην ἐγὼ, μ' ἐκραξάν· ἀλλὰ δὲν ἤκουσαν ἀποκριπν. Τότε ἤναψαν κηρίον καὶ εὐρέθησαν κατακτικρὺ τοῦ παιδαγωγοῦ ὁ ὁποῖος τοὺς ἠρώτησεν ἐντόνως τί ἤθελαν. Οἱ ταλαιπῶροι ἐκεῖνοι τοσοῦτον τὸν ἐφοβοῦντο, ὥστε δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἀναφέρουν τὸ περιστατικόν. Ὁ καλὸς ὅμως Φισέ μὲ διηγῆθη ἀργότερα αὐτὸ, προσθέσας ὅτι ἐὰν καταδικαζόμεν θὰ ἐπῆγαινε νὰ φανερώσῃ εἰς τοὺς δικαστὰς τὰ διατρέξαντα. Καὶ ὁ Φισέ καὶ ἡ σύζυγός του εὐρίσκονται ἀκόμη ἐδῶ εἰς τὸ χωρίον, καὶ τώρα ὅτε δὲν φοβοῦνται πλέον τὴν ὀργὴν τοῦ Ἱερωνύμου, ἀς ἐρωτηθῶν καὶ θὰ ὁμολογήσουν τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Βινέ δραμῶν ἐφίλησε τὸν Ὑβέρτον καὶ εἶπεν·

— Ἦξευρα ὅτι δὲν εἶσαι ἀξίος νὰ κάμῃς ἐγκλημα, καὶ τὸ εἶπα καὶ εἰς τὰς περδικούλας μου, πρὶν ἀκόμη νὰ σώσῃς τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν γέφυραν. Πλὴν, διάβολε! δὲν πρέπει, φίλε μου, νὰ διηγῆθῃς αὐτὰ εἰς μόνον ἐμέ· πρέπει νὰ ὑπάγῃς νὰ τὰ ὁμολογήσῃς εἰς τὸν Κ. Γερμῶν. Τί λέγεις, φίλε μου; ἤμπορεῖς νὰ ὑπάγῃς ἕως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον;

— Βέβαια, Κ. Βινέ.

— Καὶ σὺ, Κλαύδιε Πισάρ, θὰ ἔλθῃς ὁμοίως; ἡ μαρτυρία σου εἶναι ἀναγκαισιτάτη.

— Ἦθελα νὰ ἔλθω, Κ. Βινέ, ἀπεκρίθη ὁ μαθητεύομενος λαθροθήρας, ἀρχίσας πάλιν νὰ κλαίῃ· ἀλλὰ μόλις θὰ μὲ ἰδῆ ὁ δικαστὴς, μόλις θὰ μάθῃ τὸ ὄνομά μου καὶ θὰ μὲ συλλάβῃ.

Ὁ Βινέ ἐγέλα ἐσωτερικῶς διὰ τοὺς φόβους τούτους· καὶ ὅμως εἶπε μὲ τόνον σπουδαῖον·

— Ἐχεις δίκαιον, δὲν τὸ ἐνθυμήθην. Πλὴν, διάβολε! . . . λυποῦμαι καὶ σὲ, φίλε μου, καὶ τὴν γραῖαν μητέρα σου· θὰ σὲ δείξω πῶς νὰ σωθῆς. Ἐνῶ σὺ ὁμιλεῖς τώρα, ἄλλοι πολὺ μεγαλητεροὶ ἀπὸ ἡμᾶς, ἔχουν συμφέρον νὰ μάθουν ποῦ κρύπτεται ὁ παιδαγωγός, τί κάμνει καὶ ποῖα εἶναι τὰ σχέδιά του. Πρέπει ν' ἀποκριθῆς εἰς ὅλα αὐτὰ· ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τὰ εἰπῆς, καὶ σὲ δίδω τὸν λόγον μου ὅτι δὲν ἔχεις κανένα φόβον.

Ὁ Κλαύδιος ἤκουσε μὲ ψυχρότητα τὴν πρότασιν ταύτην ἢ τέχνην τοῦ καταμνητοῦ ἔχει τι ἀποτρόπαιον, καὶ ὅταν ἀκόμη πρόκηται περὶ κακούργου.

— Θέλεις νὰ συλληφθῆ ὁ Ρουλλιέ, ἔ; ἠρώτησε μὲ συστολὴν αὐτὸ ἐννοεῖς;

— Ἐ! διάβολε! μὴ δὲν ἐπροξένησεν ἀρχετὰ κακὰ; Χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τὸ περιστατικόν τοῦ ταλαιπῶρου Φραγκίσκου, δὲν ἤκουσες τί μᾶς εἶπεν ὁ Ὑβέρτος, ὅτι αὐτὸς ἐφόνευσεν τὸν Δυκρὸς; Τί θέλεις περισσότερον;

— Ἐχεις δίκαιον, Κ. Βινέ· ὁ Δυκρὸς ἦτον καλὸς ἄνθρωπος. Ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του μὲ εἶχε συλλάβει ἐπ' αὐτοφῶρῳ, ἐνῶ ἐφόνευσεν ἕνα φασιανόν· ἀλλ' ἀντὶ νὰ καταστρώσῃ πρωτόκολλον, « εἶσαι, μὲ εἶπεν, υἱὸς τιμίας γυναικός· πήγαινε, καὶ πρόσεξε μὴ σε συλλάβω ἐκ νέου. » Καὶ τῶνόντι μ' ἀφῆκεν ἐλεύθερον. Ἀς ὑπάγωμεν, Κ. Βινέ, θὰ κάμω ὅ,τι ἐπιθυμεῖς, καὶ θὰ εἰπῶ ὅ,τι ἤξεύρω.

Ὁ δὲ δασοφύλαξ χαρεῖς, ἠρώτησε μὲ σπουδῆν·

— Λοιπὸν, φίλε μου, τί ἀπέγεινεν ὁ Ρουλλιέ;

— Ἀπὸ χθὲς κἀθῆται κρυμμένος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μωροῦ συντρόφου του . . . γνωρίζεις τὴν μεμονωμένην καλύβην εἰς τὸ μέσον τῆς πεδιάδος;

— Ἄ! διάβολε! ἀνεφώνησεν ὁ δασοφύλαξ δυσαρεστηθεῖς· ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ κανὲν ἄλλο μέρος· δὲν ἤμπορεῖ τις νὰ πλησιάζῃ ἐκεῖ χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν μακρόθεν.

— Μάθε δὲ, Κ. Βινέ, ὅτι τώρα εἶναι ἐκεῖ, καὶ ὅτι μετὰ τινος ὥρας δὲν θὰ εἶναι πλέον. Εἶχε σκοπὸν νὰ στείλῃ ἀπόψε ἄνθρωπον εἰς Οὐδάν διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν δημόσιον ἀμαξηλάτην νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν πάρῃ περὶ τὰς τρεῖς ὥρας τῆς αὐγῆς. Καὶ βέβαια, ἐὰν μάθῃ ὅτι θὰ τὸν συλλάβουν, θὰ φύγῃ μίαν ὥραν προτῆτερα.

— Καλὰ, καλὰ· ἀλλὰ διὰ νὰ ταξειδεύῃ ὡς μὴ ὁρδος ὁ κύριος παιδαγωγός μας θὰ ἔχῃ χρήματα· ἐνόμιζα ὅτι τὰ ἔπινεν ὅλα εἰς τὸ κάπηλειον.

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐνόμιζα· φαίνεται ὅμως ὅτι

ἔχαμεν οἰκονομίας· διότι μᾶς ἔδειξε φλωρία, καὶ μερικὰ χαρτῖα τὰ ὅποια εἶχε μέσα εἰς ὦραιον χαρτοφυλάκιον. Μᾶς εἶπεν ὅτι καθὲν ἀπὸ ἑκείνα τὰ χαρτῖα ἀξίζει χίλια φράγκα, καὶ ὑπέσχετο νὰ δώσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς ἂν τὸν ἀκολουθήσωμεν.

— Φλωρία, χαρτοφυλάκιον, τραπεζογραμμάτια! ἀνέκραξεν ὁ Βινὲ σκιρτῶν ἀπὸ χαράν. Ἄ! φίλε μου! εἶπέ με, ὁ Ῥουλλιὲ ἔχει ὅπλα; — Ἄν ἔχη ὅπλα! τὸ δίκαννον τουφεκίον του τὸν παρακολουθεῖ ὡς ἡ σκιά του· καὶ τώρα μάλιστα ἔχει καὶ ὦραιον πιστόλιον ἀργυροῦν, τὸ ὅποιον ἔχει κρυμμένον ὑπὸ τὸ ἔνδυμά του. Ναὶ βέβαια, ἔχει ὅπλα, καὶ σὲ λέγω ἀκόμη ὅτι καὶ ὁ μικρὸς σύντροφός του δὲν εἶναι ἀξιοκατήφροντος. Ἐνόσω νὰ μετρήσωμεν ἕξ, θὰ στειλοῦν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον πέντε ἕξ χωροφύλακας.

Ὁ Βινὲ δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὴν ἐπίφοβον αὐτὴν παρατήρησιν.

— Ἐχει καὶ πιστόλιον! ἐπανελάβε τρίβων τὰς χεῖράς του· Ἄ! διάβολε! ὑπερηφανεύομαι διότι τὸ ἐμάντευσα. Τώρα, φίλε μου, ἐξήκολούθησεν, ἄς ὑπάγωμεν εὐθὺς εἰς τὸν Κ. Γερμόν διὰ νὰ συνεννοηθῶμεν με αὐτόν· δὲν ἔχομεν οὔτε στιγμήν νὰ χάσωμεν. Πλὴν, σταθῆτε· δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἴδουν ὅτι ἐκβαίνωμεν καὶ οἱ τρεῖς μαζῇ ἢμποροῦν νὰ ὑποπτευθοῦν, καὶ ὁ παιδαγωγὸς θὰ ἔχη κατασκόπους. Πηγαίνετε σεῖς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον προσέξετε ὅμως μὴν ἀγορησῆτε εἰς τὸν δρόμον, καὶ νὰ μὴν εἰπῆτε τίποτε εἰς κανένα. Ἐγὼ δὲ ὑπάγω ἀπὸ ἄλλον δρόμον, καὶ θὰ φθάσω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον συγχρόνως με σᾶς.

Ὁ Ὑβέρτος, λαβὼν ῥάβδον διὰ νὰ βοηθῆ τὸν πάσχοντα πόδα του, ἠτοιμάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ ἀλλ' ὁ σύντροφός του δισταζὼν εἰσέτι,

— Κ. Βινὲ, εἶπε με δακρυσμένους ὀφθαλμούς, με δίδεις τὸν λόγον σου ὅτι δὲν θὰ με συλλάβουν;

— Βέβαια, κ λ α ψ ι ἄ ρ η μου, σὲ τὸν δίδω· θέλεις δὲ καὶ ἀποδείξιν; Ὁ δικαστὴς ἀγνοεῖ καὶ ἂν ὑπάρχῃς εἰς τὸν κόσμον μόνος ἐγὼ γνωρίζω τὴν ὑπόθεσίν σου· καὶ ἂν φερθῆς καλά, ποτέ οὔτε δικαστὴς, οὔτε δικαστήριον θὰ μάθῃ τὸ ὄνομά σου· ἀλλὰ πρέπει νὰ περιπατήσῃς ἵσια· ἔννοεῖς;

— Ἄ! καλὲ μου Κ. Βινὲ, ἔσωσες περισσὸν ἀπὸ τὴν ζωὴν μου, καὶ ἡ μάνα μου θὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν διὰ σέ.

Μετὰ μικρὸν καὶ οἱ τρεῖς ἐφθασαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον χωρὶς νὰ τοὺς ἴδῃ κανεὶς. Ὁ δικαστὴς καὶ ὁ γραμματεὺς του ἐγεύοντο, ἀγωνι-

ζόμενοι νὰ καταπονήσωσιν ἰσχνὸν ὀρνίθιον, τὸ ὅποιον πρὸ δύο ὠρῶν περιεφέρετο εἰς τὴν αὐλήν. Ἀλλὰ μόλις εἶπε δύο λέξεις ὁ Βινὲ, καὶ ἀμφοτέροι, ἀφέντες τὸ γεῦμα, μετέβησαν εἰς τὸν παρακείμενον θάλαμον ὁμοῦ μετὰ τῶν πρώην λαθροθηρῶν καὶ τοῦ δασοφύλακος.

Αἱ καταθέσεις ἐγράφησαν κατὰ τοὺς τύπους· ὁ Κ. Γερμόν, πρὸς ὃν ὁ Βινὲ διηγεῖτο πῶς κατάρθρωσε νὰ λάβῃ τὰς ἀποδείξεις ταύτας, ἔλεγε κλείων τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν

— Ἄ! Βινὲ· τί καλὸς ἀνακριτὴς θὰ ἐγίνεσο! Μὲ ὠφέλησαν τόσον αἱ συμβουλαὶ σου, ὥστε θὰ προστρέξω καὶ πάλιν εἰς αὐτάς. Εἶναι ἀναγκαιότατον νὰ συλλάβωμεν ἀπόψε τὸν Ἰερώνυμον Ῥουλλιέ. Τί λέγεις, Βινὲ; νὰ στείλω νὰ ζώσουν τὴν οἰκίαν ὅπου εὐρίσκεται οἱ χωροφύλακες, καὶ οἱ λοιποὶ φύλακες τοῦ Σαινλεζέ;

— Διάβολε! εἰάν θέλετε, Κ. δικαστᾶ, νὰ εὑρετε κούφια καρύδια, δώσετε τοιαύτας διαταγὰς. Τί λέγεις, Ὑβέρτε; καὶ σὺ, Κλαύδιε;

Ὁ Ὑβέρτος ἐμειδίασε καὶ εἶπε·

— Πρὶν προφθάσῃ νὰ συνέλθουν οἱ χωροφύλακες, ὁ παιδαγωγὸς θὰ γίνῃ ἀφαντος.

— Πλὴν τούτου, ἐπρόσθεσεν ὁ Κλαύδιος, ὅστις, μὴ φοβούμενος πλέον, ὠμίλει με τόνον ἀστεῖον, οἱ χωροφύλακες πατοῦν βαρέως, καὶ ὁ διδάσκαλος θὰ τοὺς ἀκούσῃ μίαν ὥραν μακράν. Ὅσον διὰ τοὺς φύλακας τοῦ χωρίου, τινὲς ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ τρέξουν με πολλὴν προθυμίαν.

— Ἀκούετε, Κ. δικαστᾶ; εἶπεν ὁ Βινὲ· εἶναι ἀνάγκη καὶ πονηρίας καὶ τόλμης συγχρόνως· διότι, μόλις μᾶς μυρισθῇ ὁ Ῥουλλιέ, καὶ θὰ φύγῃ εἰς τὸ δάσος· καὶ τότε ὅσα ἔχει ἐπάνω του θὰ γίνουν ἀφαντα μαζῇ με αὐτόν. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἰδοὺ τὸ σχέδιόν μου· νὰ ἀποπέμφωμεν ὅλους τοὺς χωροφύλακας καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους φύλακας, διὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν ὅλαι αἰ ὑποψίαι τοῦ παιδαγωγοῦ. Ἐπειτα, μετὰ τρεῖς ὥρας, ὅταν θὰ νυκτώσῃ καλά, δύο ἢ τρεῖς ἄνθρωποι τολμηροὶ νὰ ὑπάγουν με προσοχὴν εἰς τὴν πεδιάδα, νὰ ἐμβοῦν εἰς τὴν οἰκίαν ἐξαφνα, καὶ νὰ ἐπιπέσουν κατὰ τοῦ κακούργου καὶ τοῦ συνεισόχου του, πρὶν προφθάσῃ νὰ ὑπερασπισθοῦν. Βέβαια, τὸ πρᾶγμα εἶναι τολμηρόν, ἀλλὰ θὰ ἐπιτύχῃ.

— Τί λέγεις, Βινὲ; ἐλησμόνησες ὅτι ὁ λαθροθηρὰς εἶναι, ὡς με εἶπες, ὠπλισμένος ἕως τὰ ὀδόντια, καὶ ἔτοιμος καὶ εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον; Ποῦ θὰ εὐρωμῇ ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ τὸν συλλάβῃ, θὰ καταφρονήσῃ βέβαιον θάνατον;

— Ἐ! διάβολε! ἕνα ἄνθρωπον τουλάχιστον θὰ εὑρετε, καὶ εἴμ' ἐγὼ, εἰάν θέλετε.

— Σὺ, Βινέ, οικογενειάρχης;

— Δὲν εἶναι τὸ χρέος μου: Πλὴν τούτου, νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, μ' ἔπαιξε τόσα παιγνίδια ὁ ἐλεεινὸς ἐκεῖνος κατορθώσας νὰ μεταβάλῃ εἰς κατάσκοπον καὶ αὐτὴν τὴν γυναῖκά μου, ὥστε ἐπιθυμῶ νὰ τὸν δείξω πῶς ὑπάρχω. Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ καὶ σὰς ζητῶ ὡς χάριν νὰ μ' ἀρήσετε νὰ τὸν διορθώσω. Διάβολε! Ὁ ἀνακουφισθὴ ἢ συνειδήσῃς μου.

Τὸ σχέδιον τοῦτο ἐνέκριναν καὶ ὁ Ὑβέρτος καὶ ὁ Κλαύδιος, οἵτινες ἐγνώριζον τὸν φρικτὸν λαθροθήραν, ὡς τὸ μόνον δυνάμενον νὰ εὐδοκίμησῃ. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἔτρεμον ἀναπολοῦντες τὸν σχεδὸν ἀναπόφευκτον κίνδυνον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἐξετίθετο ὁ Βινέ. Ἀμφότεροι ἤθελον νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν ἀλλ' αὐτὸς ἐγέλα δια τοὺς φόβους των.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ὑβέρτος εὐσταθῶς, ἐὰν ἀποφασίσῃς, Κ. Βινέ, νὰ ὑπάγῃς, ἔρχομαι κ' ἐγὼ μαζὶ σου. Γνωρίζω τὰ κατατόπια, καὶ τὰς ἐξεις τοῦ κακούργου ἐκεῖνου, καὶ ἂν μὲ φονεύσουν, θ' ἀποθάνωμεν συντροφευμένοι.

— Τί λέγεις, φίλε μου; Εἶναι ἀδύνατον δὲν βλέπεις τὸν πληγωμένον πόδα σου;

— ὦ! ἀφοῦ θὰ προχωροῦμεν μὲ τὰ γόνατα καὶ μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὴν πεδιάδα. τί νὰ τὰ κάμω τὰ ποδάριά μου; Τὸ ἀπεφάσισα, θὰ σὲ συντροφεύσω. Καθὼς καὶ σὺ, πνέω κ' ἐγὼ ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ κακούργου, ἐπειδὴ αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία ὄλων μου τῶν δεινῶν!

— Μὰ τὴν πίστιν μου! ἀνέκραξεν ὁ Κλαύδιος, παρακινήθεις ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων, ἐὰν θέλετε ἔρχομαι κ' ἐγὼ ἕως εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας του. Δὲν σὰς ὑπόσχομαι νὰ προχωρήσω περισσότερο· ἀλλὰ πρὶν φθάσω, θὰ σὰς χρησιμεύσω εἰς πολλὰ· γνωρίζω τὰ μέρη ἐκεῖνα.

— Ἄ! διάβολε! θὰ ἐπιτύχωμεν βεβαίως! ἀνέκραξεν ὁ Βινέ.

Ὁ δικαστὴς ἠναντιώθη ἔκτοτε πολλὰ ἀσθενῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τούτου. Ἀλλ' ἐν τοσοῦτῳ ἠθέλησε νὰ βοηθήσῃ τοὺς τρεῖς ἐθελοντὰς διὰ χωροφυλάκων, τοὺς ὁποίους ἐσχόπει νὰ διαμοιράσῃ περίξ τῆς πεδιάδος, ὥστε νὰ μὴ κατορθώσῃ νὰ φύγῃ ὁ κακούργος. Ὁ Βινέ συγκατετέθη, ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ τοποθετήσῃ αὐτὸς τὰς φυλάκας ὅταν τὸ θεωρήσῃ ἀναγκαῖον.

Μετὰ τὰς διατάξεις ταύτας, ὁ Κ. Γερμὼν ἐξῆλθε διὰ νὰ ἀποπέμψῃ τοὺς χωροφύλακας καὶ τοὺς ἄλλους φύλακας, οἵτινες διευθύνθησαν πασιφανῶς εἰς τὰ καταστήματά των. Οἱ ἀρχηγοὶ των ὅμως ἔλαβον κρυφίως τὴν διαταγὴν νὰ συνέλθωσι μετὰ τινος ὥρας. Ἀπεφασίσθη δὲ

νὰ ὑπάγωσι τὸ ἑσπέρας ὁ τε Κλαύδιος καὶ ὁ Ὑβέρτος εἰς τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν, ὅπου θὰ τοὺς ἀνέμενον ὁ δασοφύλαξ.

ΙΓ'. Η ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ.

Ἦτο νῦξ ὅτε ὁ Βινέ διέβη μόνος καὶ ταχυδρομῶν τὸ μεταξὺ τοῦ χωρίου καὶ τῆς οἰκίας τοῦ μέρους τοῦ δάσου. Μικρὸν ὅμως καὶ λαμπρὸν ἐρύθημα χρυσίζον τὴν κορυφὴν παρακειμένου λόφου ἐπλατύνετο ἐν τάχει, καὶ ἀνήγγελλεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου τὸ σκότος θὰ διεσκεδαζέτο.

— Εἰς τὸν διάβολον ἢ σελήνη! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ δασοφύλαξ· ὅταν φέγγῃ αὐτὴ, εἶναι ἀδύνατον νὰ κάμῃ τις ἔργον ἀνθρωπίνον!

Ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἄλλο φῶς ἐφάνη μακρὰν καὶ εἴλκυσε τὴν προσοχὴν του· ἦτο δὲ εἰς τὴν Μαυρωπὸν οἰκίαν. Ὁ δασοφύλαξ ἐπεθύμει νὰ ἐναγκαλισθῇ τὰς περδικοῦλας του τὰς ὁποίας δὲν εἶχεν ἰδῆ ἀπὸ τῆς πρωίας· δὲν εἶχε δὲ οὔτε γευθῆ, καὶ ὁ στόμαχός του ἀπῆτει δεσποτικῶς τὰ δικαίωμάτα του. Ὅθεν, αἱ δυσάρεστοι τῆς ἡμέρας φροντίδες, ἡ ἐνθύμησις τῶν φρικτῶν κινδύνων εἰς οὓς θὰ ἐξετίθετο μετ' ὀλίγον, ὅλα ἐν ἐνὶ λόγῳ ὑπεχώρησαν ἐνώπιον ἀναμνήσεων φαιδροτέρων. Ἀναπολῶν τὸν δαῖπνόν του, τὰς δροσερὰς παρειὰς τῆς συγατρῆς, τὰς περιποιήσεις τῆς συζύγου του, ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Αἱ περδικοῦλαί του τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ ἄπειρον χαρὰν. Καὶ ἡ μὲν Φανέττα τὸν ἐνηγκαλίσθη, καὶ τὸν ᾠδήγησεν εἰς τὴν ἐστίαν πλησίον τοῦ πυρός, ἡ δὲ Σωσάννα ἔλυσε τὸ ξίφος καὶ ἔλαβε τὸν πῖλόν του. Ὁ Πιστὸς ἐχώρευε περίξ τοῦ κυρίου του, καὶ σείων τὴν οὐραν, ἔλειχε τὰς χεῖράς του. Ἀλλ' ἡ χαρὰ τῶν δύο γυναικῶν κατεταράχθη ταχέως, ὅτε ἡ Φανέττα, κύψασα κατὰ τὴν συνήθειάν της διὰ νὰ ἐκβάλῃ τὰ ὑποδήματα τοῦ πατρὸς της, ἤκουσεν αὐτὸν λέγοντα·

— Μὴ, μὴ, περδικοῦλά μου· διότι θὰ φύγῃ πάλιν.

Μόλις εἶπε ταῦτα, καὶ τὸ πινάκιον τὸ ὁποῖον ἡ Σωσάννα ἤτοιμαζέτο νὰ βάλῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης, πεσὸν ἐσυντρίφθη.

— Παναγία μου! Βινέ, εἶναι δυνατόν; εἶπεν ἡ Σωσάννα, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι παρετήρησε τὴν περίστασιν ταύτην.

— Πάπα μου, εἶπε καὶ ἡ Φανέττα θωπευτικώτερον, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αἰσθανομένη ἀνησυχίαν, ἔχεις νὰ κάμῃς ἀπόψε καὶ ἄλλην ἐκστρατείαν; αἰωνίως θὰ διατρέχῃς κινδύνους;

— ὦ! διάβολε! εἰσθαί τρελαί; Σὰς λέγω δὲν εἶναι τίποτε... πλὴν τούτου, ἐφθασε τὸ

τέλος, καὶ μάλιστα τὸ τέλος τοῦ τέλους τῶν τελευτών. Μετὰ ταῦτα θὰ γελοῦμεν, θὰ τραγουδῶμεν, θὰ ζεσταινόμεθα· θὰ ζῶμεν ὡς αὐθένται, θὰ κοιμώμεθα ὄλην τὴν νύκτα εἰς τὰ κραμβάτιάμας, καὶ θὰ κάμνωμεν ἐκστρατείας ὁσάκις μόνον ὁ καιρὸς εἶναι καλός. Πλὴν φθάνει ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ ἐπειδὴ ἔχαστα σήμερον τὰ μυᾶλα μου· ἄς φροντίσωμεν μᾶλλον διὰ τὸ δεῖπνον· ποῦ εἶναι λοιπόν; διάβολε! Πεινώ ὡς λάμια. Γρήγορα, φέρετέ με νὰ φάγω, ἢ μὴ τὴν πίστιν μου, θὰ κοκκαλίσω σᾶς, περδικοῦλαι, εἰσθε τρυφεραί.

Καὶ ἐγέλα σφοδρότατα, τρίβων τὰς χεῖράς του.

Ἡ δὲ μήτηρ καὶ ἡ κόρη, ἐνθαρρύνθεισαι ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσιν καὶ τὴν εὐθυμίαν τοῦ οικογενειαρχοῦ, ἐσπευσαν νὰ φέρωσι τὸν δεῖπνον. Ἐν ἀκαρεῖ ἢ τράπεζα ἐστρώθη καὶ ἐφέρθη τὸ ρόφημα. Ὁ δασοφύλαξ ἤρχισε ἀμέσως νὰ ἐργάζεται με μείζωτην δραστηριότητα, ῥοφῶν συνεχῶς κρασοβόλιον, καὶ παρεμβάλλων μυρίας ἀστείότητος ἀφρώσας τὴν Σωσάνναν καὶ τὴν Φανέτταν. Εἶχεν ἤδη κατεβροχθίσει τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ χοιρείου κρέατος καὶ τῶν γεωμήλων, ὅτε, σταθεῖς αἰφνης με στόμα πλήρες καὶ περόνην ἀνυψωμένην, εἶπε·

— Φανέττα, κακὴ κόρη, διὰ τί δὲν με εἰδοποιεῖς ὅτι τρώγω πολὺ, καθὼς σὲ παρήγγειλα νὰ τὸ κάμης, ὁσάκις με βλέπεις νὰ ἔχω ὄρεξιν λύκου ὡς σήμερον; Θέλεις λοιπόν νὰ ἔχῃς πατέρα χονδρὸν ὡς πῖθον, ὁ ὁποῖος νὰ μὴν ἠμπορῇ πλέον νὰ κινή οὔτε τὰς χεῖρας οὔτε τοὺς πόδας;

— Ἄ! πάπα μου! δὲν εἶναι βαρβαρότης νὰ σὲ στερήσω τὴν τροφήν σου, ἀφοῦ κοπιᾶζης τόσο πολὺ; Μὴ φοβῆσαι νὰ παχύνῃς ἐδῶ εἰς τοῦτον τὸν ἄθλιον τόπον· ἀλλαξες ἀρκετὰ· τὰ δροσερά σου χρώματα ἐπέρασαν, οἱ βραχιόνές σου ἐλίγνευσαν, ἡ κοιλία σου δὲν ἔμεινεν ἡμισή...

— Τὸν βλέπεις τὸν κόλακα! ἀνέκραξεν ὁ ἀγαθὸς δασοφύλαξ ἐλκύσας πρὸς τὰ γόνατά του τὴν κόρην του, καὶ ἐπιθείς φίλημα πολυχροτον εἰς τὸ μέτωπόν της. Ἐ! διάβολε! Ὁ ἀνταμειφθὴς διὰ τὰς κολακείας σου. Ἡξεύρεις, Φανέττα, ποῖον περιμένω ἀπόψε;

— Ποῖον;

— Τὸν μικρὸν Ὑβέρτον, ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος γυρίζει πάντοτε ἐδῶ κοντὰ, καὶ ὁ ὁποῖος ἔσωσε χθὲς τὸ βράδυ τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν γέφυραν.

Ἡ Φανέττα ἔγεινε κατακόκκινος ὡς κεράσιον ὄριμον.

— Καὶ τῶντί, ἀπεκρίθη, ἡ μάνα μου κ' ἐ-

γὼ τὸν εἶμεθα πολὺ εὐγνώμονες· καὶ εὐχαρίστως θὰ τὸν ἐξηγήσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

— Ναί, εἶπε καὶ ἡ Σωσάννα στενάξασα, εἶναι καλὸς νέος· ἀλλὰ δὲν πρέπει τις νὰ πολυλυπιστεύῃ τὸ ἐξωτερικόν!

— Διότι δὲν ἤξεύρεις, ἐπανελάβεν ὁ Βινέ, ὅστις εἶχεν ἀρχίσει ἐκ νέου νὰ τρώγῃ, ὅτι ὁ ταλαίπωρος αὐτὸς Βινέ ἀνέκτησε τὴν ὑπόληψίν του. Γνωρίζομεν πλέον τὸν ἀληθῆ δολοφόνον τοῦ προκατόχου μου Δυκρός.

— Καὶ ποῖος εἶναι; ἠρώτησε με περιέργειαν ἡ Σωσάννα.

— Κάποιος γνώριμός σου . . . ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ με ρίψῃ ἐκεῖ ὅπου ἔπεσεν ὁ Φραγκίσκος . . . ὁ Ἱερώνυμος Ρουλλιέ, ὁ ἄγιος ἄνθρωπος!

Εἶπε καὶ ἔρριψε βλέμμα πονηρὸν πρὸς τὴν Σωσάνναν, ἣτις ἤρχισε νὰ κλαίῃ κατὰ τὴν συνήθειάν της. Ἐπροσπάθησε δὲ μετ' ὀλίγον νὰ ἐξάλειψῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σαρκασμῶν του δι' εὐμενῶν τιμῶν λόγων, ἐνῶ ἡ Φανέττα ἐψιθύριζε κατ' ἰδίαν·

— Ὁ ταλαίπωρος νέος! πόσον θὰ ὑπέφερον, ὅταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὸν κατεφρόνουν καὶ τὸ ἐμίσουν . . . ἐγὼ πρώτη!

Μετὰ μικρὸν ὁ δασοφύλαξ, ἀποσυρθεὶς μετὰ τοῦ θρανίου του ἀπὸ τῆς τραπέζης με ἦθος εὐσταθές, εἶπεν·

— Ἐλάτε, περδικοῦλαι μου, σηκώσετέ με εἶναι ἀνάγκη ἀπόψε νὰ μὴ παραφορτώσω τὸν στομάχόν μου. Σὺ δὲ, Φανέττα μου, ἐπρόσθεσε με θωπευτικὴν φωνὴν στραφεὶς πρὸς τὴν κόρην του, θὰ με δώσης, ἐλπίζω, ὀλίγον ρακίον, ἐπειδὴ, ὡς ἤξεύρεις, τὸν μῆνα τοῦτον αἱ νύκτες εἶναι ὑγραὶ καὶ βλαβεραί. Πλὴν τούτου, ἤξεύρεις ὅτι τὸ ρακίον δὲν παχαίνει. Ἄ! καλά . . . διάβολε!

— Πάπα μου, ἀπεκρίθη ἡ Φανέττα με ἀνησυχίαν, δὲν με ζητεῖς ρακίον παρὰ ὁσάκις ἔχεις νὰ ἐκτελέσης κανὲν χρέος ἐπικινδύνον.

— Ἐπικινδύνον! . . . τὸ γῆρες . . . Δὲν ἔχω νὰ κάμω τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ χρέος τοῦ δασοφύλακος. Ἐλα, δός με το, καὶ θὰ σὲ φιλήσω, Φανέττα μου, διὰ τὸν κόπον σου!

Ἡ δὲ νέα στενάξασα ἠνοιξε σκευοθήκην τῆς ὁποίας ἐφύλασσε αὐτὴ τὸ κλειδίον, ἔλαβε τὴν φιάλην ἧς τινος ἡ θεὰ μόνη ἐφαιδρυνε τὸ πλατὺ πρόσωπον τοῦ ἀγαθοῦ δασοφύλακος, καὶ ἔχυσε με φειδωλίαν ἡμισυ δάκτυλον ρακίου εἰς ποτήριον. Ὁ δασοφύλαξ, λαβὼν εἰς χεῖρας τὸν ὑγρὸν τοῦτον θησαυρόν, τὸν ἐπλησίασεν εἰς τὴν ρίνα του διὰ νὰ ὀσφρανθῇ τὴν ἀρρήττον εὐωδίαν του, καὶ ἔπειτα ἀγύψωσε τὸ ποτήριον

μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ χρυσίζον χρῶμα τοῦ πολυτίμου ποτοῦ. Ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὰ χεῖλη του, ἀνεσκήρτησεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν εἰς τι ἀντικείμενον, καὶ ἀπέθεσε τὸ ποτήριον εἰς τὴν τράπεζαν χωρὶς νὰ πῆ.

Συγχρόνως γυνὴ τις περιτυλιγμένη μὲ πλατύτατον μανδύαν, εἰσῆλθεν ὀρμητικῶς εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐκλείσεν ἐπιμελῶς τὴν θύραν. Ὁ δὲ Βινὲ καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἐσηκώθησαν ἀμέσως, διότι ἐγνώρισαν τὴν κόμησσαν Γάγγου.

Ἡ Λεοκαδία ἀπέβαλε τὸν μανδύαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον ὡς ἀνθρώπου πυρέσσοντος καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο ὠχρὸν· τείνασα δὲ τὴν χεῖρα πρὸς τὸν λύχνον,

— Σβύσετε, εἶπε μὲ φωνὴν βραγχώδη, τὸ φῶς· εἰσθε, φίλοι μου, τὸ ἤξεύρω, καὶ ἔρχομαι νὰ ἐμπιστευθῶ τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὰς χεῖράς σας· πλὴν ἐνδέχεται νὰ ἔλθουν, καὶ ἂν μὲ ἰδοῦν ἐδῶ . . .

Ὁ Βινὲ σπεύτας ὑπήκουσε· τὸ δωμάτιον ἐφέγγετο ἔκτοτε ἀπὸ μόνην τὴν τρέμουσαν φλόγα τῆς ἐστίας. Ἡ δὲ κόμησσα ἔπεσεν ὡς λειποθυμημένη εἰς θρανίον τὸ ὁποῖον ἔφερον ἡ Νανέττα.

— Κυρία, εἶπεν ὁ δασοφύλαξ, ἤλθετε μόνη τοιαύτην ὥραν μέσα ἀπὸ τὸ δάσος; Εἶναι δυνατόν;

— Οὔτε τὸ ἐνθυμήθην, ἀπεκρίθη ἡ Κ. Γάγγου ὡς παράφρων· εἰς τὴν φρικτὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι, ἐνθυμεῖται τις τοὺς κινδύνους; ἀπὸ τὸ πρῶν βασανίζομαι ἤθελα νὰ ἔλθω, ἀλλὰ δὲν ἐδυνάμην, δὲν ἐτόλμων . . . Δὲν εἶχα τίνα νὰ ἐρωτήσω ἢ ἀβεβαιότης μὲ ἐθανάτωνε . . . Τέλος πάντων ἦλθαν νὰ τὸ νζητήσαν ἐκ μέρους τοῦ δικαστοῦ· καὶ ἐνῶ αὐτὸς ἐκβῆκε, ἔφυγα καὶ ἐγώ. Ἄλλ' ἂς μὴ χάνωμεν τὸν καιρὸν, διότι μόλις ἐν λεπτόν θά μείνω ἐδῶ. Βινὲ, καλέ μου Βινὲ, τί ἀνεκάλυψαν.

— Δὲν ἐνοῶ, Κυρία, τί ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε;

— Τὸ πολυζήτητον ἐκεῖνο γράμμα, τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἀξιέπαινον εὐτυνεϊδῆσιαν δὲν ἐδέχθη, τὸ ὁποῖον ὁμως θὰ ἠγόραζα μὲ δέκα ἐτῶν ζωὴν, εὐρέθη;

— Ὅχι, Κυρία, ἔφεραν ὅλα ἄνω κάτω χωρὶς ἀποτελεσμα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός!

— Ἀπόψε ὁμως ἔργειαν μερικαὶ ἀνακαλύψεις, ἐπανάλαβεν ὁ δασοφύλαξ χωρὶς νὰ ἐνοήσῃ εἰσέτι τὴν ἰδέαν τῆς Κ. Γάγγου, καὶ πρὶν ἐξημερώσῃ ἐλπίζω νὰ εὐρεθῇ ἡ πολύτιμος ἐκείνη ἐπιστολή· εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δικαστοῦ.

— Τί λέγεις; ἔμαθαν τί ἀπέγεινε; θὰ τὴν

εὐρουν; εἶσαι βέβαιος; καὶ ποῖος θὰ τὴν εὐρῃ;

— Ὁ Θεός ἴσως συγχωρήσῃ νὰ τὴν εὐρῷ ἐγώ, Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ δασοφύλαξ.

— Σὺ, Βινὲ, ἠρώτησεν ἡ Λεοκαδία δυσφοροῦσα, σὺ τὸν ὁποῖον ἐθεώρησα ὡς τὸν πιστότερον ὑπηρετὴν μου, τὸν πιστότερον φίλον μου;

— Καὶ διὰ τί δὲν θὰ ἦμαι καὶ τώρα τοιοῦτος, Κυρία· τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν ἔ ἀποπλύνη τὸν Κ. κόμητα ἀπὸ τὴν κατηγορίαν τὴν ὁποῖαν τὸν προσάπτουν ὅτι ἔπραξε δολοφονίαν;

— Πλὴν ἀτιμάζει ἐμέ! εἶπεν ἡ Κ. Γάγγου μὲ φωνὴν ὑπόκωφον καὶ βαθεῖαν.

Ὁ δασοφύλαξ ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του, ὡς ἂν μὴ εἶχεν εἰσέτι παρουσιασθῇ ἡ ἰδέα αὐτὴ εἰς τὴν κεφαλὴν του.

Μετὰ δὲ μικρὰν παύσιν ἡ κόμησσα ἐπανάλαβεν ἐνθέρμως·

— Ἄγνοῶ, Βινὲ, πῶς ἀνεκάλυψες τὸ λυπηρὸν μυστικόν μου· πλὴν, προχθὲς τὸ βράδυ σὺ καὶ ἡ κόρη σου μ' ἐκάμετε τοιαύτην ἐκδούλευσιν, ὥστε καὶ ἑκατὸν χρόνους ἂν ζήσω δὲν θὰ τὴν λησμονήσω! Χωρὶς σᾶς, ἀφεύκτως θὰ συνέβαινε φρικτῶδες καταστροφὴ· σκάνδαλον καὶ ἐγκλημα ἴσως ἦτον ἀφευκτον. Μ' ἐσώσατε, καὶ ἐπίστευσα ὅτι ὁ Θεός ἤθελε νὰ σκεπάσῃ τὸ σφάλμα μου . . . Ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐβλαψα φαίνεται ἐτοιμος νὰ μὲ δώσῃ καὶ πάλιν τὴν ἀγάπην του· ἡ δὲ ἀγάπη του αὐτὴ μὲ εἶναι πολυτιμότερα καὶ τῆς ὑπάρξεώς μου. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ γράμματος αὐτοῦ θὰ μὲ ρίψῃ εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἠλπισα νὰ σωθῶ· θὰ μὲ μισήσῃ, θὰ μὲ καταφρονήσῃ, καὶ τότε πρέπει ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν ἐντροπήν μου. Βινὲ, μόνη ἐγώ, πρὸς τὴν ὁποίαν διευθύνετο ἡ ἐπιστολή αὐτὴ, πρέπει νὰ τὴν ἀναγνώσω! Αὐτὴ μὲ ἀνῆκει μὲ ἀκούεις;

Θρόμβοι ἰδρώτος ἔρρεον ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ ταλαιπώρου δασοφύλακος.

— Κυρία, εἶπεν, ἐὰν τοῦτο κρέματα ἀπὸ ἐμέ . . . ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη ἔλαβε μέρος, καὶ ὡς ἠξεύρετε, ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἀπαιτητικὴ. Ἄλλὰ, πόθεν ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἐπιστολή αὐτὴ βλάπτει τὴν ὑπόληψίν σας;

— Ὁ μυστηριώδης τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον σὲ τὴν παρουσίασαν, ἡ ἐκλογὴ αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἔκαμαν ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος μὲ εἶναι ἀφωσιωμένος . . . αὐτὰ μὲ δίδουν τοιαύτην ὑπόψιν. Μεταξὺ τῆς τόσῃς ταραχῆς του ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος νέος, δὲν θὰ ἐστάθμισεν ἴσως τὰς λέξεις του.

— Ἄλλὰ, Κυρία, συλλογισθῆτε τὴν θέσιν τοῦ κόμητος· θὰ ὑποβληθῇ εἰς δίκην ἐγκληματικὴν, καὶ ἐνδέχεται νὰ καταδικασθῇ.

— Ἡ δίκη αὐτὴ δὲν θὰ γίνῃ, ὁ βασιλεὺς

δὲν θὰ τὸ συγχωρήσῃ. Ἐκτὸς τούτου δὲν ἔχουν ἀποδείξεις· αἱ ἐγγύριοι ἀρχαὶ παρεξετράπησαν ἀλλ' ὁ ἀνακριτὴς ἐλευθέρωσε τὸν κόμητα. Σὲ βεβαιώνω, καλέ μου Βινέ, ὅτι ὁ κόμης δὲν κινδυνεύει.

— Εἶθε, κυρία! ἀλλὰ τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ; Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς τὰ διατρέχοντα, καὶ ἀγνοῶ ἂν θὰ εὕρω μέσον...

— Μὴν ὀμιλῆς κοτ' αὐτὸν τὸν τρόπον, Βινέ, παλαιέ μου ἄνθρωπε καὶ φίλε. Γνωρίζω ὅτι ἔχεις καὶ φρόνησιν καὶ ἐπιτηδειότητα· ἐὰν τὸ θελήσῃς εὐλικρινῶς, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ μὲ σώσῃς καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κίνδυνον. Βινέ, ἐγὼ τώρα πρέπει νὰ ἐπικαλεσθῶ τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας τὰς ὁποίας μ' ἔλεγεσ πρό τινων ἡμερῶν. Δὲν εἶμαι πλέον ἢ μικρὰ σου Λεοκαδία, ἢ ἁθῶα ἐκείνη κόρη μὲ τὰ ξανθὰ μαλλία τὴν ὁποίαν ἠγάπας ὡς θυγατέρα σου; Καὶ σὺ, καλὴ Σωσάννα, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα, ἐλησμόνησες τὰς τερπνοτάτας στιγμάς τὰς ὁποίας ἐπεροῦσα εἰς τὴν κατοικίαν σου; Ἐλησμόνησες μὲ ποίαν εὐθυμίαν ἐπρογεύμεθα ὑποκάτω ἀπὸ τὰς δράνας καὶ τὴν πρασινώδα; Καὶ σὺ, Φανέττα, ὠραία καὶ γενναία κόρη, σὺ ἦτις μ' ἐφάνης ὡς ἄγγελος εἰς ὠραν ὀλεθρίαν, σὺ ἡ ὁποία μὲ τὴν ἀθωότητά σου θὰ ἐχῃς μεγίστην ἐπιβροχὴν εἰς τὸν καλόν σου πατέρα, ἐνθυμήσου ὅτι ἐνῶ ἦτο παιδίον, ἐδιόρθουνα ἐνίοτε μὲ τὰς χεῖράς μου τὰ φορέματά σου· ἐνθυμήσου τὴν χαρὰν καὶ τῶν δύο μας ὅταν σ' ἔφερα δῶρα!... Λοιπὸν, Φανέττα, καὶ σὺ, Σωσάννα, σὰς ἐξορκίζω νὰ μὲ συντρέξετε νὰ κάμψω τὸν Βινέ· αὐτὸς ἠμπορεῖ νὰ σώσῃ καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν τιμὴν μου... καὶ δὲν θέλει!

— Μὴ λέγετε τοιαῦτα λόγια, Κυρία, ἀνέκραξεν ὄλως ἔνδακρυς ὁ δασοφύλαξ· καίετε τὴν καρδίαν μου.

— Δός με λοιπὸν τὸν λόγον σου, ὅτι τὸ γράμμα ἐκεῖνο θὰ τὸ δώσῃς εἰς μόνην ἐμέ... Νὰ, Βινέ, ἡ Λεοκαδία ἐκείνη τὴν ὁποίαν τόσο σέβουσα, ἡ ὑπερήφανος καὶ δεσποτικὴ κόμησσα Γάγγου, ταπεινόνεται ἔμπροσθέν σου, σὲ ζητεῖ χάριν, πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν σου!

Εἶπε, καὶ ἔπεσε γονυκλινῆς μεταξὺ τοῦ σκότους· καὶ ἠκούοντο οἱ ὀλοφυρμοὶ τῆς.

Ὁ καλὸς Βινέ δὲν ἐδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ· τὸ πρόσωπόν του ἔγεινε κατακόκκινον ὡς ἂν ἐμελλε νὰ ὑποπέσῃ εἰς ἀποπληξίαν.

— Καλέ μου Βινέ, εἶπεν ἡ Σωσάννα, ἦτις ἔδραξε τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν διὰ νὰ χύσῃ κρουνοὺς δακρύων, ἔχεις τοιαύτην καρδίαν ὥστε νὰ μὴ ἀκούσῃς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀγαπητῆς μας κυρίας;

— Πάπα μου, ἐπρόσθεσε καὶ ἡ Φανέττα μὲ φωνὴν πάλλουςαν, δὲν ἔχεις τὴν δύναμιν νὰ βοηθήσῃς τὴν καλὴν αὐτὴν κυρίαν; Εἰς αὐτὴν χρεωστοῦμεν τὸ πᾶν, καὶ ἂν ἦναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου νὰ κάμῃς ὅτι ζητεῖ...

Ὁ δὲ φύλαξ, λαβὼν τὴν κεφαλὴν του ὡς ἀπληγισμένος καὶ μὲ τὰς δύο του χεῖρας,

— Τὸ ἐπιθυμῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, ἀνέκραξε· νομίζετε ὅμως ὅτι τοῦτο κρέμαται ἀπὸ ἐμέ; Ἐκτὸς μόνον ἂν μὲ βοηθήσῃ ἡ τύχη...

Ἡ κόμησσα ἐστηκώθη.

— Ἄρκει, εἶπε μὲ τόνον φωνῆς τραχὺν καὶ ὑπερήφανον, ἀρκετὰ ἐταπεινώθη· δὲν ἐπίστευα μάλιστα ὅτι ἡμῖν ἰκανὴ νὰ ταπεινωθῶ τόσον...

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μείνω περισσότερον πιθανὸν νὰ ἐννοήσουν ὅτι λείπω. Βινέ, ἐγνώρισες ὅλην τὴν ἀλήθειαν· ἴδες τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν ἐντροπὴν μου· δὲν ἔχω πλέον τί νὰ σὲ εἰπῶ...

Ἐχε ὑγείαν!

Καὶ ὁ κρότος τῆς θύρας ἀνῆγγειλεν ὅτι ἀνεχώρησε.

Βαθεῖα σιωπὴ ἐπεκράτησεν εἰς τὴν αἵθουσαν.

— Αὐτὴ! ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους ὁ Βινέ ἀνανήψας, αὐτὴ νὰ γονατίσῃ ἔμπροσθέν μου!

— Αὐτὴ νὰ εἶναι τόσον τρομαγμένη! ἐπρόσθεσεν ἡ Σωσάννα.

— Καὶ τόσον δυστυχῆς! ἐψιθύρισε ἡ Φανέττα.

Κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Βινέ, ἡ Φανέττα ἠγάψε τὸν λύχνον· καὶ συγχρόνως σχεδὸν ἠκούσθησαν βήματα εἰς τὴν παρακειμένην ὁδόν, τὰ τοῦ Ὑβέρτου καὶ Κλαυδίου. Ὁ Ὑβέρτος ἐχαίρεισεν εὐγενῶς τὴν Σωσάνναν, καὶ μάλιστα τὴν Φανέτταν ἦτις ἠρρυθρίασε.

— Κ. Βινέ, εἶπεν, ἀργοπορήσαμεν, φοβουμαί· ἄς ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως ἐπειδὴ θὰ μᾶς περιμένουν. Ὁ καιρὸς εἶναι ἀξιολόγος, καὶ ἡ σελήνη ὠραιότατη.

— Τωόντι, διάβουλε! ἀργοπορήσαμεν· τώρα ἔπρεπε νὰ εἴμεθα εἰς τὴν θέσιν μας. Ἐλα Φανέττα, φέρε τὸ σπαθίον καὶ τὸ τουφεκίόν μου, καὶ κράτησε ἐδῶ τὸν Πιστόν ἐπειδὴ δὲν μὲ εἶναι ἀναγκαῖος. Σεῖς δὲ, κλειδώσατε καλὰ τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, καὶ μὴ σὰς μέλη διὰ τὰ λοιπά.

— Βινέ μου, εἶπεν ἡ Σωσάννα, τί τρεχάματα ἔχεις ἀπόψε;

— Πάπα μου, ἐπρόσθεσεν ἐντρομος καὶ ἡ Φανέττα, φρόντισε, σὲ παρακαλῶ, διὰ τὸν ἑαυτὸν σου.

— Εἶσθε τρελαί· αὐριον τὸ πρῶτ', ὅταν θὰ ἐξυπνήσετε, θὰ μὲ εὔρετε νὰ ρογχαλιζῶ εἰς τὸ

στρώμα μου. Καλήν νύκτα, περδικούλαι μου φθάνει, διάβολε!

Και ἐνῶ ὠμίλει, ἀνενέωσε τὸ ἑναυσμα τοῦ πυροβόλου του, ἤσπασθη τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα του, καὶ μετὰ ταῦτα, ροφήσας τὸ ρακίον τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὴν τράπεζαν, εἶπεν ἐντόνως·

— Ἐμπρός!

Αἱ γυναῖκες δὲν ἀντετάχθησαν πλέον· ἀλλ' ἐνῶ ἠτοιμάζοντο οἱ τρεῖς σὺντροφοὶ νὰ ἐξεέλθωσιν, ἡ μὲν Σωσάννα εἶπε κρυφίως πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς·

— Μὴ λησμονῆς τουλάχιστον τὴν ταλαίπωρον κόμησάν.

Ἡ δὲ Φανέττα πλησιάσασα τὸν Ὑβέρτον,

— Κ. Λουδοβίκε, ἐπιθύρισε τεταραγμένη, ἤξεύρω ὅτι εἶσαι γενναῖος καὶ τίμιος νέος . . . Φρόντισε καὶ πάλιν διὰ τὸν πατέρα μου, καὶ . . . ναί . . . θὰ σὲ ἀγαπῶ . . . ὡς ἀδελφόν.

Ὁ Ὑβέρτος ἔσφιξε τὴν χεῖρά τῆς μὲ πολλὴν ζέσιν, καὶ συνεξήλθε μετὰ τῶν ἄλλων.

ΙΔ'. Η ΠΑΛΗ.

Μετὰ ἐν τέτορτον τῆς ὥρας, ἔφθασαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ ὠρισμένον μέρος, ὅχι μακρὰν τοῦ δάσους. Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ σιωπὴ ὥστ' ἐνόμισαν ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν εἶχον ἐλθεῖ εἰσέτι μετ' ὀλίγον ὁμῶς ἴδον ὅτι ἠπατῶντο. Ὁ δικαστὴς Κ. Γερμόν, καὶ σιωπηλὸς τις ἄλλος περιτυλιγμένος μὲ μανδύαν, ἦσαν ἐκεῖ, ἰστάμενοι ὑπὸ ὑψηλότατα δένδρα, καὶ ἔχοντες δύο ἐνωμοτίας πεζῶν χωροφυλάκων, καὶ ἕξ φύλακας τοῦ χωρίου.

— Ἐλα λοιπὸν, Βινέ, εἶπεν ὁ Κ. Γερμόν. Τῇ ἀληθείᾳ, ἤρχισα νὰ ὑποπτεύωμαι ὅτι δὲν εἶχες πλέον ὄρεξιν διὰ τὴν νυκτερινὴν ἐκστρατεῖαν, καὶ ἐτοιμαζόμεν νὰ περιζώσω τὴν οἰκίαν μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου, καὶ νὰ προσπαθῆσω νὰ συλλάβω τὸν φίλον μας.

— Θὰ ἐματαικῶντο τότε ὅλα τὰ σχέδιά μας, ἀπεκριθὲ ὁ δασοφύλαξ· ἕνας μόνος χωροφύλαξ ἂν φανῆ ἔμπροσθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου μας. ὁ κύριος παιδαγωγός μας θὰ γίνῃ ἄφαντος. Ἐν τοσοῦτω, Κ. δικαστά, ἐλήφθησαν ὅλαι αἱ ἀναγκαῖαι προφυλάξεις διὰ νὰ μὴν ὑποπτευθῇ ὁ κόσμος τὸν σκοπὸν τῆς συνενώσεώς μας;

— Οἱ ἀνθρωποὶ μου ἔφθασαν ἐδῶ ἀνά δύο καὶ τρεῖς διὰ διαφόρων δρόμων. Πλὴν τῶν δύο ἀρχηγῶν, κανεὶς ἐξ ἐκείνων δὲν ἤξεύρει ἀκόμη τί πρόκειται νὰ κάμῃ. Οἱ ἔφιπποι χωροφύλακες φυλάττουν τὸν δρόμον, καὶ κανεὶς, εἴτε πε-

ζὸς εἴτε ἐπὶ ἀμάξης δὲν θὰ περάσῃ ἀπόψε χωρὶς νὰ τὸν ἴδω.

— Διάβολε! ἀξιόλογα! καὶ ἂν ὁ ἀγριόχοιρος δὲν ἄφησε τὴν φωλεάν του . . .

— Εἶναι ἀκόμη ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου ἴδα μακρόθεν σκιάς περιφερομένης περίξ τῆς οἰκίας· θὰ εἶναι ἐπίτηδες διωρισμένοι διὰ νὰ φυλάττουν· ἂν ἡ οἰκία ἦτον εὐκαιρος δὲν θὰ ἐλάμβαναν τόσας προφυλάξεις.

— Πολλὰ ὀρθόν, Κύριε· ἀλλ' ἐν τοσοῦτω εἴσθε βέβαιος ὅτι δὲν σὰς ἴδαν;

— Καὶ πῶς ἀφοῦ μᾶς ἐσκέπαζαν τὸ δένδρα καὶ τὰ φύλλα; Ἄκουσε, Βινέ· τὸ σχέδιον τῆς παρουσίας ἐκστρατείας εἶναι ὀλόκληρον ἐδικόν σου, λάβε λοιπὸν ὅποια μέτρα θέλεις διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὅλοι θὰ σὲ ὑπακούσουν ὡς ἂν ἤμην ἐγώ.

— Εὐχαριστῶ, Κ. δικαστά . . . ἀφοῦ τὰ πράγματα θὰ γίνουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μὴν ἀνησυχῆτε, διάβολε! Θὰ ἰδῆτε ὅτι ὅλα θὰ ὑπάγουν καλά.

Καὶ ὅπως ἀφιερωμένοι εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν τῆς ὁποίας διωρίσθη ἀρχηγός, ἔσπευσε νὰ συνδιαλεχθῇ μὲ τοὺς ἀξιωματικούς τῆς χωροφυλακῆς καὶ τὸν διοικητὴν τῶν φυλάκων τοῦ χωρίου.

Διὰ νὰ ἐννοήσῃ δὲ εὐκολώτερον ὁ ἀναγνώστης τὰ μέλλοντα νὰ διατρέξωσιν, ἀναγκαζόμεθα νὰ περιγράψωμεν δι' ὀλίγων τὰς τοποθεσίας.

Πεντήκοντα περίπου βήματα μακρὰν τοῦ μέρους ὅπου ἦσαν συνηθρισμένοι οἱ ἀνωτέρω, ὑπῆρχε γῆ χέρσος ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ στρεμμάτων, ὀμαλῆ, ἀγονος καὶ ξηρά. Αὕτη, ὁμοιάζουσα λίθον πορώδη, ἦτον ἀνεπίδεκτος καλλιέργειας· καὶ ὁμῶς ἐδοκίμασαν νὰ φυτεύωσι πεύκας τινὰς αἱ ὁποῖαι δὲν εὐδοκίμησαν. Τὰ πλεῖστα τῶν φυτῶν ἦσαν ξηρά, καὶ μόλις ἐφαίνοντο ποῦ καὶ ποῦ δενδρύδιά τινα ὕψος ἔχοντα ἀνθρώπου· ἀλλ' ἡ αὐχμηρὰ αὕτη γῆ προῆγεν αὐτοφυῆ τινα φυτὰ, τὰ ὁποῖα διέκοπτον τὴν μονοτονίαν τῆς. Τὸ δάσος ἐσχημάτιζε περίξ τῆς χέρσου αὐτῆς γῆς μέγα τόξον, οὔτινος τὴν διάμετρον ἀπέτελει ὕψωμα ἐπίσης, γυμνὸν καὶ ἀγονον· ὀπίσθεν δὲ τοῦ ὑψώματος τούτου ἔκειτο ἡ λεωφόρος· ἡ οἰκία τοῦ μικροῦ συντρόφου τοῦ παιδαγωγοῦ, ἡ μᾶλλον καλύβη κατασκευασμένη ἀπὸ χῶμα καὶ κλαδιά, ἀνυψούτο εἰς τὸ κέντρον ἀκριβῶς τῆς πεδιάδος. Τὴν ὥραν ἐκείνην, αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης τὴν ἐφώτιζον πανταχόθεν, οὕτως ὥστε ἐφαίνετο ἀδύνατον νὰ πλησιάσῃ τις ἀπαρατήρητος εἰς αὐτήν. Πλὴν τούτου σκιαί τινες αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο ἐνίοτε ταχυπατοῦσαι ἐκεῖ περίξ, ἐμαρτύρουν ὅτι τὰ τέχνα τοῦ μω-

ροῦ ἐφύλασσον καλῶς· καὶ ἀναμφιβόλως πολλοὶ ὀφθαλμοὶ ἐτρέποντο ἀτενεῖς πρὸς πάσας τὰς διευθύνσεις, διὰ τὸ νὰ ἰδῶσι τὸν κίνδυνον ὅσῳ τὸ δυνατόν ἀπώτερον.

Μικρὰ παρατήρησις ἤρχεσεν εἰς τὸ νὰ πείσῃ τὸν Βινὲ περὶ τῶν μέτρων ἅτινα ἔπρεπε νὰ λάβῃ. Καὶ εὐθὺς διώρισε σκοποὺς, τοποθετήσας τοὺς μὲν εἰς τὰ ἄκρα τοῦ δάσους, τοὺς δὲ ὀπισθεν θάμνων, καὶ διατάξας αὐτοὺς νὰ μὴ φανερῶσι, πλὴν ἐὰν μόνον προσκληθῶσι διὰ πυρσοκροτήσεων. Τὰ μεταξὺ τῆς πεδιάδος καὶ τῆς λεωφόρου ὑψώματα ἀνετέθησαν εἰς τὴν φυλακὴν τεσσάρων ἀνδρῶν θαρραλέων καὶ τολμηρῶν, οἵτινες εἰσέφερσαν πρηγεῖς μεταξὺ τῶν θάμνων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ οἰκία τοῦ μωροῦ περιεζώσθη πανταχόθεν, καὶ ἐφαίνετο ἀδύνατον νὰ ἀποφύγῃ ὁ φρικτὸς Ρουλλιὲ τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του.

Ἄλλ' ὁ Βινὲ ἐγνώριζε τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀντιπάλου του, καὶ ἐπρόβλεπεν ὅτι αἱ τόσαι προφυλάξεις ἦτο πιθανόν ν' ἀποβῶσιν ἀνωφελεῖς. Ὀλόκληρος ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκρέματο ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἀπὸ τοὺς δύο συντρόφους οἵτινες ἔμελλον νὰ τὸν συμβουλήσωσι. Καὶ ὅμως ὁ μὲν Ὑβέρτος, καθὸ τραυματίας, ἐστερεῖτο μέρους τῆς δυνάμεώς του, ὁ δὲ Κλαύδιος Πισάρ, δὲν εἶχε τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν ἀφότου εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ κινδύνου. Ἐν τοσοῦτῳ ὁ δασοφύλαξ, μείνας μόνος μετ' αὐτῶν, ὀπισθεν τινῶν θάμνων, ἔδωκε πρὸς αὐτοὺς σαφεστάτας ὁδηγίας. Καὶ ὁ μὲν Ὑβέρτος τὰς ἤκουσεν ἀποκριθεὶς θαρραλέως πολλακὰ καλὰ, ὁ δὲ δειλήμων Κλαύδιος, ἀντέτεινέ τινας παρατηρήσεις.

— Κ. Βινὲ, εἶπε περίλυπος, δὲν ἔχω τὴν γενναϊότητα νὰ κάμω ὅ,τι ζητεῖτε ἀπὸ ἐμέ. . . θὰ ἐκτεθῶ εἰς βέβαιον θάνατον. Ὁ παιδαγωγὸς θὰ μὲ στείλῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον πρὶν προφθάσετε νὰ μὲ βοηθήσετε.

— Ἐ! διάβολε! ἀπεκρίθη ὁ Βινὲ ἀνυπομῶνως, δὲν εἶναι πλέον καιρὸς νὰ ταλαντευώμεθα τὸ σαποῦνι τὸ ἀγοράσαμεν, ἀφρίζει δὲν ἀφρίζει πρέπει νὰ τὸ φάγωμεν. Δὲν θὰ κινδυνεύσης διόλου ἂν μείνης ἀτάραχος ἐν ἡ δύο λεπτά. Οὔτε ὁ Ὑβέρτος, οὔτ' ἐγὼ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν αὐτὸ τὸ χρέος· σὺ μόνος δύνασαι, φίλε μου, νὰ τὸ ἐκτελέσης, σὺ ὁ συναίτιος. . . Ἄν θέλῃς τὴν συγχώρησιν τῶν ἀμαρτιῶν σου, πρέπει νὰ τὴν ἐξαγοράσῃς διὰ τῆς τόλμης σου· διαφορετικὰ, οὔτε τὰ ἐδικά σου δάκρυα, οὔτε τὰ τῆς μητρὸς σου, οὔτε τὰ τῶν συγγενῶν σου ὄλων μέχρι τοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἀριθμοῦ, θὰ σὲ σώσουν ἀπὸ τοὺς ὄνυ-

χας τοῦ Κ. Γερμόν. Ὅθεν ἄς μὴ ἀργῶμεν. Ἐλάτε· ἐμπρὸς καὶ μὴ λησμονήτε τὰς παραγγελίας μου.

Καὶ ἀμέσως ἀπολύσας τὸ συμβούλιον, ἐβάδιζε μὲ προσοχὴν πρὸς τὴν πεδιάδα, παρακολουθούμενος ἀπὸ τε τὸν Ὑβέρτον καὶ τὸν Κλαύδιον, ὅστις, φοβηθεὶς τὰς ἀπειλὰς τοῦ Βινὲ, δὲν ἐτόλμησε νὰ παρακούσῃ. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος τοῦ δάσους, ὁ Βινὲ ἐκρέμασεν εἰς τὸν ὠμόν του τὸ πυροβόλον του, καὶ πεσῶν τετραποδητὶ ἐπροχώρησε.

— Κάμετε καὶ σεῖς, εἶπεν, ὅπως κ' ἐγὼ, καὶ ὅταν σὰς διατάξω, μείνετε ἀκίνητοι ὡς βράχοι· τώρα σιωπὴ! ὁ Ρουλλιὲ ἔχει τόσῳ λεπτήν τὴν ἀκοὴν ὥστε ἠμπορεῖ ν' ἀκούσῃ καὶ τὴν ἀναπνοὴν μας.

Ὁ Ὑβέρτος καὶ ὁ Κλαύδιος τὸν ἐμιμήθησαν χωρὶς ν' ἀποκριθῶσι καὶ ἐπειδὴ πολλακὰς μετερχόμενοι τὴν λαθροθηρίαν ἐβάδισαν οὕτω πως, ἐγνώριζον κάλλιστα τὸν τρόπον.

Οὕτω πως ἔρποντες ἔφθασαν εἰς τὴν πεδιάδα, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας εὐρίσκετο ἡ οἰκία τοῦ μωροῦ. Ἐπρεπε δὲ νὰ διπλασιάσωσι τὴν προσοχὴν των, διότι ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὴν πεδιάδα, καὶ πανταχοῦ ἐφαίνοντο τὰ τέκνα τοῦ λαθροθήρου περιπλανώμενα καὶ προσέχοντα. Ψευδῆς τις κίνησις, παρατριβὴ τινος φύλλου, ἢ σύντριψις κλαδίου ξηροῦ ἔφθανε διὰ τὰ τοὺς προδώσῃ. Ὅθεν οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἐπροχώρουν μετὰ μεγίστης βραδύτητος. Ὁ Βινὲ ἤρχετο πρῶτος, καὶ εἰ καὶ παχὺς εἶρπεν ἐπιτηδεῖως ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐνίοτε ἀκινήτων ἀνύψου περιεσκεμμένως τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ ἰδῇ ποῦ εὐρίσκετο. Καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανελάμβανε τὴν πορείαν του.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διέτρεξαν τὸ τρίτον τοῦ ὄλου διαστήματος· τὰ μικρότερα ὑψώματα τῆς γῆς, καὶ οἱ θάμνοι τοὺς ὁποίους σπανίως ἀπήντων τοὺς ἐκρυπτον. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἔμενον ἀκίνητοι διὰ νὰ ἀναπνεύσωσιν· ἀλλ' οὐδὲ λέξις ἐπρόφεραν τὸ πρόσωπον δὲ ἔχοντες πρὸς τὴν γῆν, συνενοοῦντο διὰ νευμάτων.

Καὶ ὅμως φαίνεται ὅτι εἷς τῶν σκοπῶν τοῦ μωροῦ τοὺς ἐμυρίσθη. Ὁ σκοπὸς οὗτος ἦτο νέος δωδεκαετῆς περίπου, φυσίγναθος, ξανθοκόμης, φορῶν ὑποκαμισὸν καὶ βράχον ἐξ ὑφάσματος προστύχου, ὃς τις περιεῖρχετο κρατῶν τεμάχιον μαύρου ἄρτου, καὶ δάκνων αὐτὸ μετ' ἀπιστεύτου ἀδηφαγίας. Ἡ παρουσία τοῦ νέου αὐτοῦ κατετάρασσε καὶ τὸν Βινὲ καὶ τοὺς συντρόφους του. Ἰστατο δὲ ἀκίνητος, ἐμπροσθεν τῆς πατρικῆς οἰκίας, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς θύρας. Δύο ἄλλα παιδιά μικρότερα τὴν ἡλικίαν, περιεῖρχοντο ἐκεῖ πλησίον· ἀλλ' αὐτὰ, διὰ τὴν θέσιν των δὲν

ἦσαν ἐπικίνδυνα οὔτε εἰς τὸν δασοφύλακα οὔτε εἰς τοὺς συντρόφους του.

Ἐνίοτε ὁ ξανθοκόμης ἐγένετο ἔτι μᾶλλον ἐπίφοβος. Ἐξήκοντα περίπου βήματα ἦτο μακρὰν ἐκείνων, καὶ θὰ τοὺς συνέχεεν εἰσέτι μὲ τὸ μαῦρον ἔδαφος· ἀλλὰ καὶ ὁ ἄνεμος, σείων τὰ φύλλα τοῦ παρακειμένου δάσους, καὶ ὁ κρότος τῶν σιαγόνων του θὰ τὸν ἐμπόδιζον τοῦ ν' ἀκούσῃ τὸν τριγμὸν τῶν ξηρῶν φύλλων. Φαίνεται δὲ ὅτι διήγειρε τὰς ὑποφίας του ἄγνωστος τις περίστασις, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐπ' αὐτῶν. Κατὰ δυστυχίαν τὸ μένον διάστημα μεταξύ αὐτῶν καὶ τῆς καλύβης ἦτο πάντῃ γυμνόν· δὲν εὔρισκον πλέον οὔτε θάμνους οὔτε ὑψώματα διὰ νὰ κρυφθῶσιν. Ὅθεν ὁ Βινέ, πνευστιῶν, ἐστάθη ἐντὸς κοιλώματός τινος διὰ νὰ σκεφθῇ πῶς ἔπρεπε νὰ φερθῶσιν.

— Ὁ κατηραμένος! ἐψιθύρισε ὁ Κλαύδιος, θὰ ἀνατρέψῃ ὅλα μας τὰ σχέδια.

Ἀλλὰ δι' ὠθήσεώς τινος ῥωμαλέας ὁ Βινέ ἐπέταξεν εἰς αὐτὸν σιωπὴν. Ὁ υἱὸς τοῦ μωροῦ πάσας τοῦ νὰ τρώγῃ, ἐβλεπε πρὸς τὸ μέρος αὐτῶν μὲ ἀνησυχίαν. Ὅτε δὲ ὁ δασοφύλαξ ἶδεν αὐτὸν δάκνοντα ἐκ νέου τὸν ἄρτον του, εἶπε μὲ φωνὴν ταπεινὴν·

— Ἐτοιμος, Κλαύδιε! πέρασε πρῶτος καὶ ἐνθυμῶ τὰς παραγγελίας μου.

Ὁ Κλαύδιος ἐβάδισε τότε πρὸ τῶν ἄλλων, καὶ ἤρχισαν πάλιν νὰ ἔσποισι καὶ οἱ τρεῖς· ἀλλὰ δὲν ἐπροχώρησαν. Διότι μόλις ἐκινήθησαν καὶ τὸ παιδίον, διακόψαν τὴν ἐργασίαν τῶν σιαγόνων του, ἔδωκε σημεῖα ἀνησυχίας. Ὁ Βινέ διέταξε τότε νὰ σταθῶσι, διότι ὁ σκοπὸς, στραφεὶς ταχέως, διευθύνθη τρέχων πρὸς τὴν οἰκίαν. Ὁ δὲ δασοφύλαξ, ἐννοήσας τὸν κίνδυνον,

— Γρήγορα, εἶπε, Κλαύδιε! ὀρθός!

Ἀλλ' ὁ Κλαύδιος δὲν ἐσάλευεν· ὁ Βινέ ὅμως γρονθοκοπήσας τὰς κνήμας του, ἐξύπνισε τὸν ζήλόν του. Ἀνεπήδησε λοιπὸν ἀμέσως, ἀγνωστών σχεδὸν τί ἐμελλε νὰ πράξῃ, ἐπρόφρασε τὸν φεύγοντα, ἐνῶ εἰσέτι οἱ δύο σύντροφοὶ του ἔμμενον πρηγεῖς, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν μὲ ὕφος φιλικόν·

— Ἐ! φίλε μου, δὲν μὲ γνωρίζεις; Εἴμ' ἐγὼ ὁ Κλαύδιος Πισάρ, φίλος τοῦ Πατρός σου καὶ τοῦ Κ. Ρουλλιέ.

— Ἡ γνωστὴ αὐτὴ φωνὴ δὲν διεσκέδασεν ὄλας τὰς ὑποφίας τοῦ υἱοῦ τοῦ μωροῦ· καὶ ὁμοῦ σταθεὶς εἶπεν·

— Ἄ! σὺ εἶσαι, Κ. Κλαύδιε;

Καὶ σταθεὶς μεταξύ τῆς θύρας καὶ τοῦ ἀμφιβόλου αὐτοῦ φίλου, ἐπανέλαβε τὴν ἐργασίαν τῶν ὀδόντων του. Ὁ Πισάρ ἠπόρει τί νὰ πράξῃ.

— Φίλε μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ποῦ εἶναι ὁ πατήρ σου;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον μασσῶν.

— Καὶ ὁ παιδαγωγός;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Καὶ ὅμως ἔχω μεγάλην ἀνάγκην νὰ τοὺς ὀμιλήσω· δὲν ἠμπορεῖς νὰ μὲ εἰπῆς ποῦ νὰ τοὺς εὔρω;

— Δὲν... ἤξ... εὔρω.

— Ἐλα δὰ, μὴ μὲ σκοτίζῃς! Νομίζεις ὅτι δὲν ἤξεύρω ὅτι εἶναι ἐδῶ; Ἐλα ὀδήγησέ με· ἔχω πολλὰ πράγματα νὰ τοὺς κοινοποιήσω, καὶ θὰ εὐχαριστηθοῦν ὅταν μὲ ἴδουν.

— Πλὴν... πλὴν.

— Ἐλα, ἐμπρὸς σέ λέγω· δὲν θὰ σέ μαλώσουν, σὲ τὸ ὑπόσχομαι· μὲ προσμένουν καὶ οἱ δύο.

Καὶ συγχρόνως ὠθήσῃ πρὸς τὴν καλύβην τὸν νέον ὅστις ὑπήκουσε μὲν ἀλλὰ δυσἀρέστως. Ἀμα δὲ ἰδόντες αὐτὸν στραφέντα ὅτε δασοφύλαξ καὶ ὁ Ὑβέρτος ἔδραμον μετὰ μεγίστης ταχύτητος εἴκοσι βήματα μακρὰν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ λαθροθήρου, καὶ ἐξηπλώθησαν ἐκ νέου εἰς τὸ ἔδαφος.

Ὁ δὲ Κλαύδιος Πισάρ, εἰ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀτάραχος, ἦτο εἰς ἄκρον ἀνήσυχος διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς ὁποίας θὰ ἐτύγχανεν· ἦτο πολλὰ πιθανόν νὰ χαιρετισθῇ ἢ ἀφιξίς του διὰ πυροβολήματος, ἀφοῦ μάλιστα ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ μωροῦ δὲν ἐμετρίαζε παραπολὺ τὸν κίνδυνον. Ἀλλὰ καὶ τὸ παιδίον αὐτὸ ἐφοβεῖτο διὰ τὴν τόσῃν του συγκατάβασιν. Γνωρίζον ὁμοῦς ὅτι ὁ Κλαύδιος ἀνῆκεν εἰς τὴν ἐταιρείαν τοῦ πατρός του ἠνοιξε τὴν θύραν καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ.

Ἀλλ' ὁποία ῥυπαρότης καὶ ἀταξία παρουσιάσθη εἰς τὰς ὄψεις του· ἶδε ῥάκη, καὶ κυκεῶνα δικτύων, καὶ παγίδων, καὶ ἐπίπλων πεπαλαιωμένων. Δὲν εἶχεν οὔτε σανίδωμα ἢ καλύβη, οὔτε πλινθόστρωτος ἦτο· ὁσάκις ἔβρεχε, τὸ νερὸν εἰσῆρχετο ἀφθονον διὰ τοῦ δώματος, καὶ ἐσχημάτιζε λάκκους· οἱ τοῖχοι ἦσαν ὄλοι σχισμένοι, καὶ παραγεμισμένοι μὲ ἄχυρον. Καὶ ὅμως τὸ βδελυρὸν ἐκεῖνο καταγύγιον ἐφαίνετο τὴν ὥραν ἐκείνην ὀπωσοῦν καθαρώτερον. Φλόγες πυρός, τρεφομένου διὰ ξύλων κλαπέντων ἀπὸ τὸ παρακείμενον δάσος, καθὼς καὶ δύο κηρία ἐφώτιζον τὴν καλύβην. Τράπεζά τις παλαιὰ ἦτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, καὶ ἐπ' αὐτῆς τρία μεγάλα πινάκια περιτεθλασμένα περιεῖχον, τὸ μὲν ἐν, μεγαλοπρεπέστατον λαγῶν, τὸ δὲ ἄλλο πέρδικα μὲ φασήλους, καὶ τὸ τρίτον, φασιανὸν μὲ γεώμηλα. Πα-

ρέκειντο δὲ καὶ φιάλαι βραχίου καὶ οἴνου. Περί τὴν τράπεζαν ἐκάθηντο ὁ παιδαγωγὸς καὶ ὁ οἰκοδεσπότης.

Ὁ Ρουλλιέ ἐκάθητο τὴν βράχιν ἔχων πρὸς τὴν ἐστίαν, τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν θύραν, καὶ τὸ πυροβόλον ἐπὶ τῶν γονάτων· ὅτε δὲ ἶδε τὸ ὤχρον καὶ ἠλλοιωμένον πρόσωπον τοῦ Κλαυδίου Πισάρ, ἀνεπήδησεν ὀρμητικῶς καὶ ὑβρίζων.

— Ἀναθεματισμένε! τί θέλεις ἐδῶ· στοὶ χηματίζω ὅτι θέλεις νὰ μὲ προδώσης. Ἄν εἶναι ἀληθινόν. . .

— Ἐξ ἐναντίας, Κ. Ρουλλιέ, ἐξ ἐναντίας, εἶπεν ἔντρομος ὁ Κλαύδιος, ἔρχομαι νὰ σὲ εἰδοποιήσω ὅτι ἡ δικαιοσύνη. . .

Ἄλλὰ δὲν ἠκούσθησαν οἱ λόγοι αὐτοί, διότι ὁ οἰκοδεσπότης ὤρμησε κατὰ τοῦ υἱοῦ του, ὁ ὁποῖος κατετάρασσε μὲ τὰς φωνάς του τὴν καλύβην. Ὁ παιδαγωγὸς ἠθέλησε νὰ ἐπιτάξῃ σιωπὴν καὶ εἰς τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν.

— Ἄφε τον, φίλε μου, ἀνέκραξε διάβολε! αὔριον τὸν δέρεις. . . ἠπατήθη· δὲν πταίει αὐτός.

Ἄλλ' ὁ οἰκοδεσπότης ἐξηκολούθει κτυπῶν, καὶ ἐξηκολούθουν ἐπίσης καὶ αἱ φωναί. Ἐν τούτῳ ὁ Κλαύδιος ἠπόρει τί νὰ πράξῃ. Ἐὰν ἡ προσοχὴ τοῦ παιδαγωγοῦ δὲν ἐστρέφετο ὅλη πρὸς τὸ δερόμενον παιδίον, θὰ παρετήρει βεβαίως τὴν ἀσυνήθη ταραχὴν τοῦ Πισάρ, καὶ ὁ θάνατος τοῦ ἀρχαίου του συντρόφου θὰ ἦτο ἄμεσος. Ὁ δὲ Κλαύδιος, μεταξὺ τῆς τόσης του ἀγωνίας, ἤκουσεν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης κρότον βημάτων, καὶ ἐνόησεν ὅτι ἤρχοντο εἰς βοήθειάν του.

Ἐχων τότε τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ τὸν συνέτρεχον, κατελήφθη ἀπὸ αἰφνίδιον πυρετόν, τὸν ὁποῖον δὲν ἐνόει οὐδὲ αὐτὸς μετὰ ταῦτα. Ἀναμφιβόλως δὲν ἦτο γενναῖος· ἀλλ' οἱ δειλοί, ὅταν ὀργισθῶσι, γίνονται ἀκράτητοι. Ἐνῶ δὲ ἐκάθησεν ἐκ νέου ὁ παιδαγωγὸς ἐπιτιμῶν πάντοτε τὸν οἰκοδεσπότην, ὁ Κλαύδιος ἤρπασε τὴν τράπεζαν, καὶ ἀνυψώσας αὐτὴν ταχέως μὲ πολλὴν δύναμιν, τὴν κατέφερεν ἐπὶ τοῦ λαθροθήρου, ὅστις κατέπεσε. Καὶ ἀμέσως ὀρμήσας κατὰ τοῦ πεσόντος ἀνέκραξε μεγάλη τῆ φωνῇ.

— Τρέξε, Βινέ! τρέξατε ὅλοι!

— Ἐδῶ εἴμεθα, φίλε μου! ἀπεκριθὴ ὁ δασοφύλαξ· βάστα τον καλά.

— Τρέξε, σύντροφε, ἀνέκραξε καὶ ὁ παιδαγωγός, συστρεφόμενος ὡς ὄφεις ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

Μεγίστη ὑπῆρξεν ἐπὶ τινα ὥραν ἡ ταραχὴ· ὁ Βινέ καὶ ὁ Ὑβέρτος ὤρμησαν εἰς τὴν καλύβην· καὶ ἐνῶ ὁ πρῶτος ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Ρουλλιέ διὰ

νὰ βοηθήσῃ τὸν Κλαύδιον, ὁ Ὑβέρτος ἠγωνίζετο νὰ συλλάβῃ τὸν οἰκοδεσπότην, ἄνδρα ῥωμαλέον, δυνάμενον νὰ ματαιώσῃ τὸ ἐπιχείρημα τῶν ἐχθρῶν· τὰ κηρία ἐσβέσθησαν, καὶ ἀμυδρὰ μόνον λάμψις ἐφώτιζε τὴν λυσιώδη ἐκείνην πάλην. Ἐφαίνοντο μόνον σκιὰ μαῦραι συνταρασσόμεναι, καὶ ἠκούοντο ἀλλεπάλληλοι μυκηθμοὶ βραγχώδεις.

Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ ἥράκλειος δύναμις τοῦ παιδαγωγοῦ, ὥστε, καὶ πιεζόμενος ὑπὸ τῆς τραπεζῆς, καὶ καταπολεμούμενος ὑπὸ δύο ἀνδρῶν, κατώρθωσε νὰ ἀνασηκωθῇ ἐπὶ τῶν γονάτων του. Ἐνῶ δὲ ὁ Κλαύδιος ἐπάλαιε πρὸς αὐτόν, ὁ δασοφύλαξ ἠθέλησε νὰ ἀνασύρῃ ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του δέσμην σχοινίων τὰ ὁποῖα προνοήσας εἶχε λάβει μεθ' ἑαυτοῦ· ἀλλ' ὁ Ρουλλιέ, ἀποθήσας σφοδρῶς τὸν Κλαύδιον, τὸν ἐρρίψε κατὰ τοῦ τοίχου ὅστις ἐσχίσθη, καὶ ἐκβαλὼν ἀπὸ τὸν κόλπον του πιστόλιον ἐσημάδευσε τὸν Βινέ.

Θὰ ἐφονεύετο βεβαίως ὁ ἀνδρεῖος δασοφύλαξ ἐὰν ὁ Ὑβέρτος, ὅστις εἶχε τότε καταβάλῃ τὸν οἰκοδεσπότην, δὲν ἔβλεπε τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον διέτρεχεν ὁ πατήρ τῆς Φανέττης. Ἄφεις ἄρα τὸν ἀντίπαλόν του, ἔδραμε πρὸς τὸν παιδαγωγόν, καὶ ἀπέτρεψε τὴν χεῖρά του· τὸ πιστόλιον ἐπυρσοκρότησεν ἀλλὰ δὲν ἔβλαψε κανένα.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, εἶπεν ὁ Βινέ· σὲ χρεωστῶ δύο. . . Διάβολε! σὲ ὑπόσχομαι νὰ σὲ τὸ πληρώσω.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐξετύλιξε τὸ σχοινίον, καὶ τῇ βοηθείᾳ τῶν δύο συντρόφων του, ἔδρασε τοὺς βραχίονας τοῦ Ἱερωνύμου ὅστις ἐσφάδαζεν, ὠρύετο καὶ ἔδακνεν ὡς θηρίον ἄγριον καὶ λυσιῶν. Ἐντὸς ὀλίγου ἐδέθη ὁ κακοῦργος· ἀλλ' οἱ πόδες του ἦσαν εἰτέτι ἐλεύθεροι, καὶ δι' αὐτῶν ὑπερασπίζετο ἥρωικῶς. Οἱ ἐχθροὶ του, φροντίζοντες πῶς νὰ τὸν περιστείλωσι, δὲν ἔβλεπον τί ἐγίνετο ὀπισθεν αὐτῶν.

Ὁ οἰκοδεσπότης, ἀνεγερθεὶς μετὰ ταχύτητος, ἤρπασε τὸ τουφέκιόν του. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν δὲν ἐτόλμησε νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ περιπεπλεγμένου ἐκείνου σωροῦ ὅστις ἐκυλίετο πρὸ τῶν ποδῶν του, διότι ἐφοβεῖτο μὴ κτυπήσῃ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ ὑπερασπισθῇ. Ἀλλὰ θόρυβος φωνῶν καὶ βημάτων τὸν εἰδοποίησεν ὅτι ἤρχετο εἰς τοὺς ἀντιπάλους του ἰσχυροτάτη βοήθεια. Τότε ἐπυροβόλησε κατὰ τύχην. . . Καὶ φωνὴ φρικώδης ἀντήχησε.

Συγχρόνως, στίφος φυλάκων καὶ χωροφυλάκων, μὲ ὄπλα εἰς χεῖρας, ἐφάνησαν εἰς τὸ μέσον τοῦ καπνοῦ ὅστις ἐγέμιζε τὴν καλύβην. Καὶ ὀρμήσαντες κατὰ τοῦ οἰκοδεσπότην τὸν

ἀφώπλισαν πρὶν κατορθώσῃ νὰ πυροβολήσῃ καὶ δεύτερον. Μεταξὺ τῆς τόσης ταραχῆς, τὰ λάθη ἦσαν μᾶλλον ἐπίφοβα ἢ ἡ ἀντίστασις τῶν λαθροθηρῶν. Φωνή τις δὲ ἀγωνιώσα, ἢ τοῦ Ὑβέρτου, εἶπε:

— Μὴν ἐπληγώθῃς, Κ. Βινέ;

— Ὅχι, χάριτι θεῖα· καὶ σύ;

— Τίποτε· μικρὰ πράγματα. Καὶ ὁ Κλαύδιος;

— Ἐγὼ, ἐσκοτώθην, εἶπεν ὁ Πισάρ με φωνὴν γοερὰν· θὰ ἐμβῆκε βεβαίως ἡ σφαῖρα εἰς τὰ πλευρά μου!

— Διάβολε! ἀνεφώνησεν ὁ Βινέ.

Καὶ ἔσπευσε νὰ δέσῃ καλῶς τοὺς πόδας τοῦ παιδαγωγοῦ ὅστις δὲν ἀνθίστατο πλέον. Ὁ δὲ Ὑβέρτος ἐζήτηε ψηλαφῶν κηρίον διὰ νὰ τὸ ἀνάψῃ.

— Ἡμπορῶ νὰ ἐμβῶ, κύριοι; ἠρώτησέ τις ἔξωθεν.

— Ναί, ναί, Κ. Γερμόν, ἀπεκρίθη ὁ Βινέ, τὴν διωρθώσαμεν τὴν ὑπόθεσιν· ἀλλ' ὄχι καὶ τόσον εὐτυχῶς ὅσον ἐπεθύμουν.

Ὁ δικαστὴς εἰσήλθε παρακολουθούμενος ἀπὸ τε τὸν γραφέα του, καὶ ἀπὸ ἄλλον τινὰ σιωπηλὸν ἄνθρωπον. Συγχρόνως ἔλαμψε φῶς, καὶ ἐφώτισε ἀποτρόπαιόν τι θέαμα.

Τὰ πλεῖστα τῶν ἐπιπλῶν ἦσαν ἀναποδογυρισμένα, καὶ λειψάνα παντοειδῆ κατεκάλυπτον τὸ πάτωμα· ὁ πυκνὸς καπνὸς τῶν δύο βολῶν ἐσχημάτισε νέφος πνιγερόν. Εἴκοσιν ἄνθρωποι καὶ ἐπέκεινα συνέπιέζοντο ἐντὸς τοῦ στενοῦ ἐκείνου μέρους· πρῶτον μὲν οἱ φύλακες, ἔπειτα δὲ οἱ χωροφύλακες οἵτινες συνέλαβον τὸν οἰκοδεσπότην καὶ τὰ ἀθῶα τέκνα του, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐμελλον νὰ ζητήσωσι πληροφορίας. Ἐφαίνοντο δὲ μόλις ἐξηπλωμένοι κατὰ γῆς ὁ τε παιδαγωγὸς οὗτινος τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας εἶχε δέσει ὁ Βινέ, καὶ ὁ Κλαύδιος Πισάρ διακόπτων διὰ τῶν γοερῶν του φωνῶν τὴν ἐπίσημον σιωπὴν τῶν περιεστώτων.

— Ἄς ἰδῶμεν, φίλε μου, εἶπεν ὁ δασοφύλαξ μεθ' οἴκτου πλησιάζας τὸν τραυματισθέντα, τί ἔχεις; μήπως σὲ διεπέρασεν ἡ βολὴ τοῦ μωροῦ οἰκοδεσπότη;

— Ἄ, ναί! Κ. Βινέ! μ' ἐσκότωσε! . . . με καίει . . . με καίει . . .

Ὁ Βινέ ἐγονυπέτησε διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸ τραῦμα· ἀλλὰ μετὰ τὴν παρατήρησιν, εἶπεν:

— ὦ διάβολε! δὲν ἐντρέπεσαι; Μόλις ἤγγισεν ἡ σφαῖρα τὸ δέρμα σου· ὁ γάτος θὰ σ' ἐκαμνε μεγαλύτεραν πληγὴν.

— Ἀλήθεια, Κ. Βινέ! ἀνέκραξεν ἀναπηδήσας ἀμέσως ὁ Κλαύδιος· καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα . . .

Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν εἶναι τίποτε, ἀναφέρετε εἰς τὸν Κ. δικαστὴν πῶς ἐφέρθη εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν. Δὲν ἐδειξα γενναιότητα, Κ. Βινέ!

Ἐ! δὲν ἐφάνην ἀνδρείος;

— Εἴμ' εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ, ἀπεκρίθη ὁ Βινέ· ἀλλὰ τώρα, γενναῖέ μου Ὑβέρτε, ἄς ἰδῶμεν καὶ τὴν ἐδικὴν σου πληγὴν.

— Δὲν εἶναι τίποτε, ἀπεκρίθη οὗτος, Κ. Βινέ, δείξας τὴν ἀριστεράν του χεῖρα καθημαγμένην.

— Ποῦ λοιπὸν ἔπεσεν ἡ βολὴ τοῦ οἰκοδεσπότη μας;

— Δὲν τὸ βλέπετε; ἀνέκραξεν ὁ ἐνωμοτάρχης ὅστις εἶχεν ὑπάγει νὰ συλλάβῃ τὸν διδάσκαλον· ἰδέτε.

Καὶ ἀνεσήκωσε τὸ σῶμα τοῦ παιδαγωγοῦ, οὐτινος ἡ κεφαλὴ κατέπεσεν ὡς ἀδρανῆς τις ὄγκος μετὰ κρότου.

Ὁ Βινέ ἔσπευσε νὰ καταβιάσῃ τὸ φῶς τὸ ὅποιον ἐκράτει, καὶ ἶδε διὰ τί ἐσιώπα καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ὁ φοβερὸς Ῥουλλιέ· ἡ βολὴ τοῦ συνενόχου αὐτοῦ εἶχε διαπεράσει τὸ στήθος του.

— Ἄ! διάβολε! ἀνεκραξεν ὁ δασοφύλαξ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπερασπίζεσαι σὺ, μωρὲ, τοὺς συντρόφους σου;

Ὁ δὲ λαθροθήρας ἀνασηκώσας τοὺς ὤμους ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν.

Ἐν τοσοῦτῳ ἐσήκωσαν τὴν τράπεζαν, καὶ ὁ γραφεὺς τοῦ ἀνακριτοῦ ἐκάθησε κρατῶν τὸ κονδύλιον, τὸ μελανοδοχεῖον καὶ τὸ χαρτόσημόν του.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ δικαστὴς ἐντόνως, θὰ συντάξωμεν πρωτόκολλον περὶ ὄλων τῶν συμβάντων, καὶ θὰ προχωρήσωμεν εἰς ἀνακρίσεις... Πλὴν πρό αὐτῶν, εὐκαιρῶσε, Κ. ἐνωμοτάρχα, τὰ θυλάκια τοῦ φονευθέντος, καὶ δός με ὅ,τι εὖρεις, καὶ μάλιστα τὰ ἐγγράφα.

Ὁ Βινέ, ἐνθυμηθεὶς τότε τὰς παραγγελίας τῆς κομῆσεως, τὰς ὁποίας εἶχε λησμονήσει μετὰ τῆς πάλης ἐκείνης,

— Τὰ ἐγγράφα, εἶπε μετὰ σπουδῆς, Κ. δικαστὰ, θὰ κατεστράφησαν· ἀλλὰ τοῦτο ἐπικυρόνει τὰς ὑποφίας μου ὡς πρὸς τὸν φόνον τοῦ ταλαιπώρου Κ. Βαρνεβίλ.

Καὶ ἔδωκε πρὸς τὸν δικαστὴν τὸ πιστόλιον μετὰ τὸ ὅποιον ἐπυροβόλησεν ὁ Ῥουλλιέ κατ' αὐτοῦ· τὸ πολυτελές τοῦτο πυροβόλον, κεκοσμημένον πλουσίως μετ' ἀργύρου, δὲν ἐφαίνετο ὀπλον λαθροθήρου. Ὁ Κ. Γερμόν τὸ παρετήρησε πανταχόθεν, καὶ εἶπε μετὰ ἤθος εὐχάριστον:

— Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία· τὸ ὄπλον αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὸν δυστυχῆ Ἐδουάρδον Βαρ-

νεβίλ· ἰδοὺ τὰ ἀρχτικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός του· ὁ Ἰερώνυμος Ῥουλλιέ θὰ τὸ ἐκλεψεν εὐθύς μετὰ τὸ τραγικὸν συμβάν. Ἄς ἰδῶμεν τώρα ἐὰν ἠμπορέσωμεν νὰ ἀνακαλύψωμεν καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον.

— Εἰς τί θὰ χρησιμεύσῃ; εἶπεν ὁ δασοφύλαξ· τὸ πιστόλιον δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἀπόδειξις; Πλὴν τούτου δὲν θὰ τὸ πάρετε· ὁ παιδαγωγὸς δὲν ἦτον τόσο ἀνόητος ὥστε νὰ τὸ ἔχη ἐπάνω του.

Ὁ τρόπος οὗτος τῆς ὀμιλίας τοῦ Βινέ θὰ διήγειρε τὰς ὑποψίας τοῦ δικαστοῦ, ἐὰν εἶχε τὴν προσοχὴν του εἰς αὐτόν· ἀλλὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἠτένιζε προσεκτικῶς τὸν σιωπηλὸν ἄνθρωπον ὅστις ἦλθε συνοδεύων αὐτόν. Οὗτος, περιτυλιγμένος πάντοτε μὲ τὸν μανδύαν του, ἐφαίνετο παρατηρῶν μὲ ἄπειρον προσοχὴν πρᾶγματι τὸ ὅποιον ἔλαβε μεταξύ τῶν διεσκορπισμένων παντοσιδῶν λειψάνων.

— Κ. κόμη, εἶπεν ὁ δικαστὴς εὐγενῶς μὲν ἀλλ' ἐντόνως, κανεὶς δὲν πρέπει ἐδῶ νὰ λαμβάνῃ τίποτε πρὸ ἐμοῦ, διότι θὰ μᾶς χρησιμεύσουν ὡς πειστήρια. Δότε με λοιπὸν, παρακαλῶ, ὅ,τι κρατεῖτε.

Ὁ δὲ μανδουοφόρος, ὅστις ἦτον ὁ Κ. Γάγγης, ἔδειξεν ὅτι προσεβλήθη· ἀλλὰ μετανοήσας εὐθύς, ἐπρόσφερε σιωπηλῶς πρὸς τὸν δικαστὴν ἀνοικτὸν χαρτοφυλάκιον, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς ἐφαίνετο ὅτι κρύπτει τι ὑπὸ τὸν μανδύαν του. Πρὶν δὲ ὁ Κ. Γερμὸν προφθάσῃ νὰ λάβῃ αὐτό, ὁ δασοφύλαξ ὀρμήσας τὸ ἤρπασε.

— Τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Κ. Βαρνεβίλ! ἀνέκραξε.

— Τί τρέχει, Βινέ; εἶπεν ὁ δικαστὴς ἀγανακτήσας· μήπως νομίζεις ὅτι τὸν τρόπον σου αὐτὸν δικαιολογοῦν αἱ ὑπηρεσίαι τὰς ὁποίας ἔκαμες εἰς τὴν δικαιοσύνην; Δός με το ἀμέσως, καὶ μὴ λησμονῆς τί εἶσαι καὶ τί μᾶς χρεωστεῖς!

Ὁ καλὸς δασοφύλαξ ἔγεινε κάτωχρος.

— Ἦθελα, ἀπεκρίθη, νὰ βεβαιωθῶ, ἐὰν τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτὸ ἦτον τὸ ἴδιον τὸ ὅποιον ἰδὰ χθὲς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Κ. Βαρνεβίλ.

— Λοιπὸν τὸ γνωρίζεις; ἠρώτησεν ἠπιώτερον ὁ δικαστὴς.

— Ἐκεῖνο τὸ ἴδιον· τὰ ἀρχτικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός του καὶ τὸ οἰκόσημόν του φαίνονται.

Ὁ δικαστὴς τὰ παρετήρησε, καὶ μετὰ ταῦτα ἤρχισε νὰ ἐπιθεωρῇ τὰ ἐν τῷ χαρτοφυλάκιῳ. Εὗρεν ἐν πρώτοις πολλὰ τρατεζογραμμάτια, ἔπειτα τεμάχιον χάρτου ἀνοικτοῦ καὶ ἀνευ ἐπιγραφῆς τὸ ὅποιον ἀνέγνωσεν ἀλλοιωθεὶς τὴν ὄψιν, καὶ μετὰ ταῦτα εἶπεν:

— Ὅλαι αἱ ὑποψίαι σου, Βινέ, ἐπραγματοποιήθησαν· ἡ αὐτοχειρία τοῦ Βαρνεβίλ εἶναι ἀναντιρρήτος. Ἰδοὺ τί γράφει ἰδιοχειρῶς . . . Θὰ εὕρισκαμεν πρὸ πολλοῦ τὸ ἐγγράφον αὐτὸ ἐπάνω του ἐὰν δὲν τὸ ἐκλεπτεν ὁ Ῥουλλιέ.

Εἶπε καὶ ἀνέγνωσε τὸ ἐγγράφον. Ὁ Ἐδουάρδος ἔλεγεν ἐν συντόμῳ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐνοχοποιηθῇ κανεὶς διὰ τὸν θάνατόν του· ὅτι ἔρως ἀτυχῆς καὶ ἡ λύπη διότι ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν γῆν τῆς γεννησέως του, τὸν ἠνάγκασαν νὰ λάβῃ ἀπόφασιν ὀλεθρίαν, καὶ ὅτι ἐζήτηε συγχώρησιν ἀπὸ τε τὸν Θεὸν καὶ τὴν μητέρα του.

Ὁ Βινέ ἤκουεν ἀγωνιῶν· βεβαιωθεὶς δ' ἐπὶ τέλους ὅτι τὸ ἐγγράφον δὲν περιεῖχε τι διὰ τὴν Λεοκαδίαν, ἀνέπνευσεν εὐχαρίστως.

— Ὡστε, ἀνέκραξεν, ὁ καλὸς μας κύριος εἶναι πάντῃ ἀθῶος.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ δικαστὴς, καὶ μὲ ἄκραν εὐχαρίστησιν ἀναγνωρίζω τὸ ψεῦδος τῆς ἐναντίον του κατηγορίας.

Ὁ κόμης ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

Ἐν τοσοῦτῳ, ἐξηκολούθησεν ὁ Κ. Γερμὸν μὲ ἤθος σκεπτικὸν, πρέπει ν' ἀποτείνω μίαν ἐρώτησιν ἀκόμη εἰς τὸν Βινέ· τὸ χαρτίον τοῦτο, (καὶ ἔδειξε τὸ ἀναγνωσθέν πρὸ μικροῦ ἐγγράφου), εἶναι τὸ ἴδιον τὸ ὅποιον ἠθέλησε νὰ σέ δώσῃ ὁ Κ. Βαρνεβίλ δι' ἓνα . . . ἀγνωστον πρόσωπον;

Ὁ δασοφύλαξ δὲν ἀπεκρίνετο.

— Βινέ, ἐπανέλαβεν ὁ δικαστὴς μὲ τόνον αὐστηρὸν, εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος, καὶ βεβαίως δὲν θὰ εἶπῃς ψεύματα εἰς τὴν δικαιοσύνην.

— Ἐξ ἐναντίας, ἀπεκρίθη ὁ δασοφύλαξ, θὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν· τὸ χαρτίον αὐτὸ δὲν εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐκράτει ὁ μακαρίτης. Ἐκεῖνο ἦτον μακρὺ, εἶχε σφραγίδα μεγάλην καὶ ἐπιγραφὴν.

— Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ εὕρωμεν τὸ σημαντικὸν ἐκεῖνο ἐγγράφον. Ἐὰν ὁ Ἰερώνυμος Ῥουλλιέ, ἀπὸ ἀμέλειαν βεβαίως, δὲν ἔσχισε τοῦτο τὸ χαρτίον, διὰ τί τάχα νὰ σχίσῃ τὴν ἐπιστολήν; Σκαλίσατε, κύριοι· τὸ χαρτοφυλάκιον ἦτον ἀνοικτὸν ὅταν τὸ ἔλαβεν ὁ Κ. Γάγγης· εἶναι ἄρα πιθανὸν νὰ ἔπεσεν ἡ ἐπιστολή.

Καὶ ἐσχάλισαν μὲν ἀλλὰ δὲν εὗρον αὐτήν.

— Παράδοξον! ἀνεφώνησεν ὁ δικαστὴς· δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ μὲ πληροφορήσῃ πῶς ἐχάθη τὸ γράμμα αὐτό, τὸ ὅποιον, ἔχω τὴν πεποίθησιν, εὕρισκετο μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα ὅταν ἀπέθανεν ὁ παιδαγωγός;

Ἄλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίθη· ὁ δὲ Κ. Γερμὸν ἠτένιζε τὸν Κ. Γάγγην ἀσχαρδαμυκτῶς.

— Σεις ἴσως, Κ. κόμη, μήπως ἐνῶ ἐξετάζε-
τε τὸ χαρτοφυλάκιον ἔπεσε κάτω τὸ γράμμα; . .

Ἄλλ' ὁ κόμης ἐβεβαίωσε με φωνὴν χαμη-
λὴν καὶ κατεσπευσμένην ὅτι δὲν ἶδε τίποτε. Ὁ
Κ. Γερμὸν ὁμῶς ἐφαίνετο εἰσέτι δισταζών, ὅτε
ὁ Βινέ εἶπεν·

— Τί μᾶς μέλει, Κ. δικαστά; τί θέλετε
νὰ μάθετε περισσότερον; ἢ αὐτοχειρία τοῦ Κ.
Βαρνεβίλ δὲν εἶναι ἀρκούντως ἀποδεδειγμένη
ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πιστολίου καὶ τοῦ χαρ-
τοφυλακίου, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ περιεχόμενον
τοῦ ἐγγράφου τὸ ὁποῖον ἀνεγνώσατε;

— Σιωπῆ, Βινέ· δὲν ἐννοεῖς πόσον σημαν-
τικὸν ἢμπορεῖ νὰ εἶναι τὸ ἐγγραφὸν ἐκεῖνο τὸ
ὁποῖον ἀποβλέπει τρίτον πρόσωπον, καὶ τὸ ὁ-
ποῖον ἦτον συμφέρον νὰ ἀφεθῆ εἰς χεῖράς μου.

Καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἐφαίνετο ζητῶν νὰ
ἐμβατεύσῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κόμητος, ὅστις
ἔμεινε πάντοτε ἀπαθής.

— Ἔστω, εἶπε μετὰ μικρὸν, θὰ ἠπατή-
θην . . Ἐὰν τὸ γράμμα ἐκεῖνο ὑπῆρξε, θὰ ἔ-
χῃθῃ, θὰ ἐσχίσθῃ ἢ θὰ ἐκᾶθῃ, τίς ἤξεύρει; Ἄλλ'
ἀρκεῖ ἄς φροντίσω τώρα περὶ τοῦ χρέους μου.

Καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν παρὰ
τὴν ὁποίαν εἶχε καθῆσαι ὁ γραφεὺς διὰ νὰ ἐκ-
πληρώσῃ τὸ ἔργον του. Μεταξὺ δὲ τῆς γενικῆς
κινήσεως ἧτις ἐπῆλθεν, ὁ κόμης ἔγεινεν ἄφαν-
τος χωρὶς ν' ἀποχαιρέτισῃ κανένα.

Ὁ Βινέ ἔμεινεν εἰς τινα γωνίαν σκεπτόμε-
νος· τὸ πνεῦμά του, βραδέως ἀντιλαμβανόμε-
νον ὄλων ὄσων δὲν ἀπέβλεπον τὰ συνήθη ἔργα
του, δὲν ἐνόησε κατ' ἀρχὰς τὰς ὑποφίας τοῦ ἐμ-
πίρου δικαστοῦ. Ἄλλ' ὅτε ἐσχέθη πλείοτερον,
ἀκτίς φωτὸς ἔλαμψεν εἰς τὴν κεφαλὴν του.
Ὅθεν πλησιάσας πρὸς τὸν Κ. Γερμὸν ἠρώτη-
σεν αὐτὸν με φωνὴν χαμηλὴν·

— Νομίζετε, Κ. δικαστά, ὅτι τὸ γράμμα
ὑπάρχει ἀκόμη, καὶ ὅτι ἔπεσεν εἰς χεῖρας
τινός . . .

— Ἄγνοῶ, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ δικαστής
ρόφήσας βραδέως ταμβάκον, καὶ διὰ νὰ βεβαιω-
θῶ, ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶ μέσα τὰ ὁποῖα ἀ-
ποστρέφομαι. Ἡ εὐθύνη ἄς πέσῃ εἰς τὴν κε-
φαλὴν τῶν ἰσχυρογνημόνων!

— Λοιπὸν δὲν ἐτελείωσαν ὅλα. Ἐξ ἐναν-
τίας. Ἄ! διάβολε . . διάβολε . . διάβολε!

Καὶ συγχρόνως παρετήρησε με φρίκην τὴν
αἰφνιδίαν ἀναχώρησιν τοῦ Κ. Γάγγου. Καὶ ἠ-
θέλησε μὲν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ διὰ νὰ ἐμπο-
δίσῃ ἴσως νέαν τινα συμφορὰν, ἀλλ' ἡ παρουσία
του ἦτο ἀναπόφευκτος καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκά-
σθη νὰ παρασταθῆ εἰς τὰς ἀνακρίσεις αἱ ὁποῖαι
παρετάθησαν ἐπὶ πολὺ.

ΙΕ'. Ο ΘΑΛΑΜΟΣ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα πάντα ἐγίνοντο εἰς τὴν οἰ-
κίαν τοῦ μωροῦ, ἡ Λεοκαδία ἐπέστρεψεν εἰς
τὴν οἰκίαν της. Πολλάκις, ἐντὸς τινῶν ὥρων,
ἐνόμισε βεβαίαν τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἀγάπης τοῦ
συζύγου της, καὶ πάντοτε ὀλεθρία τις περίστα-
σις ἐπελθοῦσα ἀνέτρεψε τὰς ἐλπίδας της. Ἄλλ'
ἐπὶ τέλους ἡ ὥρα τῆς κρίσεως ἐπλησίαζεν·
ἐπρόκειτο περὶ τῆς ὀριστικῆς σωτηρίας ἢ ἀ-
πωλείας της, καὶ τοῦτο ἀναλογιζομένη, ἠγων-
νία ὡς ἐν ὥρᾳ θανάτου.

Εὐρίσκετο μόνη εἰς τὸν θάλαμόν της· φανὸς
καίων ὑπὸ ὕελον ἀλαμπῆ, ἔρριπτεν ἐπ' αὐτῆς
φῶς ὠχρὸν καὶ μελαγχολικόν, καὶ ἄκρα ἡσυχία
ἐπεκράτει εἰς τὴν οἰκίαν. Καὶ ποτὲ μὲν, ἐξη-
πλωμένη ἐπὶ σκίμποδος ἔμεινε πάντῃ ἀκίνητος,
ποτὲ δὲ περιπατοῦσα τεταραγμένη ἐπρόφερε
λέξεις ἀσυναρτήτους. Ἄλλοτε δὲ πλησιάζουσα
εἰς τὴν θύραν ἠκροάζετο τοὺς ἀόριστους κρό-
τους οἵτινες ἤκούοντο ἐνίοτε εἰς τὴν ἀπέραν-
τον ἐκείνην οἰκίαν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, οἱ κρό-
τοι ἔπαυον καὶ αὐτὴ ἀνελάμβανε τὸν περιπα-
τόν της.

Ἄλλὰ περὶ τὸ μεσονύκτιον, καταπονηθεῖσα,
ἔκρουσε σφοδρῶς τὸν κώδωνα, καὶ ἡ ὑπηρετίς
της ἦλθε τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀδελαΐδα, εἶπε με φωνὴν ἠλλοιωμένην·
τί ἤξεύρεις; ἐπέστρεψεν ὁ κόμης;

— Ἄγνοῶ, Κυρία· ἡμῆν μόνη εἰς τὸν προ-
θάλαμον, καὶ ἐκοιμήθην . . .

— Ὑπαγε νὰ ἰδῆς . . Ἄ! στάσου . .
Ἐὰν ὁ Κ. Δυβρεὺλ εἶναι ἐδῶ, εἶπέ τον νὰ ἔλ-
θῃ νὰ τὸν εἰπῶ.

Ἡ ὑπηρετίς ἐξῆλθεν ἀμέσως· ἀλλὰ μετ' ὀ-
λίγον ἐπιστρέψασα εἶπεν ὅτι κανεὶς δὲν ἐφάνη,
καὶ ὅτι οἱ ὑπηρεταὶ δὲν εἶχον καμμίαν εἰδήσιν
ἀπὸ τὸ δάσος.

— Καὶ ὁ Δυβρεὺλ;

— Ὅμιλεῖ εἰς τὴν θύραν ὁμοῦ με τὸν υἱὸν
τοῦ δασοφύλακος Ῥεμβλώ. Θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλί-
γον· αὐτὸς θὰ ἠξεύρῃ ἴσως τίποτε. Ἐχετε ἄλ-
λας διαταγὰς;

— Μὴ κοιμᾶσαι ἀκόμη, Ἀδελαΐδα, θὰ λάβω
ἴσως ἀπόψε ἀνάγκην ὄλων ὄσοι με ἀγαποῦν!

Καὶ ἡ μὲν ὑπηρετίς ἀπεσύρθη ἐνδακρυσ· συγ-
χρόνως δὲ ἦλθεν ὁ Δυβρεὺλ, ὅπως περιχαρής.

— Κ. κόμησσα, εἶπεν, ἀφοῦ ἐχαιρέτισεν εὐ-
σεβάστως, ἐζητήσατε εἰδήσεις καὶ σὰς φέρω
νεωτάτας ἂν καὶ ἀτελεῖς. Ὁ Κ. κόμης ἀπῆλ-
λάθη ἀπὸ τὴν κατηγορίαν, καὶ δὲν ὑπάρχει
πλέον ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ἐδουάρδος Βαρνεβίλ
ἔγεινεν αὐτόχειρ.

— Θεέ μου! είναι δυνατόν; ανέκραξεν ἡ ὁ Κ. Γάγγης διέβη ταχέως τὸν προθάλαμον, Λεοκαδία, ἐφ' ἧς ἡ εἰδησις αὐτὴ ἐπροξένησεν καὶ ἐφάνη εἰς τὴν θύραν περιτετυλιγμένος μετ' ἄλλη ἐντύπωσιν παρὰ τὴν ὁποῖαν ὑπέθετεν ὁ τὸν μανδύαν του.

— Δὲν γνωρίζω λεπτομερείας· ἔμαθα ὁμως ὅτι ἐγένετο συμπλοκὴ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν λαθροθηρῶν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰερώνυμος Ρουλλιὲς ἐφονεύθη, καὶ ὅτι εὐρέθη ἐπάνω του τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Κ. Βαρνεβίλ. Ὁ μικρὸς Ρεμπλώ αὐτὰ μόνον ἤξεύρει μόνον ἐμβὰς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μωροῦ, ἠμπόρεσε νὰ ὁμιλήσῃ ὀλίγον μετ' ὁ πατέρα του· μετὰ δὲ ταῦτα ἀνεχώρησε τρέχων διὰ νὰ μὲ φέρῃ πρῶτος τὴν εἰδησιν αὐτὴν . . . Πλὴν, τί ἔχετε, Κυρία; μήπως πάσχετε; θέλετε νὰ προσκαλέσω τὴν ὑπηρέτιδά σας;

— Ἄλλ' ἡ κόμησσα ἐκάθησεν εἰς θρανίον στενάξασα βαθέως.

— Ὅχι, ὅχι ἀπεκρίθη ταχέως· δὲν ἔχω ἀνάγκη· δὲν εἶναι τίποτε· ὁ κόπος . . . εἶμαι καλύτερα.

Καὶ ἐσιώπησε· στραφείσα δὲ μετ' ὀλίγον πρὸς τὸν ἐπιστάτην ὁ ὁποῖος ἴστατο ὄρθιος καὶ ἔβλεπεν αὐτὴν μετ' ἦθος οἴκτου·

— Κ. Δυβρεῦλ, εἶπεν ἐντόνως, πρὸ πολλῶν χρόνων εἶσαι φίλος τῆς οἰκογενείας μου καὶ ἐδικός μου . . . τοῦτο με ἐνθαρρύνει νὰ ζητήσω μίαν χάριν ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσίν σου.

— Χάριν, Κ. κόμησσα! Ἐξ ἐναντίας περιμένω διαταγὰς. Περὶ τίνος πρόκειται;

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἐτοιμάσῃς τὸ ὄχημα τοῦ ταξειδίου μέχρι νεωτέρας διαταγῆς. Ὁ Στέφανος θὰ μὲ χρησιμεύσῃ ἀντὶ ἀμαξηλάτου. Ναι, αὐτὸς εἶναι ἀπὸ τοὺς πιστοὺς μου. Ἄλλ' ὄλ' αὐτὰ πρέπει νὰ γίνουιν μυστικώτατα.

— Δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ σὰς ἐρωτήσω . . .

— Ἐὰν ἀποκριθῶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου τότε δὲν θὰ ἔχη καμμίαν ἀξίαν ἢ ὑπακοή σου.

— Τουλάχιστον ὁ κόμης τὸ ἤξεύρει;

— Ὁ κόμης δὲν πρέπει νὰ ἤξεύρῃ τίποτε. Σὺ πρέπει νὰ σκεφθῆς ἂν θέλῃς ἢ ὄχι νὰ ἀναλάβῃς τὴν εὐθύνην.

Ὁ ἐπιστάτης ἐκλίνετο περίλυπος τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶπεν·

— Ὑπακούω, Κ. κόμησσα· ἀλλ' ἂν ὅ,τι φοβούμαι γίνῃ, πρέπει ἴσως . . .

Ἡ κόμησσα ἐνευσε πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ σιωπήσῃ, διότι ἀνέβαινε τὴν κλίμακα.

— Εἶναι ὁ ἴδιος! εἶπεν ἡ Κ. Γάγγου μετ' ἄσπλην· μὴ λησμονῆς τὴν ὑπόσχεσίν σου· ὅλα νὰ εἶν' ἐτοιμα ἐντὸς μιᾶς ὥρας.

Πρὶν δὲ προφθάσῃ ν' ἀποκριθῇ ὁ ἐπιστάτης,

Ὅτε ἶδεν ἡ Λεοκαδία τὸ ὠχρὸν καὶ κατηφές πρόσωπόν του μόνον κατῶρθωσε νὰ μὴ ἀφήσῃ φωνὴν φρίκης· ἐπλησίασε δὲ μηχανικῶς τὸν Δυβρεῦλ ὡς διὰ νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Ἄλλ' ὁ κόμης, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ κίνημά της, ἀπέβαλε τὸν μανδύαν του.

— Ἄφες μας μόνους, Δυβρεῦλ, εἶπεν ἄλλοφρονῶν.

Ὁ ἐπιστάτης ὁμως δὲν ἐξῆλθε.

— Θὰ ἐπιστρέφετε βεβαίως, Κ. κόμη, ἀπὸ τὴν πεδιάδα· ἔμαθα ὅτι συνέβησαν ἐκεῖ ἀπίστευτα πράγματα.

— Ὅλα πηγαινοῦν καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ κόμης ἀνυπομόνως· θὰ εὐρεθοῦν ἄλλοι νὰ σὲ πληροφοροῦσιν. Ἄφες μας, σὲ λέγω· ἔχω νὰ ὁμιλήσω μετ' ἡ κυρίαν.

Ἐπρόφερε δὲ ταῦτα τοσοῦτον ἐντόνως, ὥστε ἦτο ἐπόμενον νὰ παύσῃ πᾶσα ἄλλη παρατήρησις· ἀλλ' ὁ Δυβρεῦλ, συνειθισμένος νὰ ὁμιλῇ ἐλευθέρως ἐνώπιον τοῦ κυρίου του, δὲν ὑπήκουσε.

— Φαίνεσθε, εἶπε, Κύριε, πολλὰ τεταραγμένος· ἐὰν ἐτόλμων νὰ σὰς προσφέρω τὰς συμβουλὰς μου εἰς τὰς ὁποίας ἐπροστρέξατε πολλάκις . . .

— Τί λοιπόν; ανέκραξεν ὁ κόμης κτυπήσας μετ' ὁ πόδα τὸ ἔδαφος· δὲν εἶμαι πλέον κύριος ἐδῶ;

Πρώτην τότε φοράν ὠμίλει τόσον ἀποτόμως εἰς τὸν Δυβρεῦλ, ὅστις, ἀτενίσας περίλυπος τὴν κόμησσαν, ὡς διὰ νὰ λάβῃ αὐτὴν μάρτυρα τῆς ἀδυναμίας του, ἐξῆλθεν.

Ἡ δὲ Λεοκαδία ἔμεινε μόνη μετ' ὁ σύζυγόν της, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἔχη τοὺς πρώτους φόβους.

— Τί θὰ μὲ κάμῃ; εἶπε καθ' ἑαυτὴν· ἐὰν μὲ φονεύσῃ δὲν εἶναι τοῦτο εὐεργεσία;

Καὶ καθήσασα ἀνέμενε ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ὑπομονῇ.

Ὁ δὲ κόμης ἐκάθησεν ἀπέναντι αὐτῆς.

— Κυρία, εἶπεν ἐντόνως, θὰ ἤκούσατε τί συνέβη πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν πεδιάδα;

Ἡ κόμησσα ἀπεκρίθη καταφατικῶς.

— Θὰ ἐμάθετε λοιπόν ὅτι τὸ ἐπιζήτητον χαρτοφυλάκιον εὐρέθη τέλος πάντων. Κατὰ τὴν ἐπεσον εἰς χεῖράς μου, καὶ ἶδα ὅτι περιεῖχε γράμμα εἰς ὀνομά σας. Τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναγνώσῃ κανεὶς πρὸ ἐκείνης εἰς τὴν ὁποῖαν διευθύνετο· καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἔλαβα χωρὶς νὰ εἰπῶ τίποτε, καὶ τὸ ἔφερα εἰς τὴν νόμιμον κυρίαν του.

Καί ἐκβαλὼν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἐπιστολὴν μακρὰν καὶ στενὴν, ὅποια ἐπεριγράφη ἀπὸ τὸν Βινέ, τὴν ἔθεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Λεοκαδίας. Ἡ σφραγὶς ἦτο εἰσέτι ἀθικτος.

Ἡ κόμησσα ἀνεσκίρτησεν ἔντρομος.

— Λάβετε, Κύριε, ὀπίσω τὸ γράμμα τοῦτο, εἶπε φρίττουσα· σὰς παρακαλῶ, λάβετέ το... δὲν ἤμπορῶ, δὲν χρεωστῶ, δὲν θέλω νὰ τὸ ἀναγνώσω!

— Καὶ ὁμῶς πρέπει, Κυρίξ, νὰ τὸ ἀναγνώσετε· δὲν πρέπει νὰ ἀποβάλετε τὴν ὑποχρέωσιν αὐτὴν· πρόκειται περὶ τῶν τελευταίων κοινοποιήσεων ἀνθρώπου μὴ ὑπάρχοντος πλέον.

— Μὴ τὰ ἀπαιτῆτε, σὰς παρακαλῶ, μὴ θέλετε ἀπὸ ἐμὲ τοιαύτην θυσίαν! Παρὰ νὰ ὑποβληθῶ εἰς αὐτὴν, προτιμῶ...

Καὶ ἀρπάσασα τὴν ἐπιστολὴν ἔδραμε πρὸς τὴν ἐστίαν.

— Ὅχι, ὄχι, Κυρία, ἀνέκραξεν ὁ κόμης ἐντόνωσ, σὰς τὸ ἀπαγορεύω.

Καὶ λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν εἶπε μὲ αὐστηρότητα·

— Ἐπειδὴ δὲν θέλετε νὰ τὴν ἀναγνώσετε, τὴν ἀναγινώσκω ἐγώ.

Καὶ ἀπεσφράγισεν αὐτὴν ἀποτόμως.

Ἡ δὲ ταλαίπωρος Λεοκαδία, χωρὶς κἀν νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐκάθησε καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ἐἶχεν ἤδη παρελθῆ ἐν λεπτόν τῆς ὥρας, καὶ ἡ ἀθλία ἠπόρει πῶς ἐξῆ εἰσέτι. Κύπτουσα ὡς καταδίκος, ἀνέμενε τὴν ἀναπόφευκτον τιμωρίαν τῆς ἀλλὰ φαντάσθητε ὅποσον ἐμεινεν ἐκστατικὴ ὅτε ἠσθάνθη τὸν σύζυγόν της γονυπετῆ ἔμπροσθέν της, καταφιλοῦντα καὶ βρέχοντα μὲ τὰ δάκρυά του τὰς χεῖράς της, ὅτε ἤκουσε τὴν φωνὴν του λέγουσαν ἰκετευτικῶς·

— Λεοκαδία, ἀγαπητὴ μου Λεοκαδία, συγχώρησέ με καὶ πάλιν... Ὀλόκληρον τὴν ζωὴν μου θ' ἀφιερῶσω εἰς τὸ νὰ ἐξαλείψω τὰς βδελυράς ὑποψίας μου.

Ἡ δὲ κόμησσα ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκθαμβος· μὴ τάχα ὠνειρεύετο; ἀλλ' ὄχι ὁ σύζυγός της αὐτὸς ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας. Τὸν ἠτένισε μὲ βλέμμα ἑτεροπλανῆς, χωρὶς ὁμῶς νὰ δυνηθῆ νὰ ὀμιλήσῃ.

— Λεοκαδία μου, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος μὲ μεγαλητέραν ζέσιν, ἐφάνην δύσπιστος, σκληρὸς, ἀνάξιος νὰ εἶμαι σύζυγός σου· τὰ σφάλματά μου εἶναι μεγάλα, μεγαλητέρα ἀφ' ὅτι φαντάζεσαι· καὶ ἐνῶ σὲ ἀφῆκα ἐδῶ μόνην καὶ ἔρημον, σὺ ἔπασχες ἀγόγγυστως, καὶ ἀπέκρουες τὰς ὑποκλίσεις. Φιλτάτη μου Λεοκαδία, τὰ εὐγενῆ καὶ γενναῖα αὐτὰ αἰσθήματα κατένυξαν

τὴν καρδίαν μου· συγχώρησέ με διὰ τὰς τόσας θλίψεις τὰς ὁποίας σ' ἐπροξένησα, διότι μετενόησα. Ἄκουσε, Λεοκαδία μου· θὰ ἀπεκρούσω χωρὶς λύπην τὴν φιλοδοξίαν καὶ τὰς κακὰς ἐξέσεις μου· θ' ἀφήσω τοὺς Παρισίους καὶ θὰ ζήσωμεν ἐδῶ ἡσυχοί, ἄγνωστοί, καὶ εὐτυχισμένοι διότι σὲ ἀγαπῶ, Λεοκαδία μου· εἶται τόσον ὠραία! Τὴν ἀγάπην μου αἰσθάνομαι σήμερον ὑπὲρ ποτε ἐνθερμοτέραν. Καὶ σὺ, Λεοκαδία μου, μὲ ἀγαπᾷς πάντοτε μὲ δλα μου τὰ σφάλματα; ὦ! εἶπέ με το, εἶπέ με ὅτι μὲ ἀγαπᾷς.

— Ἐρωτᾷς ἐὰν σὲ ἀγαπῶ, Γουστάβε! εἶναι δυνατόν νὰ μ' ἐρωτᾷς.

Καὶ ἐναγκαλισθέντες ἀλλήλους ἔχυσαν ἄφθονα δάκρυα.

Πρώτη ἡ Λεοκαδία ἀπεσπᾶσθη, ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της· διότι μετὰ τὴν χαρὰν τῆς συμπελιώσεως ἤλθον αἱ ἀναμνήσεις.

— Σήκω, φίλε μου, εἶπε· δὲν ἔχεις ἀνάγκην συγχωρήσεως. Τὰ σφάλματά σου δὲν μὲ κατώρθωσαν νὰ σὲ μισήσω. Πλὴν συγχώρησέ με, Γουστάβε μου, αἱ τόσαι συγκινήσεις μὲ κατέβαλαν· ἡ ταραχὴ μου εἶναι τοιαύτη, ὥστε μόλις ἐννοῶ τὸ μέγεθος τῆς εὐτυχίας μου. Αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ἀνάγκην ἡσυχίας.

— Ταλαίπωρε Λεοκαδία! εἶπεν ὁ Κ. Γάγγης· βεβαίως τόσαι ἀλλεπάλληλοι περιστάσεις θὰ σὲ κατέστρεψαν. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἡ ὀλίγη ὥρα τὴν ὁποίαν ἐπεράσαμεν μαζῆ ἐδωκαν δύναμιν εἰς τὴν ψυχὴν μου, καθησύχασαν τὰς ἀνησυχίας μου, καὶ μ' ἐνέπλησαν χαρᾶς. Σὲ ἀφίνω λοιπὸν νὰ ἡσυχάσῃς. Εἰς τὸ ἐξῆς ὁμῶς, Λεοκαδία μου, θὰ ζήσωμεν πάντοτε μαζῆ, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω πλέον, ἀλλὰ θ' ἀφιερῶθῶ ὀλόκληρος εἰς σέ.

— Ὁ Θεὸς ἄς σὲ ἀκούσῃ, Γουστάβε! ἐπιθύριεν ἡ κόμησσα στενάζουσα, ἐνῶ προέπεμπε βραδυπατοῦσα τὸν σύζυγόν της.

— Καὶ διὰ τί δὲν θὰ μὲ ἀκούσῃ, ἄγγελέ μου; ἡ ζωὴ πλησίον σου θὰ εἶναι τόσον καλὴ, καὶ τόσον γλυκεῖα! Πλὴν βλέπω καὶ εἶσαι ἀφανισμένη. Ὑγίαινε, Λεοκαδία μου... Καλὴν νύκτα, καὶ εἶθε νὰ εἶσαι διὰ παντὸς εὐτυχῆς ὅσον εἶμαι τὴν ὥραν αὐτὴν ἐγώ.

Καὶ περιπτυχθεὶς ἐκ νέου αὐτὴν ἐξῆλθεν.

Ἡ δὲ κόμησσα ἔμενε μόνη, τοσοῦτον ἔχουσα ἐρεθισμὸν ὥστε ἐφαίνετο παράφρων.

— Μὲ ἀγαπᾷ, ἀτέκραξε, δὲν ἀμφιβάλλω... ὁ ἔρωσ του ἀνεγεννήθη ὡς εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τῶν γάμων μας! Θέλει ν' ἀφήσῃ καὶ αὐτὴν, καὶ δόξαν· θέλει νὰ μείνῃ ἐδῶ καὶ νὰ μὴ μὲ ἀφήσῃ πλέον. ὦ! ὅποια εὐτυχία!...

Καὶ ἐξέλιπε ἡ φωνὴ της, διότι παρετήρη-

σε παρά τούς πόδας της τὴν λυπηρὰν ἐπιστολήν τὴν ὁποίαν ὁ κόμης εἶχεν ἀφήσει. Εὐθὺς δὲ ἤλλαξαν αἱ ἰδέαι της.

— Καὶ ἐκεῖνος, εἶπε, μὲ φωνὴν γοερὰν, μὲ ἠγάπα ἐπίσης!

Καὶ καλύψασα τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο χεῖρας της ἔκλαυσε. Μετ' ὀλίγον δὲ προσηλώσασα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης ἤτις εἶλκυε τὴν προσοχὴν της ὡς διὰ μαγευτικῆς τινος δυνάμεως, ἔκυψε διὰ νὰ λάβῃ αὐτὴν, ἀλλ' ὠπισθοχώρησεν ὡς ἂν ἦτο καυστικὸς σίδηρος. Ἐπὶ τέλους τὸ σέβας πρὸς τὴν μνήμην τοῦ γράψαντος αὐτὴν ὑπέρισχυσε, καὶ ἀναλαβοῦσα αὐτὴν μὲ χεῖρα τρέμουσαν ἐπλησίασε πρὸς τὸ φῶς διὰ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ. Περιεῖχε δὲ τὰ ἑξῆς:

« Κυρία κόμησσα!

« Δι' ὑμᾶς, ναί, δι' ὑμᾶς μόνην ἀποθνήσκω.
» Δὲν ἐδυνάμην νὰ ζῶ καὶ νὰ γνωρίζω ὅτι δὲν
» μὲ ἀγαπάτε, καὶ ὅτι ἡ καρδιά σας ὅλη ἀνή-
» κει εἰς τὸν καταλιπόντα ὑμᾶς σύζυγόν σας! . .
» Ὑγιαίνειτε λοιπόν! σᾶς συγχωρῶ διὰ τὸ κα-
» κὸν τὸ ὁποῖον μ' ἐπροξενήσατε· ἐνθυμείσθε
» ἐνίοτε τὸν

» ἘΔΟΥΑΡΔΟΝ ΒΑΡΝΕΒΙΑ. »

Ἡ ἐπιστολὴ ἔπεσεν ἀπὸ τὰς χεῖρας της ταλαιπώρου κομήσσης· ὡς παρατηρεῖ δὲ ὁ ἀναγνώστης, αὕτη, εἴτε κατὰ τύχην, εἴτε ἐπιτηδῆς δὲν περιεῖχεν οὐδὲ λέξιν ἐνοχοποιούσαν τὴν Λεοκαδίαν. Ἴσως γράφων αὐτὴν ὁ Βαρνεβίλ ἐνθυμήθη ὅτι δὲν θὰ ἐδίδοτο ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν κόμησσαν, καὶ μὲ ἀγχίνουσαν σπανίαν μὲν, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀδύνατον, εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἐφρόντισε νὰ μὴ ἀναφέρῃ τὸ παραμικρὸν δυνάμενον νὰ παρερμηνευθῇ κατὰ τῆς ἐνόχου γυναικός. Οὕτω πως ἐξηγεῖται τὸ λάθος τοῦ κόμητος θεωρήσαντος τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς ὡς ἀπόδειξιν ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῆς Κ. Γάγγου.

Ἡ Λεοκαδία ἄρα ἐδύνατο νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ ἔμενον ἄγνωστα τὰ σφάλματά της. Οἱ ἱατροὶ εἶχον βεβαιώσει ὅτι ὁ γέρον Φραγκίσκος δὲν θὰ ἀνελάμβανε πλέον τὰς φρένας του, ἡ δὲ πίστις τῆς οἰκογενείας τοῦ Βινέ, ὅλης ἀφιερωμένης εἰς αὐτὴν, ἦτο ἀναμφισβήτητος· ἀλλὰ καὶ ἂν ἔφθανον μετὰ καιρὸν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ συζύγου της δυσάρεστοί τινες πληροφορίες, ἤλπιζε νὰ διασκεδασθῶσι διὰ τῆς πρὸς αὐτὴν νέας ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης του. Καὶ ὁμως ἡ μὲν παραρῆξ καὶ ἡ ἀγωνία της ἐξηκολούθουν, τὰ δὲ δάκρυά της ἔρρεον ἀφθονότερα καὶ πικρότερα.

ΝΕΑ ΠΑΝΔΡΑ,

ΙΣΤ'. ΤΥΨΙΣ ΣΥΝΕΙΔΟΤΟΣ.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης ὁ Κ. Γάγγης, καθύσας μετὰ τὰ γλυκύτατα ὄνειρα τῆς νυκτός πρὸ τῆς τραπέζης, ἔγραφε μετὰ ταχύτητος. Ἐγραφε δὲ ζητῶν ἀπὸ τὸν βασιλέα τὴν παρὰ τῆς αἰτίαις του. Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὴν ἐπιστολήν, ἠθέλησε νὰ τὴν δείξῃ καὶ εἰς τὴν σύζυγόν του, καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα. Ὁ Ἰούλιος ἠνοιξε μετὰ συστολῆς τὴν θύραν.

— Ἴδὲ ἂν ἡ κυρία εἶναι εἰς καιρὸν νὰ μὲ δεχθῇ, εἶπεν ἀλλοφρονῶν ὁ κόμης.

Ἄλλ' ὁ Ἰούλιος ἀντι ν' ἀποκριθῇ, ἠτένιζε τὸν κύριόν του μὲ ἦθος ἀμήχανον, καὶ συστρέφων τὸν πῖλον ἐντὸς τῶν χειρῶν του.

— Τί περιμένεις; ἠρώτησε μὲ ἀπορίαν ὁ κόμης.

— Κύριε κόμη! . . .

— Παράδοξον, ἀνέκραξεν ἐκεῖνος· ὅλοι ἐδῶ διατάζουν νὰ ἐκτελέσουν τὰς διαταγὰς μου! Πήγαυε λοιπόν καὶ ἐπίστρεψε γρήγορα νὰ μὲ εἰπῆς ἐὰν ἡ κυρία εἶναι εἰς καιρὸν νὰ ὑπάγω νὰ τὴν ἰδῶ.

Εἶπε καὶ στρέψας τὴν κεφαλὴν ἀνεγίνωσκεν ἐκ νέου τὴν ἐπιστολήν του τὴν ὁποίαν ἐνόμιζε πρωτότυπον φιλοκαλίας καὶ εὐγενείας. Ἄλλ' ὅση καὶ ἂν ὑπῆρχεν ἡ φιλαυτία του ὡς συγγραφέως, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ θαυμάζῃ αἰωνίως τὸ ἔργον του. Ὀλόκληρον τέταρτον τῆς ὥρας παρήλθε καὶ ὁ Ἰούλιος δὲν ἐφάνη· ὅθεν ἀνησυχῶν διὰ τὴν βραδύτητά του, ἠτοιμάσθη νὰ σημάνῃ ἐκ νέου τὸν κώδωνα, ὅτε ἤκουσε κρουομένην ἐλαφρῶς τὴν θύραν, καὶ ἶδεν εἰσελθόντα τὸν Δυβρεῦλ.

Εἰ καὶ ὅλως ἐνησχολημένος εἰς τὰ περὶ τῆς παραιτήσεώς του, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἰδῇ μετ' ἐκπλήξεως τὴν ἀλλοίωσιν τῆς συνήθως φαιδρᾶς φυσιογνωμίας τοῦ ἐπιστάτου του. Ἀπέδωκεν ὁμως αὐτὴν εἰς τὸν ἀπότομον τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὸν μετεχειρίσθη τὴν προτεραίαν.

— Καλὴ ἡμέρα, Δυβρεῦλ, εἶπε μὲ ὕφος εὐμενές καὶ προχωρήσας πρὸς αὐτόν· χαίρω διότι σὲ ἶδα διὰ νὰ σὲ ζητήσω συγχώρησιν διὰ μερικὸς λόγους ὀλίγον ἀποτόμους οἱ ὁποῖοι μὲ ἐξέφυγαν χθὲς τὸ βράδυ. Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσῃς, καλέ μου Δυβρεῦλ, ἐπειδὴ καὶ ἡμῆν λυπημένος καὶ θυμωμένος. Ἐξ ἐναντίας σήμερον εἴμ' εὐχαριστημένος καὶ εὐτυχής, καὶ μετανοῶ διότι παρεφέρθη τὸσον ὥστε νὰ κακομεταχειρισθῶ φίλον παλαιόν.

Εἶπε καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν φιλικῶς καὶ εὐμενῶς τὴν χεῖρα· ὁ δὲ Δυβρεῦλ λαβὼν αὐτὴν

μετά πολλῆς συγκινήσεως τὴν ἐπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Κύριε κόμη, ὑπετραύλισεν, ἡ καλοσύνη σας διπλασιάζει τὴν ἀμνηχανίαν μου. . . Πῶς, ἐὰν ἐξακολουθητε νὰ μὲ δίδετε τοιαύτας ἀποδείξεις ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως, θὰ τολμήσω νὰ σᾶς εἰπῶ ὅ,τι βεβαίως πρέπει νὰ μάθετε;

— Τί παραλαλεῖς, Δυβρεὺλ; Ἔχεις τοιαύτην ὄψιν νεκροῦ, ὥστε, ἐὰν δὲν ἤμην βέβαιος ὅτι ὅλα ὑπάγουν καλὰ, θὰ κατετρόμαζα. Μήπως πρόκειται πάλιν διὰ τινὰ ἐνοικιαστὴν μὴ πληρώσαντα ἐγκαίρως τὸ χρέος του, ἢ διὰ τινὰ ξυλέμπορον ἀρνηθέντα τὴν ὑποχρέωσίν του; Ὅλ' αὐτὰ, φίλε Δυβρεὺλ, μὲ τὰ διηγεῖσαι ἀργότερα πρὸς τὸ παρὸν εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ ἰδῶ τὴν φιλότιμὴν μου Λεοκαδίαν.

Καὶ ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὁ Δυβρεὺλ ἐστάθη ἔμπροσθέν του, καὶ εἶπε δακρῦζων

— Κ. κόμη, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἰδῆτε τὴν Κυρίαν . . .

— Τί λέγεις, Δυβρεὺλ; ἠρώτησεν ὁ Κ. Γάγγης ἀνήσυχος, μήπως ἀσθενῆ;

Ὁ ἐπιστάτης ἀνένευσε.

— Τί τρέχει λοιπόν; λέγε· ἡ σιωπὴ σου μὲ σκοτόνει! Ποῦ εἶναι ἡ Λεοκαδία;

— Ἀνεχώρησεν, ὑπεψιθύρισεν ὀλοφυρόμενος ὁ Δυβρεὺλ.

Ὁ κόμης ἔγεινε κάτωχρος.

— Θὰ ὑπῆγε βέβαια εἰς τὸν περίπατον, ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψῃ . . . δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ;

— Καλέ μου κύριε, χρειάζεται γενναιοῦτης . . . φοβοῦμαι . . . δηλαδή εἶμαι βέβαιος . . .

— Τί φοβεῖσαι; θέλεις νὰ μὲ τρελάνῃς; . . . ἡ κόμησσα . . .

— Ἀνεχώρησεν ἀπόψε μὲ τὴν ἄμαξαν τοῦ ταξιδίου.

Παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ ὁ κόμης Γάγγης.

— Ἀδύνατον! ἀνέκραξε· ποίαν ἀφορμὴν εἶχε νὰ μὲ ἀφήσῃ ἐνῶ ἐπέστρεψα, ἐνῶ τὴν ἀγαπῶ ὑπέρποτε, ἐνῶ εἶμ' ἔτοιμος νὰ θυσιάσω τὰ πάντα δι' αὐτὴν;

— Τὸ κατ' ἐμὲ ἀγνοῶ, ἀπεκρίθη ὁ ταλαίπωρος Δυβρεὺλ· ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆς ἢ ὅποια εὐρέθη εἰς τὸν κοιτῶνά της θὰ σᾶς διδῇ ἰσως πληροφορίας.

Ὁ κόμης τότε ἀρπάσας τὴν ἐπιστολὴν ἀνέγνωσε τὰ ἐφεξῆς:

« Μὲ ὑπωπτεύθης, καὶ αἱ ὑποψίαι σου ἠνοῖξαν εἰς τὴν καρδίαν μου πληγὴν ἢ ὅποια δὲν θὰ θεραπευθῇ πλέον. Μεταξὺ μὲς θὰ ἐμεσολάβει αἰωνίως ἀνάμνησίς τις λυπηρὰ, ἢ ἰδέα πικρὰ, ἔλεγχος συνειδήσεως. Μετὰ τὰς πρῶτας ὥρας τῆς συνδιαλλαγῆς μας, θὰ ἐ-

πανήρχοντο αἱ ἀρχαῖαι σου δυσπιστίαι· ἐγὼ δὲ δὲν θὰ ἐδυναμῆν, νὰ λησιμονήσω τὴν πρὸς ἐμὲ διαγωγὴν σου, καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἐνὸς ἐξ ἡμῶν, ἴσως δὲ καὶ τῶν δύο, θὰ ἦτο ζωὴ ψεύδους καὶ ὑποκρισίας. Ὅθεν, ἂν καὶ αἰσθημα πρόσκαιρον σὲ φέρει ἐπὶ τοῦ παρόντος πρὸς ἐμὲ, ἂν καὶ τὸ αἰσθημα τοῦτο πηγάζει βεβαίως ἀπὸ τὴν τελευταίαν πρὸς ἐμὲ ἀδικίαν σου, ὁ ἀποχωρισμὸς μας δὲν θὰ σ' ἐμπνέῃ λύπην μεγίστην καὶ διαρκῆ. Ὁ βίος ἔχει πολλὰ θέληγτρα διὰ σὲ ὥστε ἡ θυσία αὐτὴ δὲν θὰ εἶναι πολλὰ μεγάλη· αἱ ἡδοναὶ καὶ ἡ φιλοδοξία θὰ σὲ ἀποζημιώσωσιν. Ἐγὼ ἦτις ἔζων διὰ σοῦ, καὶ εἰς σὲ ἀνέθετον ὅλας μου τὰς ἐλπίδας, θὰ ὑποφέρω βεβαίως πλειότερον· ἀλλ' εἰς τὸ κοιμητήριον ὅπου σκοτπεύω νὰ τελειώσω τὴν ζωὴν μου, θὰ ἐνθυμῶμαι ὅτι μὲ μένει τοῦλάχιστον ἡ ὑπόληψίς σου, καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ θὰ μὲ παρηγορῇ.

» Ὑγίαινε, Γουστάβε! ἐὰν ποτε μὲ ἠγάπησας, ἐὰν τῶντι αἰσθάνεσαι τὴν πρὸς ἐμὲ ἀδικίαν σου, σὲ καθικετεύω, νὰ μὴ μὲ πειράξῃς εἰς τὸ ἄσυλον ὅπου θὰ ἐγκαταβιώσω. Ὅχι μόνον θ' ἀποβῶσι μάταιοι ὄλοι σου οἱ ἀγῶνες ἐὰν θελήσῃς νὰ μὲ καταπείσῃς νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ θ' αὐξήσωσι τὴν μεταξύ μας ψυχρότητα. Εἰς τὸ μοναστήριον ὅπου σκοπεύω νὰ καταφύγω, θὰ σ' ἔχω πάντοτε εἰς τὸν νοῦν μου, καὶ θὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ σ' ἐπιδαφιλεύσῃ πᾶσαν εὐτυχίαν. »

Ἦτο δὲ συνημμένον εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐγγραφον δι' οὗ ἡ Κ. Γάγγου ἐχάριζεν εἰς τὸν σύζυγόν της ὅλην τῆς τὴν περιουσίαν, πλην μικρῶν τινῶν ποσοτήτων καὶ εὐτελοῦς τινος εἰσοδήματος.

Ὁ κόμης ἔστρεψε πολλάκις μεταξύ τῶν δακτύλων του τὴν ἀκατανόητον αὐτὴν ἐπιστολὴν τὴν ὅποιαν δὲν ἀνεγίνωσκε πλέον, καὶ ἐφαίνετο ἀναζητῶν τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι τρέλα! ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους κτυπήσας τὸ μέτωπόν του· νὰ μὲ ἀφήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅταν ἀπεφάσισα νὰ μείνω πλησίον της, ὅταν θὰ συνεζῶμεν εἰρηνικῶς καὶ εὐτυχεῖς! . . . Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τοιαύτην μωρὰν ἀπόφασιν. Θὰ τρέξω κατόπιν της, θὰ τὴν φθάσω καὶ θὰ τὴν φέρω ὀπίσω. Γρήγορα, Δυβρεὺλ, εἰπέ νὰ μ' ἐτοιμάσουν ἐν ἄλογον. Ἀναχωρῶ ἀμέσως . . . ἄλογον!

Ὁ δὲ Δυβρεὺλ, ἰστάμενος ἀκίνητος,

— Εἶναι πολλὰ ἐξώρας, εἶπε περίλυπος· Βεβαίως τὴν ὥραν αὐτὴν ἡ Κ. κόμησσα θὰ ἐφθασεν εἰς Παρίσιους, ὅπου αἱ ἐρευναί σας δὲν

θά φθάσουν διά πολὺν καιρὸν εἰς κανὲν ἀποτέλεσμα. Πλὴν τούτου καλοστοχασθῆτέ το, κύριέ μου, εἶναι φόβος μὴ, εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἐξάψεως εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκεται ἡ Κ. κόμησσα, ἐπιχειρισθῆ τι δεινότερον. Δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ περιμεῖνενε νὰ καταπαύσῃ ὁ θυμὸς τῆς, καὶ τότε νὰ δοκιμάσετε νὰ τὴν μεταπειάσετε;

— Σ' ἐφάνη λοιπὸν πολλὰ ἐρεθισμένη; ἤρωτησεν ὁ κόμης· τὴν ἴδες, Δυβρεὺλ, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς τῆς; τί σέ εἶπε;

— Μὲ εἶπεν ὅτι προτιμᾷ μυριάκις ν' ἀποθάνῃ παρὰ . . .

— Παρὰ νὰ ζήσῃ μαζῆ μου, ἐπρόσθεσεν ὁ κόμης· ὦ πόσον μὲ μισεῖ! Κ' ἐγὼ ὅστις ἐπίστευα ὅτι μ' ἐσυγχώρησεν! Ἐψεύδετο λοιπὸν! Μὲ ἠπάτα λοιπὸν ὅταν χθὲς τὴν νύκτα μὲ ἤκουε μὲ συγκατάβασιν, καὶ ἐφαίνετο συμμεριζομένη τὰ σχέδιά μου! ὦ! ἡ ἀχάριστος! ἡ ἀχάριστος!

Ὁ καλὸς Δυβρεὺλ ἠθέλησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ· ἀλλ' αὐτὸς εἶπεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνος. Καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸν κοιτῶνά του ἐπὶ τινὰς ὥρας. Μετὰ δὲ μεσημβρίαν διέταξε νὰ ἐτοιμάσωσιν ὄχημα διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους, καὶ προσκαλέσας τὸν Δυβρεὺλ συνδιελέχθη μετ' αὐτοῦ περὶ τῶν ὑποθέσεών του, καὶ ἔδωκεν ὁδηγίας λεπτομερεστάτας περὶ διαφορῶν πραγμάτων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἐπιστάτης ἠπόρει διὰ τὴν τόσῃν του ἡσυχίαν μετὰ τοιαύτην καταστροφὴν, ὁ Κ. Γάγγης εἶπε·

— Φίλε μου, χρέος μου εἶναι νὰ σβύσω ἀπὸ τὴν καρδίαν μου τὴν γυναῖκα ἐκείνην ἢ ὁποῖα μὲ μισεῖ. . . Θὰ προσπαθῶ!

— Καὶ θὰ τὸ κατορθώσῃ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ καλὸς ἐπιστάτης, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὰς διαθέσεις τοῦ κυρίου του· ἡ ἄλλη ὁμως, ἡ ταλαίπωρος κυρία μου. . . δὲν θὰ λησμονήσῃ.

Μετὰ μικρὸν ὁ Κ. Γάγγης ἀνέβη εἰς τὸ ὄχημά του παρισταμένων ὄλων τῶν ὑπηρετῶν του. Ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐπιθυμῶν νὰ μὴ φανῆ ὅτι συνέβη τι ἄτοπον, εἶπε μεγαλοφώνως πρὸς τὸν Δυβρεὺλ ὅστις τὸν συνώδευε μὲ κεφαλὴν γυμνήν·

— Φρόντισε καλὰ διὰ τὴν ἐξοχὴν μας, φίλε μου, ὥστε ὅταν ἐπανέλθω μὲ τὴν κόμησσαν νὰ εὐρωμεν τὰ πάντα εἰς τάξιν.

Ὁ ὑπηρετῆς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, εἰ καὶ γνωρίζων ὅτι οὐδ' ὁ κόμης οὐδ' ἡ κόμησσα θὰ ἐπέστρεφον πλέον.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ.

Πρωίαν τινα τοῦ ἐπελθόντος χειμῶνος, ὁ

Βινέ, καθήμενος εἰς τὴν πρόσγειον αἴθουσαν τῆς Μαυρωποῦ οἰκίας ἐκαθάριζε τὸ παλαιὸν τοῦ πυροβόλου. Πλησίον δὲ τοῦ παραθύρου ἡ Σωσάννα ἐνηθεν, ἐνῶ ἡ μὲν Φανέττα ἐπιδιώρθου τὰς κάλτας τοῦ πατρός τῆς, ὁ δὲ Πιστός, ἐξηπλωμένος παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐρρόγγαζεν. Ἐτέρπετο ἡ ὄρασις ἀναπαυομένη ἐπὶ τῆς εἰρηνικῆς καὶ εὐδαίμονος ἐκείνης οἰκογενείας. Αἱ παρειαὶ τοῦ αἵτινες εἶχον ὠχρίασει μετὰ τὴν ἀφίξιν του εἰς Σαινλεζέ, ὅπου ἠγγρύπνει καὶ ἐκοπίαζεν, ἀνέλαβον τὸ πρῶτον ἐρύθημα· ἡ Φανέττα ἦτο δροσερὰ ὡς ἄνθος τοῦ ἔαρος, ἡ δὲ Σωσάννα ἀνεστέναζε σπανιώτατα, καὶ μάλιστα, πρᾶγμα ἀπίστευτον, ὁ σύζυγος καὶ ἡ κόρη τῆς τὴν ἤκουσαν πολλάκις τερετίζουσαν.

Ὁ Λουδοβίκος Ὑβέρτος ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς κατοίκους τῆς Μαυρωποῦ οἰκίας· εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς φαιδροτέραν ὄψιν. Ἡ ὠχρότης του ἐξηλείφθη, καὶ μόνῃ ἐφαίνετο εἰς τὸ πρόσωπόν του ἡ μελαγχολία τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο ὁσάκις ἔβλεπεν ὅτι τὸν ὑπωπτεύοντο ἢ τὸν ἐμίσουν. Ζωηρὸς καὶ χαρίεις ἐφόρει ἐνδυμα ἀπλοῦν μὲν ἀλλὰ κομψόν, τὸ ὁποῖον ἀνεδείκνυεν ἔτι μᾶλλον τὸ κάλλος του.

Ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν ὑπεδέχθησαν σήμερον αὐτὸν διέφερε τοῦ πρώτου. Μόλις ἐφάνη, καὶ ὅλοι ἐσηκώθησαν· ὁ μὲν Βινέ ἀφῆκε τὴν ἐργασίαν του διὰ νὰ σφίξῃ τὴν χεῖρά του, ἡ δὲ Σωσάννα τὸν ἐχαιρέτισεν εὐμένεστατα, καὶ ἡ Φανέττα ἐμειδίασεν ἐρυθρίασασα. Καὶ ὁ Πιστός δὲ αὐτὸς ἐλθὼν ἔλειχε τὰς χεῖράς του, καὶ διέβαινε φιλικῶς μεταξὺ τῶν ποδῶν του, ἐνθυμούμενος ἴσως τοὺς πόνους τῶν ὁποίων ἐγείνεν ἄλλοτε αἷτιος δαγκάσας αὐτούς.

Ὁ Ὑβέρτος ἔχαιρε μὲν ἀλλὰ δὲν ἐθαύμαζε διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ὑποδοχῆς τὸ ὁποῖον εἶχε συνειθίσει ἀφοῦ δις ἔτωσε τὴν ζωὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας. Αἱ τόσαι ὁμως δεξιώσεις τὸν κατέστησαν σχεδὸν ἄφωνον.

— Καὶ πῶς, Κ. Βινέ, ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους, δὲν εἶται σήμερον εἰς περιοδεῖαν;

— Εἰς περιοδεῖαν, φίλε μου! ἀπεκρίθη ὀλίγον ἀποτόμως ὁ δασοφύλαξ. Ἐ! διάβολε! καὶ διὰ τί νὰ ὑπάγω νὰ παγῶσω; Δὲν ὑπάρχουν πλέον οὔτε λαθροθῆραι, οὔτε ξυλοκλέπται, οὔτε τίποτε. Δὲν ἔχει πλέον πέρασιν τὸ ἐπάγγελμά των, καὶ ἐπομένως δὲν ἔχει οὔτε τὸ ἐδικόν μας. Ἀφοῦ ἐφρονεύθη ὁ καλὸς μας ἐκεῖνος παιδαγωγός, καὶ ἐφυλακίσθη ὁ μωρὸς σύντροφός του, οἱ κάτοικοι τοῦ Σαινλεζέ ἐνόησαν ὅτι. . . Ἀληθινὰ, περδικουλαί μου, ἐστείλατε φαγητὸν εἰς τὰ πτωχὰ παιδιὰ τοῦ μωροῦ τὰ ὁποῖα κἀθηνται ἐκεῖ κάτω ὀλομόναχα; Ἐπειδὴ

ὁ πατήρ των ἐφέρθη κακὰ δὲν εἶναι δίκαιον ν' ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πείναν.

— Ναί, ναί, μὴν ἀνησυχῆς, ἀπεκρίθη ἡ Φανέττα· τὰ ἔστειλα ἐν μεγάλῳ ψωμίῳ καὶ μισὸν τυρίον.

— Εὖγε! Σὲ ἔλεγα λοιπὸν, φίλε μου, ὅτι εἶν' ἐντροπὴ νὰ ζῆ τις χωρὶς ἐργασίαν ὅπως ζῶμεν ἡμεῖς. Κλέπτομεν τὰ χρήματα τοῦ κυρίου μας, καὶ ἔχει δίκαιον νὰ μᾶς διώξῃ ὅλους μας. Τίς ἢ χρεῖα νὰ φυλάττης τὰς ἐλάφους, καὶ τοὺς φασιανούς, καὶ τὰς ὄρνιθας ἀφοῦ κανεὶς δὲν δοκιμάζῃ νὰ τὰ κλέψῃ. Ἴδου διὰ τί ἐπάχαινα πάλιν. Ἴδετε, ἐπρόσθεσε μὲ ὕφος περιλυπὸν, καὶ ἐπιδεικνύων τὴν στρογγύλην κοιλίαν του, δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ μείνω ἐντὸς τῶν ὀρίων τοῦ πρέποντος· χονδραίνω εἰς βαθμὸν ὥστε ἐντρέπομαι. . . Ἐν τοσοῦτῳ γενηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Τί νέα μᾶς φέρεις, Ὑβέρτε, ἀπὸ τὸ χωρίον; τί τρέχει;

— Μικρὰ πράγματα· ἤξεύρετε ὅτι χθὲς τὸ βράδυ ἔφθαιεν ὁ Κ. Δυβρεὺλ ἀπὸ τοὺς Παρισίους.

— Ἄ! διάβολε! Καὶ λέγει τίποτε διὰ τὸν . . . τοὺς κυρίους μας;

— Δὲν ἤξεύρω· εἶναι ὅμως πολλὰ μελαγχολικός. Βεβαιόνουν ὅτι ὁ κόμης καὶ ἡ κόμισσα ζῆ εἰς μοναστήριον, καὶ ὅτι . . .

— Σιώπα, Ὑβέρτε, ἀνέκραξεν ὁ δασοφύλαξ· ἐὰν ὁ Κ. Δυβρεὺλ δὲν λέγῃ τίποτε, θὰ εἰπῇ ὅτι δὲν εἶναι τίποτε. Δὲν πρέπει νὰ ἐρευνῶμεν τὰ μυστήρια τῶν ἀνωτέρων μας, οἱ ὁποῖοι, μὲ ὄλον τὸ ὄνομα καὶ μὲ ὄλην τὴν κατὰστασίν των, εἶναι πολλάκις ἄξιοι λύπης.

Ἐνταῦθα ἔπαυσεν ἡ συνομιλία. Ὁ μὲν Βινὲ ἐφαίνετο σκεπτικός, ὁ δὲ Ὑβέρτος ἐνευσεν ἀνήσυχος τὰ βλέμματα. Ἐπὶ τέλους ὁ δασοφύλαξ ἀνέβηλε τὰς σοβαρὰς σκέψεις του, καὶ μεδιάμα ἐφάνη εἰς τὰ χεῖλη του.

— Καὶ σὺ, φίλε μου, εἶπε, μισοκλείσας πανούργως τοὺς ὀφθαλμούς, δὲν ἔχεις τίποτε ἰδιαίτερον νὰ μὲ εἰπῆς;

Ὅτε ἠκούσθη ἡ ἐρώτησις αὕτη, ἡ μὲν Σωσάννα ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν, ἡ δὲ Φανέττα ἐκλινεν αὐτὴν ἐπι μᾶλλον ἐπὶ τοῦ ἔργου της.

— Ναί, ναί, Κ. Βινὲ, ἀπεκρίθη ὁ νέος μετὰ σπουδῆς, ἤθελα νὰ σᾶς εἰπῶ. . .

Ἀλλὰ συσταλεις δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν του· ἐνῶ ἐμελλε νὰ υποβάλλῃ πρότασιν τὴν ὁποῖαν οἱ περὶ αὐτὸν ἀνέμενον ἴσως, τὸν ἐγκατέλιπεν ἡ γενναϊότης του· καὶ ταραχθεὶς ἐφέλλισεν.

— Εἶναι σήμερον ψύχρα, Κ. Βινὲ.

Τότε ὁ μὲν δασοφύλαξ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους,

ἡ δὲ σύζυγός του ἐδειξε σημεῖον ἀνυπομονησίας. Ὁ δὲ ταλαίπωρός Ὑβέρτος ἐχώθη ἐπι μᾶλλον εἰς ἀδιέξοδον λαβύρινθον.

— Ναί, τῶνόντι, εἶναι πολλὴ ψύχρα· μὲ ἤλθεν ἰδέα νὰ ὑπάγω νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Πηγγὴν τῶν δακρῶν. . . Ἀληθινὰ, Κ. Φανέττα, ἴδετε τὴν Πηγγὴν τῶν δακρῶν ἀφοῦ ἐπάγωσεν; Εἶναι ὠραιότατη. . . Πᾶσα ῥανὶς γίνεται ὡς μαργαρίτης, ὡς ἀδάμας κρεμάμενος ἀπὸ τὸν θόλον· ἐθάμβωσαν τὰ ὀμμάτιά μου.

— Ἄ! φίλε μου, εἶπεν ὁ Βινὲ μὲ ὕφος ἀσταῖον, ἤλθες λοιπὸν νὰ ὀμιλήσῃς τὴν Φανέτταν διὰ βρῦσεις, καὶ μαργαριτάρια καὶ ἄλλα κοροφέξαλα; Δὲν ἦτον λοιπὸν ἀνάγκη νὰ φορέσῃς τὰ καλά σου φορέματα, καὶ ν' ἀφήσῃς τὸ ἔργον σου;

— Ἐχετε δίκαιον, Κ. Βινὲ, ἀπεκρίθη ὁ νέος τεταραγμένος· ἄλλο πρᾶγμα εἶχα τῶνόντι κατὰ νοῦν. . . Ὅταν θελῶ νὰ ὀμιλήσω, ἡ γλῶσσά μου κολλᾷ εἰς τὸν λάρυγγά μου. Ἐγραψα εἰς τὸν θεῖόν μου, κτηματίαν σημαντικόν, νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ παρασταθῇ· πλὴν δὲν ἦτον δυνατὸν, διότι ἡ ἐργασία του ἀπῆται τὴν παρουσίαν του.

— Ἐ! διάβολε! δὲν ἔχομεν ἀνάγκην οὔτε τοῦ θεῖου σου οὔτε τῆς θείας σου διὰ νὰ τακτοποιήσωμεν τὴν ὑπόθεσίν μας. . . Ἐλα σὲ παραστέκομαι ἐγὼ, ἐπειδὴ βλέπω καὶ δὲν θὰ τελειώσωμεν ποτέ· ἤξεύρω διὰ τί σὲ βλέπομεν ἐδῶ πρὸ τῶσων μηνῶν· πρόκειται περὶ τῆς κόρης μου· ἔ;

— Πῶς, Κ. Βινὲ! ἠρώτησεν ἐκλαμβος ὁ Ὑβέρτος, τὸ ἐμαντεύσατε;

— Τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἐχρειάζετο πολὺ πνεῦμα! ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ δασοφύλαξ· ἐλάτε, περδικουλαὶ μου, πλησιάσατε. . . Εἶν' ἐδική σας ὑπόθεσις. Διάβολε! ἐργάζεσθε ἀργότερα.

Καὶ εὐθὺς αἱ δύο γυναῖκες, ἀφεῖσαι τὸ ἔργον αὐτῶν ἤλθον καὶ ἐκάθησαν πλησίον τῆς ἐστίας, ἡ μὲν τρέμουσα, ἡ δὲ τεταραγμένη καὶ σχεδὸν κλαίουσα.

— Ἐλα, φίλτατέ μου Λουδοβίκε, ἐπανέλαβε καθαρὰ ὁ δασοφύλαξ ἅμα ἰδὼν ὅλους περὶ ἑαυτὸν, δὲν ἤξεύρω νὰ τὰ στρεφογυρίζω· ἀγαπᾷς τὴν κόρην μου, καὶ καθὼς ἐμυρίσθηκα φαίνεται ὅτι καὶ αὕτη δὲν σὲ ἀποστρέφεται· δὲν εἶναι ἀληθινόν, Φανέττα;

Ἡ δὲ νέα κύψασα τὴν κεφαλὴν, καὶ ἦθος ἔχουσα εὐχάριστον συνάμα καὶ δυσάρεστον,

— Ὡ πάπα μου! εἶπεν ὑποτραυλίσασα, τί λόγια λέγεις;

— Ἐ! διάβολε! πῶς θέλεις νὰ τὰ εἰπῶ; . . . εἶναι ἀληθινόν; . . . ἀλλὰ δὲν ἀποκρί-

νεσαι· κατά τὸ ῥητὸν· λοιπὸν, ὁ σιωπῶν ὁμο-
λογεῖ· ἤκουσες, Λουδοβίκε;

— Ἄ! Κυρία, ἀνέκραξε σκιρτῶν ὁ Ὑβέρ-
τος, πόσον σὰς εὐχαριστῶ . . .

— Μὴν παρατρέχεις, φίλε μου, τὴν εὐχα-
ριστεῖς ἀργότερα· τώρα ἄφες με νὰ τελειώσω
λοιπὸν, εἶναι ἀποφασισμένον. Ἡ Φανέττα δὲν
θὶ δυσареστηθῆ ἐὰν γεινῆ Κυρία Ὑβέρτου. Τὸ
κατ' ἐμὲ ἔχεις τὴν συγκατάβασίν μου· εἶσαι
καλὸς νέος, ἂν καὶ ἐκείνη ἢ παλαιὰ ὑπόθεσις
σ' ἐπροξένησε τὴν βλάβην· ἔσωσες δὲ καὶ δις
τὴν ζωὴν μου. Ὅθεν, βλέπετε, δυσκολίαι δὲν
ὑπάρχουν ἐκ μέρους μου· ἐλπίζω ὅτι καὶ ἡ Σω-
σάννα, δὲν ἔχη καμμίαν.

— Ἐγὼ δὲν θελῶ ν' ἀφήσω τὴν κόρην μου,
εἶπεν ἡ Κυρία Βινὲ κλαίουσα κατὰ τὴν συνή-
θειάν της.

— Καλὰ, καλὰ, ὅλαι αἱ μητέρες τὰ ἴδια
λέγουν. Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι ὡς πρὸς τὸ
πρᾶγμα. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, τέκνον μου.
Εὐκολώτατον τὸ νὰ ὑπανδρευθῆ τις· ἀλλὰ δὲν
εἶναι καὶ τόσον εὐκολὸν τὸ νὰ μὴν ἀφήσωμεν
καὶ τὴν πτωχείαν νὰ ἐμβῆ εἰς τὰς οἰκίας μας·
καὶ αὐτὴ, καθὼς ἤξεύρετε, χαλᾷ τὰ καλῆτερα
πράγματα. Ὅθεν ἂς σκεφθῶμεν· σὺ μὲν δὲν
ἔχεις τίποτε, ἐγὼ δὲ δὲν ἔχω νὰ δώσω προῖκα
εἰς τὴν κόρην μου, διότι ἐκεῖ ὅπου ἤμην, τὰ
περιστέρια δὲν ἐπιπταν ψητὰ· ἐδῶ δὲ δὲν ἐπρό-
φθασα ἀκόμη νὰ οἰκονομήσω μερικὰ . . . ἄρα,
ὅταν οὔτε ὁ ἓνας οὔτε ὁ ἄλλος δὲν ἔχη, τί θὰ
κάμετε; Ὁ ἔρως δὲν νοστιμεύεται τὸ ξηρὸν
ψωμί, καὶ . . .

— Κ. Βινὲ, εἶπεν ἐντόνως ὁ Ὑβέρτος, ἐρ-
γάζομαι τώρα καλὰ ὡς τορευτῆς. Μετὰ τὰ τε-
λευταία περιστατικά, ἔχω εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ·
μὲ φέρουν ἐργασίαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, καὶ με-
ρικοὶ μὲ πληροῦν γενναϊότατα.

— Ὅλα αὐτὰ, φίλε μου, καλὰ καὶ ἄγια, καὶ
ἴδα πολλά σου ἔργα τῶντι κάλλιστα κατα-
σκευασμένα. Ἀλλὰ νομιζεῖς ὅτι εἰς χωρίον μι-
κρὸν ὡς τὸ παρὸν, ἠμπορεῖς νὰ εὕρης ἀρκετὴν
ἐργασίαν διὰ νὰ θρέψῃς οἰκογένειαν; Ἐπρεπε
νὰ ὑπάγῃς τουλάχιστον νὰ ἀποκατασταθῆς εἰς
καμμίαν πόλιν μεγάλην, ὡς εἰς Αὐτρικὸν, εἰς
Ῥαμπουλλιέ, ἢ εἰς Παρισίους . . .

— Μὴ μὲ ὁμιλῆτε διὰ πόλεις, Κ. Βινὲ,
ἀνέκραξε μετὰ τινος φρίκης ὁ νέος. Ὁ ἀποθάνω
ἐντὸς τριῶν μηνῶν. Ἄς παύσω νὰ βλέπω τὸν
οὐρανὸν, τὰ δένδρα καὶ τὴν πρασινάδα, καὶ θὰ
μὲ κυριεύσῃ ἡ λύπη . . . Τί θέλετε; δὲν ἀντέ-
χω . . . Ἴδου, ἐσχόπευα ν' ἀφήσω τὴν οἰκίαν μου,
ἐπειδὴ ὁ ἥλιος δὲν τὸν ἐπισκέπτεται εἰμὴ μόν-
ον τρεῖς μῆνας τοῦ χρόνου, καὶ νὰ ἐνοικιάσω

τὴν οἰκίαν τῆς Κυρία-Γεώργαινας, εἰς τὴν εἰ-
σοδὸν τοῦ χωρίου, διὰ νὰ βλέπω ὅλην τὴν πε-
διάδα . . . Εἶναι ἀξιόλογος, καὶ βεβαίως ἡ Κ.
Φανέττα θὰ εὐχαριστηθῆ εἰς αὐτὴν· πλὴν
πλὴν . . .

— Πλὴν δὲν ὑπάρχουν τὰ στρογγυλά· ἔ,
φίλε μου; εἶπεν ὁ Βινὲ μειδιάσας. Διάβολε!
ἔχεις δίκαιον . . . ναί, τέκνα μου, ἐὰν ὑπανδρευό-
μενοι θὰ εἴσθε δυστυχεῖς, σὰς ἐρωτῶ πρέπει
νὰ τὸ κάμετε;

Οἱ δύο νέοι ἠσθάνοντο μὲν τὴν δύναμιν τῶν
λόγων τούτων, ἀλλὰ κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν
ἐρώτων δὲν ἐνέμενον παραπολὺ εἰς αὐτὴν.
Ἡ Φανέττα ἐσφόγγισε κρυφίως ἐν δάκρυ, ὁ
δὲ Λουδοβίκος διεμαρτύρητο περὶ τῆς ἐπιμε-
λείας του καὶ περὶ τῆς βεβαιότητος τὴν ὁποίαν
εἶχεν ὅτι θὰ ἐπετύγγανε, καὶ ὁ Βινὲ τοὺς ἤκουεν
ἀνυψῶν τὴν κεφαλὴν.

— Ἐ! διάβολε! ὅ,τι λέγω, φίλε μου, ἐ-
πανελάβε, δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ σὲ λυπῆσω· ἀλ-
λὰ βλέπω μακρὰν, καὶ κατὰ τὸ χρέος ἐνός
πατρὸς πρέπει νὰ εἶμαι φρόνιμος. Ἴδου τί νὰ
κάμωμεν· νὰ περιμείνωμεν ἀκόμη πέντε ἢ ἕξ
μῆνας. Σὺ μὲν, φίλτατέ μου Λουδοβίκε, θὰ
ἐργάζεσαι εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα νύκτα καὶ ἡ-
μέραν, καὶ θὰ φυλάττης καὶ τὸ λεπτόν· ἡμεῖς
δὲ θὰ ζῶμεν μὲ μεγίστην οἰκονομίαν διὰ νὰ
κατορθώσωμεν μερικὰ χρήματα διὰ τὸν γάμον.
Καὶ ἐὰν πηγαίνουν καὶ ὑποθέσεις μας ὅπως
ἐλπίζω, ἐὰν δὲν ἀκολουθήσουν ἀσθένειαι ἢ ζη-
μίαι, ἠμποροῦμεν τὸ προσεχὲς καλοκαίριον . . .

Ἄ! ἄ! διάβολε! βλέπω καὶ δὲν σὰς πολυαρέ-
σει τί θέλετε νὰ κάμω;

Καὶ τῶντι τῶν δύο νέων ἡ φυσιογνωμία εἶ-
χεν ἀλλοιωθῆ. Μόνη ἡ Σωσάννα, ἐν τῇ μητρι-
κῇ της περιφυλακίᾳ, ἐπεδοκίμασε διὰ νεύμα-
τος τὴν πρότασιν, διότι θὰ εἶχεν ἐπὶ τινος μῆ-
νας εἰσέτι πλησίον της τὴν θυγατέρα της.

Ἐν τοσοῦτῳ σιωπῇ λύπης ἐπεκράτησεν ἐκ
νέου. Ὁ μὲν Βινὲ ἐφαίνετο ἀνένδοτος, ὁ δὲ Ὑ-
βέρτος δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς παρακλή-
σεις του, γνωρίζων τὴν ἐπιμονὴν τοῦ δασοφύ-
λακος.

Αἰφνης ἠκούσθησαν βήματα πλησίον τῆς
οἰκίας.

— Διάβολε! ἀνέκραξε δυσареστηθεὶς ὁ Βι-
νὲ· ποῖος ἔρχεται εἰς τοιαύτην ὥραν νὰ διακό-
ψῃ τὴν ὁμιλίαν μου;

Ὁ ἐλθὼν ἦτο ὁ Κ. Δυβρεῦλ, περιτυλιγμέ-
νος μὲ τὸν μεγάλον μανδύαν του. Ἡ δυσаре-
σκεια τοῦ Βινὲ ἐξηλείφθη ἀμέσως· ἐσηκώθη λοι-
πὸν προθύμως, καὶ ἐπρόσφερε θρανίον εἰς τὸν
ξένον.

Μετά μικρόν ὁ Κ. ΔυβρεϿλ εἶπε μὲ σοβαρότητα·

— Ἡξεύρεις, Κ. Βινέ, ὅτι ἔρχομαι ἀπὸ τοὺς Παρισίους ὅπου ἴδα τοὺς κυρίους μας, καὶ σὲ φέρω εἰδήσεις των.

— Εἰδήσεις των! ἀνέκραξεν ὁ Βινέ. Ἄ! τόσῳ καλῆτερα. Δὲν θὰ ἔλθῃ ὁ Κ. κόμης νὰ κυνηγήσῃ; καὶ ἡ καλή μας κυρία τί κάμνει; Τὴν εἶχα ὡς παιδίον μου, Κ. ΔυβρεϿλ, καὶ ὅταν ἐνθυμούμαι ὅτι ἐνδέχεται νὰ εἶναι λυπημένη... διάβολε!

— Δὲν μ' ἐνόησες, Βινέ, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης· ὅταν λέγω εἰδήσεις, ἐννοῶ ὅτι ἔλαβα διαταγὰς διὰ νὰ σὲ δώσω.

Ὁ δασοφύλαξ ἤνοιξεν ἐκστατικὸς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Βινέ, ἐπανελάβεν ὁ ἐπιστάτης. ὁ Κ. κόμης δὲν ἐλησμόνησε τὰς ἐκδουλεύσεις τὰς ὁποίας τὸν ἔκαμες μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς σου. Ἔσωσες τὰ δάση του ἀπὸ τοὺς ἐπικινδύνους λαθροθήρας, καὶ διὰ τῆς γενναιότητος καὶ τῆς εὐφυΐας σου, κατώρθωσες νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ ἐκλείψῃ ὁ ὑποκριτὴς ἐκεῖνος παιδαγωγός. Φροντίσας νὰ εὗρεθῇ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Κ. Βαρνεβίλ, ἐξέπλυνες τὸν κύριόν μου ἀπὸ δεινὴν κατηγορίαν δολοφονίας. Ὅλα ταῦτα εἶναι ἄξια ἀμειβῆς, καὶ ἂν ὁ Κ. Γάγγης, καταγινόμενος εἰς ἄλλα, δὲν σ' ἐδικαίωσε μέχρι τοῦδε, ἐπιθυμῶ νὰ ἐκπληρώσῃ σήμερον τὸ χρέος του. Ἀπέκτησες, φίλτατε Βινέ, τὸ δικαίωμα νὰ περάσῃς ἡσύχως τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς σου, χωρὶς πλέον νὰ κάμῃς ὑπηρεσίαν. Θὰ εἶσαι ἀρχηγὸς τῶν δασοφυλάκων τοῦ Σαινλεζέ, καὶ εἰς σὲ μόνον θὰ δίδουν λόγον τῶν πράξεών των. Ὁ ἀναχωρήσας ἀπὸ ταύτην τὴν οἰκίαν ἡ ὁποία δὲν θὰ σὲ πολυαρέσῃ, καὶ θὰ κατοικῆς εἰς ἓν τῶν παραρτημάτων τῆς μεγάλης οἰκίας τῶν κυρίων μου.

Ὁ μὲν Βινέ ἤκουε χαίρων, ὁ δὲ Ὑβέρτος ἵστατο σκεπτικὸς, καὶ ἡ Σωσάννα ἐκλαιεν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς. Ἡ Φανέττα μόνη ἐξέφρασε τὴν ἐνθερμον εὐγνωμοσύνην τῆς.

— Ὁ Θεός, εἶπε, νὰ ἀνταμείψῃ τὸν ἀγαθόν μας κύριον ὁ ὁποῖος ἐξησφάλισε τὸ μέλλον τοῦ καλοῦ μου πατρός...

— Φύλαξε τὰς εὐχὰς σου, φιλότατη μου κόρη, ἐπανελάβε μειδιῶν ὁ ἐπιστάτης, διὰ νὰ πληρώσῃς τὰ προσωρινὰ χρέη σου· ἔχω καὶ δευτέραν παραγγελίαν ἐκ μέρους ἄλλου ὑποκειμένου πολλὰ ἀξιοσεβάστου. Ἡ Κ. κόμησα συνέλαβε διὰ σὲ, Φανέττα, ἀληθινὴν ἀγάπην. Πλὴν τούτου, εἶσαι κόρη ἀρχαίου φίλου τῆς νηπιότητός τῆς, καὶ ἠθέλησε νὰ σὲ εὐεργετήσῃ.

Μὲ διέταξε λοιπὸν νὰ σὲ δώσω τὸ συνάλλαγμα τοῦτο, δυνάμει τοῦ ὁποίου θὰ λάβῃς ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφον τῆς ἑξ̄ χιλιάδας φράγκων. Δι' αὐτῶν θὰ κάμῃς τὴν προικὰ σου ὅταν εὕρῃς ἄνδρα ἄξιον σοῦ, ἐὰν, ἐπρόσθεσε στρέψας πανούργως τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Ὑβέρτον, δὲν τὸν ἤρῃς ἔως τώρα. Πρὸς τούτοις διετάχθη νὰ κάμῃ καὶ τὰ ἐξοδα τοῦ γάμου ὅταν θὰ γίνῃ.

Ἀφίνομεν εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ φαντασθῇ τὴν χαρὰν τῆς οἰκογενείας τοῦ Βινέ. Ἡ Φανέττα ἤρχετο πρὸς Θεόν, ἡ Σωσάννα ἐκλαιε βροντωδέατερον, καὶ ὁ δασοφύλαξ ἐχώρευε σείων τὸ ἔγγραφον τὸ ὁποῖον ἔδωκε πρὸς αὐτὸν ὁ ἐπιστάτης. Μόνος ὁ Ὑβέρτος ἵστατο ἀκίνητος καὶ ἐκστατικός. Τότε ὁ Βινέ σταθεὶς ἐνώπιον αὐτῆς,

— Ἐ! διάβολε! ἀνέκραξε, τί στέκεσαι ὡς γάτα βρεγμένη, δὲν ἐννοεῖς; Δὲν ὑπάρχουν πλέον ἐμπόδια διὰ τὸν γάμον! Τοῦτο τὸ ἔγγραφον ἀξίζει ἑξ̄ χιλιάδας φράγκα τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς τὴν Φανέτταν, καὶ δι' αὐτῶν ἠμπορεῖς ν' ἀγοράσῃς τὴν οἰκίαν τῆς Κυρα-Γεώργαινας, καὶ θὰ καθήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐκεῖ πλησίον σου, καὶ θὰ εἴμεθα ὅλοι εὐχαριστημένοι, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Σωσάννας ἡ ὁποία θὰ βλέπῃ ὅσω θέλει τὴν κόρην τῆς, καὶ θὰ γίνῃ χονδρὸς ὡς πιθάρι χωρὶς νὰ μὲ μέλῃ... Πῶς! δὲν σ' ἀρέσουν ὅλ' αὐτά; Τῇ ἀληθείᾳ εἶσαι δύσκολος.

— Κ. Βινέ, Κ. Βινέ, ἀπεκρίθη μὲ ὕφος κλαυθμηρὸν ὁ νέος, τὰ πράγματα ἄλλαξαν τώρα! Ἡ Κ. Φανέττα ἐγένετο πλουσία, καὶ ἐγὼ εἶμαι τόσῳ κατώτερός τῆς ὥστε δὲν τολμῶ...

— Ἐ! ἀνόητε ὑπερήφανε, ἤθελες νὰ τὴν στεφανωθῆς ὅταν δὲν εἶχε τίποτε· θὰ τὴν ἀπέβαλλες λοιπὸν ἐὰν ἐγένεσο σὺ τώρα πλούσιος; Ἱρέπει λοιπὸν νὰ σὲ βιάσωμεν νὰ λάβῃς εἰς γυναῖκα τὴν κόρην μου, πλουσίαν κληρονόμον! Ἰδέ τὴν λοιπὸν, Λουδοβίκε, ἐπρόσθεσεν ὁ δασοφύλαξ ὑποχρεώσας αὐτὸν νὰ στρέψῃ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν Φανέτταν, ἰδέ τὴν!

Ὁ Ὑβέρτος ἶδε τὴν ὡραίαν μελλονύμφον του, ἦτις, ἐρυθριῶσα καὶ δακρύουσα, ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα. Καὶ ἠθέλησε μὲν νὰ ἀντιστῇ εἰς τὴν σιωπηλὴν ἐκείνην πρόσκλησιν, ἀλλ' ἡ δοκιμασία ἦτο μεγάλη· ἡ θέλησίς του ἐνέδωκε, καὶ ὀρμήσας πρὸς τὴν νέαν τὴν ἐνηγαλίσθη.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέκραξε περιχαρὴς ὁ Βινέ· τώρα, υἱέ μου, ἔλα νὰ ἐναγκαλισθῆς καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα σου, καὶ τὸν καλὸν Κ. ΔυβρεϿλ ὁ ὁποῖος θὰ κάμῃ τὸν γάμον... Διάβολε!

Ἐνῶ δὲ ἡ καλὴ ἐκείνη οἰκογένεια παρεδίδοτο
 εἰς ἀγγλίαν, ὁ Δυβρεῦλ ἔλεγεν ἐν συντριβῇ
 καρδίας

τυχῆς, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν ἔδλεπε τὴν εὐ-
 τυχίαν τῶν καλῶν τούτων ἀνθρώπων, εὐτυχίαν
 τῆς ὁποίας αὐτὴ εἶναι δημιουργός, θὰ ἤσθάνε-
 το μεγίστην ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν τῆς!

— Ἡ ταλαίπωρος! ὅσω καὶ ἂν εἶναι δυσ-

ΤΕΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΤΗΣ ΑΘΗΝΩΝ ΤΟ 1878

1878

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ